Michel Zevaco

Michel Zevaco

Fiul Lui Nostradamus

CUPRINS:

Fiul lui Nostradamus:
Partea I Cavalerul Regelui – 1 -
Capitolul I Hanul Pré – 1 -
Capitolul II Prezicerea viitorului – 4 -
Capitolul III De la han la Pré-aux-Clercs nu-i decât un pas – 7 -
Capitolul IV Pré-aux-Clercs – 11 -
Capitolul V Fiorinda – 13 -
Capitolul VI Contele de Luvru – 16 -
Capitolul VII Urmările capcanei – 23 -
Capitolul VIII Cavalerul de Beaurevers – 26 -
Capitolul IX Regina mamă – 35 -
Capitolul X Începutul prieteniei – 42 -
Capitolul XI Mărturisirile de sub ulmul din Saint-Gervais – 45 -
Capitolul XII Şi ce se mai întâmplă sub ulmul din Saint-Gervais – 51 -
Capitolul XIII La palatul Cluny – 55 -
Capitolul XIV Rospignac se face remarcat – 60 -
Capitolul XV Rospignac trece la lucru – 63 -
Capitolul XVI Începe dragostea – 64 -
Capitolul XVII Încăierarea – 67 -
Capitolul XVIII Strigătul de ajutor – 70 -
Capitolul XIX Capcană – 74 -
Capitolul XX Pe etaj – 78 -
Capitolul XXI Locuinţa Fiorindei – 81 -
Capitolul XXII Ajutor neaşteptat – 89 -
Capitolul XXIII Scara de lemn – 92 -
Capitolul XXIV Încăierarea de la Pré-aux-Clercs – 97 -

Capitolul XXV Încăierarea de la Pré-aux-Clercs (urmare) – 101 -
Capitolul XXVI Arestarea – 107 -
Capitolul XXVII Fiorinda acţionează – 110 -
Capitolul XXVIII Sfârşitul încăierării – 115 -
Partea a II-a Frumoasa Fiorinda (Fiorinda-la-Belle) – 121 -
Capitolul I Logodna lui Ferričre şi a Fiorindei – 121 -
Capitolul II La Luvru – 123 -
Capitolul III Domnii duci de Guise – 128 -
Capitolul IV Unde intervine Beaurevers – 132 -
Capitolul V Unde Beaurevers se introduce în palatul ducelui de Saint-Germain, tatăl vicontelui de Ferričre – 137 -
Capitolul VI Se strică vremea – 142 -
Capitolul VII Unde Ferričre află că era logodit, fără să ştie, cu o alta decât cu aceea pe care o iubea – 147 -
Capitolul VIII Ferričre o caută pe Fiorinda şi dă peste Rospignac – 156 -
Capitolul IX O rudă cumsecade – 158 -
Capitolul X Ferričre şi Fiorinda – 161 -
Capitolul XI Prima manevră a Caterinei – 164 -
Capitolul XII Bourg-Le-Reine – 167 -
Capitolul XIII Cum a fost îndeplinită manevra Caterinei – 171 -
Capitolul XIV O a doua manevră a Caterinei – 172 -
Capitolul XV Unde Beaurevers îşi are şi el mica sa manevră – 174 -
Capitolul XVI Unde Beaurevers îşi arată colţii – 179 -
Capitolul XVII Unde Caterina semnează un ordin la cererea lui Beaurevers – 184 -
Capitolul XVIII Punct şi virgulă – 189 -
Capitolul XIX Caterina spune ceea ce vrea – 193 -
Capitolul XX Recompensa – 196 -
Capitolul XXI Bunăvoinţa Caterinei – 201 -
Capitolul XXII Din nou trapa – 206 -

Capitolul XXIII Unde ducele de Saint-Germain află lucruri pe care nu le ştia – 211 -
Capitolul XXIV Rospignac intră în scenă – 215 -
Capitolul XXV Trinquemaille, Bouracan, Corpodibale şi Strapafar – 220 -
Capitolul XXVI Puntea – 224 -
Capitolul XXVII În preajma lui Rospignac – 229 -
Capitolul XXVIII Bastionul de La Pré-aux-Clercs – 233 -
Epilog – 241

Partea 1 – Cavalerul Regelui.

Capitolul 1 – Hanul Pré.

Era numit, pur şi simplu, hanul Pré. Asta era prea de-ajuns, deoarece era la fel de vestit, de frecventat şi la modă ca şi celălalt han faimos, hanul Déviničre. Şi nu era un singur parizian care să nu ştie că „Pré” despre care era vorba, desemna vestitul şi legen-darul Pré-aux-Clercs1, în centrul căruia se afla.

După ce ai trecut de zidurile ce înconjoară Parisul, fie pe la poarta Nesle, fie pe la poarta Buci, în momentul când ajungi în dreptul străzii Seine, care în acel timp începuse să se populeze, dai de un drum îngust. Hanul era singura construcţie înălţată la marginea acestui drumeag strâmt, desfundat, mocirlos iarna, plin de praf vara şi care, pe stânga, mărginea mănăstirea Saint-Germain-des-Prés, iar pe dreapta, câteva pajişti cam jumulite.

Aceste pajişti, pe care creşteau din loc în loc ulmi şi stejari seculari sau pomi fructiferi, alcătuiau faimosul Pré-aux-Clercs. Drumeagul se numea Chemin-aux-Clercs. Mai târziu a căpătat numele de strada Colombier, iar acum, pur şi simplu, strada Iacob. Hanul Pré se afla la capătul drumeagului Chemin-aux-Clercs, nu departe de alt drum, numit Saint-Pčre, după numele unei mici capele aflată la

capătul celălalt al drumului. Şi acest drum a devenit mai târziu strada Saint-Pčres.

Văzut de afară, hanul părea o mică fortăreaţă, având în vedere locul singuratic şi faptul că încăierările din împrejurimi erau frecvente.

În ziua în care începe povestirea noastră, 5 mai 1560, pe Chemin-aux-Clercs – ca de altfel în toate zilele – era un du-te-vino neîntrerupt de oameni care intrau ori ieşeau din hanul amintit. Perechile de îndrăgostiţi se adăposteau sub boltele de verdeaţă din grădina din spatele hanului, în timp ce singuraticii se îngrămădeau în sala comună.

În momentul în care intrăm în han, acesta era plin de clienţi. Pe acea vreme, se supa la ora cinci şi cum era aproape ora şase, majoritatea terminaseră de mâncat şi bine dispuşi de felurile gustoase şi vinurile alese, făceau o gălăgie infernală.

Pe pragul uşii de serviciu apăru o tânără de aproape şaptesprezece ani, de o frumuseţe de vis, plină de viaţă şi graţioasă, cu nişte ochi negri, în acelaşi timp îndrăzneţi şi tandri, poznaşi şi inocenţi. Purta cu o uşurinţă care trăda obişnuinţa, cochetul şi sclipitorul costum al ţărăncuţelor din Bergam.

Uşa, pe pragul căreia apăruse, se afla pe peretele din fundul sălii, la câţiva paşi de un cămin uriaş. În unghiul făcut de cămin cu peretele se afla o masă plină cu bunătăţi, masă la care erau aşezaţi doi bărbaţi. Unul dintre aceştia, înzestrat cu un bust de Hercule, se afla cu spatele spre uşă, celălalt cu faţa. Acesta din urmă era un gentilom de aproape treizeci de ani, frumos şi elegant îmbrăcat. Ca şi când perdeaua de frunziş, în spatele căreia se adăpostea, nu-i era de-ajuns, îşi păstrase mantaua în care se înfăşurase. Şi numai drept urmare a unei mişcări grăbite şi neglijente, un observator ar fi putut zări sub mantaua care se desfăcuse o clipă un costum bogat, de mătase şi catifea. Din colţul său, sigur că nimeni nu-l supraveghează, el însuşi urmărea cu o atenţie deosebită şi cele mai mărunte gesturi

ale unui tânăr senior care mânca de unul singur, la câteva mese mai încolo. Din când în când, în timp ce-l observa, în ochii săi apăreau fulgere de o ferocitate înspăimântătoare. Şi atunci, cu un gest mecanic, îşi netezea vârful mustăţilor cu degetele-i nervoase.

Încă înainte de a intra, tânăra remarcase acest personaj. O umbră de nelinişte trecu peste faţa ei tânăra şi proaspătă şi, fără să-şi dea seama, căută să se retragă. Totuşi, curioasă, se aplecă înainte pentru a vedea persoana căreia îi era adresată acea privire veninoasă şi atunci zări pe tânărul senior care fără să ştie, devenise ţinta urii gentilomului. Curajoasă, îşi reprimă teama şi intră hotărâtă, cu un gest de sfidare.

Apariţia sa a fost salutată cu strigăte de bucurie, izbucnite din toate colţurile sălii:

— Fiorinda, prezicătoarea!

— Fiorinda cea frumoasă!

— Răutăcioasa Fiorinda!

— Cinste vouă, nobili seniori! strigă ea veselă.

Şi foarte calmă şi stăpâna pe ea, începu să treacă printre acei bărbaţi cu figurile însufleţite de aburii vinurilor generoase şi în ochii cărora se citea dorinţa, în atitudinea ei naturală, de o indiferenţă supremă, nimeni n-ar fi găsit nici cea mai mică urmă de cochetărie. Tuturor le era clar că pentru ea nu existau decât în calitate de clienţi. Singura ei grijă era aceea de a-şi îndeplini cinstit meseria de pe urma căreia trăia şi această meserie era de a prezice viitorul, după o examinare rapidă a mâinii clientului.

Mişcările ei erau totuşi prudente, deoarece manevră în aşa fel încât reuşi să-l evite pe gentilomul care-i trezise neliniştea până într-atât încât fusese gata să renunţe să mai apară în această seară. Din nefericire, manevra nu se încheiase încă şi devenea tot mai dificilă: mai trebuia să înconjoare masa şi să treacă neobservată pe lângă omul cu bustul de Hercule. Este adevărat că acesta era întors cu spatele la ea şi părea că nici nu-şi dă seama de existenţa ei,

atenţia părând a-i fi concentrată asupra farfuriilor de pe masă. Tot atât de adevărat era şi faptul că gentilomul părea absorbit în întregime de supravegherea tânărului senior, încât părea că Fiorinda va reuşi. Dar…

Auzind strigându-se acest nume muzical, parfumat că un buchet de flori: Fiorinda, gentilomul tresări şi, uitând de orice altă grijă, se întoarse brusc spre ea. O roşeaţă puternică îi îmbujora brusc obrajii palizi şi o flacăra strălucitoare i se aprinse în priviri. Ochii îi căpătară expresia unei pasiuni violente, sălbatice, care avea ceva neliniştitor. Pe sub masă, cu piciorul, îşi făcu atent însoţitorul şi dintr-o suflare, pe un ton poruncitor, îi comandă:

— Opreşte-o, Guillaume Pentecôte!

Individul care răspundea la numele de Guillaume Pentecôte îşi ridică nasul din farfurie, lăsând să se vadă o mutră înfiorătoare, plină de cicatrici şi împodobită cu o mustaţă uriaşă. Nu te puteai înşela: individul era un bandit. Era dresat să execute rapid şi fără să discute ordine misterioase, înţelese din jumătăţi de cuvinte. Nu avu nici era mai mică ezitare: întinzându-şi braţul, de o lungime surprinzătoare, lăsă să-i cadă mâna mare şi păroasă pe tânăra care tocmai încerca să se strecoare, o ridică cu uşurinţă, de parcă ar fi fost o pană şi o depuse alături de gentilom, tocmai în momentul în care ea se credea scăpată.

Pe faţa ei apăru semnul unui dezgust profund. Ochii săi negri scăpărau de mânie, în timp ce obrajii i se împurpurau de indignare. Tocmai voia să protesteze cu voce furioasă, când gentilomul, voind să prevină aceasta, îl fulgeră din priviri pe Guillaume Pentecôte, care-şi plecă umerii ca cel prins asupra faptului şi-l mustră:

— Caraghios nenorocit! Nu ştiu ce mă opreşte să-ţi înfig cuţitul ăsta în gâtlej!… Cum de îndrăzneşti să atingi cu labele tale nedemne o doamnă?

Cu o figură vrednică de plâns, dezminţită însă de lucirile zeflemitoare din priviri, Guillaume Pentecôte încerca să se

scuze, spunând cu o voce bolovănoasă, dar înceată:
— Domnule baron…
— Destul, ticălosule! îl întrerupse baronul. Discutăm asta mai târziu, acasă.
Şi în timp ce Guillaume Pentecôte îşi băgă din nou nasul în farfurie, ascunzând un zâmbet zeflemitor care-l însoţea mereu, gentilomul se întoarse acum spre tânără fată cu un aer respectuos şi prevenitor.
Şi totuşi ea nu se îndoia de comedia la care asistase. Dar înţelese că intervenţia spontană care tocmai se terminase îi anulase dreptul de a se plânge. De aceea nu scoase nici un cuvânt. Mai ales că nu se putea lăsa înşelată de aparenţa de respect care i se arăta. Acest respect era mult prea exagerat pentru a fi sincer. Ar fi putut să se retragă acum liniştită, dar nu voi să pară că dă înapoi. Şi asta arăta că are o inimă vitează. Rămase în aşteptare, întreaga ei atitudine dovedind că este hotărâtă să reziste până la capăt.
Cum el consideră incidentul închis, îi spuse în şoaptă:
— Şi cum aşa, frumoasă Fiorinda, ai fi trecut pe lângă mine fără să-mi ghiceşti viitorul?
Mâna lui, întinsă pe masă cu palma desfăcută în sus, aştepta, dar Fiorinda nici măcar nu o atinse. Cu o voce de gheaţă şi cu o fermitate pe care n-ai fi putut-o bănui la un copil de vârsta ei, privindu-l drept în ochi, îi răspunse:
— Nu a trecut prea mult timp de când v-am citit în palmă. Şi nu am nimic de adăugat la cele ce v-am spus deja, domnule baron de Rospignac.
Aceste ultime cuvinte probabil că-şi aveau tâlcul lor pe care baronul îl înţelesese perfect, deoarece îşi încruntă sprâncenele într-un mod neliniştitor. Totuşi, privirea bănuitoare pe care o aruncă în jurul său, o lămuri pe Fiorinda că neliniştea lui provenea din faptul că tânăra îi pronunţase numele cu voce tare. Cu un mic surâs, care arăta că nu din greşeală, ci cu bună ştiinţă îi pronunţase numele în acel mod, Fiorinda se retrase fără grabă, nu ca o

persoană care fuge, ci cu un aer dispreţuitor, ca cineva care sfârşeşte o discuţie care nu-i este pe plac.

Baronul făcu un gest de mânie, imediat reţinut de altfel. Urmărind-o cu o privire încărcată de ameninţări, murmură:

— Nu!... misiunea înainte de toate...!

Ridicând din farfurie mutra de buldog, Guillaume Pentecôte spuse cu vocea lui zeflemitoare:

— Ei cum?... la fel de mândră, la fel de nemiloasă? Pe cizmele mele, domnule baron sunteţi lipsit de noroc Pentru prima oară când se poate spune că sunteţi gata să muriţi din dragoste, daţi tocmai peste virtutea cea mai mare din regat.

— Răbdare, Pentecôte, răbdare!... O mai întâlnesc eu... Cine va râde la urmă...

Capitolul II Prezicerea viitorului.

În acest timp, Fiorinda se îndrepta spre seniorul pe care baronul îl supraveghea şi pe care ea nu-l mai văzuse până atunci, dar pe care voia să-l cunoască datorită numai privirilor duşmănoase surprinse de ea.

Era un tânăr solid – împlinise abia douăzeci de ani, cu o figură rotundă şi priviri naive care exprimau o blândeţe neobişnuită, cu o mustaţă zbârlită ca la pisoi. Purta un costum de catifea gri, fără ornamente sau broderii, dar dintr-o stofă din cele mai fine şi bogate care s-ar fi putut găsi. În picioare avea o pereche de cizme gri, din piele de căprioară înalte până la genunchi, care i se mulau pe pulpele muşchiuloase. La şold purta o spadă lungă şi puternică. Sub acest costum de o bogăţie şi totodată de o simplitate extraordinare, se vedea o graţie armonioasă, o înaltă distincţie conjugată cu o eleganţă tinerească, despre care nu ai fi crezut că pot exista.

Fiorinda era înzestrată cu acel suflet de artist, care nu poate rămâne indiferent la ceea ce este cu adevărat frumos: astfel încât îl admiră cu naivitate, fără gânduri ascunse şi fără să încerce să-şi ascundă admiraţia.

La rândul lui, auzind exclamaţiile grosolane care slăveau frumuseţea tinerei în momentul intrării în marea sală, îşi ridicase capul. O privea cum se îndreaptă spre el cu o. privire uimită, dar în care se citea o vie încântare. Amândoi îşi dădură seama, în acelaşi timp, că se admiră reciproc şi roşiră ca doi copii, ceea ce şi erau, de altfel, dar nu-şi plecară privirile. Cu toate că se vedeau pentru prima dată, îşi suriseră unul altuia ca şi când ar fi fost vechi cunoştinţe.

Această scenă mută şi rapidă nu scăpă neobservată de baronul Rospignac. Sângele-i invada figura cu repeziciune, dar tot atât de repede deveni livid. Făcu o mişcare, ca şi cum ar fi voit să se arunce între cei doi, dar se stăpâni cu un efort care făcu să-i apară broboane de sudoare la rădăcina părului. Livid, strângând mai să frângă braţul lui Guillaume Pentecôte, cu o voce răguşită îl întrebă scrâşnind:

— Ai văzut?... ce privire!... ce surâs...!

— La dracu'! Nu sunt orb, zeflemisi tâlharul.

— Se cunosc...!

— Aşa mi se pare şi mie.

— Se iubesc...!

— Ei! Ei!... şi asta s-ar putea, domnule baron. Iată faptul care ar explica rezistenţa ei de care ne lovim de atâta timp.

Figura lui Rospignac căpătă o expresie de ferocitate înspăimântătoare. Mângâind mânerul pumnalului cu un gest grăitor, zise scrâşnind din dinţi:

— Şi eu care mă codeam!... Îmi făceam scrupule!... Triplu neghiob de sunt!... Pe sângele lui Cristos! Veţi vedea, domnule conte de Luvru, cât vă va costa faptul că îmi sunteţi rival.

Şi Guillaume Pentecôte, care-l cunoştea bine, murmură, cutremurându-se:

— Se încing lucrurile! Se încing!... N-aş vrea să fiu în pielea domnişorului! O să aibă de furcă!

Şi privind mai cu atenţie la tânărul pe care stăpânul său îl numise conte de Luvru, spuse cu voce tare:

— Nu credeţi, domnule, că acest domnişor seamănă cu cineva pe care-l cunoaştem?… Unde dracu' l-am mai văzut?

Aceste cuvinte avură darul să-l liniştească pe Rospignac, care-şi reluă aerul său calm şi atitudinea elegantă. Aruncându-şi privirile tăioase în ochii lui Guillaume Pentecôte îl întrerupse cu o voce îngheţată:

— Nu căuta să afli!… Mai ales, nu te amesteca în ce nu te priveşte!… Treaba ta e să fii gata oricând!

În acest timp, Fiorinda îl întrebă pe tânăr, pe un ton hotărât:

— Doriţi, domnule, să ridic un colţ al vălului misterios care ascunde viitorul vostru?

Amuzat, contele de Luvru acceptă fără şovăire:

— Un viitor dezvăluit de buzele voastre frumoase, nu poate fi decât un viitor fericit. Mă grăbesc să nu-mi scape ocazia.

— Daţi-mi mâna, domnule, ceru ea. Nu asta… cealaltă, stânga: mâna dinspre inimă.

— Iat-o, zise el zâmbind!

Şi-i întinse o mână de copil, admirabil îngrijită. În momentul în care tocmai voia să privească liniile din palma deschisă, răsunară câteva voci:

— Vino-ncoace, Fiorinda.

Chemarea era mai mult decât impertinentă. Vocile erau nerăbdătoare, obraznice. Contele de Luvru încruntă sprâncenele şi aruncă în acea parte o privire dispreţuitoare, care deveni pe dată de gheaţă.

Ea îşi întoarse capul cu un dispreţ suveran de la cei ce-o strigaseră. Chemarea plecase de la un grup de tineri care ocupau trei mese puse cap la cap, în centrul sălii. Cu toţii erau foarte tineri – de la douăzeci la douăzeci şi cinci de ani. Cu toţii erau bogaţi: bogăţia costumelor şi cheltuielile nebuneşti pe care le făceau la han, o demonstra cu prisosinţă. Cu toţii, fără îndoială, purtau nume ilustre. În sfârşit toţi, erau beţi, unul mai mult decât altul şi toţi şase

făceau mai mult zgomot decât restul clienţilor luaţi împreună.

Toţi, mai puţin unul, totuşi. Acesta era un gentilom de douăzeci, douăzeci şi doi ani, cu o figură fină, aristocratică, cu o înfăţişare blânda, rezervată, aproape timidă. Un tip desăvârşit de mare senior.

Fiorinda observă că era singurul care-şi păstrase sângele rece. Înfăţişarea sa demnă, afişată cu modestie, contrasta cu nebuniile celorlaţi tineri, de a căror companie părea că se plictiseşte.

Strigătele tovarăşilor săi îi atraseră atenţia asupra tinerei. Era clar că o vede pentru prima dată şi ochii săi – de altfel, foarte frumoşi – o fixară aproape cu nepăsare. Când, deodată, clipiră că orbiţi, trădând admiraţia pasionată care-l cuprindea. Începând din acel moment, îi fu aproape imposibil s-o mai piardă din priviri.

Totuşi, Fiorinda le răspunse cu oarecare răceală, destul de rară la ea:

— Imediat, domnilor!… Vedeţi că sunt ocupată.

Motivul nu părea să fie suficient pentru nişte seniori pătrunşi de importanţa lor, cum păreau să fie aceia. Îl priviră pe contele de Luvru şi aerul său de mare senior le impuse respect, fără îndoială, deoarece se mulţumiră să adauge:

— Grăbeşte-te, Fiorinda… Vicontele de Ferričre vrea să te cunoască…

„Poate să creadă cineva că gentilomul cel mai desăvârşit de la curte, nu o cunoaşte pe Fiorinda?… E nemaiauzit! Extravagant! De neconceput! Incredibil!”

Şi toate acestea spuse cu nişte voci de mai să-i asurzească pe cei din jur, de care cei şase nici nu se sinchiseau. Fiorinda nu se putu împiedica să nu zâmbească. Aruncă o privire maliţioasă celui căruia i se pronunţase numele şi titlul şi zâmbindu-i, îi promise evaziv:

— Va veni şi rândul vostru, domnule viconte de Ferričre.

Vicontele, tulburat de surâsul care, fără îndoială, îi era adresat, îi răspunse cu un salut profund şi graţios. Tovarăşii lui crezură că zâmbetul le era adresat şi satisfăcuţi, nu mai insistară.

Revenind la contele de Luvru care o aştepta cu răbdare, se scuză:

— Vă cer iertare, domnule.

El făcu un gest politicos de acceptare şi o întrebă cu un aer serios:

— Chiar aveţi intenţia să acceptaţi… invitaţia acestor gentilomi?

— Bineînţeles că nu, spuse ea. Sunt prea beţi ca să risc tovărăşia lor.

Tânărul aprobă cu gravitate.

— Să vedem acum ce spune mâna voastră, făcu ea înveselită.

Contele întinse din nou mâna, cu palma desfăcută. Privind-o, figura nobilă a tinerei, căpătă o expresie de compasiune, în timp ce gândea: „Bietul tânăr!”

Contele nu-i observă figura compătimitoare. Surâdea cu un aer indiferent, ca şi cum nu ar fi dat importanţă acestei examinări. Dar atenţia concentrată cu care-şi fixa propria mână, uşoara înţepenire a trăsăturilor feţei, arătau că acordă o atenţie mult mai mare decât voia să lase să se vadă. Surprins de îndelungata tăcere, îşi ridică fruntea şi întrebă cu un surâs jenat:

— Ei bine?

— Ei bine, iată ce văd domnule: călătorii scurte, nimic senzaţional, o viaţă liniştită care va dura mult timp, fără ca nimic supărător s-o tulbure… Deoarece veţi trăi până la adânci bătrâneţi, domnule.

— Până la adânci bătrâneţi! exclamă acesta sceptic. Până la cincizeci de ani, poate.

— Mai mult, domnule. Veţi depăşi cu mult cincizeci de ani.

— Adevărat?

— Nu m-am înşelat niciodată!

— După ce aţi putut constata asta?

Îi explică ceva – voit confuz – despre o linie a vieţii foarte lungă, despre care pretindea că este foarte clară şi adânc săpată… ceea ce lui îi scăpa din vedere, îşi dădu într-atât silinţa să-i demonstreze, încât tânărul sfârşi prin a o vedea tot atât de clar ca şi paharul de saumur care se afla în faţa lui şi pe care-l goli dintr-o înghiţitură, în sănătatea fermecătoarei prezicătoare.

Strălucind de bucurie, scotoci într-o pungă de mătase, plină cu aur. Fără să se uite, scoase un pumn plin de monezi pe care i le puse în mână. Gestul era de o măreţie regală. Piesele de aur îi puteau fi de ajuns Fiorindei să trăiască în belşug un an de zile. Fără să le privească, tânăra le băgă în buzunar cu un gest de indiferenţă superbă şi spuse cu simplitate:

— Vă foarte mulţumesc, domnule.

Şi cum încerca să se îndepărteze, acesta o mai reţinu puţin, spunându-i cu o timiditate fermecătoare:

— Nu mi-aţi spus… Nu mi-aţi vorbit despre…

Şi se opri, în timp ce roşea, încurcat. Ea îl încuraja cu bunăvoinţă:

— Despre ce, anume, domnule?

Căpătând curaj, tânărul lăsă să-i scape:

— Ei bine, voi fi fericit în dragoste?

Şi-şi întinse din nou palma, pe care tânăra n-o mai luă, izbucnind în râs:

— Nu palma trebuie privită pentru asta, ci propria voastră oglindă.

— Oglinda mea?

— Fără îndoială. Întrebaţi-o, domnule… Vă va spune că atunci când cineva are figură voastră, ţinuta voastră… acela va fi fericit în dragoste.

Şi plecă râzând.

Tânărul o urmări cu privirea îndelung, în ochii săi citindu-se o simpatie adevărată şi murmură:

— Ce fiinţă fermecătoare!

La rândul său, în timp ce umbla printre mese, Fiorinda îşi spunea: „Am spus o mare minciună… Dar în acelaşi timp e şi o faptă bună. Una compensează pe cealaltă… Datorită iluziilor fericite la care l-am făcut să viseze, nici nu va gândi că este condamnat, că moartea este logodnica lui, el care visează la fericire în dragoste şi-l va înlănţui cu braţele-i descărnate în mai puţin de şase luni.”

Capitolul III De la han la Pré-aux-Clercs nu-i decât un pas.

Fiorinda, mergând de la o masă la alta, evita cu iscusinţă grupul zgomotos care părea că nu o mai observă. Şi peste tot pe unde poposea, aducea speranţă şi bucurie.

În acest fel ajunse în cele din urmă la căminul din stânga sălii.

În spatele acestuia se afla un grup format din cinci persoane, care părea o continuare firească a celui mai mic, din dreapta, alcătuit din Rospignac şi Pentecôte. Patru din cei cinci depăşiseră vârsta de patruzeci de ani. Gentilomi? Cel puţin aşa pretindeau, deoarece în timpul conversaţiei nu uitau niciodată ca înaintea numelui să pună obligatoriu titlul şi particula nobiliară, astfel încât deveniseră: domnul de Trinquemaille, domnul de Strapafar, domnul de Corpodibale, domnul de Bouracan.

Erau impozanţi în costumele lor bogate… Numai că acestea aveau un cusur: păreau prea noi, prea bogate, de o eleganţă stridentă, ţipătoare prin risipa de fireturi, broderii, panglici şi pene care părea că-i striveşte. E de înţeles că la această splendoare de costume, atitudinea lor trebuia să fie pe măsură, aşa încât gesturile lor erau măreţe, pline de demnitate… Dar, iarăşi suntem nevoiţi să cârtim. Atitudinea lor, gesturile lor aveau ceva stângaci, exagerat, în care se simţea studiul răbdător şi îndelungat, neînsuşit totuşi în întregime. Păreau nişte elefanţi stângaci încercând să imite graţia gazelei şi nu puteai să-i priveşti mai mult fără să te cuprindă o poftă nebună de a râde… Numai că în momentul în care observai figurile aspre, încinse de băutură, ochii lor furioşi care păreau că vor să

provoace tot universul, mustăţile fioroase şi dinţii ascuţiţi, făcuţi să sfâşie indiferent ce, când le vedeai spadele lungi şi grele pe care le purtau la centură, ei bine, în acel moment îţi pierea pofta de râs… sau dacă nu, cel puţin căutai să ţi-l ascunzi de ei. Discutau între ei cu voce joasă, aşa cum stă bine unor gentilomi. Totuşi, uneori uitau cine vor să pară şi atunci izbucneau înjurăturile lor preferate, ca nişte explozii:

— Pe sângele lui Cristos! spunea Trinquemaille cu accentul său parizian.

— Pe toţi sfinţii! explodă Strapafar, care era provensal… sau gascon (prea bine nu ştia nici el).

— Pe rănile lui Cristos! exclamă italianul Corpodibale.

— Sfinte Isuse! sărea de la locul lui şi Bouracan, care era flămând.

Al cincilea personaj era un gentilom de aproape douăzeci şi doi de ani: avea o fizionomie strălucitoare care nu putea trece neobservată, prin privirea sa limpede, cinstită, prin surâsul său melancolic, prin eleganţa trupului, acoperit de un costum bogat prin simplitatea sa, de o nuanţă discretă, prin ţinuta mândra a capului şi prin aerul său de o autoritate de necontestat. Fără îndoială, acesta era şeful grupului.

Nu se amestecase în discuţia celor patru, rămânând tăcut şi visător, privind din când în când spre contele de Luvru care în acel moment era întors cu spatele la el. Când cei patru ridicau prea mult vocile, îi chema la ordine cu o privire poruncitoare şi atunci parizianul Trinquemaille se grăbea să murmure cu o voce gravă:

— Domnilor, domnilor, moderaţi-vă tonul, e de prost gust să strigi!… Nici asta nu aţi învăţat din lecţiile de bună purtare pe care ilustrele doamne au încercat să vi le vâre în cap atunci când am avut marea onoare de a fi gentilomii Doamnei regine Caterina?… Veţi vedea, domnilor, că domnul cavaler de Beaurevers se va supăra… şi atunci să vă păziţi!

Cei patru strecurau o privire neliniştită spre temutul cavaler de Beaurevers cu care erau ameninţaţi şi de care păreau că se tem cu adevărat. În acest timp cavalerul întorcea capul pentru a-şi ascunde un zâmbet de îngăduinţă frăţească, în vreme ce toţi patru încercau să se dezvinovăţească, acuzându-se unul pe altul ca nişte copii… copii mari şi poznaşi:

— Vai de păcatele mele! Nu eu sunt de vină!… Dar domnul Corpodibale nu ştie să se poarte în societate.

— Doamne sfinte! Clar nu eu sunt vinovatul! Domnul de Bouracan uită prea repede unde se află!

Trecând prin faţa acestui grup, Fiorinda răspunse cu un surâs salutului discret pe care i-l adresă Beaurevers. Cei patru, care de la intrarea feţei în sală se agitau pe scaunele lor de parcă ar fi stat pe ace, o urmăriră cu priviri încântate şi lăsară frâu liber exclamaţiilor de admiraţie:

— Îngeri din rai, aţi trimis cel mai demn reprezentant pe pământ, printre noi! susură vocea dulceagă a lui Trinquemaille.

— Hei! Ciocârlia asta-i aşa de strălucitoare încât şi soarele păleşte în faţa ei! exclamă Strapafar.

— Madona ar părea o ţaţă alături de fetiţa asta divină! murmură şi Corpodibale.

În seara asta încasările Fiorindei au fost dintre cele mai frumoase. Aşa că fata, obosită, se îndreptă spre ieşire. Dar dacă ea uitase de turbulenţii prieteni ai vicontelui de Ferričre, aceştia n-o uitaseră şi lăsară să li se vadă nemulţumirea prin proteste zgomotoase:

— Cum, Fiorinda, vrei să pleci…?

— Şi noi…?

— Asta-i trădare!

De această dată păreau mai beţi şi mai aţâţaţi ca înainte. Încercă să treacă de ei cu scuze cât mai politicoase dar nu o lăsară să vorbească prea mult că se repeziră şi o înconjurară. Să le reziste, era imposibil. Se resemnă, fără să-şi arate nemulţumirea şi-i urmă.

— Ei bine, domnilor, pregătiţi-vă să vă arătaţi palma stângă. Vă voi prezice viitorul, aşa cum doriţi.

Un moment crezu că vor accepta şi pe urmă va fi lăsată în pace. Dar nu, unul din ceată, care răspundea la numele de Saint-Solin, strigă:

— La naiba cu viitorul!… Pe mine prezentul mă interesează… Ce vreau eu acum, sunt sărutările tale, frumoaso!… Cu cât le vinzi?… Vorbeşte, spuneţi preţul… Pungă mea e destul de bine căptuşită, după cum vezi şi nu sunt eu omul să mă tocmesc.

Şi spunând acestea, îi flutură prin faţa ochilor cu un gest jignitor o pungă care, într-adevăr, părea destul de bine garnisită. Prin spusele sale, Saint-Solin tradusese gândurile tovarăşilor lui, care-l aprobară zgomotos şi se grăbiră să liciteze.

Ferričre deveni rece ca gheaţa. Nu spunea nici un cuvânt, nu făcea nici o mişcare. Doar le aruncă o privire lungă, de un dispreţ strivitor. Apoi această privire, ca atrasă de un magnet, se fixă asupra tinerei aşteptându-i răspunsul, cu o nelinişte surdă.

Sub insulta incalificabilă, Fiorinda pălise. Frumoşii ochi negri luciră plini de indignare. Îndreptându-se, plină de o suverană demnitate, îşi ridică vocea pentru a fi auzită de toţi:

— Haideţi domnilor, spuse ea, încetaţi jocul… Lăsaţi-mă să plec. Vă promit să-mi şterg din amintire această grosolănie nedemnă de nişte gentilomi.

Dintr-o dată, în sală se făcu o linişte deplină. Toţi ochii se îndreptară spre grupul devenit centrul atenţiei generale.

În fundul sălii, tânărul conte de Luvru îşi arătă intenţiile belicoase aranjându-şi mai bine centironul, cu un gest mânios. Atent, aşteptă fixându-şi cu încăpăţânare privirile dispreţuitoare asupra grupului de turbulenţi.

La stânga, cavalerul de Beaurevers îşi încruntă sprâncenele şi mângâia cu un gest nervos minerul spadei

sale uriaşe. Văzând acestea, cei patru, care-i urmăreau mişcările cu atenţie erau gata de atac.

La dreapta, baronul de Rospignac era pe cale de a se repezi, dar o privire aruncată spre contele de Luvru, îl ţintui pe scaun, amintindu-şi că era de serviciu. Şi misiunea cu care era însărcinat trebuie că era deosebit de importantă, deoarece efortul pe care-l făcu să se stăpânească, îi inundă faţa de transpiraţie, în timp ce Guillaume Pentecôte îl privea cu un aer zeflemitor:

Până şi vicontele de Ferričre admiră, ca un cunoscător ce era, demnitatea fetei şi murmură:

— Pe rănile lui Cristos! Ai putea crede că e o regină care acordă iertarea sa.

Şi avu acelaşi gest ca Beaurevers: pumnul i se încleşta pe mânerul spadei.

Tinerii care o înconjurau pe Fiorinda intuiră că jucau un rol nefast şi poate ar fi renunţat, mai era încă timp. Din nefericire, cu toată beţia lor, simţeau cum îi apasă privirile tuturor şi bravară. Primiră deci cuvintele fetei cu rânjete dezgustătoare şi îşi dezvăluiră intenţiile prin exclamaţii care le trădau scopul:

— Nu, pe sfântul Dumnezeu! Eşti a noastră şi te păstrăm!

— Ne scoţi din răbdări cu virtutea ta insuportabilă.

— Haide, s-o facem o dată.

— Pe toţi dracii, ce cinste mai mare pentru o haimana ca tine!

— Cu sau fără voia ta, tot te vom săruta!

O îmbrânciră şi Saint-Solin o prinse de umăr voind s-o sărute cu forţa.

Ea se eliberă cu o mişcare bruscă şi-i şfichiui cu vocea:

— Sunteţi cinci bărbaţi şi vreţi să forţaţi o femeie!... Nu e nici un gentilom printre voi?

De această dată ochii ei aruncară o privire directă spre Ferričre, care urmărea scena cu o atenţie încordată. Şi Ferričre, din palid ce era, deveni brusc roşu.

Contele de Luvru se ridică brusc.

În aceeaşi clipă, Beaurevers şi Rospignac fură în picioare şi amândoi, în acelaşi timp şi cu aceeaşi voce joasă, scoaseră acelaşi cuvânt care-i sculă pe tovarăşii lor:

— Atenţie…!

Dar nu la Fiorinda priveau, ci la contele de Luvru. Acum devenise clar că-şi potriveau mişcările cu cele ale tânărului senior, care ignora – sau părea că ignoră – ciudata şi strânsa supraveghere la care era supus.

Ca şi cum ar fi răspuns acestei mişcări, brusc se făcu auzită o voce tânără, caldă, tremurând de indignare:

— Destul!… Vă e de ajuns…!

Şi o lovitură seacă, părând o plesnitură de bici, răsună în mijlocul tăcerii generale.

Era Ferričre care, răspunzând chemării tăcute a tinerei, spusese aceste cuvinte şi, scoţând cu o mişcare rapidă spada, lovise puternic în masă cu latul lamei.

Uluiţi, lăsară să le scape prada şi mânioşi, scrâşnind din dinţi se întoarseră spre cel ce-şi permitea să le tulbure distracţia şi care le vorbea pe un ton de o insuportabilă autoritate.

Fiorinda profită de aceste momente pentru a dispare din sală, nu înainte de a arunca salvatorului său o privire de mulţumire, pe care acesta nu o văzu însă, fiind silit să facă faţă revoltei ameninţătoare.

Toate acestea se petrecură cu o rapiditate care ţinea de vrăjitorie.

Contele de Luvru îşi reluă liniştit locul, spunând destul de tare pentru a fi auzit:

— Din fericire, iată că mai există un gentilom. Imediat Beaurevers şi Rospignac îşi reluară locurile la masă şi dispărură în spatele perdelei de verdeaţă, imitaţi de tovarăşii lor.

Fiorinda, o dată ieşită, incidentul se putea socoti încheiat şi redus la proporţiile modeste ale unei singure altercaţii verbale. Sfârşitul trecu aproape neobservat, dar asta pentru un timp foarte scurt:

— Nouă ne vorbeaţi pe tonul ăsta? întrebă Saint-Solin arogant.

— Ce înseamnă impertinentul: „Vă e de ajuns?” spuse un altul pe nume Saverny.

Sec, vicontele răspunse în acelaşi timp celor două întrebări:

— Vouă, da!… Cât priveşte ceea ce am spus, mi se pare că am fost destul de clar. Dacă domnii doresc explicaţii mai ample, sunt gata să le ofer… pe tăpşanul din apropiere.

Şi-şi sublinie cuvintele cu un râs insultător, biciuind aerul cu spada, cu un gest semnificativ.

Izbucniră înjurături, strigăte furioase, ameninţări surde şi ceata năvăli afară pe uşă.

Liniştit, vicontele de Ferričre ieşi ultimul, încet, fără să se grăbească câtuşi de puţin.

Capitolul IV Pré-aux-Clercs.

Trei sau patru curioşi se ridicară în grabă şi ieşiră în fugă, cu gândul să asiste la duelul care urma să aibă loc.

Contele de Luvru, după ce aruncă pe masă două monezi de aur – care era pe departe dublul a ceea ce consumase – îi urmă cu un aer interesat.

Pe urmele sale, fără a fi observaţi, Beaurevers, Rospignac şi tovarăşii lor, ieşiră şi ei.

Toată lumea, urmând poteca Chemin-aux-Clercs care o făcea la dreapta, se îndreptă spre tăpşanul amintit.

În urma-vicontelui de Ferričre se înşirau persoanele pe care le-am amintit şi grupurile de curioşi care-i urmau de la distanţă şi destul de răspândiţi. Numai Guillaume Pentecôte dispăruse.

În urma unui ordin al lui Rospignac, plecase în mare viteză. După ce o luă la stânga, strecurându-se de-a lungul şanţurilor care mărgineau zidurile mănăstirii, se îndreptă spre Paris cu paşi hotărâţi. Ajuns în apropierea porţii Nesle fluieră un semnal convenit.

La acest semnal, din şanţul care înconjura oraşul, de prin gropi nevăzute, din spatele trunchiurilor copacilor sau a

ridicăturilor de teren, se arătară cu mare precauţie aproape o duzină de capete: figuri înspăimântătoare de lupi înfometaţi, cu ochi care scăpărau şi colţi gata să sfâşie. Toţi aveau mutre înfricoşătoare care puteau băga în sperieţi chiar şi pe cel mai curajos individ.

— Atenţie! exclamă Guillaume Pentecôte cu o voce înăbuşită.

Şi acest îndemn scurt, pe cât se pare fu destul de explicit pentru aceşti indivizi sălbatici, deoarece după câteva bombăneli nelămurite, dispărură de parcă ar fi intrat în pământ. Însuşi Guillaume Pentecôte păru că s-a evaporat, ascuns fără îndoială în vreo groapă cunoscută mai dinainte.

Şi din nou liniştea deveni stăpâna peste împrejurimi.

Nici cea mai pătrunzătoare privire n-ar fi putut bănui formidabila ambuscadă care se pregătise.

În acest timp, adversarii lui Ferričre ajunseră la locul duelului. Sosiţi acolo în urma provocării colective aveau potrivit regulilor vremii în ceea ce privea duelul, dreptul să atace toţi o dată. S-ar fi putut presupune că aceştia, considerându-se gentilomi, să respingă ideea nedemnă de a tăbărî. Cinci contra unul. Dar în starea de beţie în care se aflau şi copleşiţi de mânia care-i stăpânea, nici nu se gândiră la aşa ceva. Se puseră cu toţii în gardă, la unison, arătând în acest fel că vor să profite de dreptul lor.

Ferričre nu scoase nici o vorbă, dar zâmbetul lui dispreţuitor era îndeajuns pentru a arăta ce gândeşte despre cei cinci. Îşi păstră acelaşi calm, care friza indiferenţa. Totuşi în momentul în care privirea i se îndreptă asupra lui Saint-Solin, în ochi îi sclipi o lucire plină de ameninţări. Se părea că-l priveşte ca pe duşmanul principal. Calm, îşi înfăşură pe braţul stâng mantaua, făcându-şi astfel un fel de scut. Şi brusc, cu pumnul bine încleştat pe mânerul spadei, atacă primul, cu o furie bine calculată.

Părea un vârtej de oţel, zgomotul spadelor care se loveau devenise ameţitor şi în jur zburau scântei ca un roi de

licurici. La scurt timp se auzi un geamăt prelung şi unul din cei cinci se prăbuşi cu sângele şiroind. Era tocmai Saint-Solin pe care Ferričre îl vizase… şi nu-l ratase.

Imediat, vicontele făcu un salt înapoi şi pentru o clipă lăsă garda jos pentru a-şi recăpăta suflul. Mantaua înfăşurată pe braţ era tăiată în câteva locuri, dar în rest, nici cea mai mică zgârietură.

Fără a-i lăsa să se dezmeticească, atacă pentru a doua oară. Acelaşi vârtej ca şi prima oară şi o voce exclamă:

— Sunt atins!

Unul din cei patru rămaşi în lupta părăsi rândurile susţinându-şi cu mâna stânga braţul drept, a cărui mâneca se îmbibase de sânge. Era Saverny.

Pentru a doua oară vicontele de Ferričre făcu o mică pauză pentru a-şi recăpăta suflul. După care repetă pentru a treia oară manevră care până atunci nu dăduse greş. Şi reuşi pentru a treia oară: un al treilea spadasin se prăbuşi şi începu să se târască cu greutate în afara scenei de luptă. Acesta se numea Roquebron.

De această dată hainele vicontelui deveniseră nişte zdrenţe, iar mantaua înfăşurată pe braţ care-l ajuta să pareze loviturile laterale, era sfâşiată. Braţul stâng şi pieptul îi erau pline de tăieturi superficiale. La drept vorbind, nu avea nici o rană serioasă şi în focul luptei zgârieturile nici măcar nu le observase.

Pentru a patra oară încrucişă spada cu o voinţă extraordinară, cu ultimii doi combatanţi. Aceştia se numeau Bonneval şi d'Abancourt. Lupta se anunţa cu atât mai înverşunată, cu cât cei doi păreau că-şi dobândiseră sângele rece care până atunci le lipsise tuturor cinci.

Iar atunci, cu riscul de a fi străpuns, rănitul Saverny se aruncă hotărât în mijlocul luptătorilor şi cu mână-i sănătoasă le îndepărtă spadele, strigând:

— De-ajuns! De-ajuns!… Ferričre, eşti un viteaz şi nu-mi voi ierta niciodată josnica acţiune de a te ataca toţi cinci deodată!

Şi Roquebron, întins pe iarbă şi încercând să-şi oprească sângerarea rănii de la pulpă, adăugă:

— Da, e de-ajuns!… Ai avut dreptate, Ferričre, ne-am purtat ca nişte bădărani. Şi zău că meritătm lecţia primită. Se dezmeticiseră din beţia lor, după cum se vede şi grabă cu care-şi recunoşteau acum greşeala arăta că, chiar dacă păreau impulsivi, uşuratici, zăpăciţi, fondul lor nu era chiar aşa de rău cum s-ar fi putut crede.

Ferričre, concentrat, cu vârful spadei sprijinit pe vârful cismei, cu ochii strălucind aţintiţi asupra celor doi adversari rămaşi nevătămaţi, îi aştepta să se hotărască.

Bonneval şi d'Abancourt erau nehotărâţi. Erau doi împotriva unuia singur. Dacă ar fi renuţat la luptă n-ar fi fost oare dezonoraţi? Aceasta li se citea pe faţă cu atâta claritate, încât Saverny le răspunse la întrebarea lor mută:

— Tocmai pentru că sunteţi doi împotriva unui singur om, nimănui nu-i va da în gând să spună că v-a fost teamă.

— Sabia-n teacă, Bonneval; sabia-n teacă, d'Abancourt! strigă la rândul său şi Roquebron. Pe sângele lui Cristos, am făcut destule nebunii şi fără asta!

Ascultând de glasul raţiunii, cei doi pocniră din călcâie, ca la paradă, salutară cu spadele cu un gest elegant, după care le băgară în teacă, după cum li se ceruse. Ba mai mult, cu un aer ruşinat, se scuzară:

— Ce să-i faci, viconte, eram atât de beţi…!

— La dracu dacă mai ştiam ce îndrugaţi…!

Nici nu se putea o victorie mai completă, pe toate planurile. Şi totuşi, Ferričre nu-şi arătă bucuria. Ba din contră, îşi reluă pe dată aerul său rezervat, puţin timid, care-i dădea un farmec cu totul aparte. Le înapoie salutul cu aceeaşi graţie cu care-i fusese adresat şi le răspunse cu modestie:

— Pe viul Dumnezeu! Ştiam eu că, pe dată ce vă veţi fi revenit din beţie veţi regreta cele întâmplate. Să uităm totul, de acord?

Şi cu o strângere de mână prietenească, totul intră în normal. Atunci se îndreptară spre Saint-Solin care, întins pe jos, nu mai dădea nici un semn de viaţă.

Capitolul V Fiorinda.

Până în acel moment, de la oarecare depărtare, ascunsă în iarba înaltă, Fiorinda urmărise cu sufletul la gură desfăşurarea luptei inegale, căreia-i fusese cauză, involuntară desigur. Şi acum după ce rugile-i fierbinţi aduseseră victoria tânărului necunoscut care-i luase apărarea într-un mod atât de cavaleresc şi se bătuse pentru ea cu atâta vitejie, cobora poteca, puţin în pantă, cu un pas vioi şi uşor pentru a-i aduce mulţumirile datorate. Încă mai era palidă şi tremura de emoţiile care-o încercaseră. La urma urmei, această tânără – aproape totuşi de vârsta copilăriei – părând atât de fragilă şi delicată, era înzestrată cu un suflet viteaz, deoarece ochii săi, pe rând răutăcioşi sau blânzi, scăpărau încă de entuziasmul pe care i-l provocase duelul la care asistase.

Adversarii lui Ferričre se aflau cu spatele la ea în acel moment şi deci nu o puteau vedea venind. El, în schimb, era cu faţa la potecă şi o văzu imediat.

În acel moment îşi uită adversarii, uită de muribund, uită lupta care avusese loc şi o privea apropiindu-se, cu o figură fericită. Şi el, care nu simţise nici o clipă teama în timpul luptei, se trezi străbătut de un fior din creştet până-n tălpi.

Bonneval şi d'Abancourt, aplecaţi deasupra lui Saint-Solin, îi examinau rana. Palizi, se ridicară şi cu o voce care le tremură uşor:

— Drace, exclamă Bonneval, ai o mână grea, Ferričre… Bietul Saint-Solin e mort.

Fiorinda, care se apropiase destul de mult, îi auzi şi figura i se contractă, devenind şi mai palidă.

Ferričre păru că nici nu i-a auzit. Ochii săi erau îndreptaţi spre tânără. Urmărind privirile vicontelui, cei trei o observară imediat, la câţiva paşi de ei.

Ca şi cum ar fi fost unul, toţi patru se descoperiră, iar cei trei: Saverny, Bonneval şi d'Abancourt se înclinară în faţa ei ca în faţa unei regine.

Fiorinda se opri, puţin mirată.

— Doamnă, spuse Saverny cu un ton plin de nobleţe, prietenii mei şi eu însumi vă rugăm să primiţi scuzele noastre cele mai sincere şi să iertaţi acel moment de nebunie…

— Vă asigur, domnilor, că nu îmi mai amintesc să se fi întâmplat ceva neplăcut între noi.

Toate acestea au fost spuse pe un astfel de ton, încât îl scoase din visarea sa pe Ferričre, care îşi spuse: „Niciodată nu am văzut o atitudine mai nobilă şi mai plină de graţie!”

Şi totuşi, se pare că un gând confuz, încăpăţânat, îşi făcu loc în mintea sa, deoarece se încorda şi, cu răceală, se zeflemisi în sinea sa: „Haida-de, Ferričre, hotărât lucru, ţi-ai pierdut mintea!… Nefericitule, uiţi că tânăra asta este o vântură-lume, care se va da într-o zi sau alta, primului venit… care va şti să-i ofere cât cere…?”

Şi, lucru straniu, spunându-şi aceste cuvinte în sinea sa, scrâşni din dinţi în timp ce un foc roşu i se aprindea în ochi şi pumnul i se încleşta pe mânerul spadei.

În acest timp, cei trei tineri se întreceau în complimente, cu un aer de sinceritate de neconfundat:

— Doamnă, sunteţi generozitatea în persoană.

— Pe cât de bună, pe atât de frumoasă… Pe cât de frumoasă, pe atât de înţeleaptă. Căci, pe sfântul Dumnezeu, ştim aşa cum o ştie tot Parisul că cinstea voastră este fără de prihană.

— De acum înainte nu vom mai uita că sunteţi demnă de respectul tuturor.

Şi Ferričre, care asculta toate acestea cu atenţia încordată, gândea: „Cinstea sa e fără de prihană!… Tot Parisul o ştie!… Este oare posibil ca această fată să fie, cu adevărat, demnă de respectul tuturor, după cum spun ei?”

Fiorinda le acceptă complimentele fără ca măcar să clipească, ca o femeie care-şi cunoaşte calităţile.

Cu o uşoară aplecare a capului, le dădu de înţeles că vrea să rămână singură. Înţelegând, cei trei se retraseră, după un ultim salut respectuos.

Diverşii spectatori la lupta care avusese loc se împrăştiară în direcţii diferite. Doi dintre ei îşi oferiră serviciile şi ajutară pe Roquebron care nu putea să meargă, în timp ce Bonneval şi d'Abancourt luară cadavrul lui Saint-Solin.

Fiorinda şi Ferričre rămaseră singuri. Urmărind cu o privire îndureratăgrupul care se îndepărta, tânăra murmură cu o voce plină de emoţie:

— Din cauza mea… a murit un om! E înfiorător.

— A ridicat mâna asupra voastră…!

Îşi dădu seama că este sincer.

— V-aţi riscat viaţa pentru o necunoscută, domnule. Aş vrea să am îndemânarea verbală a doamnelor din lumea bună pentru a vă exprima mulţumirile mele în forma datorată unei aşa de nobile acţiuni. Dar eu sunt a nimănui, fără familie, fără prieteni, fără chiar un nume al meu. Şi nu pot decât să vă spun, din adâncul sufletului meu, că vă mulţumesc, domnule.

— Oh! Domnişoară, făcu el cu modestie, să nu mai vorbim despre asta. A fost o nimica toată.

— Nu puteţi spune asta! Am asistat la luptă inegală!… O luptă de epopee!… Unul singur împotriva a cinci oameni!… Un vârtej de oţel… ce lovituri dure şi precise!… Am văzut toate acestea, domnule, am văzut!… Aceste scene de neuitat, vor rămâne veşnic în amintirea mea.

În faţa acestui entuziasm nestăpânit, tânărul se înclină roşind.

Mai calmă şi întinzându-i mâna, ea reluă cu o voce mângâietoare:

— Mă voi ruga în fiecare zi Sfintei Fecioare şi lui Dumnezeu pentru a vă da fericirea pe care o meritaţi, viconte de Ferričre.

El îi prinse mâna, atât de fină şi de albă încât chiar o doamnă din înalta societate i-ar fi invidiat-o şi o păstră pentru un moment într-ale sale. Văzându-l tulburat, ezitant, ca şi cum ar fi vrut să spună ceva ce nu îndrăznea, în ochi i se aprinse o mică lumină maliţioasă. Îşi desprinse cu gingăşie mâna dintr-ale sale şi cu o blândeţe care-l cutremură, rosti:

— Adio, domnule!

Şi se îndepărtă.

Deodată, el se hotărî. O ajunse din câţiva paşi şi cu o voce emoţionată o întrebă:

— Când voi putea să vă revăd?

Întorcându-se spre el, îl fixă cu o privire adâncă.

Îl văzu roşind, emoţionat, aşteptându-i răspunsul cu o nelinişte evidentă. Pe fruntea-i albă trecu o umbră de tristeţe. Dar imediat, reluându-şi aerul bucuros, întrebă:

— Chiar o doriţi, domnule?

— Dacă o doresc!… Cum puteţi întreba aşa ceva?

— Ei bine, când veţi dori.

— Când?

— Oricând.

— Şi unde?

— Unde vă va plăcea.

— Nu rămâne decât să-mi spuneţi unde locuiţi… din moment ce consimţiţi să mă primiţi la voi.

— La mine, domnule, asta înseamnă în stradă… Sunt o fiică a străzii, strada e locuinţa mea. Aici pot fi găsită eu în orice moment al zilei, în pieţe, la răspântii, care sunt sălile mele de bal.

Şi aceste cuvinte, pronunţate cu o blândeţe dulce, sub care se simţea o voinţă de nestrămutat, avu asupra lui efectul unei lovituri. Roşind tot, o privi pierdut, nu mai surâdea şi i se păru cu atât mai serioasă. Se înclină profund în faţa ei şi rosti cu o voce tremurătoare:

— E o lecţie binemeritată… şi pe care nu o voi uita niciodată, v-o jur, domnişoară.

Un licăr de mulţumire, pe care el nu-l văzu, sclipi în ochii ei. Cu o uşoară înclinare a capului, fără să mai adauge vreun cuvânt, tânăra se îndepărtă cu pasul său uşor.

Toată această scenă se petrecuse la răspântia formată din încrucişarea străzilor Buci cu Four şi Boucheries, în mijlocul căreia se înălţa stâlpul infamiei al abaţiei Saint-Germain. Ajunseseră acolo fără ca vreunul să-şi dea seama. Fiorinda se îndreptă spre strada Boucheries.

Rămas în mijlocul răspântiei, Ferričre privi visător în urma siluetei graţioase care se pierdea în depărtare… şi care nu se întoarse nici măcar o singură dată să privească în urmă. În momentul în care nu o mai văzu, simţi cum îl cuprinde noaptea.

Capitolul VI Contele de Luvru.

Sperăm că cititorii nu au uitat că lupta vicontelui de Ferričre împotriva celor cinci: Saint-Solin, Saverny, Bonneval, d'Abancourt şi Roquebron, a avut mai mulţi martori, printre care contele de Luvru, cavalerul de Beaurevers şi cei patru spadasini care se pretindeau vechi gentilomi ai reginei Catherina: domnii de Trinquemaille, de Strapafar, de Corpodibale, de Bouracan şi nu mai puţin, baronul de Rospignac. Ei bine, iată că a venit momentul să ne ocupăm şi de aceştia.

O dată lupta terminată, în modul pe care l-am descris, contele de Luvru se desprinse de stejarul de care se sprijinise pentru a privi scena şi se apropie de Ferričre pentru a-l felicita şi pentru a-l asigura de toată stimă şi simpatia sa.

Sosirea Fiorindei l-a împiedicat să sfârşească gestul.

Aşa încât, după cum am arătat, cei doi tineri îndepărtându-se spre oraş, nu l-au văzut pe tânărul gentilom, care s-a ferit să-i deranjeze.

O dată dispăruţi cei doi, contele păru o clipă nehotărât de ceea ce urma să facă, apoi, hotărându-se brusc, îi urmă de la distanţă.

În spatele său, Rospignac îl urmărea ascunzându-se în dosul copacilor, alunecând prin şanţurile care mărgineau drumul, nepierzându-l o clipă din ochii-i în care i se citea o ură de moarte.

Cât priveşte pe Beaurevers şi cei patru însoţitori ai săi, aceştia dispăruseră. Probabil că, luând-o la stânga, l-au pierdut din vedere.

Urmărindu-se unul pe celălalt, cele patru personaje ale noastre au ajuns la răscrucea la care, nu peste mult timp, Fiorinda şi Ferričre se vor despărţi. Acolo, fie că se plictisise să-i mai urmărească, fie că-şi schimbase intenţia, contele de Luvru i-a părăsit şi s-a îndreptat spre stânga, pe strada Echaude care l-a readus cam de unde plecase şi de unde, liniştit, s-a îndreptat spre poarta Nesle unde ajunse în curând.

În urma sa, umbră tenace şi ameninţătoare, Rospignac îl urmărea cu încăpăţânare. La un moment dat, în întunericul nopţii se auzi un fluierat strident.

Cu iuţeala fulgerului, spada contelui ieşi din teacă şi acesta, pus în gardă, scormonea întunericul cu o privire pătrunzătoare.

În faţa sa, la câţiva paşi, întrevăzu un fel de viermuială de larve uriaşe, respingătoare şi strigă poruncitor:

— Ieşiţi în faţă!

Bănuiţii viermi se apropiară şi căpătară înfăţişări umane – dacă ne este permis să numim aşa acest soi de animale feroce – şi se năpustiră urlând:

— Banii sau viaţa!

Contele de Luvru gândi: „Sunt decât tâlhari de drumul mare!”

Şi primi atacul fără să clipească. Dar, lucru curios, la care el nu dădu atenţie, în loc ca aceştia să urmărească să-i smulgă punga cum ar fi făcut orice tâlhar cinstit, indivizii atacară cu intenţia evidentă de a ucide.

Cu toată aparenţa sa delicată, contele era un tânăr foarte puternic, ba mai mult, un spadasin de prima mână,

înzestrat cu o încheietură de fier şi dotat cu o supleţe surprinzătoare. Singur, reuşi câtva timp să-i ţină la respect pe cele cinci puşlamale deoarece deocamdată erau cinci.

Şi totuşi, situaţia să nu era prea bună şi el îşi dădu seama de acest lucru. Avu mândria să nu strige după ajutor, dar vocea lui puternică se făcu auzită până departe:

— În lături, bandiţilor, în lături!

Din nefericire nu fu auzit de nimeni şi bandiţii îşi înteţiră eforturile, luptând în tăcere cu o înverşunare remarcabilă. De două sau de trei ori contele avu impresia că spada lui pătrunsese în plin şi tot de atâtea ori se făcură auzite înjurături înăbuşite şi gemete surde care-i confirmară bănuielile. Dar încă nu se prăbuşise nici un atacator, tot timpul în faţa sa, cele cinci spade erau prezente, nelăsându-i nici un moment de odihnă. E drept că încă nu fusese atins, dar asta nu putea ţine la nesfârşit. Simţea cum pierde din puteri şi văzându-se pierdut, gândi: „Cum? Chiar aşa să mor? Asasinat la drumul mare de nişte tâlhari nenorociţi?”

Da chiar în aceeaşi clipă, răsună o voce puternică:

— Ţineţi-vă bine, domnule, am sosit!

Şi aproape imediat doi tâlhari căzură răpuşi. Şi Ferričre, care intervenise salvator, Ferričre cu spada în mâna dreaptă şi lungul său pumnal în mâna stânga, se aşează lângă conte şi lovind furios, îi spuse cu vocea sa calmă:

— Odihniţi-vă o clipă, domnule. Nu vă grăbiţi, doar aţi văzut că aceşti tâlhari neîndemânateci n-au cum să răpună un gentilom.

Contele nu se opri din luptă prea mult timp, după cum îl povăţuise Ferričre, dar totuşi scurtul răgaz îl ajută să-şi recapete forţele. Îşi reluă repede locul lângă Ferričre şi nu întârzie să-l complimenteze:

— Pe Sfântul Dumnezeu! Domnule viconte de Ferričre, sunteţi unul din cavalerii de odinioară care-şi puneau spada lor vitează în slujba celor slabi şi năpăstuiţi.

— Mă cunoaşteţi, domnule?

— Păi, mă aflam în hanul Pré cu puţin timp mai înainte, când vi s-a rostit numele… De atunci aţi câştigat stimă şi preţuirea mea. Dar acum, recunoştinţa mea faţă de voi va fi veşnică: fără voi, Francois, conte de Luvru n-ar mai fi fost acum în viaţă şi dacă va reuşi să vă câştige prietenia, va fi foarte onorat.

— Fiţi încredinţat, domnule, că cinstea va fi de partea mea.

Bandiţii, zăpăciţi de calmul dispreţuitor al celor doi, nu pierdeau nici un cuvânt din acest dialog care, dat fiind condiţiile în care avea loc, părea fantastic. Totuşi, asta nu împiedică pe unul dintre ei să se prăbuşească cu pieptul străpuns de o lovitură fulgerătoare dată de conte. Acum, de fiecare parte, se aflau câte doi combatanţi. Partidă devenea egală, dar cei doi gentilomi se simţeau superiori, aşa încât, văzându-i pe cei doi bandiţi ezitând, coborâră spadele în acelaşi timp şi spuseră:

— Hai căraţi-vă, caraghioşilor…!

— Vă dăruim viaţa…!

Erau pe cale să-şi bage spadele în teacă, când se făcu din nou auzită aceeaşi şuierătură şi o altă bandă, ieşită din găuri nevăzute, năvăli asupra lor scoţând strigăte sălbatice.

Contele de Luvru şi vicontele de Ferričre care, cu o clipă mai înainte dăruiseră cu generozitate viaţa celor doi bandiţi, se treziră înconjuraţi de vreo zece inşi turbaţi, care nu întârziară să-şi arate intenţiile, strigând:

— Ucide!… Ucide…!

De această dată, atacul era condus de Guillaume Pentecôte care purta pe faţă o mască neagră. Omul de încredere al baronului de Rospignac se bucura de o puternică autoritate asupra grupului de tâlhari, deoarece aceştia îi urmau fiecare cuvânt, fiecare gest, cu o iuţeală care dovedea o adevărată disciplină militară din partea puşlamalelor.

Ferričre şi de Luvru se aşezară spate în spate pentru a reuşi să facă faţă cercului de spade care se apropia. Situaţia era cu adevărat critică şi înţeleseră acest fapt

amândoi. În zgomotul lamelor care se încrucişau violent, Ferričre rosti cu vocea lui calmă:

— Pe legea mea, domnule, cred că ăsta ne e sfârşitul. La care, de Luvru răspunse, nu mai puţin calm:

— Cel puţin sunt consolat de gândul că voi sfârşi viaţa însoţit de prezenţa voastră pe care o preţuiesc nespus, domnule. Şi nu-şi mai spuseră nimic, concentrându-şi toată atenţia asupra asalturilor bandiţilor, încercând pe cât le era posibil să le respingă. Din când în când, unul dintre ei împungea cu o iuţeală de fulger şi atunci din partea atacatorilor, se putea auzi ori o înjurătură teribilă, ori un blestem, arătând că lovitura şi-a atins ţinta.

Timp de câteva minute reuşiră să ţină în frâu atacul. Dar cercul se strângea din ce în ce mai mult. De câteva ori simţiră şi ei lamele bandiţilor atingându-i. Se apropia sfârşitul. Copleşiţi de numărul mare al ticăloşilor care-i înconjurau, rezistenţa lor nu mai putea dura prea mult.

Şi atunci, un fulger căzu asupra atacatorilor. Un fulger, un bolid, un vârtej viu, care părea dus de aripi nevăzute, părând că are sute de braţe înarmate cu sute de spade care atacau când la dreapta, când la stânga, în faţă ori în spate şi totul în acelaşi timp. Şi acest fulger viu, din timp în timp, lăsa să-i scape în aerul nopţii reci, câte o sfidare strigată cu voce limpede şi puţin zeflemitoare:

— Beaurevers!… A sosit regele loviturii frumoase. Iar în urma sa, în cealaltă parte a răspântiei, patru voci tunătoare răspunseră ca un ecou:

— Regele loviturii frumoase!

Şi în întunericul nopţii se putură zări patru siluete care soseau într-o goană nebună.

Încă de la primele lovituri ale lui Beaurevers, regele loviturii frumoase, treaba aproape că fusese făcută; cei zece atacatori fuseseră reduşi la patru, asupra cărora se năpustiră Trinquemaille, Corpodibale, Bouracan şi Strapafar. În această situaţie, Beaurevers, regele loviturii

frumoase, nu mai catadicsi să se ocupe de nişte tâlhari şi rămase liniştit.

Fură de ajuns câteva secunde. Câteva secunde şi de Luvru şi Ferričre, uluiţi, avură ocazia să numere treisprezece corpuri prăbuşite. Morţi?… Răniţi?… Ce mai conta! Toţi zăceau într-o baltă de sânge, fără a mai da un semn de viaţă.

Acum, cavalerul de Beaurevers, cu braţele încrucişate pe piept, părea absent, cufundat în visări depărtate, melancolice. Văzându-l aşa de calm şi de liniştit, nici nu puteai crede că era bărbatul care înfăptuise toate acele fapte de vitejie.

La un semn al său, cei patru însoţitori ai săi se îndepărtară respectuoşi. Ţinuta lor era mândră că a soldaţilor la o paradă şi nu păreau deloc emoţionaţi…

Numai că gâfâiau puţin din cauza cursei rapide pe care tocmai o făcuseră.

Ceea ce-l surprinse pe Ferričre a fost faptul că de Luvru nu a părut deloc mirat de acest ajutor, sosit la momentul potrivit, chiar dacă el însuşi îl califica drept miraculos. Ba mai mult, avu ocazia să observe naturaleţea cu care contele i se adresă:

— Îţi mulţumesc, cavalere.

Beaurevers strânse mâna fină pe care contele i-o întinsese. Dar nu scoase nici o vorbă ci doar ridică din umeri, încurcat, ca şi când ar fi vrut să spună: „Chiar nu aveţi pentru ce!”

De Luvru, văzând mirarea pe care Ferričre nici măcar nu încerca s-o ascundă, surâse blând şi prezentându-l ceremonios, îi explică totodată:

— Domnul cavaler de Beaurevers, cel mai bun dintre prietenii mei. Nici nu mai ştiu de câte ori îi datorez viaţa… Dar cavalerului îi repugnă ori de câte ori mă aude vorbind de nenumăratele servicii pe care mi le-a făcut.

Şi către Beaurevers:

— Domnul viconte de Ferričre, cel mai viteaz, cel mai generos gentilom din regat… după voi, cavalere.

Beaurevers şi Ferričre schimbară un salut curtenitor. Ferričre deja întinsese mâna şi tocmai se pregătea să-i mulţumească celui ce-i salvaseră, când Beaurevers rosti cu o voce plăcută:

— Dacă sunteţi de acord, domnilor, să lăsăm mulţumirile pe mai târziu… Cred că acum e cazul să plecăm de aici.

Şi toate acestea spuse cu un calm desăvârşit. Dar venit din partea lui, sfatul avea o asemenea autoritate, încât cei doi tineri nici măcar nu încercară să se opună.

De Luvru se aşeză între cei doi salvatori ai săi pe care-i luă de braţ şi în acest mod păşiră peste podul mobil, intrând în oraş.

La câţiva paşi în urma lor, ţinându-se de asemenea de braţ, Bouracan, Corpodibale, Strapafar şi Trinquemaille, îi urmau.

De cum dispărură în spatele porţilor oraşului, dintr-o groapă dosnică apăru baronul de Rospignac. Era livid, cu ochii injectaţi, mânia, o mânie rece, înfricoşătoare, îl cutremura din creştet până-n tălpi. Întinzând pumnul încleştat înspre poarta în dosul căreia dispăruse grupul, strigă furios:

— Beaurevers! Diavol ieşit din iad pentru a-mi zădărnici planurile… Pe maţele lui Satan, stăpânul tău, aş vrea să inventez nişte chinuri înfricoşătoare pentru ca să-ţi pot plăti lovitura pe care mi-ai dat-o…!

Întorcându-se spre corpurile întinse pe iarbă, rosti cu o furie care creştea din ce în ce:

— O capcană atât de bine organizată!… Treisprezece oameni!… Treisprezece oameni reduşi la neputinţă de unul singur!… Dacă n-aş fi văzut cu ochii mei, n-aş fi crezut!… Lucrul ăsta te poate înnebuni!… Treisprezece oameni! Dar cine-i Beaurevers ăsta, înghiţi-l-ar iadul… de unde a mai apărut?

În acel moment, unul din trupurile întinse la pământ se mişcă, se ridică în picioare şi se scutură, oarecum vesel.

Observându-l, Rospignac scoase un strigăt de bucurie:

— Pentecôte!… Deci n-ai murit?

— Nu sunt decât rănit, domnule baron, răspunse Guillaume Pentecôte cu tonul său zeflemitor. Şi nici măcar serios… După câte se pare, am pielea groasă!

— Şi de ce-o făceai pe mortul… dacă nu eşti decât uşor rănit?

Spunând acestea, strângea cu furie mânerul pumnalului, încât Pentecôte, oricât ar fi fost el de viteaz, simţea cum se îngălbeneşte. Şi totuşi răspunse cu siguranţă:

— Ascultaţi, totuşi domnule. Din momentul în care Beaurevers a apărut, partida era pierdută pentru noi. Nu m-am gândit decât să-mi salvez pielea, deoarece aş putea să vă mai fiu de folos şi cu alte ocazii.

Am profitat de întâia rană primită şi m-am lăsat să cad cu nasul în iarbă. Vă asigur că altceva mai bun nu aveam ce face. Şansa nu era de partea noastră.

— Şansa! izbucni Rospignac. Zece contra unu…!

— Da, dar acel unu era Beaurevers.

— Mii de tunete! Presupun, totuşi, că nu-i decât un om şi el.

— E Beaurevers, domnule!

În tonul şi atitudinea lui Guillaume Pentecôte se amesteca o admiraţie puternică şi o teamă înăbuşită. Imediat adăugă:

— De ce nu mi-aţi spus, domnule, că drumul nostru se va încrucişa cu al lui Beaurevers?

— De ce? întrebă Rospignac, impresionat fără voie.

— Fiindcă v-aş fi sfătuit să angajaţi cincizeci de oameni, nu doisprezece.

— Oh! Să fie diavolul în persoană acest Beaurevers?

— E Beaurevers! repetă cu încăpăţânare Guillaume Pentecôte.

Înţelegând că această, explicaţie nu-i suficientă pentru stăpânul său adăugă:

— Beaurevers poate fi asemuit cu un uragan care zdrobeşte totul în calea sa. Nici măcar cincizeci de oameni nu sunt de ajuns. Dar dacă în preajma să se mai află şi cei patru tovarăşi, atunci, domnule, trebuie cel puţin o sută de oameni… şi nici măcar atunci nu poţi fi sigur.

— Haida-de, exagerezi.

— N-aş spune asta, domnule. I-aţi văzut la treabă. E de ajuns să vă aruncaţi privirile asupra ceea ce au înfăptuit într-un timp atât de scurt… Şi mai ales, gândiţi-vă la faptul că cea mai mare parte a fost făcută de Beaurevers singur… Nu vreau să spun mai mult.

— Adevărul este că nu mă aşteptam să mă întâlnesc cu acest Beaurevers, pe care nu-l ştiam… Dar chiar dacă ar fi de o sută de ori mai puternic, tot îi voi veni de hac…!

Şi spuse acestea fără mânie, cu răceală, dovedind o încredere nemăsurată în forţele sale.

Dar vorbele lui Rospignac nu-l putură împiedica pe Guillaume Pentecôte să replice, dând din cap neîncrezător:

— Sunteţi puternic, domnule, mult mai puternic decât sunt eu însumi, care mi-am găsit superiorul în voi. Totuşi vă doresc să nu aveţi ocazia să vă întâlniţi pe terenul de luptă cu Beaurevers. Sunt sigur că nu vă va fi uşor.

— Destul cu trăncăneala, îl întrerupse Rospignac. Mai bine ocupă-te de oamenii noştri. Nu cred să fie morţi cu toţii.

— Presupun că da, se grăbi să-l aprobe Guillaume Pentecôte.

Şi în timp ce aceştia făceau socoteala morţilor şi răniţilor, Beaurevers, Ferričre şi contele de Luvru îşi urmau drumul pe strada Augustinilor, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic.

Ferričre înţelesese foarte bine că atacul din care tocmai scăpase, nu fusese întâmplător. Era convins că acest conte de Luvru, pe care tocmai îl apărase, sau cel puţin încercase s-o facă, nu era un oarecine şi avea cel puţin un duşman puternic, neînduplecat ce-i întinsese o cursă vicleană care ar fi reuşit dacă Beaurevers şi însoţitorii săi n-ar fi apărut la momentul potrivit.

E de la sine înţeles că-şi păstră gândurile pentru el însuşi, dar se arătă dornic să le ofere ospitalitate atât contelui de Luvru cât şi cavalerului de Beaurevers.

Deoarece contele refuză curtenitor invitaţia, spunând că este absolut necesar să se întoarcă la locuinţa sa, Ferričre se obligă să-l însoţească pentru a-i oferi sprijinul.

Se văzu din nou refuzat, cu aceeaşi curtenie spunând că domnul de Beaurevers este întru totul de ajuns. Ferričre nu mai insistă, complimentându-i:

— Adevărul este că, însoţit de o asemenea spadă, puteţi străpunge şi o armată inamică.

— Da, ca să fiu drept, am o escortă demnă de un rege aşa cum Francisc al II-lea, demnul nostru senior şi-ar dori-o!… Dar n-aş vrea să abuzez prea mult de răbdarea voastră, viconte. Sunt sigur că aveţi nevoie de unele îngrijiri şi de odihnă. Întorceţi-vă acasă şi dacă ne permiteţi, vă vom însoţi până acolo.

Şi chiar aşa se întâmpla. Grupul de bărbaţi o luă pe strada Battoir, făcură la stânga pe strada Rondelle şi imediat ajunse în faţa locuinţei vicontelui de Ferričre, unde îşi luară rămas bun după câteva strângeri de mână şi multe complimente.

După ce Ferričre intră înăuntru, contele de Luvru luă braţul lui Beaurevers şi se îndreptă spre podul Saint-Michel.

Cei doi tineri, care acum mergeau cu pas repede, traversară Cité, ocoliră Grand Châtelet şi o luară pe Vallée de Misčre (fără să le pese de golanii care mişunau prin acele părţi, mai ales noaptea) şi curând ajunseră în spatele unei porţi discrete din spatele palatului Luvru.

Introducând o cheie în broască porţii, contele se întoarse spre cavaler şi întinzându-i mâna, îi spuse simplu:

— Pe mâine, cavalere.

Ajuns în curtea palatului regal, contele traversă cu paşi repezi o curte interioară, urcă şi coborî câteva scări, traversă câteva coridoare şi ajunse, în cele din urmă, într-o

cameră retrasă. Un bărbat ceva mai în vârstă se afla acolo, ascuns într-un fotoliu adânc părând că-l aşteaptă şi care se ridică imediat ce-l văzu intrând.

De Luvru se aşează într-un alt fotoliu, plasat în faţa unei mese de toaletă uriaşă, încărcată de numeroase cosmetice, borcane, flacoane, perii şi periuţe şi-i spuse pe un ton scurt:

— Repede, Griffon, cred că am întârziat puţin.

Cel ce răspundea la numele de Griffon, aruncă în tăcere un halat de interior pe umerii contelui, apucă o perie pe care o îmbibă cu o pomadă parfumată şi începu să frece energic mustaţa zbârlită a contelui…

Curând rămase cu mustaţa în mână.

După care îi frecă cu îndemânare figura, o spălă şi o uscă, eliberând-o de un strat de fard care-i fusese aplicat cu mult meşteşug. În cele din urmă apăru şi figura reală a contelui. Un tânăr imberb de şaptesprezece, optsprezece ani, slăbuţ, palid, cu un aspect bolnăvicios.

După ce-i fu aranjată figura, veni rândul costumului de catifea şi satin.

Astfel metamorfozat, contele plecă vioi, cu paşi uşori şi repezi.

După ce traversă alte camere şi coridoare, coborî şi urcă alte scări, ajunse în faţa unei uşi care-şi deschise cele două canaturi în faţa sa şi o voce puternică anunţă:

— Regele!

Contele de Luvru, sau mai bine spus, regele Francisc al II-lea, tocmai intră în apartamentul reginei: Maria Stuart.

În jurul reginei, de două ori regină, prin titlu şi, mai ales, regină prin farmec, graţie, tinereţe şi frumuseţe, se afla un grup de tinere fete încântătoare, care se plecară în faţa tânărului suveran. Prin mijlocul acestei mulţimi de flori vii, aplecate în faţa sa, se strecură Francisc al II-lea.

Se opri la trei paşi în faţa reginei şi-i înapoie reverenţa ceremonioasă ce-i fusese adresată.

Îndreptându-se, regina aruncă o privire grăitoare fetelor ce-o înconjurau care, pe dată se eclipsară cu discreţie.

Tânărul rege şi regina, rămaseră câteva clipe nemişcaţi, fără să-şi spună vreun cuvânt, cu urechile îndreptate spre uşa pe care fetele tocmai ieşiseră.

Când se asigurară că toate părăsiseră sala şi uşa se închisese cu grijă în urma lor, Francisc se repezi la uşă şi-i trase zăvorul după care amândoi izbucniră într-un râs vesel, ca de copii, Francisc aruncându-şi toca în aer şi Marie sărind în sus de bucurie şi bătând din palme. Dintr-un salt, fură unul în braţele celuilalt, exclamând bucuroşi:

— Maria, iubirea mea!

— Francisc, iubitule!

Capitolul VII Urmările capcanei.

Beaurevers aştepta ca regele să intre în curtea palatului, după care mai stătu câteva clipe, cu urechea la pândă, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca din clipă în clipă regele să fie atacat chiar în palatul său.

Liniştit de tăcerea înconjurătoare, scoase un suspin de uşurare şi, alăturându-se tovarăşilor săi, le spuse:

— Pentru astăzi ne e de ajuns. Ne întoarcem acasă.

Şi toţi cinci se îndreptară spre strada Froidemantel, situată undeva în spatele Luvrului. Curând ajunseră în faţa unei clădiri care semăna cu o fortăreaţă şi al cărui pod mobil coborî la prima chemare şi se ridică imediat după ce cei cinci pătrunseră în curte: era palatul lui Nostradamus.

Ajunşi în clădire, Beaurevers le spuse tovarăşilor săi:

— Noapte bună, puşlamalelor… Încercaţi să dormiţi noaptea asta şi să nu vă îmbătaţi ca nişte beţivi netrebnici ce sunteţi!

Vocea-i era aspră şi complimentul măgulitor, mai ales că era adresat unor bărbaţi care pretindeau că slujeau reginei Caterina. Dar spusele sale erau îndulcite de un surâs binevoitor. Astfel încât cei patru arătară nişte mutre luminate de zâmbete largi, după care urmară câteva înjurături încurajatoare, gata să pună pe fugă un pluton de gărzi regale. Era modul lor de a arăta bucuria ce le-o făcea şi de ce nu, afecţiunea stăpânului lor.

Îngrămădindu-se toţi deodată pe uşa care-i ducea într-o cameră uriaşă ce le servea drept dormitor, exclamau pe rând:

— E în toane bune! exclamă Trinquemaille.

— Mititelul e mulţumit de noi! izbucni Strapafar.

— Revin timpurile de altădată! jubilă Corpodibale.

Numai Bouracan rămase tăcut. Uriaşul părea îngrijorat. Surprinşi de tăcerea acestuia, ceilalţi trei îl priviră miraţi şi schimbară între ei surâsuri de înţelegere.

Imediat se puseră în mişcare şi pe masă apărură patru pahare, bucăţi de friptură rece, mai multe pâinişoare proaspete şi o singură sticlă de vin. Trinquemaille, aşezând singura sticlă de vin pe masă, le explică celorlalţi:

— Nu mai mult de o sticlă… deocamdată…

— Doar am jurat, ce Dumnezeu! adăugă Corpodibale.

— Suntem gentilomi, ce mai încoace şi încolo!… Şi gentilomii au doar un singur cuvânt, declară cu nobleţe Strapafar.

Toate proviziile se aflau pe masă, paharele umplute până la buză, iar lângă cămin, într-un colţ, se afla un coş plin cu felurite sticle, gata să o înlocuiască pe cea aflată pe masă. Dar, lucru curios, niciunul nu se atingea de mâncare şi nici măcar nu privea spre paharele care-i aşteptau.

Cu toţii începură să-şi lustruiască şi să-şi pună în ordine armele, ca şi cum ar fi fost iminentă o nouă bătălie. Şi mutrele lor vesele arătau că o asemenea perspectivă le surâdea pe deplin.

Când armele li se părură destul de curate, se aşezară la masă şi masacrul asupra proviziilor începu.

În acest timp, singur în camera sa, cavalerul de Beaurevers se plimba în sus şi în jos, nervos, reflectând. Rezultatul reflecţiilor sale era identic cu al tovarăşilor săi, deoarece nu întârzie să exclame:

— Hotărât lucru, o să ne batem!… Cu atât mai bine, pe toţii dracii! Începusem să mă plictisesc!

Reluându-şi mişcarea, în jurul camerei, câteva frânturi de frază îi trădară gândurile:

— Aha! Doamnă Caterina, v-aţi hotărât, prin urmare!… Pe toţi dracii! Tatăl meu, care nu se înşela niciodată, a prevăzut şi asta… Vreţi ca fiul vostru preaiubit, Henri, să fie rege şi pentru asta îi înlăturaţi din faţă toate obstacolele, începând cu însuşi regele!… Bietul rege… un copil, din care voi face un bărbat, fiindcă, lucru curios, acest fiu al Caterinei de Médicis are o fire bună, generoasă. Poate şi pentru acest lucru îl urăşte într-atât. Aşadar, vreţi să înlăturaţi obstacolul!… Dar mai sunt şi eu pe aici!… Deci, între noi, doamnă Caterina!… Eu nu sunt, ca tine, o pasăre a nopţii… Întunericul mi-e nesuferit şi lupta asta surdă, ascunsă, nu-i de mine… Pe toţi sfinţii! Chiar mâine voi veni să vă spun că v-am ghicit jocul şi că voi face totul să vă împiedic. Da, pe toţi dracii, iată ce voi face… şi asta numai ca început.

Şi luând această hotărâre, Beaurevers adormi liniştit ca un copil.

A doua zi dimineaţă se prezentă la Luvru unde intră nestânjenit, salutat de gărzi cu un respect care arăta preţuirea de care se bucură la palatul regal.

Se poate spune că această preţuire era reală, deoarece Francisc al II-lea îl primi de cum se prezentă, cu o bucurie neascunsă.

— Ah! Dar iată-l şi pe cavalerul meu! exclamă regele cu un surâs vesel. Bună ziua, cavalere!

Spunând acestea, îi întinse mâna cu modestie. Beaurevers se aplecă şi sărută cu nobleţe mâna întinsă.

— Bună ziua, sire, răspunse în timp ce se îndrepta. Am venit să aflu dorinţele Maiestăţii Voastre.

— Ei bine, continuă vioi regele, vom ieşi şi-n această seară, ca de obicei, cavalere.

— Ca de obicei?

— Ei da… De ce nu?

— Credeam că după cele petrecute ieri noapte, Maiestatea Voastră va considera necesar să se abţină de la asemenea aventuri… cel puţin câtva timp.

Şi spunând toate acestea, Beaurevers îl privi cu insistenţă pe Francisc, care, cu o figură nemulţumită, întrebă:

— Mă sfătuieşti, deci să mă abţin, cavalere?

— Un surâs de satisfacţie flutură pe buzele cavalerului, care-i răspunse:

— Să mă ferească Dumnezeu, Sire, să vă dau vreodată asemenea sfaturi.

— Atunci, exclamă vesel Francisc, s-a făcut, vom ieşi… Mai cu seamă din cauza celor întâmplate ieri noapte… Toată noaptea am visat lovituri date şi primite… O luptă, ce lucru încântător…!

„Haida-de, gândi Beaurevers, copilul e viteaz, fără îndoială. Cu atât mai bine, pe toţi dracii!… Simt cum încep să-l iubesc din ce în ce mai mult. Mi-ar fi fost cu totul neplăcut să am de-a face cu un iepure fricos”.

Şi cu voce tare, reluându-şi figura sa calmă, întrebă:

— Unde i-ar face plăcere Maiestăţii Voastre să meargă?

— Pe strada Rondelle. La vicontele Ferričre. Contele de Luvru îi datorează o vizită de curtoazie acestui brav gentilom care şi-a riscat viaţa pentru a-i veni în ajutor.

— Foarte bine, sire.

— Mă duc să mă îmbrac, spuse Francisc, nerăbdător. Şi cu o nepăsare de sine şi o familiaritate încântătoare ce o manifestă faţă de cel pe care îl numise „cavalerul meu”, adăugă:

— Vii cu mine sau mă aştepţi aici, cavalere?

— Nici nu vin cu voi, nici nu rămân aici, dacă-mi permiteţi, sire. În timp ce regele-şi va face toaleta, lucru care va dura cel puţin un sfert de oră, voi merge să prezint umilele mele omagii Maiestăţii Sale, reginei mamă.

— Ah! făcu regele surprins.

Şi nu mai adăugă nimic. Se îndreptă cu un aer visător spre cabinetul său de toaletă, în timp ce, se putea uşor observa,

toată veselia îi dispăruse.

Beaurevers, care-l observă atent, îşi spuse neliniştit: „Oare se îndoieşte?… Ah! Bietul micuţ, asta-i într-adevăr neliniştitor…!”

Brusc, Francisc se îndreptă hotărât spre Beaurevers. Îi luă mâna şi o ţinu strâns într-ale sale, cu toată împotrivirea respectuoasă a tânărului cavaler, spunându-i cu blândeţe:

— Lasă, lasă, cavalere. Nu regele îţi vorbeşte acum, ci prietenul. Cavalere, ieri mi-ai salvat viaţa, lucru pentru care abia ţi-am mulţumit, pentru că ştiu că acorzi o prea mică importanţă vorbelor şi mai mult ceea ce este în inima fiecăruia… Şi tu ştii că inima mea îţi aparţine. Vezi, cavalere, te cunosc bine.

Rămase tăcut câteva clipe, după care reluă cu o voce schimbată în care se simţeau accentele grave, ameninţătoare:

— Vreau să-ţi spun, o dată pentru totdeauna şi asta trebuie să-ţi întipăreşti bine în memorie: nu cunosc nici un alt prieten decât pe Nostradamus, tatăl tău şi pe tine. Nostradamus fiind absent pentru mai mult timp, nu te mai am decât pe tine. Îţi cer să veghezi atent asupra vieţii tale, cavalere… Nu pentru tine care eşti vitejia şi nepăsarea în persoană, ci pentru prietenul tău Francisc… Fiindcă şi cu asta îţi spun adevărul, regele Franţei, condamnat, nu va întârzia să se alăture străbunilor săi în cripta regală de la Saint-Denis, dacă tu, cel care veghezi asupra lui, vei dispare. Deci, ai grijă de tine şi fii sigur că Francisc, prietenul tău, cât timp va fi în viaţă va şti să te apere împotriva oricui, fie acesta şi cea mai apropiată rudă…

Şi cu un gest rapid îl îmbrăţişa şi-l sărută pe obraz, un sărut frăţesc, spunându-i:

— Acum poţi merge s-o vezi pe regina mamă, prietene.

După aceste cuvinte, atât de grave prin subînţelesurile pe care le conţineau şi prin tonul cu care fuseseră rostite, gestul ce le urmă, gest neprevăzut, adorabil prin graţia lui copilărească, sfârşi prin a-l copleşi pe Beaurevers. Dar

acesta nu era omul care să se lase înduioşat pentru multă vreme. Scuturându-se, ca pentru a-şi îndepărta emoţiile, îl prinse în braţe pe rege şi-l ţinu câteva clipe strâns la pieptul său. După care îi dădu drumul, spunându-i:

— Acum ascultaţi voi, sire: eu am firea leului… Ei bine, pentru voi, numai pentru voi, vă promit să acţionez ca un vulpoi. Nu vreau să spun mai mult.

— În cazul ăsta, spuse Francisc care-şi recapătă veselia, în cazul ăsta, vai de cei ce se vor înfrunta cu un vulpoi ca tine!… Pe curând, cavalere, ne întâlnim aici.

— Pe curând, sire.

Capitolul VIII Cavalerul de Beaurevers.

Dimineaţa încă nu se sfârşise când cavalerul de Beaurevers se îndreptă spre apartamentele reginei mamă.

Palidă, rece, ţeapănă sub lungile-i văluri de văduvă, Caterina de Médicis, sculată încă din zori, arăta o nelinişte şi o agitaţie interioară care nu-i era în fire. Părea că nu-şi găseşte locul şi ascultă cu atenţie şi cele mai slabe zgomote care ajungeau până la ea. Din timp în timp ridica colţul unei perdele sau arunca priviri înfrigurate pendulei aflate într-un colţ. Şi atunci putea fi auzită murmurând:

— Nu, e încă prea devreme!… Ar putea să se mire… Oh! Să ştiu, să ştiu!… Ar fi uşor, atât de uşor… numai câţiva paşi… şi m-aş dumiri… Şi în loc de asta, trebuie să aştept, să aştept în neliniştea care mă roade!… Da, dar trebuie, aşa e mai prudent. Să ne stăpânim, mai ales că nu sunt obligată să mă mai prefac.

Şi adevărul este că, în aceste clipe nici nu ar fi reuşit să se prefacă, de altfel nimeni nu era martor la frământarea ei deoarece se afla într-o cameră retrasă unde se adăpostise cu bună ştiinţă.

Ce eveniment important – înfricoşător, poate – asupra căruia Caterina de Médicis nici măcar nu îndrăznea să se informeze, aştepta ea să se întâmple în această dimineaţă?

Pentru o ultimă dată privi acele pendulei:

— Acum pot să cer veşti fără să trezesc suspiciuni, spuse ea cu un suspin de uşurare.

Şi sună. În curând se prezentă una din doamnele de onoare, doamna de Fontaine-Chalandray, o tânără de o frumuseţe sclipitoare, pe care cei apropiaţi continuau s-o numească „frumoasa Torcy”, după numele ei de fată.

— Torcy, spuse Caterina, vrei să vezi cum se simte regele? Bietul copil, mi s-a părut destul de palid ieri şi sunt neliniştită.

Într-adevăr, în faţa tinerei se afla o mamă îngrijorară şi Torcy ieşi pentru a executa ordinul stăpânei sale.

Caterina, calmă în aparenţă, îngenunche în faţa unui crucifix în aşteptarea răspunsului, cu mâinile împreunate şi cu ochii aţintiţi pe Isus crucificat, un bronz aurit care purta semnătura inegalabilului Benvenuto Cellini.

Se ruga?… Cine ştie?

În spatele său, zgomotul unei uşi grele îi arătă că ambasadoarea să se reîntorsese. Nu îndrăzni să se întoarcă. Inima-i tresărea năvalnic şi unghiile-i săpau adânc palmele. Dar în momentul în care întrebă, vocea îi rămăsese liniştită:

— Ei bine?

— Maiestatea Sa şi-a petrecut noaptea împreună cu regina. Dimineaţa, la sculare, era sănătos şi vesel.

Caterina aruncă spre Cristul de bronz priviri pline de blesteme tăcute. Şi totuşi, buzele sale rostiră cu smerenie:

— Slavă Domnului!

Îşi îngropa capul în mâini părând cufundată în rugăciuni de mulţumire. Când se sculă, faţa-i era rece, de nepătruns.

După câteva clipe, aparent de meditaţie, spuse:

— Vrei să vezi, Torcy, dacă baronul de Rospignac nu e cumva prin preajmă, poate în anticameră? Să fie introdus!

Din nou frumoasa Torcy ieşi, în timp ce Caterina, gânditoare, se apropie de o masă şi începu să frământe mecanic o pană. La un moment dat mâna ei crispată violent frânse pana şi ea exclamă:

— Aşa-l voi zdrobi pe mizerabilul de Rospignac dacă mă voi convinge că a avut reţineri ne la locul lor!

— Doamnă, spuse doamna de Fontaine care se reîntoarse, baronul de Rospignac încă nu a fost văzut… Dar în anticameră se află domnul cavaler de Beaurevers care insistă să fie primit de Maiestatea Voastră pentru a-i prezenta omagiile.

Caterina rămase impasibilă, nici un muşchi de pe faţa ei nu tresări. Şi totuşi, în mintea ei înfierbântată, un gând nu-i dădea pace: „Beaurevers! Dacă a venit el aici, asta înseamnă că ceva s-a întâmplat! Lovitura a dat greş! Şi numai Beaurevers a putut s-o zădărnicească! Acum vine numai ca să mă sfideze! Trebuie să ştiu! Şi dacă Rospignac e vinovat, vai de el!”

Şi cu voce tare:

— Cred că-ţi aminteşti că am dat ordinul ca, ori de câte ori cavalerul de Beaurevers solicită să fie primit de noi să fie introdus fără întârziere, indiferent de oră.

Frumoasa Torcy făcu o plecăciune, în timp ce Caterina adăugă:

— Să fie căutat domnul de Rospignac şi să fie introdus după ce domnul de Beaurevers mă va părăsi.

Doamna de Fontaine ieşi, în timp ce Caterina luă loc pe un fotoliu şi-şi puse pe faţă o mască surâzătoare, deschisă.

Dar în timp ce Beaurevers se înclină respectuos, privirea ei scânteietoare, ascuţită ca vârful unui pumnal, una din acele priviri în stare să ucidă dacă ar fi putut, îl aţintea.

Când Beaurevers se îndreptă, ea surâdea şi privirea-i blinda exprima cea mai mare bunăvoinţă. Şi vorbi, vocea-i era mângâietoare, plină de solicitudine:

— Fiţi bine venit, cavalere de Beaurevers. Ce mai face tatăl vostru, ilustrul magician Nostradamus, marele nostru prieten?

— Bunătatea Maiestăţii Voastre nu are margini. Tatăl meu e foarte bine, mulţumesc Maiestăţii Voastre.

— Şi acea tânără… logodnica voastră, cred… domnişoara?… Ah! Peccato, memoria mă trădează!… Ajutaţi-mă, cavalere de Beaurevers.

— Domnişoara Florise de Roncherolles, doamnă. De această dată, Caterina observă că în timp ce-i rostea numele cu veneraţie, cu o adoraţie deosebită, cavalerul pălise. Cu un surâs galben, ea gândi: „Aha! Ai venit să mă sfidezi! Ai venit să mă loveşti! Aşteaptă puţin, eu te voi lovi mai întâi şi vei simţi ce înseamnă o lovitură.”

Şi cu voce tare:

— Florise de Roncherolles, aşa e!… Fiica fostului mare intendent care, după câte mi s-a spus, a preferat să se sinucidă decât să-şi vadă faţa căsătorită cu un…

— Un tâlhar! Spuneţi cuvântul, doamnă, sfârşi aspru Beaurevers văzând că regina se făcea că ezită. Şi acest tâlhar se află în faţa voastră.

— Oh! făcu regina mamă cu un surâs care protestă şi cu un gest al capului care aprobă, nu eu am spus-o… Slavă Domnului, eu vă consider un gentilom desăvârşit. De altfel, nu sunteţi voi fiul domnului de Notre-Dame? Chiar fostul mare intendent mi-a spus-o. Dar totodată ştiu că avea oroare de persoana voastră… Şi, de altfel, nu era singurul… Îmi amintesc că, bietul meu soţ, fostul Henri al II-lea, Domnul să aibă grijă de sufletul său, vă ura de moarte. Din aceste cauze aţi fost arestat, judecat, condamnat şi aţi fi fost executat dacă nu aş fi intervenit eu la cererea tatălui vostru căruia nu-i puteam refuza nimic.

Până la acest punct, avea de ce să fie mulţumită de ea însăşi. Cavalerul păstra un calm stoic. Dar paloarea care-i invada figura arăta minia care-l cuprinsese la evocarea acestor amintiri dureroase. Această scenă făcu să apară pe figura reginei o bucurie diabolică.

Totuşi, cavalerul nu era omul care să primească asemenea lovituri fără să le înapoieze.

— Maiestatea Voastră, zise el cu un zâmbet subţire, avea dreptate să spună că o înşeală memoria. Maiestatea Voastră

face o greşeală.

Caterina simţi riposta, fără să-şi dea seama în ce consistă ea. Dar cum nu era femeia care să dea îndărăt, luă un aer mirat şi întrebă:

— Ce greşeală?

— În faptul că memoria sa, nesupusă în acest punct, îi atribuie lui Nostradamus un rol umilitor, pe care el niciodată nu l-a jucat… Doamnă, tatăl meu este omul pentru care am cea mai mare veneraţie. Şi ţin să vă spun că nu permit să fie micşorat în faţa mea.

— Nu permiţi! sublinie Caterina cu o atitudine de suveran dispreţ.

Ca şi cum nu ar fi auzit, Beaurevers continuă netulburat:

— Pentru asta vă cer cu umilinţă permisiunea de a restabili faptele trecute, aşa cum s-au petrecut ele în realitate.

Fermitatea atitudinii, privirea lui sigură pe care o îndreptase asupra Caterinei, surâsul său ascuţit, totul arăta că această permisiune nu era solicitată decât de formă şi că în caz contrar era hotărât să se lipsească de aprobarea ei. Caterina înţelese şi spuse:

— Vă ascult.

Cu aceeaşi siguranţă derutantă şi cu acelaşi zâmbet subţire, Beaurevers continuă:

— Tocmai fusesem condamnat la decapitare, după cum memoria voastră, atât de fidelă în acest punct, mi-o reaminteşte. Şi atunci a intervenit Nostradamus. Nimic nu-i este imposibil lui Nostradamus, asta o ştiţi şi voi, doamnă. Tatăl meu putea lăsa să-i fie executat unicul fiu… ştiut fiind că putea să-l reînvie. Dar, pentru a realiza miracolul, trebuia să verse, picătură cu picătură, sângele unui copil nevinovat.

Caterina încerca să-şi ascundă ruşinea durerii. Privirea i se pironi asupra celui care, la rândul său, îi răscolea necruţător cenuşa unui trecut înfricoşător, una din acele priviri înfricoşătoare care ar fi făcut pe oricare altul să intre

în pământ, în timp ce mâna sa frământa mânerul unui pumnal micuţ.

Dar Beaurevers nici măcar nu clipi. Mai rece şi mai hotărât ca oricând aştepta din partea reginei un cuvânt care i-ar fi mărturisit înfrângerea. Văzând că mândria o împiedică să vorbească, continuă:

— Şi pe acel copil, Nostradamus îl avea. Dar conştiinţa să îl împiedica să-l ucidă. Acel copil nu era altul decât fiul vostru prea iubit: ducele de Anjou…

— Henri!… aproape că urlă Caterina, îndepărtând cu un gest de spaimă nebună înfricoşătoarea vedenie a fiului ei preferat care gemea sub cuţitul ce urma să-i curme viaţa. Da!… Îmi amintesc!… Atunci a fost vorbă nu de iertare, ci de un schimb: viaţă pentru viaţă.

Beaurevers nici măcar nu încercă să jubileze, ci se mulţumi să spună cu un respect aparent:

— Sunt fericit să constat că vă amintiţi, doamnă. Dar privirea scânteietoare ce o aţinti asupra ei arăta că este pregătit să accepte lupta pe orice teren l-ar fi dorit regina şi că se simţea în stare să o susţină de la egal la egal.

Lecţia era dură. Oricare alta în locul Caterinei ar fi încasat-o şi s-ar fi ferit să-şi mai provoace adversarul care se arăta aşa de puternic şi de hotărât. Dar ea nu putea renunţa şi-şi spunea: „Oh! Demone! Ce suplicii rafinate ar trebui să inventez pentru a te face să plăteşti secundele de cruzime prin care m-ai făcut să trec?”

Şi deja căuta ce lovitură-i mai poate da, în timp ce-i spunea:

— Nu se poate spune că vă lipseşte memoria. Admir în mod deosebit înflăcărarea cu care vă apăraţi tatăl…

— Fiindcă-l iubesc, doamnă. Şi-l iubesc tot atât de mult cât vă iubiţi voi fiul, pe Henri.

— Da, vă înţeleg, domnule şi vă iert pentru faptul că m-aţi făcut să sufăr amintindu-mi unul dintre cele mai dureroase evenimente.

— Cel puţin, Maiestatea Voastră îmi va da dreptate că nu eu am fost primul care am amintit durerosul trecut. Nu am făcut altceva decât s-o urmez pe Maiestatea Sa în cele spuse de ea.

— Să dăm uitării trecutul, domnule şi să vorbim de prezent. Nu mi se pare că Nostradamus a făcut bine despărţind doi îndrăgostiţi… Deoarece mi s-a spus că Nostradamus a luat cu el, în sud, nu ştiu unde, pe logodnica voastră…

— E adevărat, doamnă. Tatăl meu a considerat necesară această despărţire de moment. Motivele, care trebuie să recunosc, sunt întemeiate, mi le-a comunicat la vremea lor. Dar, doamnă, nu vă îngrijoraţi. Tatăl meu, care este bunătatea personificată, a aranjat în aşa fel încât să nu mă simt prea frustrat.

— Cum asta?

— Mă vizitează în fiecare zi… Făcând în aşa fel încât aceea pe care o iubesc să-mi apară şi să-mi vorbească în fiecare zi.

— Înţeleg că vreţi să spuneţi că vă scrie, se grăbi să spună Caterina.

— Nu, doamnă, negă vehement Beaurevers. Am spus ceea ce am spus: tatăl meu, logodnica mea, apar în faţa mea. Îmi vorbesc şi eu le răspund.

Caterina simţi cum o cuprinde o teamă superstiţioasă.

— Dar e imposibil! strigă ea. Tatăl vostru, logodnica voastră, sunt la o depărtare de peste două sute de leghe!

— Am mai avut onoarea a-i spune Maiestăţii Voastre că, pentru Nostradamus, nimic nu-i imposibil, afirmă cu răceală Beaurevers.

Pe furiş, Caterina îşi făcu semnul crucii cu vârful degetelor, murmurând:

— Magie!… Vrăjitorie…!

Beaurevers adăugă, cu un aer calm, privind-o în faţă:

— Îi văd şi-i aud… În aşa fel încât, oricine ar vrea să mă atragă cu ajutorul lor în capcană, voi şti acest lucru dinainte

pentru a-mi lua toate măsurile.

Acest avertisment direct, fu înţeles perfect de Caterina. Dar aceasta lăsă deoparte mistere şi vrăjitorii preferând să abordeze realitatea imediată, oricât de înfricoşătoare ar fi fost.

— Spuneţi-mi ce vă aduce, spuse ea nerăbdătoare. Şi nu uitaţi, domnule de Beaurevers, că vă bucuraţi de întreaga mea favoare.

— Maiestatea Voastră mă copleşeşte, se înclină tânărul. Dar nu am venit să cer.

— Cu atât mai rău… Aş fi fost încântată să vă fiu de folos.

— Doamnă, m-am gândit că era de datoria mea să vă anunţ un eveniment grav care s-a întâmplat ieri, la căderea nopţii.

După câteva secunde de tăcere, timp în care Caterina aşteptă nepăsătoare, Beaurevers continuă:

— Domnul conte de Luvru (şi insistă asupra acestor cuvinte) a fost atacat în apropierea porţii Nesle şi puţin a lipsit să nu fie ucis.

Şi-n aceeaşi clipă, Caterina ţâşni în picioare, spunând cu vocea tremurându-i de emoţie:

— Fiul meu!… Regele!… Au îndrăznit!… Şi eu stau aici, liniştită, neştiutoare…

Şi făcu o mişcare ca pentru a se repezi dincolo de uşa oratoriului. Cu un gest, Beaurevers o opri, spunându-i:

— Liniştiţi-vă, Maiestate… Regele e sănătos, n-are nici măcar o zgârietură…

— Sunteţi sigur?

— Da, doamnă. Eram acolo… Eu l-am apărat de loviturile care erau gata să-l ucidă.

Împreunându-şi palmele, la capătul forţelor, Caterina se lăsă să cadă în fotoliul său. În poziţia aceasta, cu capul plecat, părea că se roagă sau meditează. Dar nu se ruga, pur şi simplu îşi spunea: „Rospignac n-a trădat, aşa cum am crezut la început… treabă ar fi fost terminată acum dacă n-ar fi fost infernalul Beaurevers… Omul ăsta e mai periculos

decât credeam… Cunoaşte unele secrete care i-au permis să-mi afle gândurile. Aş fi preferat să-l am de partea mea… Dar îmi stă împotrivă. De acum, între noi se va da o luptă fără cruţare… E puternic şi îndrăzneţ… dar şi eu sunt răbdătoare… şi voi învinge.”

Nepăsător, Beaurevers aşteptă ca regina să se reculeagă pentru a putea relua dialogul.

— Cavalere, spuse ea în cele din urmă, voi hotărî cât de curând asupra serviciului pe care l-aţi adus casei regale.

— Maiestatea Voastră nu-mi datorează nimic. Regele mi-a salvat viaţa o dată. Asta am făcut şi eu ieri seară. Din punctul ăsta, suntem chit.

— Asta credeţi voi, spuse Caterina cu un zâmbet graţios, dar nu-i şi părerea mea. Vom reveni asupra problemei, v-am mai spus-o… Cavalere, îl cunoaşteţi pe rege: tânăr, prea tânăr fiind, are nepăsarea cutezătoare a vârstei sale. Ca oricare Valois, e un viteaz. Sunt sigură că acum nici măcar nu se mai gândeşte la aventură de ieri. Dar, pe sângele lui Cristos, nu vreau ca fiul meu să fie omorât. Sunt obligată să veghez asupra lui. Eu trebuie să fac ceea ce el, în mod sigur, va neglija să facă. Pentru început, trebuie să lămuresc afacerea de ieri. Vreţi să-mi povestiţi cum s-au petrecut lucrurile, ieri seară?

— Cu atât mai bucuros, doamnă, cu cât mi-am permis să vă solicit audienţa tocmai în acest scop.

Şi Beaurevers îi povesti atacul căruia contele de Luvru fu cât pe-aci să-i cadă victimă. Numai că, încă de la primele cuvinte se opri la un gând care-l copleşi: „Pe toţi dracii, dacă amintesc numele contelui de Ferričre, îl condamn la moarte… Caterina nu l-ar ierta în ruptul capului că a împiedicat-o să-şi realizeze planul… Hm! La dracu'…! Oricum, Caterina tot va afla. Dacă nu-i spun numele, s-ar putea spune că am vrut să-mi arog tot meritul şi asta nu-i adevărat… Ei, oricum, dat fiind că tot îi va afla numele şi rolul jucat, mai bine să spun adevărul… La nevoie, voi repara răul pe care-l fac acum.”

După această reflexie, Beaurevers începu prin următoarele cuvinte: „Ca să fiu sincer, înainte ca eu să ajung la faţa locului, un gentilom viteaz şi curajos a avut întâietatea de a-i veni contelui de Luvru în ajutor. Fără acesta, intervenţia mea ar fi fost de prisos.”

— Şi cine-i acest viteaz?

— Vicontele de Ferričre, doamnă.

— Fiul reprezentantului episcopului de Saint-Germain?

— Cred că da, doamnă.

— Credeţi că vicontele de Ferričre ar fi putut ghici identitatea contelui de Luvru?

— Sunt sigur că nici măcar nu a bănuit-o. Vicontele este un adevărat cavaler. Văzând un om atacat de mai mulţi, i-a venit în ajutor. Ar fi făcut acelaşi lucru chiar dacă ar fi fost vorba de un om de rând. E un om mult prea generos.

— Curând ne vom ocupa şi de vicontele de Ferričre, spuse Caterina pe un ton sinistru. Continuaţi, domnule.

Şi Beaurevers îşi continuă povestirea care, de altfel, fu cât se poate de scurtă. După ce termină, Caterina trase concluziile:

— Din ceea ce mi-aţi spus, rezultă faptul că a fost vorba de o bandă de răufăcători. Nu pare a fi un atentat asupra regelui, mai degrabă un accident.

Astfel îşi arăta dorinţa ca ceea ce se întâmplase să pară că nu fusese decât ceva fără nici o legătură cu regele. Şi o spunea pe un ton care îndepărta orice dorinţă de a discuta. Poate că astfel încerca să-l pună pe Beaurevers în imposibilitatea de a spune ceea ce avea de spus. Dar acesta continuă:

— Nu reginei mă adresez acum, spuse el liniştit, ci mamei. Mamei regelui, a cărei viaţă e ameninţată… Fiind sigur că sunt înţeles şi aprobat, îi spun: Aveţi grijă, doamnă, comiteţi o greşeală uriaşă crezând că este vorba de un accident. E vorba de un atentat care se va repeta dacă nu se vor lua măsuri.

Furioasă datorită faptului că este contrazisă într-o discuţie pe care ar fi vrut s-o evite, Caterina continuă cu răceală:

— Fiţi atent, domnule. Ceea ce spuneţi e mult mai important decât greşeala pe care, potrivit spuselor voastre, aş fi gata s-o comit... fiindcă... În sfârşit... nu suntem decât trei oameni care cunoaştem adevărata identitate a contelui de Luvru: eu, Griffon, valetul de încredere al regelui şi voi.

Dar Beaurevers o corectă cu un glas de gheaţă:

— Maiestatea voastră se înşeală din nou: suntem patru.

— Patru! exclamă Caterina. Şi cine-i cea de-a patra persoană?

— Tatăl meu: Nostradamus.

— Nostradamus!... Cum ar fi posibil ca Nostradamus să cunoască acest secret? strigă Caterina.

Şi, bănuitoare:

— Voi i l-aţi dezvăluit?

— Ei, doamnă, protestă Beaurevers cu un surâs dispreţuitor, nici să nu vă gândiţi la asta... Nu uitaţi că totuşi eu ştiu să păstrez un secret!... Nu, nu e vorba de nici o trădare. Nostradamus cunoaşte adevărul în modul cel mai simplu. El este acela care l-a sfătuit pe rege, înainte de a pleca de la curte, să-şi creeze o dublă personalitate şi, pe cât îi e posibil, să trăiască departe de Luvru, de curte şi de afaceri...

— Asta-i ceva ciudat, murmură visătoare Caterina. Nici măcar nu ştiam!... Ei bine, domnule, după câte se pare, sfatul dat de Nostradamus – şi evenimentele o demonstrează – este foarte periculos pentru fiul meu.

— Tot ceea ce face Nostradamus e bine făcut, spuse Beaurevers cu convingere.

— Fie... Să revenim la fapte: suntem patru persoane care cunoaştem secretul regelui. Dacă, după cum afirmaţi, a fost vorba de un atentat, vinovatul se află printre aceşti patru... Vedeţi unde ajungem? Printre aceşti patru se numără şi mama regelui.

Şi spunând aceste cuvinte, îşi accentuă rigiditatea atitudinii, azvârlindu-i o privire ucigătoare, rece, care-l sfida.

În acest timp, Beaurevers îşi spunea: „Da, ai vrea să-ţi spun că te bănuiesc… Ţi-ar prinde bine… Dar nu sunt chiar aşa de prost încât să-ţi fac jocul… Drace! Asta ţi-ar servi de minune să mă arestezi… Şi totuşi, nu asta mă opreşte: ştiu că m-aş descurca… Dar în timpul scurtei mele absenţe ai putea pune să-l asasineze pe rege… Nu, asta nu se va întâmpla, pe toţi dracii!… Ţi-o jur, aşa cum i-am jurat şi lui Nostradamus că, atunci când se va întoarce, regele va fi viu… Şi-mi voi ţine jurământul… Oricum, tot vei afla adevărul, dar ţi-l voi spune în aşa fel încât să nu-mi poţi căşuna, oricât ai vrea. Cred că acum a venit momentul să-mi ţin promisiunea făcută regelui.”

Şi cu voce tare, cu acea naivitate pe care ştia s-o simuleze la perfecţie, spuse:

— Eh! Doamnă, nu e vorba de cele patru persoane care cunoşteau noua identitate a regelui. Cu tot deghizamentul său, regele a fost recunoscut, acesta-i adevărul.

Aceste cuvinte, Caterina le simţi ca pe o dare înapoi din partea lui Beaurevers, ceea ce o făcu să triumfe. Imediat îşi înmuie asprimea glasului.

— Ah! Aşa e! Cum de nu m-am gândit mai devreme? Într-adevăr, e posibil! Domnule de Beaurevers, să încercam să clarificăm împreună această afacere.

— Pentru aceasta am onoarea a mă fi prezentat Maiestăţii voastre.

— Bine. Spuneţi-mi cum de aţi ajuns la concluzia că regele, cu tot deghizamentul său, a fost recunoscut.

— Nu-i vorba de o bănuială, doamnă, e o certitudine. Am văzut persoana respectivă dând târcoale contelui de Luvru într-un mod foarte suspect. Sunt gata să jur că el a pregătit capcana în care ar fi trebuit să cadă regele.

— Sunt sigură că aveţi dreptate. Ochiul vostru nu poate fi înşelat. Numele individului, cavalere… Sunt convinsă că l-

aţi recunoscut.
— Într-adevăr, l-am recunoscut… E vorba de baronul de Rospignac.
Caterina primi lovitura când se aştepta mai puţin. Pe cât era de dură, tot pe atât de neaşteptată fusese, încât nu mai putu nici măcar să respire câteva clipe. Dar îşi reveni imediat şi-l fulgeră pe Beaurevers:
— După câte văd, domnule, vă jucaţi cu presupunerile. Domnul de Rospignac e unul din gentilomii mei… Sau cumva nu cunoaşteţi acest lucru, voi care le ştiţi pe toate?
— Tocmai că ştiam acest lucru, doamnă. Şi asta-i şi mai supărător.
— În ce fel, domnule? întrebă Caterina cu o mândrie suverană.
Foarte calm şi rece, Beaurevers promise:
— Mă voi explica imediat doamnă. Dar mai întâi, Maiestatea Voastră să-mi permită să-i reamintesc un lucru pe care probabil l-a uitat.
— Şi care anume? întrebă Caterina, prevăzătoare.
— Anume acela că domnul Rospignac, înainte de a vă aparţine, a aparţinut casei de Guise.
Prin aceste cuvinte, întindea o punte reginei. Caterina înţelese perfect şi se folosi de ocazie.
— Aşa este! Pe legea mea, uitasem tocmai un lucru aşa de important: Rospignac a aparţinut casei de Guise!… Cuvintele voastre mi-au deschis ochii… Ambiţia acestei familii nu cunoaşte margini. Cel mai mare din fraţi, Francois, visează să schimbe coroana ducală pe o coroană regală… Cel mic, Charles, ăsta visează tiara, nici mai mult nici mai puţin… Dacă ar fi putut, ăştia doi ar fi înhăţat întreaga lume creştină spre propriul lor profit… Încă de mult le-am ghicit jocul… Şi uite că acum şi-au plasat un om în apropierea mea… Pe Iisus, Rospignac ăsta nu-i prea departe, aşa încât vreau să…
Era pe punctul de a lovi cu un ciocănel de argint într-un clopoţel, când Beaurevers o opri spunându-i:

— Pot să îndrăznesc să întreb pe Maiestatea Să ce are de gând să facă?

— Vreau să ordon arestarea acestui Rospignac care nu e decât un trădător şi un regicid.

— Rău, doamnă, foarte rău, exclamă Beaurevers cu ochii scânteindu-i. Din această cauză spuneam că-i un lucru supărător faptul că face parte din oamenii Maiestăţii Voastre. Dacă-l arestaţi pentru afacerea de ieri, domnii de Guise vor striga în gura mare că Rospignac nu mai e omul lor ci al Maiestăţii Voastre.

— Vă înţeleg, domnule. Dar, în afară de faptul că mama regelui nu poate fi suspectată, există un adagiu care spune că, în cazul unei crime, trebuie căutat cel care-i foloseşte crima. Cui prodest?

— Domnii de Guise vor răspunde că, regele Francisc al II-lea fiind mort, fratele său, Charles, duce d'Orléans, un copil care încă n-a împlinit zece ani, este cel ce-i urmează la tron. Dacă s-ar fi întâmplat crima, cine ar fi profitat de ea? Regina mamă, care ar fi devenit regentă… stăpâna absolută a celui mai frumos regat al creştinătăţii… Iată, doamnă ce ar fi susţinut domnii de Guise şi partizanii lor, strigând-o în gura mare. Şi odată dezlănţuiţi, nu s-ar fi mulţumit numai cu atât…

— Ei! Domnule, sări ca arsă Caterina, ce-ar fi putut spune mai mult?

— Asta n-ar fi decât începutul, doamnă. Moartea regelui, apropie de tron cu încă o treaptă pe ducele d'Anjou. Dacă noul rege ar muri şi el, la rândul său, ducele d'Anjou i-ar succede. Şi fiul vostru, Henri, pe drept sau pe nedrept, trece drept fiul preferat al Maiestăţii Voastre… Aţi spus, doamnă, că regina mamă nu poate fi suspectată. Aţi fi putut adăuga că nu trebuie nici stropită cu noroi… ceea ce s-ar întâmpla în mod neîndoielnic dacă l-aţi aresta pe Rospignac.

Terminând de vorbit, Beaurevers rămase tăcut, netulburat, într-o atitudine cuviincioasă. Dar, în sinea sa, se felicita.

„Pe bunul Dumnezeu! Ştiam că până la urmă îţi voi spune toate astea. Şi acum, n-ai decât să turbezi, să spumegi, dacă vrei, mi-am golit sacul.”

În timp ce Caterina îşi spunea: „Cum putea să spună mai clar că mi-a ghicit planul?… Şi nici măcar nu pot să fac ceva… Am fost păcălită! Eu, Caterina de Médicis, am fost păcălită de un tânăr de douăzeci de ani!… Şi pe deasupra sunt obligată să ascult cu zâmbetul pe buze acuzaţiile oribile pe care mi le aduce… dar răbdare, îmi voi lua revanşa… Va veni şi ora când haimanaua asta mizerabilă, cu aere de gentilom, va plăti pentru toate obrăzniciile sale.”

Şi, de această dată, cu voce tare şi cu amabilitate:

— Cred că, într-adevăr aveţi dreptate. Ei bine, fie, de această dată nu-i voi face nimic lui Rospignac. Dar nu-l mai vreau în serviciul meu şi-l voi concedia.

„Ei aş, gândi în sinea sa Beaurevers, nu vei face nimic.” Şi nu se înşela. Deja Caterina retracta:

— Sau mai bine nu, îl voi păstra. Dar voi pune să fie supravegheat îndeaproape. La prima greşeală îl voi zdrobi fără milă.

Capitolul IX Regina mamă.

Schimbând vorba, Caterina spuse cu cel mai amabil surâs:

— Şi acum, să vorbim despre noi. Ei bine, l-aţi salvat pe rege. Caut o răsplată demnă de voi, pe care aş putea să v-o ofer.

Dar Beaurevers refuză cu răceală:

— Maiestatea Voastră să nu se sinchisească. Am fost mai mult decât răsplătit de una din vorbele pe care regele a avut bunăvoinţa să mi-o spună.

— Da, asta este ceva, într-adevăr. Şi totuşi, ceva mult mai palpabil din partea noastră, nu are ce strica. Ce-aţi spune, de exemplu, de comandă gărzii Luvrului…?

— Regele m-a numit cavalerul său. Nu văd un titlu mai onorabil ca acesta.

— Pe cât de brav şi de devotat, tot pe atât de dezinteresat, spuse Caterina fără a mai insista. Orice s-ar spune, sunteţi

perla cavalerilor.

În vocea să nu se putea simţi ironia. Dar poate că Beaurevers, cu auzul său sensibil o detectă sau cel puţin i se păru că există deoarece răspunse, puţin de sus:

— Nu ştiu dacă sunt sau nu perla cavalerilor, aşa cum spuneţi, doamnă, dar ştiu că am obiceiul de a-mi ţine cuvântul. La plecarea sa, tatăl meu mi-a cerut să veghez asupra regelui. Mi-am dat cuvântul, că atunci când se va întoarce, îl va găsi în viaţă…

— Domnul de Notre-Dame v-a făcut să promiteţi asta? îl întrerupse Caterina pe un ton care arăta ce importanţă dădea acestui detaliu pe care nu-l ştiuse.

— Da, doamnă… şi mai ales pentru a spune asta Maiestăţii Voastre m-am prezentat. Mai mult, pentru a vă calma neliniştea maternă, vă promit că atâta timp cât eu trăiesc, nimeni nu se va atinge de rege.

Această ultimă frază o rostise fără a o mai cumpăni. Ironia izbucnea din ea prin felul în care se exprima despre neliniştea-i maternă. Şi promisiunea că va veghea la viaţa regelui era o ameninţare voalată. Caterina le înţelese pe amândouă, deoarece gândi: „Deci, război! Ei, bine, fie, am ridicat mănuşa! Vom vedea care din noi va câştiga.”

Dar nici un muşchi nu-i tresări pe faţă şi, cu aceeaşi voce blândă, rosti:

— Asta-i o promisiune care mă linişteşte cu desăvârşire. Sunt sigură că, sub paza unei spade viteze ca a voastră, fiul meu nu are nici un motiv de teamă. Şi totuşi, se spune că diavolul nu trebuie întărâtat; poate că ar fi mai bine dacă regele ar fi convins să renunţe la asemenea escapade periculoase… Voi încerca să fiu mai convingătoare.

Se ridică şi, mai amabilă şi surâzătoare ca niciodată, spuse:

— Vă mulţumesc, domnule, de grabă cu care aţi venit să-mi liniştiţi temerile mele de mamă. Contez mult pe devotamentul vostru neobosit, aşa cum şi voi puteţi conta pe ajutorul meu în îndeplinirea misiunii pe care v-aţi

asumat-o. Sunteţi liber, cavalere şi amintiţi-vă că, în ceea ce vă priveşte, mă veţi găsi întotdeauna în aceeaşi dispoziţie binevoitoare.

Beaurevers se înclină şi ieşi. Pe când se îndrepta spre apartamentul regelui, îşi spunea: „Şi totuşi n-am fost destul de clar pe cât aş fi vrut. Dar, oricum, m-a înţeles destul de bine. De-acum trebuie să mă aştept la orice. După câte îi cunosc caracterul, doamna Caterina e gata să-mi joace o festă urâtă şi asta cât de curând… Dar asta-i va da un oarecare răgaz regelui care, în acest timp, nu va mai avea de-a face cu ea. Ei, la urma-urmei, rezultatul mă satisface.”

În acest timp, urmând un alt drum, Caterina ajunse în apartamentul regelui, chiar când acesta intră sub deghizarea contelui de Luvru.

Văzând-o, regele nu-şi putut stăpâni un gest de contrariere pe care regina mamă păru că nu-l vede. Dar contrarierea fu repede înlocuită de nelinişte din momentul în care-i văzu aerul grav şi emoţia, ea, care de obicei nu lăsa să i se citească nimic pe figură.

— Ieşi, Francisc? întrebă neliniştită regina, cercetând cu o atenţie minuţioasă fiecare detaliu al deghizamentului fiului său.

— Da, doamnă, răspunse nepăsător regele încingându-şi spadă.

— Acum câteva clipe, tocmai a plecat de la mine domnul de Beaurevers… Cred că-ţi dai seama că mi-a vorbit despre ciudata aventură pe care ai avut-o seara trecută la poarta Nesle. Am venit la tine cât am putut mai repede pentru a te opri să mai comiţi asemenea nebunii… Şi-ţi spun: Nu ieşi, fiule.

— Ei, doamnă! strigă înciudat Francisc, atâta zarvă pentru un lucru de nimic! Cum adică, trebuie să mă lipsesc de o distracţie şi asta numai fiindcă o mână de puşlamale au râvnit la punga unui gentilom întârziat?

— Şi crezi că doar punga ţi-o voiau?

— Fără îndoială, doamnă… De altfel, au strigat-o în gura mare.

Caterina aruncă asupra fiului său o privire ascuţită. Dar Francisc i-o susţinu de minune. Nu văzu decât un chip înciudat, dar de o naivitate convingătoare.

— Eşti orb! strigă ea, orb, surd şi nebun!… Nu vezi, nu auzi şi nu înţelegi nimic!… Da, au fost câţiva tâlhari, e adevărat! Dar ei ştiau că atacă pe rege… Pe rege, înţelegi, Francisc? Pe regele pe care au vrut să-l ucidă în chip mişelesc.

— Ei, haide, doamnă, strigă regele neîncrezător, cel puţin în aparenţă, iubirea voastră de mamă face să apară pericole care nu există decât în închipuirea voastră.

— Îţi spun că puţin a lipsit să nu devii victima unui atentat îndelung pregătit. Îţi spun că acest atentat s-ar putea înnoi chiar azi dacă te încăpăţânezi să bravezi un pericol care există, un pericol real, înspăimântător. Şi dacă nu vrei să-ţi crezi mama care, după cum spui tu, se lasă orbită de dragostea să, întreabă-l pe Beaurevers, vei vedea ce-ţi va spune.

— Beaurevers crede că a fost un atentat?

— Da. Mi-a spus-o clar… De altfel, nici nu poate fi altceva… Plăcerile şi capriciile tale nu trebuie să te facă să uiţi că eşti regele, Francisc. Regele trebuie să ştie să privească moartea în faţă atunci când e vorba de coroană sau de ţinuturile Statului. Dar regele este şi supusul supuşilor săi. Prima şi esenţiala să datorie este de a nu-şi expune viaţa, care pentru Stat este preţioasă, în învălmăşeli ca cea de ieri, care nu fac altceva decât să compromită maiestatea regală. Crede-mă, Francisc, renunţă la distracţii nedemne de rangul tău suprem.

Şi cu un tremur în voce:

— Gândeşte-te la neliniştea de moarte în care mă faci să trăiesc. N-aş putea rezista, Francisc. Chiar vrei moartea mamei tale…?

Aceste cuvinte pe care le pronunţase Cu o emoţie puternică, părură să producă o puternică impresie asupra tânărului rege.

— Ferească sfântul, replică acesta. Şi fiindcă nu e vorba decât de a vă calma teama maternă, mă voi abţine de la asemenea acţiuni… pentru câtva timp.

Spunând acestea, regele dădea impresia că face reginei-mame o favoare. Dar această „favoare” nu-i fu de ajuns Caterinei, care avu tăria să afirme:

— Asta trebuie s-o faci definitiv şi pentru totdeauna trebuie să renunţi la aceste escapade. Până acum am închis ochii. Dar de-acum, e vorba de altceva. Dacă până acum, când am aflat adevărul, toleranţa mea a părut o slăbiciune maternă, în situaţia dată ar putea deveni o crimă cu care nu vreau să-mi încarc conştiinţa. Trebuie să-mi promiţi că vei renunţa pentru totdeauna la deghizarea ta şi că de acum înainte nu vei mai părăsi Luvrul unde, cel puţin eşti în siguranţă, înconjurat de gardă de scoţieni şi de elveţieni.

Înnegurat, Francisc mergea de colo-colo prin cameră, murmurând:

— Da, aici în palat, unde moartea mă pândeşte din toate ungherele!

Dar Caterina avea auzul prea fin şi-l auzi:

— Ce vrei să spui cu asta, fiule? întrebă ea. Nu te simţi în siguranţă în propria-ţi casă?… Îţi bănuieşti chiar şi servitorii?

Un fulger se aprinse în ochii regelui dar, cum acesta tocmai întorcea spatele mamei sale, aceasta nu văzu nimic. Nu a fost, de altfel, decât o răzvrătire de moment, deoarece Francisc se întoarse imediat şi-i replică pe un ton firesc:

— Vai! Mamă, dar nu bănuiesc pe nimeni… Nu sunt ca tine, eu nu văd atentate şi comploturi peste tot. Am vrut să spun, pur şi simplu, că aş muri de plictiseală.

Şi deoarece tirada sa părea sinceră, Caterina îl crezu sau, cel puţin, lăsa această impresie.

— Dacă ar fi numai asta, vei ajunge să mori de bătrâneţe în timp ce, o lovitură de pumnal te-ar putea omorî în câteva zile.

Şi, pentru că-l simţea aproape convins, insistă cu mai multă convingere, multiplicându-şi argumentele, pe care le credea decisive. Pentru câteva clipe avu convingerea că a reuşit. Dar imediat uşa apartamentului se deschise şi Beaurevers îşi făcu apariţia fără a fi anunţat. Văzându-l, Francisc înţelese că-i vine în ajutor şi exclamă bucuros:

— Pici la ţanc, cavalere. Tocmai în momentul ăsta, mama mă conjura pe toţi sfinţii să mă baricadez în Luvru. Şi tocmai îi spuneam că aş muri de plictiseală, dar nu voia să mă creadă. Ce ai de spus în privinţa asta?

— Păi, sire, aş spune că nu văd motivul pentru care să renunţaţi la o distracţie care vă face plăcere şi care, pe deasupra, nu face rău nimănui.

— Bine spus! exclamă Francisc.

Şi, bucuros, continuă să se îmbrace.

— Un moment, fiule, interveni Caterina, care nu voia să se dea bătută.

Şi fără a ţine seama de nemulţumirea regelui, întorcându-se spre Beaurevers, i se adresă cu răceală:

— Credeam că voi găsi în voi, domnule, un ajutor. Dar observ că, dimpotrivă, sunteţi contra ceea ce spun regelui. Atunci când încerc să fac auzită raţiunea, voi îl îndemnaţi la excese. Cred că sunt în drept să fiu neliniştită, mai ales că ştiţi la ce este expus regele. Cu aceeaşi răceală, Beaurevers îi replică:

— Nu îndrăznesc să-l sfătuiesc pe rege, doamnă. Mă mulţumesc să-i execut doar ordinele. Şi cum regele mi-a ordonat să vin să-l însoţesc, m-am executat. În ceea ce priveşte restul, nu pot repeta Maiestăţii Voastre decât ceea ce am mai spus: Cât timp voi trăi, nu se va clinti nici măcar un fir de păr din capul regelui.

— Vă asumaţi o responsabilitate mult prea mare, cavalere.

— O ştiu, doamnă. Dar mă simt în stare să o duc la bun sfârşit.

În acest moment, Francisc interveni, nu fără a-şi arăta nemulţumirea:

— Grija maternă pe care o dovediţi, doamnă, mi-e foarte preţioasă. Dar totuşi, nu trebuie să exagerăm. Domnul de Beaurevers s-a angajat să mă păzească. Ştiţi doar că nu promite ceva de care nu e sigur. Asta ar fi trebuit să vă liniştească.

— Da, dar dacă şi el, la rândul său, ar muri?… Fiindcă trebuie s-o ştii, Francisc, duşmanii tăi nu vor întârzia să afle că el este cel care-ţi apără viaţa. Ori, ucigându-l pe acesta, vor putea acţiona asupra ta cu cea mai mare uşurinţă. Este elementar, nu?

Francisc aruncă o privire spre Beaurevers şi, văzându-l cu ochii în flăcări cu nările-i fremătând, ca un cal care simte atacul, spuse:

— Vom avea destul timp, când va fi vremea, să ştim despre ce e vorba.

Şi, cu un orgoliu plin de naivitate:

— Priveşte-mi cavalerul, mamă, crezi că e un om căruia să-i poţi veni de hac cu uşurinţă?

Caterina nu-i răspunse la întrebare, dar încercă o diversiune:

— Ce păcat, spuse ea cu o amărăciune profundă, să abandonezi în felul ăsta afacerile celui mai frumos regat al creştinătăţii!

— Vai! Doamnă, dar afacerile regatului nu sunt abandonate atâta timp cât se află în mâna unchilor mei, de Guise, care sunt însărcinaţi cu acestea şi, după câte mi s-a spus, sunt foarte înţelepţi.

— Foarte înţelepţi, într-adevăr, replică regina-mamă cu o încetineală calculată, privindu-l pe Francisc semnificativ. Chiar prea înţelepţi… Şi în timp ce se ocupă de afacerile tale, Francisc… nu şi le uită pe ale lor.

— Dar, bine… mi se pare normal, nu-i aşa?

Şi tonul lui păru atât de normal, încât Caterina care-l observă cu atenţie, îşi spuse: „Să fie chiar atât de prostănac?... Şi de ce nu? E atât de tânăr... şi-şi iubeşte nevasta într-un mod atât de prostesc... Maria Stuart este destul de vicleană şi stilată de unchii săi, de Guise, gata să-i servească şi să apere interesele casei de Lorrena.”

Şi cu voce tare, cu aceeaşi încetineală:

— Trebuie să existe totuşi o măsură. Crede-ţi mama Francisc: nu lăsa pentru multă vreme puterea în mâinile familiei de Lorrena dacă nu vrei să vezi într-o bună zi cum puterea lor o umbreşte pe a ta, asta în cazul în care vei mai avea o oarecare putere.

— Iată încă o nelinişte maternă exagerată. Slavă Domnului, unchii mei îmi sunt pe deplin devotaţi. De altfel, am luat hotărârea de nezdruncinat de a mă ţine departe de vâltoarea afacerilor. Poate mai târziu, peste doi sau trei ani, dacă încă voi mai trăi, voi începe să-mi guvernez singur regatul. Dar până atunci, nu vreau să am grijă asta.

— Dar, Francisc, strigă Caterina emoţionată, prin asta mărturiseşti că te simţi ameninţat. Singur ai spus: dacă încă voi mai trăi.

— Doamnă, spuse Francisc cu o amărăciune pe care, oricât ar fi vrut s-o ascundă, nu reuşi, o ştiţi la fel de bine ca mine: medicii pretind că sunt o natură foarte delicată. Până când nu voi depăşi vârsta de douăzeci de ani, nu răspund de viaţa mea. Asta am vrut să spun... Fac tot ce-mi este posibil pentru a nu vă nelinişti, numi cereţi mai mult. Poate că nu mai am de trăit decât puţin timp. Şi acest timp vreau să-l trăiesc aşa cum îmi place. Asta-i dorinţa mea, mamă. Şi-n vorbele sale se simţi o anumită asprime pe care voind s-o îndulcească, se aplecă şi-i sărută mâna.

Dar Caterina mai făcu o încercare:

— Aşa încât fiule, nu vrei să...

Dar Francisc o întrerupse cu măreţie:

— Am spus: dorinţa mea, doamnă!

Şi Caterina înţelese că nu mai era cazul să insiste. Ridicându-şi braţele, ca şi cum ar fi luat cerul drept martor, exclamă:

— Fiat voluntas tua!

Şi, fără a mai adăuga altceva, ieşi din cameră, înfăşurată în vălul său negru, ca un spectru, urmărită de privirea fixă a regelui.

Privindu-l, Beaurevers îşi spuse în sine, înduioşat: „Nu mai încape îndoială. O ştie!… Ştie că duşmanul său de neînduplecat este însăşi mama sa… Vai! Cât de nefericit poate să fie!… Şi cât curaj îi trebuie pentru a nu lăsa să se vadă asta.”

Cu voce tare şi cu o veselie forţată, pentru a-l scoate din gândurile negre, întrebă:

— Ei bine, domnule conte, unde vom merge astă-seară?

La auzul glasului prietenos, Francisc tresări şi, trecându-şi palma peste fruntea asudată, ca şi cum ar fi voit să alunge gândurile negre care-l asaltau, îi răspunse, deschizând o uşă secretă:

— Mai întâi, îl vom vizita pe vicontele de Ferričre. Câteva minute mai târziu, contele de Luvru şi cavalerul de Beaurevers, braţ la braţ, ca doi tineri lipsiţi de orice grijă, păşeau pe podul plutitor care urma să-i ducă pe celălalt mal al Senei nu departe de turnul Nesle.

În acest timp, Caterina se întorsese în oratoriul său. Părea calmă şi faţa sa, liniştită ca de obicei, nu lăsa să se ghicească zbuciumul lăuntric.

Îngenunche în faţa altarului şi, ridicând asupra Cristului de bronz privirea-i arzătoare, pronunţă următoarea rugă:

— Dumnezeule, tu, care vezi totul, care ştii totul, ai citit în inima mea că voiam să-l salvez… la urma-urmei, e fiul meu. Îmi eşti martor, Doamne, la eforturile pe care le-am făcut… N-a vrut să înţeleagă… Pe tine, deci, n-a vrut să te înţeleagă… Deci tu îl condamni… tu, nu eu. Dacă-i aşa, facă-se voia ta, Doamne… Fiul meu, Henri, va domni… În numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin!

Şi ridicându-se liniştită, se aşează în fotoliul său preferat. După ce se gândi preţ de câteva secunde, sună. Imediat apăru baronul Rospignac care se înclină respectuos, Privindu-l cu răceală, îi ceru:

— Povesteşte-mi ce s-a întâmplat ieri seară în faţa porţii Nesle.

Fără a se lăsa copleşit de primirea rece, palid dar stăpân pe sine, Rospignac îi povesti pe scurt desfăşurarea evenimentelor.

Pe măsură ce acesta povestea, Caterina stabilea faptele, ţinând seama şi de cele spuse mai înainte de Beaurevers, convingându-se că baronul nu minte. Ca rezultat al constatării sale fu că-şi schimbă atitudinea, devenind mai înţelegătoare.

— Aşa încât, din treisprezece oameni pe care-i aveai la dispoziţie, patru sunt morţi, cinci grav răniţi, iar ceilalţi, mai mult sau mai puţin schilodiţi. Echipa de fier al cărei şef sunteţi, este acum aproape decimată. Şi asta numai datorită faptului că Beaurevers v-a ieşit în cale. Trebuia să iei douăzeci de oameni… cincizeci, dacă era nevoie… dar trebuia să reuşeşti, oricât ar fi costat. Fii atent, Rospignac, nu-mi plac neîndemânaticii şi nici ghinioniştii!

Se însufleţise fără voia sa, vocea devenindu-i ameninţătoare, rea.

Rospignac se simţi pierdut, riscând totul, din acuzat se transformă în acuzator.

— Ei bine, doamnă! spuse el aspru, nu ştiam nimic despre acest Beaurevers, înghiţi-l-ar iadul! Dar voi, care-l cunoşteaţi, de ce nu m-aţi avertizat? Ghinionist, neîndemânatic, poate-i prea mult spus, doamnă… Înainte de a le reproşa ceva oamenilor, trebuie să-i avertizezi…

— E drept, aici eu am greşit. Uitasem de Beaurevers… Sau, mai degrabă, nu credeam că-mi va sta împotrivă. Oricum, răul s-a produs, să nu-l mai amintim.

Rospignac răsuflă uşurat.

După ce reflectă preţ de câteva secunde, Caterina spuse:

— Parcă mi-aţi spus că urâţi de moarte un anume conte de Luvru, pe care nu am onoarea să-l cunosc.

— Nu, doamnă, până acum nu-l uram… Dar acum… Nu te puteai înşela în privinţa accentului său. Se simţea ura feroce care-l stăpânea. Urechea atentă a Caterinei prinse nuanţa şi-i spuse cu amabilitate:

— Ah! Şi acuma îl urâţi? De ce oare?

Şi, deoarece Rospignac făcu un gest nedefinit, reveni:

— Ei, hai, Rospignac, ştii bine că mie-mi poţi spune orice. Vorbeşte. E vorba de o femeie?

— Doamnă, nimic nu vi se poate ascunde.

— Şi cine-i această femeie?

— O aventurieră, de care Maiestatea Voastră poate a auzit vorbindu-se, toată lumea o cunoaşte la Paris.

— Şi cum se numeşte?

— Fiorinda, doamnă.

— Italiancă?

— Nu, pariziancă get-beget.

— Şi totuşi, numele ei…

— Cred că-i o poreclă, mai degrabă.

— Şi spui că acest conte de Luvru e îndrăgostit de ea?

— N-aş îndrăzni să afirm asta. Dar cred… că este… iubit… Şi asta mi-e de-ajuns.

Cuvintele-i ieşeau cu greutate şi Caterina se dumiri. Surâzând blând, îşi spuse: „Gelozia!… Trebuie să fac în aşa fel încât această gelozie să-mi fie profitabilă.”

Şi, cu voce tare, blânda, încercă să-l consoleze:

— Ei aş! Nu mi-e teamă pentru tine. Nu ţi se spune frumosul Rospignac? Frumoasa ta va deveni mai înţelegătoare.

Şi părând că nu observă scrâşnetul dinţilor lui Rospignac, urmă:

— Trebuie să aflu totul despre această aventurieră, această Fiorinda. Te vei informa şi-mi vei raporta.

— Da, doamnă.

— Şi acum, să revenim la necazul tău. Dacă vrei să te debarasezi de contele de Luvru, mai întâi trebuie să scapi de Beaurevers.

— Chiar asta voiam să spun, doamnă.

— Asta dovedeşte cât eşti de inteligent, Rospignac. De asta te-am şi luat în slujba mea. Ei bine, ocupă-te de Beaurevers şi asta fără întârziere.

Şi pe un ton ameninţător:

— De această dată nu mai ai nici o scuză în cazul în care ratezi afacerea… De-acum ştii despre ce este vorba.

— Da, doamnă… Voi face tot ce-mi stă în putere.

Şi, înclinându-se, se retrase spre uşă. În momentul în care era gata să iasă, regina-mamă continuă:

— Ah! Nu cumva eşti rudă cu reprezentantul episcopului, seniorul de Saint-Germain?

— Ba da, doamnă, răspunse Rospignac cu un surâs echivoc.

Şi-i explică:

— Defuncta-i soţie era una dintre verişoarele mele.

— Hm, asta-i supărător… cred că fiul ei, vicontele de Ferričre îmi stă împotrivă… şi…

— Doamnă, o întrerupse Rospignac cu răceală, atunci când serviciul mi-o cere, nu cunosc nici rude, nici prieteni.

Surâzând, Caterina îi spuse:

— Pentru moment, îţi cer să-l cruţi pe seniorul de Saint-Germain.

Şi încruntându-se:

— Asta nu-i valabil pentru fiul său… dacă se dovedeşte prea supărător… Dacă trebuie…

— Va dispărea, aşa cum va dispărea şi Beaurevers, conchise cu răceală Rospignac.

Şi Caterina îl aprobă cu un semn al capului.

Capitolul X Începutul prieteniei.

Am amintit momentul când contele de Luvru, însoţit de prietenul său, Beaurevers, traversând Sena cu podul plutitor, se îndreptau spre locuinţa baronului de Ferričre.

De-a lungul şanţurilor care înconjurau palatul regal se întâlniră, ca din întâmplare, cu domnii de Trinquemaille, de Strapafar, de Corpodibale şi de Bouracan care, „întâmplător”, treceau pe acolo.

Contele şi cavalerul îi depăşiră fără a da impresia că-i observă. Dar aceştia îi urmară de îndată, la o depărtare de douăzeci de paşi, ţepeni ca nişte soldaţi la paradă. Se grupară pe podul plutitor, fără a-i băga în seamă pe cei doi seniori, ca şi când nici n-ar fi existat. Şi totuşi, nu pierdeau din ochi nici un gest al lui Beaurevers care, în limbajul lor dinainte stabilit, le comunica tot ceea ce avea de spus.

De Luvru şi Beaurevers intrară în locuinţa lui Ferričre, timp în care, cei patru însoţitori discreţi intrară într-o cârciumă de vizavi, de unde puteau să ţină sub observaţie locul, golind în acelaşi timp şi câteva pahare cu vin.

Poarta locuinţei baronului se afla în spatele colegiului d'Autun, care-şi avea intrarea prin strada Saint-André-des-Arts. Doar ce intrară în casa baronului şi un cerşetor, care de o bucată de drum îi urmărise, fără ca cei doi să-l ia în seamă, se ascunsese într-un ungher pe care unul din contraforturile palatului îl făcea cu zidul colegiului.

Acolo, cu o voce plângăreaţă, începu să ceară de pomană rarilor trecători.

Numai că, din locul în care se postase, cerşetorul putea ţine sub observaţie poarta palatului Ferričre tot atât de bine ca şi cei patru care o supravegheau din cârciuma.

Despre această vizită, de pură amabilitate, nu vom spune nimic, chiar dacă n-a avut drept consecinţă decât începutul unei prietenii. O prietenie care rezistă oricărei încercări, aşa cum sunt acelea legate la douăzeci de ani. Oricum, trebuie menţionat incidentul următor: în timpul discuţiei, Ferričre exclamă:

— Cu cât vă privesc mai atent, conte, cu atât figura voastră îmi pare mai cunoscută. E clar că semănaţi cu cineva pe care-l cunosc. Dar cu cine? Să mă ia naiba dacă ştiu.

De Luvru şi Beaurevers se priviră surâzând. Cu cel mai natural ton, contele-i răspunse:

— Nu sunteţi primul care face confuzia asta. Aş jura că se poate spune că semăn, în mod vag, bineînţeles, cu prea iubitul nostru rege, Francisc al II-lea… Cel puţin aşa mi s-a mai spus.

— Asta era, pe toţi dracii! Asemănarea-i cu mult mai mare decât o credeţi. Dacă n-ar fi fost mustaţa asta zbârlită, aş fi jurat că mă aflu în faţa Maiestăţii Sale.

— Ei da, dar mai există şi o mustaţă, surâse maliţios Francisc. Regele-i prea tânăr pentru a purta aşa ceva.

— Adevărat, mustaţa există, reluă Ferričre, departe de a bănui adevărul.

Şi după ce privi mai atent figura celui care pentru el nu era decât contele de Luvru, adăugă de bună credinţă:

— Evident, asemănarea e uluitoare… totuşi, privindu-vă mai cu atenţie, trebuie să mărturisesc că îmi păreţi mai puternic decât regele. Aveţi un aer mai sănătos, pe care aş fi fericit dacă l-aş vedea şi la bietul Francisc… Şi apoi!… V-am văzut la treabă ieri seară când i-am zdrobit pe nemernicii ăia. Regele, pe care-l cunosc, n-ar fi putut să le ţină piept… Nu, cumpănind bine totul, aveţi dreptate, asemănarea e destul de vagă, într-adevăr.

Şi discuţia se încheie aici.

Francisc şi Beaurevers se retraseră, conduşi de Ferričre până în stradă. Acolo, la câţiva paşi de cerşetorul care asculta cu atenţie, schimbară ultimele complimente, după care, cei trei tineri se despărţiră, nu înainte de a se îmbrăţişa, potrivit modei timpului.

O dată rămaşi singuri, Francisc îşi aminti de Fiorinda. Condus de Beaurevers, începu s-o caute.

În spatele lor, cei patru gentilomi, foşti în garda reginei Caterina, îi urmăreau cu ochii şi urechile la pândă, nescăpând din priviri silueta înaltă a cavalerului.

Şi în spatele tuturor, cerşetorul urmărea grupul cu nu mai puţină îndemânare şi discreţie.

De-abia la Hanul Pré, care era un fel de cartier general, o găsiră pe Fiorinda. Aceasta le făcu o primire binevoitoare dar lipsită de orice urmă de cochetărie. Şi totuşi, Francisc o văzu fericită că-l reîntâlneşte pe Beaurevers faţă de care arăta un sentiment de veneraţie aproape. De altfel îi şi spuse cavalerului, fără a insinua nimic rău, în momentul în care o părăsiră şi-şi reluară drumul spre oraş.

— Se pare că relaţiile dintre voi sunt dintre cele mai bune.

— E adevărat, răspunse Beaurevers serios şi asta numai datorită faptului că ne cunoaştem de multă vreme. O iubesc şi o stimez ca şi pe sora mea, Myrta, căreia îi este prietenă. E o fată cinstită şi vitează. Vă asigur – şi asta nu aveţi de unde s-o ştiţi voi, domnule conte – că-ţi trebuie o forţă de caracter ieşită din comun pentru a te păstra cinstit şi pur în situaţia în care se află acest biet copil.

— Da, răspunse Francisc visător, sunt lucruri care nici măcar nu le-aş fi bănuit dacă aş fi continuat să mă claustrez în propriul meu… În propria mea casă. Dacă voi trăi, cavalere, vă voi datora, vouă şi tatălui vostru, Nostradamus, unul dintre cele mai mari servicii: acela că aţi făcut din mine un om. Şi vă jur că asta nu o voi uita niciodată. Dar pentru a reveni la această copilă gingaşă, pot să spun că i-am remarcat nobleţea sentimentelor sale. Acest copil are o inimă mult mai nobilă decât alte multe doamne din lumea bună. Văzând aceasta, m-am hotărât să mă ocup de ea şi-i voi face o zestre cu adevărat regală.

— Pe toţi dracii, domnule, aţi vorbit de minune! Reţin promisiunea cu atât mai multă satisfacţie cu cât, la un moment dat, avusesem teama că…

— Că ar putea să-mi vină ideea de a o seduce, îl întrerupse Francisc, izbucnind în râs.

— Pe legea mea, da.

— Liniştiţi-vă, cavalere, răspunse Francisc.

Şi, serios:

— Şi eu sunt la fel ca şi voi: inima mi-e dăruită. Inima mea aparţine Mariei, după cum a voastră aparţine Florisei. E

drept că eu sunt căsătorit cu Maria. Dar imaginează-ţi că am naivitatea să cred că mariajul nu-ţi permite să fii infidel. După cum vedeţi, am sentimente burgheze.

— Ei, domnule! Spuneţi mai degrabă că aveţi sentimentele unui om cinstit. Asta ar fi mai aproape de adevăr.

Şi-n aceea zi, fără a mai forţa nota, Francisc reveni la Luvru, fără ca povestitorul să aibă ceva vrednic de notat.

În tot acest timp, cerşetorul nu-i părăsise nici măcar o clipă. După ce se asigură că domnul de Luvru a intrat în palat definitiv, îl urmări pe Beaurevers până când îl văzu intrând în palatul său din strada Froidemantel. De abia atunci îşi văzu de treburile sale, mergând cu paşi repezi şi uitând în drumul său să mai ceară de pomană. De altfel nici nu merse prea departe, intrând într-o cârciumă din strada Saint-Germain-l'Auxerrois, unde se aşează pe un scaun, în faţa lui Guillaume Pentecôte care-l aştepta, golind pentru a-i trece mai uşor timpul, o cană de bere.

Cerşetorul rămase cu Guillaume Pentecôte cam un sfert de oră, timp în care îi dădu raportul, raport ascultat de acesta din urmă cu mare atenţie. La sfârşit, Guillaume Pentecôte achită consumaţia şi, lăsându-l pe cerşetor în cârciumă, plecă.

Câteva minute mai târziu, fu rândul său să dea raportul aşteptat cu nu mai puţin interes de Rospignac, căruia îi era destinat. După ce banditul termină ce avu de spus, baronul, gânditor, concluzionă:

— Aşa deci, iată-l prieten cu Ferričre… Trebuie să văd… s-ar putea trage vreun folos din vizitele astea. Mă voi mai gândi.

Şi cu un scrâşnet:

— În ceea ce o priveşte pe Fiorinda… jur pe viul Dumnezeu că voi face ordine… chiar dacă pentru asta va trebui s-o ucid cu mâinile mele!

De când vicontele de Ferričre se bătuse în duel pentru onoarea Fiorindei, pe care nici măcar nu o văzuse până atunci, trecuseră trei zile. În tot acest timp, vicontele nu

ieşise decât de două ori: prima oară pentru a afla noutăţi despre Saverny şi Roquebron pe care-i rănise, după cum vă amintiţi şi a doua oară pentru a răspunde vizitei contelui de Luvru şi cavalerului de Beaurevers.

Contele de Luvru îi spusese că greu poate fi găsit la locuinţa sa, deoarece cea mai mare parte a timpului şi-o petrece la Beaurevers, prietenul său, aşa încât fu de la sine înţeles că întâlnirea avu loc la acesta din urmă.

Vizita-i fusese aşteptată, deoarece îl găsi pe Francisc la palatul din strada Froidemantel unde acesta se simţea ca la el acasă. Şi totuşi, regele – care-şi juca dublul rol cu o uşurinţă ce trăda obişnuinţa – regele voia ca nici cea mai mică bănuială să nu se nască în mintea vicontelui, noul său prieten şi ţinu să-i dovedească faptul că are şi el o locuinţă.

Această locuinţă fusese pregătită cu mult timp înainte chiar de Nostradamus care, pentru aventură extraordinară în care îl împingea pe regele Franţei, prevăzuse până şi cele mai mici amănunte. Casa contelui de Luvru se găsea la colţul străzilor Boulois şi Petits-Champs. Era o construcţie nu foarte mare, cu un exterior destul de frumos… Interiorul însă era de o bogăţie care-l uimi pe Ferričre, despre care se spunea că e unul din tinerii cei mai bine cazaţi şi care mai era şi un fin cunoscător în materie.

Servitorii nu erau prea numeroşi: şase vlăjgani uriaşi care, sub livrelele lor de o nuanţă nedefinită, păreau de neînvins. De fapt asta şi hotărâse angajarea lor de către Beaurevers care-i căutase printre foştii săi tovarăşi de tâlhărie. Pentru aceşti lupi înfometaţi, de altfel devotaţi lui Beaurevers tot atât de mult ca şi ceilalţi patru, noua situaţie ţinea de miracol. Şi într-adevăr, locul era formidabil: muncă puţină sau deloc, hrăniţi din belşug, plătiţi cu dărnicie, nu şi-ar fi schimbat locul nici măcar pentru un imperiu. Ascultau cu sfinţenie de poruncile unei tinere şi frumoase guvernante care nu era alta decât Myrta, aceea pe care Beaurevers o numea sora sa şi care era bună prietenă cu Fiorinda.

Trebuie adăugat că atât aceşti servitori cât şi Myrta, nu cunoşteau adevărata identitate a contelui de Luvru, despre care credeau că este un personaj excentric. Singură Myrta bănuia un oarecare mister dar, ca fată discretă ce era şi cum Beaurevers nu socotise necesar să-i dea vreo lămurire suplimentară, îşi păstră observaţiile pentru ea.

Ba mai mult şi-ar fi dat chiar şi viaţa pentru a o salva pe cea a contelui. Şi asta numai fiindcă, în momentul când Beaurevers a adus-o acolo, i-a spus:

— Myrta, surioara mea, ascultă-mă bine: dacă vreodată i se întâmpla acestui tânăr ceva rău, nu-mi rămâne altceva de făcut decât să-mi implânt spada în piept. Veghează asupra lui, Myrta, veghează cu atenţie… dacă nu vrei să mor.

Şi cum totul fusese spus pe un ton de neînduplecare rece, pe care Myrta îl cunoştea foarte bine, aceasta-i răspunse pălind:

— Fiţi liniştit, domnule, răspund cu capul că nu i se va întâmpla nimic rău atât timp cât se va afla aici.

Aşa încât, Ferričre fu primit şi tratat într-un mod mai mult decât strălucit în micul palat din Petits-Champs. Şi sub mulţimea minunăţiilor care se desfăşurau sub privirile sale uimite, acesta nu mai reuşi să bănuiască nimic.

Repetăm – şi acest lucru îşi va avea importanţa sa la locul şi momentul oportun – că, în afara micului incident cu uşoara asemănare a contelui cu regele, vicontele nu avea nici cea mai mică bănuială în legătură cu realitatea.

De altfel, Francisc îi dăduse numeroase amănunte, cele mai multe inventate, cu privire la domeniile sale şi la familie, pe care le plasase într-o provincie îndepărtată. Atitudinea atât de firească dintre conte şi cavaler, tonul de perfectă egalitate care exista între cei doi, totul contribui la adâncirea erorii în care se găsea vicontele.

Capitolul XI Mărturisirile de sub ulmul din Saint-Gervais.

Impresia pe care Fiorinda o produsese asupra lui Ferričre a fost chiar mai mare decât putea bănui acesta. Imaginea

frumoasei prezicătoare i se fixase în minte şi nu-i mai putea fi ştearsă. Nu vrem să spunem cu asta că se gândea la ea cu insistenţă: poate că, de bună-credinţă, îşi închipuia că o uitase. Şi totuşi, ea se afla într-un ungher al memoriei sale, mereu prezentă, tară ca măcar să-şi dea seama.

Poate că, aparent, Fiorinda nu contribuise cu nimic la claustrarea autoimpusă. Rămăsese închis în casă deoarece credea că, obosit fiind şi poate şi cele câteva răni căpătate în urma celor două lupte succesive pe care le dăduse la Pré-aux-Clercs şi la poarta Nesle, îi impuneau să se odinească. Îşi spunea asta şi era de bună-credinţă.

Şi totuşi, trebuie să mărturisim că, în tot acest timp, imaginea fetei îl tulburase, chiar şi într-un mod inconştient, deoarece în a patra zi se trezi strigând, fără vreun motiv aparent:

— Trebuie s-o văd!... să-i vorbesc...!

Şi plecă în goană, ca un nebun.

Nu trecuseră mai mult de zece minute de când vicontele ieşise când, la locuinţa sa se prezentă Beaurevers. Nu venise însoţit de rege, acesta rămânând la Luvru. Nici măcar cei patru veşnici însoţitori, domnii de Strapafar, de Bouracan, de Corpodibale şi de Trinquemaille nu erau cu el. Dar poate că nu erau nici prea departe, aşteptându-i răbdători întoarcerea, înfundaţi în vreo cârciumă.

Vicontele nefiind acasă, Beaurevers nu făcu decât să intre şi să iasă.

E timpul să spunem că palatul Ferričre era lipit de al tatălui său, domnul de Saint-Germain. Şi aceste două palate, potrivit obiceiului, aveau grădinile în spate. Cele două grădini se întindeau până la cheiul Augustinilor. Asta nu vrea să însemne că erau uriaşe. În zidul solid care le înconjurau pe partea cheiului, erau practicate două porţi, câte una pentru fiecare grădină. În interior, cele două grădini erau despărţite de un zid subţire în care se construiseră trei porţi: una în apropierea palatelor, una mai la mijloc şi cea de-a treia, aproape de zidul de incintă. Cele

trei porţi aveau zăvoare pe ambele părţi, dar care nu erau trase niciodată.

Mulţumită acestui aranjament, tată şi fiu se găseau fiecare la el acasă. Dacă voiau să se vadă, nu aveau decât să treacă prin una din cele trei porţi. Acesta era şi motivul pentru care nu erau zăvorâte.

Beaurevers, care, în acea zi nu avea nimic de făcut, ieşi de la viconte dezamăgit. Nu e nevoie să spunem că ştia perfect aşezarea celor două palate şi a grădinilor lor. Gânditor şi fără să fie atent, Beaurevers o luă la dreapta în momentul în care ieşi din palatul Ferričre.

Acest drum îl ducea spre strada Battoir. Ajuns aici, o luă din nou la dreapta. Sigur este faptul că aceste mişcări le făcuse întâmplător deoarece, după cum am mai spus, părea cu totul absent. Astfel încât ajunse pe chei, aproape de zidul de incintă al celor două grădini.

Pe când se afla acolo, nehotărât şi întrebându-se ce-ar mai avea de făcut, privirile-i întâlniră un bărbat care tocmai apărea dinspre podul Saint-Michel, îndreptându-se spre el. Cu toate că acesta se înfăşurasen manta, din cap până-n picioare, cavalerul îl recunoscu. Nu era altul decât baronul Rospignac. Această întâlnire neaşteptată îl făcu să-şi regăsească toată prezenţa de spirit.

Ascunzându-se în spatele unui contrafort al zidului grădinii îl privea, gândind: „Oare pe mine mă urmăreşte?… Nu, e prea prudent ca să facă el însuşi aşa ceva… Cred că în clipa asta nici măcar nu se gândeşte la mine… Dar de ce dracu se ascunde aşa?… Fiindcă se ascunde…”

În acel moment Rospignac ajunse în dreptul porţii grădinii domnului de Saint-Germain, în care bătu într-un mod anume, după ce aruncă în jurul său o privire cercetătoare. Ca şi când ar fi fost aşteptat, poarta se deschise imediat.

În spatele ei, Beaurevers reuşi să zărească o barbă albă, uriaşă, îngrijită admirabil. Şi asta numai o clipă, dar îi fu de-ajuns. Aşteptă un moment pentru a auzi zgomotul

zăvoarelor trase, care-i arăta că poarta s-a închis şi ieşind din ascunzătoare, se opri în faţa porţii.

„De ce oare, se întrebă el din nou gânditor, de ce oare Rospignac se ascundea în timp ce se ducea să-l viziteze pe duce?… După câte ştiu, se înrudesc?… Şi de ce acest mare senior care are în slujba să o mulţime de slugi, o face chiar el pe portarul?… Sunt câteva ciudăţenii la mijloc…”

Din întrebare în întrebare, Beaurevers ajunse până la colţul străzii Battoir, fără a înceta să supravegheze cu coada ochiului poarta cu pricina. Acolo, scoase un fluier în care suflă şi din care ieşi un fluierat prelung şi strident. După câteva secunde, cei patru sosiră în goană mare. După câteva ordine scurte, se împrăştiară şi dispărură într-o viteză fantastică.

Mai liniştit acum, Beaurevers îşi reluă postul de pânda spunându-i: „Fie că vei ieşi pe strada Rondelle sau pe Chei, de la Ferričre sau de la duce, nu-mi vei mai scăpa, Rospignac!… Pe toţi dracii, de când oamenii tăi îmi tot dau târcoale, mi-a venit şi mie rândul să te urmăresc… Numai că eu îmi fac singur treaba şi pentru asta sunt sigur că nu voi fi păcălit, aşa cum ţi-am păcălit eu oamenii!”

Între timp, Ferričre ajunse la hanul Pré.

Dar norocul nu-l ajută, aşa cum îl ajutase pe contele de Luvru. Fiorinda nu se găsea la han. Târziu de tot, după două ore de căutări răbdătoare o descoperi în împrejurimile pieţei Saint-Gervais.

Şi ea fu aceea care, cu ochii strălucind de bucuria revederii pe care o credea întâmplătoare, deci, ea fu aceea care-l întâmpina surâzătoare, în modul cel mai firesc.

— Hei! Domnule de Ferričre, cine vă fugăreşte aşa?… Sunt sigură că nu-i vorba de un bărbat: am văzut cu ochii mei cum mânuiţi spadă… E sigur vorba de o femeie!

Convorbirea alunecă spre nimicuri: noi mulţumiri sincere ale Fiorindei, proteste politicoase din partea lui Ferričre. El părea cumva stingherit, în vreme ce ea, dimpotrivă, dădea dovadă de o elocvenţă remarcabilă.

Şi tocmai aceasta-l făcu şi pe el să-şi recapete prezenţa de spirit. Numai că, nefiind în stare să-i înţeleagă calmul ei liniştit, îşi spuse că la mijloc e vorba de un calcul. Şi, cu o mânie rece pe propria-i timiditate, gândi: „Cu toate aerele sale de mare doamnă, această prezicătoare nu-i, la urma urmei, decât o cochetă. La naiba cu respectul, mă voi purta aşa cum o merită.”

Şi cu toate acestea, fie că-i impunea fără să-şi dea seama, fie că un presentiment îl avertiză că se înşeală în modul în care o judecase, fie, la urma-urmei, datorită timidităţii sale, nu ajunse să se poarte aşa cum îşi spusese. Şi asta-l cam înfuria.

Începură să meargă unul lângă celălalt, ea privindu-l veselă, fără a încerca să-şi ascundă caracterul vesel şi amabil. El, care prin fire era mai degrabă serios şi melancolic, făcea eforturi uriaşe încercând să fie în ton cu ea şi nefiind destul de sigur că reuşeşte pe deplin.

Sub ulmul din Saint-Gervais, Fiorinda se opri şi-i spuse cu un surâs maliţios:

— Iată-ne într-una din numeroasele mele săli ce se află pe domeniul meu. Aici, în acest decor superb, îmi primesc mulţimea de credincioşi care doresc să-şi afle viitorul.

Şi spuse aceste cuvinte cu o emfază comică, stârnind zâmbetul lui Ferričre. După care adăugă râzând:

— Mai prozaic spus, e unul din numeroasele locuri în care îmi exercit meseria şi anume, aceea de a prezice viitorul.

— Ciudată meserie… şi care nu-mi pare prea potrivită pentru o femeie… Mai ales când această femeie este atât de distinsă. Aşa cum sunteţi voi.

— Meserie care mă ajută să trăiesc liberă şi independentă, domnule. Meserie care-mi permite să resping cu dispreţ anumite propuneri neruşinate ale unora care se cred îndreptăţiţi să le facă unei femei care n-are pe nimeni, soţ, tată, frate sau o altă rudă care s-o apere… şi care trebuie totuşi să trăiască.

— Fiindcă tot am ajuns aici, mi-am amintit că mie nu mi-aţi ghicit viitorul. Aş putea profita de ocazie?

— Nu, vouă nu vă voi ghici viitorul.

— Şi de ce mie nu? făcu el înciudat.

— Pentru că pretinsa mea ştiinţă nu există. Pentru că tot ceea ce le spun celor care mă consultă, sunt pure invenţii. Vouă trebuie să vă mărturisesc adevărul: nu ştiu şi n-am ştiut niciodată să ghicesc adevărul.

— Asta-i bună! exclamă Ferričre, aiurit de mărturisirea fetei. Cum? E adevărat că nu ştiţi?

— Că nu ştiu, nu e cuvântul potrivit, tăcu ea cu sinceritate, râzând de mirarea lui. Oricum, am ceva cunoştinţe despre această ştiinţă, dar aşa de vagi. De exemplu, am învăţat să deosebesc linia vieţii de alte linii. Dar asta-i cam tot ce ştiu. Şi ştiţi, din punctul acesta de vedere sunt foarte bună. Niciodată nu m-am înşelat când, văzând anumite linii întrerupte, mi-am spus mie însămi că cel care mă consultă nu mai are decât câteva luni sau săptămâni de trăit. Asta-i singurul lucru pe care sunt în stare să-l ghicesc, dar nu-mi foloseşte la nimic… Pentru că niciodată nu spun nimic despre ce văd din acest punct de vedere.

— Aşa încât, zise el cu o indignare prefăcută, prezicerile voastre nu sunt decât pură imaginaţie?

— Vai, da. Pură imaginaţie.

— Dar e o şmecherie nedemnă, continuă el pe acelaşi ton.

— Mărturisesc şmecheria… dar resping calificativul care mi se pare puţin cam sever… şi vă rog să-l retrageţi.

— Retrag cuvântul, spuse el izbucnind în râs. Drace! În problema asta n-aş vrea să am de-a face cu dumneata!… Şi asta nu vă împiedică să luaţi banii naivilor care cred în ştiinţa voastră?

— Chiar deloc!… Şi eu trebuie să trăiesc.

— Dar, domnişoara, banii aceştia nu sunt câştigaţi în mod cinstit…!

— Ce greşeală! spuse ea. Şi continuă cu seriozitate:

— Cei care vin la mine, au în general o grijă care-i frământă foarte mult. Ei bine, prin prezicerile mele, le îndepărtez această grijă. Le redau încrederea, speranţa şi când mă părăsesc se simt mult mai fericiţi… Unii îşi datorează viaţa minciunilor mele… Până în acel moment, erau hotărâţi s-o sfârşească cu viaţa, care li se părea insuportabilă şi numai eu reuşeam, prin minciunile mele, să îi fac s-o iubească din nou… Cred că asta valorează, cât de cât, cei câţiva bănuiţi pe care mi-i dădeau. Poate veţi spune că în schimbul banilor, reali, cât se poate de reali, eu nu le ofeream în schimb decât o iluzie. Ei bine, viaţa însăşi e o iluzie. Şi dacă reuşesc să fac înţeleasă de spiritul lor această iluzie, aceasta nu-i plătită prea scump. Drept dovadă stă faptul că toţi clienţii mei sunt generoşi cu mine… chiar şi cei nevoiaşi.

— Pe legea mea, spuse Ferričre, până acum nu am privit acest lucru din punctul ăsta e vedere!… Ştiţi că ideile voastre sunt cu totul deosebite… şi că multă lume nici măcar nu bănuie că se poate gândi şi astfel?

— Ei aş! spuse ea în glumă, o să mai auziţi şi altele, încă nu mi-am golit tot sacul.

Faţa vicontelui deveni radioasă.

— Cu atât mai bine! exclamă el cu o bucurie spontană.

Şi, cu un râs puţin forţat:

— Aţi iubit vreodată?

— Niciodată, răspunse ea cu gravitate.

Privirile sale îi scrutau chipul, ca şi când ar fi vrut să-i citească până în adâncul inimii, dar fata susţinu acest examen cu o seninătate remarcabilă. Nu încăpea nici o îndoială. Ochii ei luminoşi nu puteau minţi. Ca de altfel fiecare trăsătură a feţei ei oneste. Ar fi trebuit să fii orb să nu vezi toate acestea. Slavă domnului, avea ochi buni. Îşi simţi inima cum se umple de fericire şi-i trebui un efort uriaş pentru a nu lăsa această fericire să izbucnească. Continuă cu o voce tremurândă:

— Într-o bună zi, va bate şi la poarta inimii voastre dragostea.

— Asta sper şi eu, făcu ea râzând. Şi cum inima mea nu e de piatră, poarta se va deschide.

— Şi, spuse el ascunzând sub un aer nepăsător teama pe care perspectiva i-o cauza, cu această ocazie fericitul favorizat va fi primit în această locuinţă în care niciodată n-a pătruns un bărbat.

— Oh, Doamne, sigur!… Nu vreţi să împing cruzimea până într-acolo încât să-l las afară.

Văzându-i contracţia dureroasă a buzelor, adăugă cu aerul ei serios:

— Vedeţi, uşa acestei locuinţe nu se va deschide decât după ce se va îndeplini o anumită formalitate, la care eu ţin în mod deosebit – am şi eu ideea asta.

— Ce formalitate? întrebă el automat.

— Un mic fleac: o vizită la preotul din parohia mea, care ne va uni creştineşte. Pe scurt, domnule, uşa acestei locuinţe nu se va deschide decât soţului meu.

Urmă un moment de tăcere, fiecare urmându-şi visul. Ferričre fu acela care vorbi primul:

— Aşa încât, spuse înălţându-şi fruntea, cel ce vă voi să vă vorbească despre dragoste, mai întâi va trebui să vă pună pe deget inelul de logodnă?

Fata văzu schimbarea din vocea vicontelui: nu mai glumea, vorbea serios.

Şi-i răspunse pe acelaşi ton:

— Da.

După care explică:

— Acum câteva minute mi-aţi spus că am câteva idei deosebite. E drept. Printre acestea, iată încă una: stau şi mă întreb câteodată, domnule, de ce o fată simplă, sărmană ca mine, n-ar trebui să-şi aibă demnitatea ei care s-o ridice deasupra celorlalţi… la fel ca pe o mare doamnă?

— Dar, spuse el repede, nu găsesc nici o ciudăţenie acestei idei. Este chiar mai mult decât onorabilă.

Aprobându-l cu un semn al capului, continuă:

— Asta din cauză că, având un respect deosebit pentru mine, am hotărât ca nici un bărbat să nu se poată lăuda, fără a minţi, că a fost amantul Fiorindei… Şi eu ţin la ceea ce-mi promit.

— Căsătoria!… legătura de nezdruncinat!… Ferričre murmură aceste cuvinte în şoaptă. Dar ea îl auzi. Era evident că vorbise numai pentru el, urmărind procesul unei frământări interioare. Fata îl înţelese, dar totuşi voi să-i răspundă şi sculându-se în picioare, îi spuse pe un ton blând:

— Dacă dăruirea inimii e sinceră, cred că trebuie să fie pentru totdeauna. Nu admit că, ceea ce ai dat de bunăvoie, să ceri înapoi. Astfel încât, consider că această legătură trebuie să fie veşnică. Pentru asta am amintit mariajul. Pentru mine, dragostea înseamnă statornicie, credinţă până dincolo de mormânt. Dacă într-o zi voi iubi, aşa voi iubi… şi aşa vreau să fiu iubită.

— Şi dacă s-ar întâmpla să fiţi trădată? întrebă vicontele, sculându-se şi el în picioare.

Ea păli şi-i răspunse închizând ochii:

— Aş muri.

Plecându-se adânc în faţa ei, îi spuse cu o voce mângâioasă ca o adiere:

— Mi-aţi spus unele lucruri la care nici nu mă gândisem, o mărturisesc… lucruri la care, pentru moment, nu pot răspunde fiindcă mă simt prea tulburat… Poate mai târziu, vă voi spune… Plec, doamnă şi nu ştiu dacă vă voi mai revedea vreodată… dar ce ştiu în mod sigur şi, vă rog să o credeţi, este faptul că port în mine convingerea că până acum n-am întâlnit nici o femeie mai demnă de respect ca voi.

Înclinându-se încă o dată, se întoarse şi se îndepărtă cu paşi mari, fără a vedea prea bine pe unde umblă.

Privindu-l cum se îndepărtează, se simţi copleşită de o tristeţe apăsătoare care se abătuse brusc asupra ei. Şi

gândi: „Bietul băiat! E mult mai tulburat de cât o mărturiseşte. După câte i-am spus, e sigur că nu vreau să-l mai revăd. Ei bine, nu asta am vrut? Şi de ce să mă întristez pentru un lucru care nu depinde decât de mine pentru a-l evita?”

Îşi scutură capul cu hotărâre şi bătu din picior. O lacrimă scânteietoare ca un diamant îi ţâşni de sub gene şi se pierdu de-a lungul obrajilor înfierbântaţi… Dar surâse cu vitejie în timp ce-şi spunea: „Ei bine, nu! Aşa stau lucrurile şi stau bine. Ceea ce am făcut, e bun făcut… şi dacă ar fi s-o iau de la capăt, tot aşa aş proceda. Acum sunt sigură că, dacă întâmplarea ne va pune faţă în faţă, nu va mai îndrăzni să atingă subiectul acesta… şi că niciodată nu-i va mai veni ideea de a-mi face propunerile pe care, la un moment dat, am bănuit că vrea să mi le facă. Pentru mine, va rămâne pentru totdeauna un indiferent. Decât să-l dispreţuiesc, mai bine aşa… Ei hai, să nu ne mai gândim la asta. „

Capitolul XII Şi ce se mai întâmplă sub ulmul din Saint-Gervais.

Şi-n acelaşi moment, în spatele ei se auzi o voce ameninţătoare:

— Aha, în cele din urmă am reuşit să te găsesc!

Fata se întoarse, ca muşcată de şarpe, găsindu-se faţă în faţă cu Rospignac. Acesta era livid. Mânia, o mânie rece, înspăimântătoare, îl făcea să tremure. Figura tânărului, de care era atât de mândru, schimonosită de furie, era acum asemănătoare unei măşti de coşmar.

Pentru un scurt moment se priviră în ochi. La vederea acestei măşti îngrozitoare, Fiorinda se simţi cuprinsă de fiori de groază.

Cu o voce plină de gelozie furioasă acesta adăugă:

— Se pot auzi lucruri interesante sub ulmul ăsta.

Redevenind stăpână pe sine şi cu o atitudine de dispreţ suveran, fata-l puse la punct:

— Întotdeauna am remarcat în persoana dumitale zbirul, spionul… Văd că nu m-am înşelat.

Şi-i întoarse cu dispreţ spatele, făcând doi paşi spre strada Monceau.

Dar numai atât reuşi să facă. Baronul, făcând un pas înainte, îşi întinse braţul şi mâna lui i se lăsă grea pe umăr. Sub strângerea mâinii de fier, Fiorinda se simţi pironită locului.

— Un moment, frumoaso, spuse el scrâşnind, am să-ţi spun ceva!

— Eşti un laş…!

— Laş, zbir, spion, asasin, tot ce vrei tu, nu-mi pasă de acuzaţiile tale… Vreau, chiar dacă tu nu vrei, să mă asculţi. Pe toţii dracii, tu nu te temi de nimic!… Îţi trebuie doi amanţi deodată!… Şi încă ce amanţi! Floarea nobilimii! Un conte şi un viconte, fir-ar să fie!… E drept că cel din urmă nu ţi-e amant… nu, tu ţinteşti mai sus! Cu ăsta doar vrei să te măriţi… Fiindcă, după câte-ţi dai seama, eram aici şi am auzit totul. Da! Te poţi lăuda că eşti o artistă desăvârşită!… Era o încântare să te aud vorbind de demnitatea ta de prezicătoare… O demnitate căreia îi trebuie titlul de vicontesă, la dracu! Mi se pare că-ţi vinzi marfa la un preţ mult prea mare… Şi jurământul ăla despre statornicie şi fidelitate, asta mi-a plăcut cel mai mult!… Până dincolo de mormânt! Pe cuvântul meu, să mori de râs nu alta!… Şi neghiobul ăla de Ferričre care te asculta… şi cu ce figură, imbecilul!… Ştii că e destul de tâmpit ca să se însoare cu tine?… Ei bine. Şi-n cazul ăsta ce vei face cu iubitul tău, contele de Luvru?… Îl vei păstra ca amant, fără îndoială, e cel mai bun lucru…!

Degeaba se zbătea faţă încercând să-l facă să tacă. La un moment dat, se opri singur, ajunsese la capătul puterilor. Şi Fiorinda profită pentru a-i arunca în faţă:

— Lasă-mă!… Lasă-mă sau chem în ajutor.

El rânji:

— Încă n-am terminat!… Mă vei asculta până la capăt.

— Lasă-mă, sau chem în ajutor trecătorii!

— E-n regulă!… Primul care va veni… Îl spintec!

— Da! Nu eşti un gentilom! Nu eşti decât un tâlhar!

Şi încercă din nou să se smulgă din strânsoarea lui, dar înţelese că-i zadarnic. Atunci mâna ei se furişă, căutând micul pumnal ce-l avea ascuns în corsaj. Îşi ridică mâna înarmată cu o hotărâre rece şi oţelul fulgeră sub razele fierbinţi ale soarelui… O secundă şi frumosul Rospignac ar fi fost mort când, deodată, se auzi o voce limpede, răutăcioasă:

— Ce ruşine, uite un bădăran care maltratează o femeie!

Poate că Rospignac nu auzise vocea, deoarece nu-i dădu drumul fetei. Dar aceasta o auzise şi-l recunoscu pe Beaurevers pe care întâmplarea îl adusese tocmai la momentul oportun. Recunoscându-l şi simţindu-se de acum în siguranţă, puse pumnalul la loc.

Văzând că cele spuse de el nu au nici un efect, Beaurevers repetă poruncitor:

— Ţi-am ordonat să laşi femeia asta în pace, pe toţi dracii!

Şi-n acelaşi timp îl plezni pe Rospignac peste mâna. Asta fu de ajuns. Nu numai că Rospignac dădu drumul fetei, dar lăsă să-i scape şi un geamăt de durere. E de presupus că Beaurevers avea o mână deosebit de grea.

Eliberată, Fiorinda se îndepărtă câţiva paşi pentru a urmări continuarea acţiunii. De altfel, părea că nici nu se îndoieşte de cele ce vor urma, deoarece, rămase calmă şi pe faţă-i înflori un surâs plăcut, ca şi când ar fi socotit afacerea încheiată, spunând simplu:

— Mulţumesc, domnule de Beaurevers.

Iar acesta-i înapoie surâsul, ridicând din umeri ca şi când ar fi spus:

— Nu aveţi pentru ce.

În acest timp, Rospignac se dezmeticise, recunoscându-şi inamicul, deoarece strigă:

— Infernalul Beaurevers…!

Şi cu un gest îşi potrivi spada, alegându-şi locul de luptă pe care-l ocupă dintr-un salt şi, cu pieptul bombat, cu mâna pe mânerul spadei, îi strigă pe un ton obraznic:

— De ce te amesteci?… Vezi-ţi de drum…!

Beaurevers îl lăsă s-o facă, zâmbind aspru.

— De ce nu vreau să-mi văd de drum? Păi, tocmai aici am eu treabă… Şi mă amestec fiindcă aşa îmi place. Şi în momentul ăsta, îmi place să-ţi spun, domnule de Rospignac, următoarele: ai insultat şi violentat o tânără demnă de tot respectul. Îi vei cere scuzele la care are dreptul. În cazul acesta, voi socoti afacerea încheiată.

— Adevărat?… Şi dacă refuz? râse Rospignac.

— Dacă veţi refuza, replică Beaurevers, mă voi considera îndreptăţit să vă pedepsesc, după cum meritaţi.

— Asta rămâne de văzut, replică Rospignac, scoţându-şi spadă.

Şi-n aceeaşi clipă, Beaurevers se puse şi el în gardă. Lamele urmau să se încrucişeze. Fiorinda, apropiindu-se, îi şopti cu voce rugătoare:

— Vă rog, Beaurevers, nu-l ucideţi.

Şi cu toate acestea, Rospignac o auzi şi-şi spuse, mângâindu-şi mustaţa cu vârful degetelor: „Aha! Deci mă iubeşte… Şi eu nu am văzut nimic!… Să te mai încrezi în cochetele astea…!”

La această rugăminte neaşteptată, Beaurevers îşi încruntă sprâncenele şi rosti aspru:

— De ce îmi cereţi asta?

— Dar nu înţelegeţi cât de penibil mi-ar fi să ştiu că un om a murit din cauza mea?

— Da, asta o pot înţelege, micuţă Fiorinda, spuse îmblânzit.

Şi recăpătându-şi asprimea:

— Dar ăsta nu-i om, Fiorinda. E un câine turbat care poate dezlănţui cele mai mari nenorociri… Dacă nu-l voi ucide.

Şi ea înţelese că avea dreptate şi că moartea lui Rospignac era necesară pentru a evita pe viitor alte necazuri, cu mult mai mari decât cel prezent. Şi totuşi insistă:

— Vă implor, Beaurevers, faceţi asta pentru mine… Dacă aţi şti… deja un om a murit din cauza mea… E groaznic să

ai aşa ceva pe conştiinţă… Acesta ar fi al doilea… N-aş mai putea trăi… Vă implor, nu-l ucideţi im cauza mea… Îl veţi întâlni şi altă dată…

— Doriţi asta?… Ei bine, fie, nu vă pot refuza ceva, vouă, care sunteţi ca şi o soră pentru sora mea Myrta… Şi să dea Dumnezeu să nu regret niciodată prostia pe care mă obligaţi s-o fac.

Bucuroasă, ea îl asigură:

— Nu veţi avea nimic de regretat, domnule de Beaurevers, v-o jur!

Şi făcu câţiva paşi înapoi. Voia să vadă, totuşi.

Cei doi bărbaţi se puseră în gardă. Din acest moment, Rospignac îşi recapătă sângele rece. Şi totuşi, cum încă-l mai apăsau cuvintele pe care le auzise, îl avertiză:

— Ai grijă, eu nu am nici un motiv să te cruţ.

— Încearcă, spuse laconic Beaurevers.

Câteva secunde, cei doi adversari luptară în tăcere.

Rospignac atacă puternic şi curând îşi dădu seama că întâlnise în persoana lui Beaurevers un adversar de temut.

Acesta se mulţumi doar să se apere: îi studia îndemânarea şi-i măsura forţa. Curând se lămuri. Atunci începu să-i facă o scurtă conversaţie:

— Complimentele mele, baroane. Nu mai ai nevoie decât de câţiva ani de studiu pentru a deveni un spadasin bunicel. Vă lipseşte ţinuta, baroane, prea mult aventurism, prea multă moliciune, nu vă acoperiţi îndeajuns.

— Lăudăros obraznic! zbieră Rospignac.

— V-am spus că nu vă acoperiţi îndeajuns, e defectul vostru capital. Iată, dacă n-aş fi promis acestei copile, pe care aţi insultat-o cu grosolănie, că vă voi ierta, până acum v-aş fi putut ucide de două sau trei ori. Uitaţi-vă…

Şi Beaurevers întinse braţul până când vârful spadei sale atinse pieptul lui Rospignac. Dacă ar mai fi înaintat, baronul ar fi fost ucis.

Acesta-şi dădu seama şi se simţi pierdut în faţa adversarului de temut. O sudoare rece îi scaldă tâmplele.

— Cunoaşteţi lovitura lui Beaurevers, baroane? îl întrebă acesta fără a înceta să pareze.

— Nu, dar o cunosc pe asta, încearcă s-o parezi dacă poţi, spumegă Rospignac, fandând puternic.

— Parez, spuse rece Beaurevers care, într-adevăr, pară lovitura. Şi chiar aş fi putut ataca. Dar vreau să vă învăţ lovitura mea. Priviţi cu atenţie…

Şi la rândul său, Beaurevers începu să atace. Avură loc câteva pase fulgerătoare, de o rapiditate fantastică. Şi apoi, spada lui Rospignac fu îndepărtată cu o forţă irezistibilă, spada lui Beaurevers biciuindu-i faţa, ca o cravaşă.

Lovitura a fost, aşa de rapidă şi dureroasă, încât Rospignac lăsă să-i cadă spada pentru a-şi duce mâna la faţă, scoţând totodată un urlet de durere.

— Asta-i lovitura mea, spuse grav Beaurevers.

Şi adăugă:

— De obicei, după această lovitură îmi ucid omul… Dar am promis să vă cruţ.

Baronul îşi privi năuc spada căzută dar, după câteva momente furia, ruşinea înfrângerii, îl aruncară într-un acces furios. După ce-şi privi spada căzută, cu o privire rapidă îl cercetă pe Beaurevers.

Cu un gest violent îşi scoase pumnalul, se îndreptă spre acesta, cu el ridicat şi-i strigă:

— Pumnalul!… Pumnalul!… sau te ucid!

Cu toate că, în furia sa, Rospignac nu se făcea prea bine înţeles, Beaurevers pricepu ce vrea să spună. Şi el purta la centură un pumnal. Dar refuză să-l scoată din teacă. Îl aşteptă fără să facă cel mai mic gest.

Din două salturi, Rospignac se năpusti asupra-i şi văzându-l că nu se pune în gardă, horcăi:

— Nu vrei!… Cu atât mai rău pentru tine.

Ridică pumnalul şi lovi cu un gest fulgerător.

Asta şi aştepta Beaurevers. Se răsuci pe călcâie şi, pur şi simplu, fentă. Braţul lui Rospignac întâlni aerul. Dus de elanul său, se clătină. La rândul său, Beaurevers îşi ridică

pumnul şi dădu o lovitură ca de măciucă în craniul adversarului care se prăbuşi, pe jumătate leşinat.

Dintr-o săritură, Beaurevers fu asupra lui. Cu o lovitură de picior îi aruncă pumnalul cât colo şi, aplecându-se asupra sa, îl înhaţă de guler şi de centură şi-l ridică cu aceeaşi uşurinţă cu care ai fi ridicat o pană.

— Vezi că sunt mai puternic decât tine… Din toate punctele de vedere? îi spuse acesta.

Şi cu o răceală înfricoşătoare:

— Acum, ţine bine minte: dacă ţii la pielea ta, nu te mai apucă să mă urmăreşti sau să pui să fiu urmărit, pe mine ca şi pe prietenii mei, aşa cum ai făcut-o până acum… Acum cară-te şi să nu te mai întâlnesc în drumul meu.

Lucru incredibil, Rospignac demonstra un calm surprinzător după o asemenea scenă. Se scutură, îşi şterse faţa cu batista, care se pătă din belşug cu sânge, îşi puse hainele în ordine şi, proţăpindu-se în faţa lui Beaurevers, îi spuse:

— Ai greşit că nu m-ai ucis atunci când ai avut ocazia!… Păzeşte-te, Beaurevers, păzeşte-te bine!… Îmi vei cădea în mâini o dată şi-ţi jur că eu nu te voi cruţa!

— Bine, răspunse rece Beaurevers, mă consider avertizat. Acum, cară-te!

— Nu încă, răspunse Rospignac cu acelaşi calm.

Şi îndreptându-se spre Fiorinda, se înclină în faţa ei şi-i spuse:

— Doamnă, scuzele pe care vi le-am refuzat în urma ameninţării, vreau să vi le prezint acum de bunăvoie. Vă rog să iertaţi pe un nefericit orbit de gelozie.

După ce pronunţă aceste cuvinte cu un ton din care nu lipsea măreţia, Rospignac se înclină încă o dată în faţa Fiorindei şi se îndreptă cu paşi nepăsători spre cercul de curioşi care deja se formase în jurul lor.

Întorcându-se şi arătându-şi tăietura de pe faţă, strigă:

— Ne vom reîntâlni, Beaurevers.

Şi plecă, fără a mai aştepta vreun răspuns.

Capitolul XIII La palatul Cluny.

După ce Rospignac se îndepărtă, Beaurevers, la rândul său, aruncă o privire semnificativă celor câţiva curioşi care se încăpăţânau să-şi facă de lucru pe acolo. Aceştia înţeleseră pe dată că aerul locului respectiv putea să devină nesănătos pentru ei şi se grăbiră să dispară.

Doar unul dintre curioşi se încăpăţânase. Era un cerşetor bătrân şi murdar.

Crezând că toţi curioşii se îndepărtaseră, Beaurevers se apropie de Fiorinda şi-i spuse:

— Păziţi-vă bine, micuţă Fiorinda. Scuzele acestui Rospignac nu-mi spun nimic bun. E gata să facă ceva rău.

— Nici eu nu m-am lăsat înşelată de ele şi sunt pregătită, cel puţin aşa sper. Dar voi, domnule de Beaurevers, v-aţi făcut încă un duşman de moarte… Şi asta din vina mea!

— Să nu credeţi asta, Fiorinda. De câteva zile, Rospignac şi cu mine suntem angrenaţi într-o luptă necruţătoare. Nu în timpul de când mă aflu aici. L-am urmărit încă de dimineaţă. Trebuie să mă iau din nou după el. Dar nu vreau să vă părăsesc până nu voi spune ce am de spus şi anume: dacă vă simţiţi ameninţată, anunţaţi-mă. O chemare de-a voastră, ajunsă în strada Froidemantel şi voi sosi.

— Nu voi uita, răspunse fata cu o voce sugrumată de emoţie.

Fără a, părea că-i observă emoţia, reluă:

— Dacă aveţi nevoie de un refugiu sigur, duceţi-vă la Myrta. Ştiţi unde s-o găsiţi?

— Cred că la căsuţa din Croix des Petits-Champs.

— Acolo. Pe curând, Fiorinda.

— Dumnezeu să vă aibă în pază, domnule de Beaurevers!

Şi fu pe punctul de a se îndepărta când, amintindu-şi de ceva, se întoarse şi-i spuse:

— Dacă din nefericire eu voi lipsi, adresaţi-vă contelui de Luvru. N-aveţi decât să vă îndreptăţi cererea tot în strada Froidemantel şi-i va parveni… Dar asta numai în caz de pericol extrem.

Şi de această dată plecă.

De-abia atunci plecă şi cerşetorul din spatele copacului. De altfel nici nu merse prea departe. Pur şi simplu intră în biserica Saint-Gervais. Acolo se ascunse în umbra confesionalului şi-şi scoase barba şi peruca. De asemenea îşi lepădă şi mantaua soioasă care-i acoperise umerii şi, făcându-le pachet, le puse subraţ, după care îşi îndreptă ţinuta. Şi iată-l prezent pe Guillaume Pentecôte, valetul, locotenentul şi umbra lui Rospignac.

Ieşind din biserică, Guillaume Pentecôte o luă la picior, spunându-şi: „Pe cizmele mele! Vânatul a devenit vânător!… iată-l pe Beaurevers pe urmele noastre!… Trebuie să-l avertizez pe domnul baron!… Dar pe toţi diavolii din infern, unde o fi acum domnul baron? Unde să-l caut?… Oricum, afacerea fiind gravă, trebuie să-l găsesc.”

Dar totuşi flerul său nu-i fu de prea mare ajutor, deoarece Guillaume Pentecôte bătu în sus şi-n jos cartierul timp de mai multe ore fără a-l găsi. Resemnându-se, se întoarse acasă, aşteptând să fie el cel căutat.

Rămasă singură, Fiorinda nu se mişcă din locul în care fusese părăsită de Beaurevers, privind înspre direcţia pe care o luase cavalerul. Emoţionată, gândi: „Este singurul bărbat care-mi arată o adevărată dragoste frăţească! Şi ce inimă preţioasă ascunde sub asprimea sa! Şi cât de nobil îşi răscumpără greşelile unui trecut. de care nu e responsabil, totuşi. El şi cu Myrta, frumoasa şi casta Myrta, sunt pentru mine ca şi o familie. Ce-mi trebuie mai mult?”

Pe când îşi punea această întrebare, un impuls o făcu să se întoarcă spre banca de piatră pe care stătuse alături de Ferričre. Şi un suspin îi umflă pieptul în timp ce se certa: „Fiorinda, fiica mea, nu eşti deloc cuminte. Unde ţi-e voinţa? Parcă a fost vorba să nu te mai gândeşti la el.”

Punând astfel capăt problemei, o luă spre strada Pet-au-Diable, care ducea spre strada Tisseranderie, pe care o luă, în direcţia străzii Saint-Martin.

În timpul acesta, Beaurevers o luase pe urmele lui Rospignac. De-acum, pe el îl vom urmări. Deci, Beaurevers o luă după Rospignac, cu mersul său rapid care-i era obişnuit şi, părând foarte sigur că-l va prinde din urmă pe baron, care n-avea cum să fie prea avansat. Şi într-adevăr, la colţul străzii Pernelle îl văzu pe Bouracan care părea că se zgâieşte la ciori. Uriaşul păru ca nici nu-l bagă în seamă pe stăpânul său şi nu-i adresă nici un cuvânt. Numai că, un gest al mâinii sale îi indică drumul care tăia strada Pernelle în două. Aceasta era strada Mortellerie, spre care se îndreptă grabnic Beaurevers, în timp ce Bouracan îl urma la oarecare distanţă.

Aproape de mijlocul străzii Pernelle, cavalerul o luă la dreapta, pe strada Mortellerie, după cum i se arătase; şi tocmai îl observă pe Strapafar care, nehotărât, stătea în faţa capelei Haudriettes. Nehotărârea să nu era chiar aşa de mare după câte părea, deoarece provensalul îl văzu pe Beaurevers de cum acesta ieşi din strada Pernelle. Ca şi Bouracan, făcu un gest care însemna: „Drept înainte”. Şi ca şi Bouracan, după ce-şi lăsă stăpânul să treacă, începu să-l urmărească de la distanţă.

Astfel condus, Beaurevers se îndreptă spre piaţa Greve. Ajuns aici, traversă piaţa deoarece, sub crucea care se ridica în mijlocul pieţei, în faţa Senei, tocmai îi văzuse pe Trinquemaille şi Corpodibale. Cei doi tovarăşi îi indicară drumul spre strada Tannerie.

Se îndreptă rapid spre aceasta, tocmai la timp pentru a-l vedea pe Rospignac care, înfăşurat în manta, mergea fără să pară prea grăbit.

De-acum nu avea decât să-l urmărească pe baron, ceea ce şi făcu.

După ce traversă Cité, Rospignac o luă pe strada Saint-Jacques, o luă la dreapta pe strada Mathurins şi în cele din urmă se opri în faţa unui palat, destul de frumos în care pătrunse, nu înainte de a se asigura că nu este urmărit.

Palatul acesta era palatul Cluny, locuinţa obişnuită a cardinalului de Lorrena.

Beaurevers trecu prin faţa palatului fără a se opri şi-şi urmă drumul spre strada Harpe. Avea o figură preocupată, în timp ce-şi spunea: „Rospignac s-a prezentat la ordinele Eminenţei Sale… asta-i sigur. Dar la ce treabă murdară îl poate folosi cardinalul?… Iată ce trebuie să aflu. Pe toţi dracii! Mi-aş da bucuros două degete pentru a auzi ce discută cei doi… Din păcate, e imposibil… Şi totuşi… trebuie să ştiu… E vorba de viaţa micului rege… fiindcă el este ţinta, fără îndoială… Rospignac a intrat aici şi asta înseamnă că încă e în slujba ducilor de Guise, după cum bănuiam. E ceva, dar nu de-ajuns. Ei bine, voi continua să-l urmăresc pe Rospignac oriunde se va duce. Cine ştie dacă vreun indiciu, nesemnificativ în aparenţă, nu m-ar putea pune pe calea cea bună?”

După ce luă această hotărâre, Beaurevers ridică pulpana mantalei în dreptul feţei şi se ascunse într-un ungher, în colţul străzii Sorbona, hotărât să aştepte acolo, fie ce-o fi, ieşirea celui pe care-l urmărea de câteva ore.

Rospignac nu intrase pentru prima oară în acest palat al abaţiei Cluny. Asta se vedea după cum se orientă în interiorul lui, ca unul care cunoaşte la perfecţie locurile. După un drum întortocheat, traversând coridoare înguste şi întunecate, unde nu întâlni pe nimeni, ajunse în cele din urmă la anticameră.

De bună seamă că era aşteptat, deoarece fu introdus imediat într-un cabinet uriaş.

Carol de Guise, cardinal de Lorrena putea să aibă în jur de treizeci şi cinci de ani. Era, după cum se spunea şi în târg, un om frumos.

Aşezat în faţa unei mese acoperită cu fel de fel de acte, cardinalul lucra înfrigurat la afacerile statului.

Văzându-l pe Rospignac făcându-i o plecăciune adâncă, cardinalul îşi întrerupse munca, întrebându-l cu o vioiciune care arăta câtă importanţă acordă întâlnirii:

— Ei bine, Rospignac?

— Ei bine, monseniore, în această dimineaţă l-am vizitat pe nobilul meu văr, locţiito-rul episcopului de Saint-Germain…

După o scurtă pauză, adăugă:

— Pot să sper, monseniore, că afacerea e ca şi încheiată.

Şi efectul pe care-l aştepta, nu întârzie să se producă: cardinalul scoase un suspin de uşurare şi faţa i se lumină. De altfel, îşi arătă deschis satisfacţia:

— Iată o veste fericită! Era de cea mai mare importanţă pentru noi de a ni-l alia pe domnul duce de Ferričre… Şi asta numai datorită vouă, Rospignac… Se va ţine seama de asta, baroane, atunci când se vor încheia socotelile.

— Monseniore, îmi exageraţi meritele, răspunse Rospignac cu o falsă modestie. Succesul se datorează numai marii voastre generozităţi: era imposibil ca ducele să nu fie orbit de propunerile într-adevăr magnifice, pe care i le-aţi făcut.

— Îmi închipui că domnul duce v-a însărcinat cu un răspuns pentru mine?

— Numai atât, monseniore: domnul duce de Ferričre acceptă, în principiu, propunerile pe care i le-am făcut în numele vostru, iar acceptarea definitivă se va face după ce se va întâlni şi va discuta cu eminenţa voastră. Pentru asta, vă solicită favoarea unei audienţe particulare şi cu monseniorul duce Francisc. Această audienţă trebuie să fie secretă, drept pentru care se va prezenta în locul şi momentul hotărât de voi.

— Ducele răspunde aşteptărilor mele! exclamă cardinalul, vizibil satisfăcut. Întrevederea aceasta mi se părea obligatorie. Şi trebuie să aibă loc cât mai curând posibil. Astăzi e marţi… să spunem sâmbăta, la ora nouă seara. Comunică-i toate acestea cât mai repede, Rospignac.

— Alerg, monseniore.

— Bine. Şi aminteşte-ţi, baroane, atunci vei fi şi tu prezent.

O lucire de bucurie sinistră se aprinse în ochii lui Rospignac, dar pe care cardinalul nu o văzu, din cauză că în acea clipă, Rospignac îi făcea o plecăciune adâncă.

— Asta-i tot ce aveaţi să-mi spuneţi? adăugă cardinalul.
— Da, despre acest subiect, monseniore… Pe de altă parte, aş mai avea ceva de spus. O noutate pe care nu mă sfiesc s-o calific drept senzaţională.
— Aha! exclamă cardinalul, răsturnându-se în fotoliu şi care-i noutatea?
— Monseniore, spuse Rospignac, coborându-şi vocea, ştiu sub ce nume şi sub ce deghizament iese regele din Luvru când îşi face escapadele care v-au neliniştit atât de mult.
— O, ştiţi? tresări cardinalul a cărei faţă se lumină. Sub ce nume?
— Contele de Luvru.
— Şi ce face la adăpostul acestui nume?
— Pur şi simplu, se distrează.
— Sunteţi sigur?
— Foarte sigur, monseniore.
Şi Rospignac ridică dispreţuitor din umeri:
— Vă daţi seama, monseniore că, aflând acest lucru, prima mea grijă a fost să pun să fie urmărit… A fost o joacă!
— Hotărât lucru, sunteţi un om valoros, Rospignac, îl complimentă cardinalul. Şi de când aţi aflat acest lucru?
— De câteva zile, monseniore.
— Şi de-abia astăzi mi-o spuneţi? Aţi întârziat cam mult, Rospignac… De ce?
— O idee de-a mea, monseniore. Îmi imaginasem să vă destăinui ce persoană se ascunde sub numele şi titlul contelui de Luvru… şi totodată să vă spun că această… această persoană a fost… suprimată.
— Oh! Chiar asta vreţi să-mi spuneţi? întrebă cardinalul cu o voce plină de speranţă.
— Din păcate nu, monseniore. Lovitura a dat greş.
— Tunete şi fulgere! Blestemă cardinalul, dând un pumn furios în masă.
— Monseniore, protestă Rospignac, vă asigur că n-a fost din vina mea… Credeam că mi-am luat toate măsurile necesare.

— Ei, recunoscu cardinalul, nici măcar nu te învinuiesc, Rospignac, sunt sigur că ai făcut tot ce-ai putut. Numai că-mi pare rău că n-ai reuşit, asta-i tot.

— Şi mie, monseniore, scrâşni Rospignac. I-au venit câteva ajutoare, din păcate.

— Aha! Îşi recapătă cardinalul calmul său obişnuit. Deci cineva îi asigură paza!

— Nu-i vorba de gărzi, monseniore… E vorba de un om… un singur om… Şi individul ăsta, parcă scăpat din iad, a făcut ca lovitura mea să dea greş.

— Ei bine, replică rece cardinalul, spune-mi numele individului şi mă însărcinez să-l trimit înapoi, în iadul din care a scăpat.

— Se numeşte, sau poate este doar o poreclă, cavalerul de Beaurevers, exclamă Rospignac, în culmea bucuriei.

— Beaurevers!… Numele mi-e cunoscut… Stai puţin, nu cumva-i vorba de un tâlhar, condamnat la moarte de defunctul rege şi pe care, nu se ştie de ce, regina Caterina l-a graţiat?

— Despre el e vorba, monseniore.

— Ei bine, spuse cardinalul pe un ton dispreţuitor, vă asigur că de acum înainte, banditul ăsta nu vă va mai sta în cale.

Întinse mâna spre un ciocănel de fildeş cu care lovi un clopoţel. Prezentându-se în faţa sa, îi spuse uşierului de serviciu:

— Anunţaţi-l pe căpitanul Malicorne2 că vreau să-i vorbesc.

Dând acest ordin, îi făcu un semn lui Rospignac, care, învăluindu-se în manta, se ascunse într-o nişă a camerei.

Intră căpitanul Malicorne, un adevărat colos. Ăsta-i era portretul, într-un cuvânt.

— Căpitane, îi spuse scurt cardinalul, cunoşti un oarecare Beaurevers?

— Un flăcău dur… Îl cunosc, monseniore.

— Omul ăsta mă deranjează… În cel mult două zile trebuie să dispară.

— Grea treabă… Dar se va face.

— Du-te, Malicorne!

Întorcându-se pe călcâie, Malicorne ieşi.

De cum dispăru din cameră, Rospignac îşi reluă locul în faţa cardinalului care-i spuse:

— Şi acum, Rospignac, Malicorne îl va îndepărta din drumul nostru pe Beaurevers. Fii sigur de asta.

— Nu-i vorba numai de Beaurevers, declară cu răceală Rospignac. E vorba şi de contele de Luvru. Mi-a venit o idee, monseniore, care ne va scăpa de aceste două personaje pentru totdeauna. Punerea în practică a acestei idei nu va asigura numai dispariţia lui Beaurevers… ci va asigura în acelaşi timp – şi asta cred că vă interesează în mod deosebit – deschiderea succesiunii la tronul Franţei.

— Explicaţi-vă, Rospignac… Şi dacă mă convingeţi, soarta vă e asigurată.

Stăpân pe sine, Rospignac ocoli masa, se apropie de cardinalul de Lorrena la câţiva centimetri şi începu să-i vorbească la ureche. Pe măsură ce-i vorbea, faţa cardinalului se însufleţea de o veselie nespusă.

— Pe sângele lui Cristos! exclamă acesta, iată o idee magnifică sau eu nu mă mai pricep la asemenea lucruri…!

— Astfel că, monseniore, mă aprobaţi? Oricât de respingător ar fi mijlocul de execuţie?

— Din tot sufletul şi, pe deasupra, ţineţi…

Întinzând mâna, luă două pergamente pe care, după ce scrise câteva rânduri, i le întinse lui Rospignac:

— Uitaţi, ăsta-i un bon de douăzeci de mii de livre, plătibile la casieria noastră. Puteţi să-l încasaţi şi acum. Iată un alt bon de două sute de mii de livre. Dacă acţiunea reuşeşte, îmi veţi prezenta bonul pe care-l voi data şi din acea clipă, cele două sute de mii de livre vă aparţin. E de la sine înţeles că acestea nu vor schimba cu nimic angajamentele noastre luate anterior şi care vor fi respectate întocmai.

Luând cele două bonuri, Rospignac se înclină cu respect:

— Sunteţi, monseniore, de o dărnicie cu adevărat regală.

Şi, revenind la poziţia iniţială, ceru cardinalului cu o îndrăzneală pe care acesta n-ar fi tolerat-o din partea altcuiva:

— Trebuie să fiu împuternicit să dispun de forţele civile şi militare necesare.

Fără a obiecta, cardinalul luă alte două pergamente, cu semnăturile şi sigiliile necesare şi le completă: „Ordin pentru domnul de Nantouillet, şeful poliţiei regale, de a se supune purtătorului prezenţei şi să-i îndeplinească orice ordin, dat în numele nostru.”

Era semnat: Carol, cardinal de Lorrena.

Al doilea ordin, se adresa „Domnului Prinţ de Roche-sur-Yon, guvernator al Parisului” şi era întru totul asemănător. Numai că, de această dată, ordinul purta altă semnătură: Francisc de Guise.

Luând cele două ordine, Rospignac le citi cu atenţie, le împături şi beat de bucurie, ieşi din palat.

Capitolul XIV Rospignac se face remarcat.

Văzându-l apărând pe Rospignac, Beaurevers se linişti. Pânda i se păruse îndelungată şi plictisitoare. După ce-l lăsă pe baron să ia un oarecare avans, începu să-l urmărească cu grijă.

În drumul său, Rospignac se opri mai întâi la un armurier, de unde cumpără o spadă şi un pumnal. Ne amintim că, în întâlnirea cu Beaurevers, spada-i fusese frântă. În ceea ce priveşte pumnalul, nici măcar nu catadicsise să-l mai ridice din locul în care-i fusese aruncat de Beaurevers. A doua oară se opri la un spiţer, unde ceru să i se spele rana pe care o căpătase la faţă şi care-l sâcâia mai mult decât ar fi avut curajul s-o mărturisească.

Alte opriri nu mai fură şi Beaurevers constată că avusese dreptate atunci când a presupus că Rospignac se va întoarce pe strada Augustinilor. Ştiind ce va urma, se mulţumi să-l urmărească pe acesta numai cu privirea.

Imediat fu ajuns din urmă de cei patru tovarăşi ai săi care, până atunci, îl urmăriseră cu încăpăţânare.

Ca şi în cursul dimineţii, Rospignac ciocăni, în poartă într-un fel aparte şi, ca şi de dimineaţă, aceasta-i. Fu deschisă de însuşi ducele de Ferričre.

Şi atunci, Beaurevers, care supraveghease de la distanţă respectiva poartă, se apropie de aceasta, însoţit de cei patru credincioşi. După cum îşi dorise, strada era pustie. Cei cinci se opriră nu în faţa porţii prin care pătrunsese Rospignac, ci în faţa aceleia a palatului Ferričre.

După cum am mai spus, zidul era foarte înalt. Dar la trei paşi de poartă se afla o bornă, un fel de pietroi uriaş. Urmându-şi planul făcut mai înainte, Beaurevers îl duse pe Bouracan în faţa pietroiului şi-i spuse, fără a-i da o altă explicaţie.

— Suie-te pe el şi ţine-te bine.

Fără să crâcnească, colosul ascultă. Trinquemaille îl ajută pe Beaurevers care dintr-un salt, se sui pe umerii lui Bouracan. Dar chiar şi aşa, nu reuşi să ajungă la coama zidului.

Atunci Trinquemaille care, ca şi prietenii săi, urmărise cu atenţie manevra, şopti câteva cuvinte la urechea colosului. Ca urmare, Bouracan înlănţui strâns gleznele lui Beaurevers şi-l ridică uşor deasupra capului.

Câteva secunde mai târziu, cavalerul se lăsă să alunece în grădina vicontelui de Ferričre.

Dintr-o săritură se află în faţa celei mai apropiate porţi, una din cele trei care asigura trecerea dintr-o grădină în alta. După cum sperase, nu era încuiată. Fără nici o dificultate, trecu în grădina ducelui.

Ajunse tocmai la timp pentru a-l vedea pe Rospignac urcând treptele unui peron în compania unui bătrân care părea încă voinic şi care, îmbrăcat într-un costum bogat, de catifea violetă avea un aer maiestuos şi senin, impunând cel mai profund respect.

Acest bătrân era ducele de Ferričre, tatăl vicontelui de Ferričre.

Fără nici cel mai mic zgomot, Beaurevers ajunse lângă peron, strecurându-se uşor ca un şarpe şi fără ca scârţiitul pietrişului să-l trădeze. Ziua era călduroasă; uşa de la parter, ceva mai ridicată faţă de nivelul solului, era larg deschisă. Prin această uşă, cavalerul îl văzu pe duce aşezat pe fotoliul său seniorial, pe care se aflau sculptate armele casei de Ferričre. În faţa lui, în picioare, într-o poziţie respectuoasă, se afla Rospignac.

Cu o voce blândă şi gravă, ducele îi spunea:

— Ce s-a întâmplat, Rospignac? Când v-am văzut azi dimineaţă, nu aveaţi acel bandaj pe faţă. Aţi avut vreun duel?

— Hm, am schimbat câteva lovituri… am dat… şi am primit, după cum se vede… Dar nu vă nelinştiţi pentru o bagatelă ca asta, monseniore.

Fără a părea că observă ironia amară ce răzbătea din cuvintele lui Rospignac ducele, cu aceeaşi voce blândă şi cu o politeţe distantă, îi spuse:

— Vă permit să luaţi loc, domnule. Am îndepărtat slujitorii şi chiar fiul meu nu este acasă. Nimeni nu ne va deranja. Nimeni nu ne poate auzi. Vorbiţi, deci, Rospignac. Vă ascult cu cea mai mare atenţie.

Şi Rospignac vorbi. Vorbi chiar multă vreme, deoarece rămase mult timp împreună cu ducele.

Ce se spusese şi ce se hotărâse, o vom afla curând. Pentru moment, trebuie să ne mulţumim cu gândul că Beaurevers nu pierdu nici un cuvânt din cele discutate.

Când văzu că discuţia urma să ia sfârşit, îşi părăsi ascunzătoarea.

O dată afară, Beaurevers avu grijă să se îndepărteze cât mai repede. Nu ţintea, fără îndoială, să fie văzut de Rospignac, care urma să iasă şi el. Făcând un ocol, îşi întâlni tovarăşii care-l aşteptau nerăbdători.

— Vă e foame, hai, lacomilor?… şi pun pariu că vă e şi sete, beţivilor!… Haide, nu faceţi mutrele astea… Fac cinste… Fuga la hanul Pré… De altfel şi mie mi-e tot atât de foame şi sete.

— Ah! Domnule cavaler, suspină Trinquemaille care era cel mai distins dintre toţi, vorbiţi puţin, dar ceea ce spuneţi valorează enorm… Şi dacă ar putea să ne servească plăcinta aia de anghile, din care am mai gustat acum câteva zile, îi voi binecuvânta pe sfinţii Pancraţiu, Barnabe şi pe toţi ceilalţi sfinţi din paradis.

— E-n regulă, i-o reteză Beaurevers râzând, puteţi să comandaţi tot ce vă trăsneşte prin minte. Sunteţi mulţumiţi, caraghioşilor?… La drum acum.

Şi o luară la picior în direcţia porţii Nesle.

În acest timp, Rospignac se îndreptă spre Luvru, unde ajunse în scurtă vreme şi unde fu primit aproape imediat de Caterina.

Potrivit obiceiului, său, începu mai întâi prin a-l studia în tăcere. Inspecţia, de altfel, a fost destul de scurtă şi era destinată în principal în ghicirea, dacă se poate spune asta, a noutăţilor pe care cel care se prezentă în faţa ei, i le aducea.

Aşezându-se mai comod în fotoliu, îi spuse:

— Vă ascult, Rospignac.

Şi Rospignac îi povesti toate demersurile făcute în timpul zilei. De această dată nu ascunse cu nimic adevărul şi nu spuse nici un cuvânt care să nu fie riguros exact. Nu numai că-i povesti cuvânt cu cuvânt discuţia pe care o avusese cu cardinalul de Lorrena şi ducele de Ferričre, dar făcu chiar mai mult: scoase de la piept cele două pergamente pe care cardinalul i le dăduse şi care-i ofereau puteri depline şi le puse cu respect în faţa reginei.

Aceasta le luă, le citi cu atenţie şi le puse la loc. Era mulţumită sau nu? Rospignac, care n-o scăpa din priviri, n-ar fi putut spune niciuna, nici alta. Regina stătu puţin pe

gânduri, apoi cu un gest hotărât, apucă o pană şi un pergament şi scrise câteva rânduri.

Rospignac simţi cum inima-i bate mai puternic. Văzuse că e vorba de un bon asupra tezaurului regal.

Întinzându-i bonul, îi spuse surâzând:

— Asta, Rospignac, e o mică recunoaştere a mulţumirii mele şi care nu diminuează cu nimic promisiunile pe care ţi le-am făcut… Acestea vor fi ţinute… dacă reuşeşti. Şi cred că vei reuşi… Treaba mi se pare concepută într-un mod magistral. Eşti exact omul pe care mi l-am închipuit: un om destoinic.

Rospignac luă pergamentul şi se înclină adânc.

— Ce trebuie să fac, doamnă? întrebă el.

— Să continui să-i slujeşti şi să-i asculţi pe domnii de Guise.

— Întru totul? insistă Rospignac.

— Întru totul! îi repetă pe un ton rece Caterina. Totul e să-mi raportezi din vreme ceea ce urmează să se întâmple. Hai, Rospignac, îl concedie Caterina cu amabilitate, treburile îţi merg din plin.

Capitolul XV Rospignac trece la lucru.

În anticameră, Rospignac se grăbi să verifice bonul primit din partea reginei. Ceea ce văzu scris, îl făcu să-şi spună: „Cinci sute de mii de livre!… Ei, da, doamna Caterina ştie cum să procedeze şi cred că are dreptate să spună că treburile îmi merg din plin.”

Băgând bonul sub surtuc, la piept, o luă grăbit din loc, îndreptându-se spre strada Saint-Antoine, în timp ce reflecta la tot ce se întâmplase.

În curând ajunse la locuinţa şefului poliţiei, aflată pe strada Saint-Antoine, dar care avea intrarea principală pe strada Saint-Paul, chiar în faţa bisericii cu acest nume. Această funcţie de temut era îndeplinită în acea vreme de Antoine Duprat, senior de Nantouillet de Précy, ministru al lui Francisc I.

Puternicul personaj citi ordinul cardinalului de Lorrena pe care Rospignac i-l arătă, fără să lase a i se citi pe faţă nici cea mai mică urmă de emoţie.

— Aştept ordinele voastre, domnule, îi spuse pe un ton rece, dar fără urmă de ezitare.

La fel de rece, Rospignac, îi răspunse:

— În schimbul acestui ordin, pe care vreau să vi-l las, sunteţi amabil să-mi daţi două asemănătoare, unul pentru domnul de Bragelonne, adjunctul vostru pentru afacerile criminale şi altul pentru domnul de Gabaston, şeful pazei?

— Bine, domnule, îi răspunse scurt Nantouillet.

După ce scrise, semnă şi pecetlui două ordine, i le întinse lui Rospignac, spunându-i:

— Asta-i tot?

— Da, în ceea ce vă priveşte, domnule. Trebuie să vă spun că va fi o plăcere din partea mea să comunic, acolo unde trebuie, promptitudinea cu care m-aţi sprijinit în asemenea circumstanţe.

Cu aceeaşi răceală aspră, Nantouillet îi replică:

— Domnule, ordinul era precis şi datoria mea era de a-i da curs. Totuşi, vă mulţumesc foarte mult pentru curtenia voastră.

Rospignac ieşi, condus până la poartă de însuşi şeful poliţiei. Ajuns în stradă, se îndreptă spre Châtelet, unde rămase ceva mai mult timp decât în palatul şefului poliţiei, având de dat instrucţiuni precise adjunctului cu afaceri criminale, ceea ce-i răpi destul timp.

Nu-l părăsi pe domnul de Bragelonne decât atunci când se asigură că fusese înţeles pe deplin.

De la acesta, se îndreptă spre cavalerul de Gabaston, şeful pazei. În cele din urmă îşi termină periplul printr-o convorbire între patru ochi cu guvernatorul Parisului, prinţul de La Roche-sur-Yon.

— Uf, îşi spuse el bucuros, îndreptându-se spre propria-i locuinţă, iată o zi plină!… Şi încă n-am terminat: plasa-i întinsă, acum mai trebuie să pice şi peştele. Asta-i sarcina

jupânului Guillaume Pentecôte. Dar până atunci mor de foame şi sete… Ei, asta este! Nu poţi avea nimic fără muncă.

Ajungând acasă, primele-i cuvinte fură:

— Pentecôte, ia vezi dacă nu cumva mai găsim ceva de mâncare prin bufet: o plăcintă cu carne, ceva pasăre rece uitată pe acolo, vreo sticlă de vin… În sfârşit, ceva de mâncat… mor de foame.

Masa fu aranjată imediat, dar în timp ce acţiona, Pentecôte îşi folosea şi limbă:

— V-am aşteptat cu nerăbdare, domnule baron. V-am tot urmărit în cursul dimineţii fără a reuşi să vă opresc pe loc.

— Dar ce aveai cu mine? îl întrebă Rospignac, aşezându-se mai bine pe scaun.

— Voiam să vă previn că sunteţi urmărit de Beaurevers.

— Ştii că deja am avut o întâlnire cu el? scrâşni Rospignac.

— Da, domnule, aşa se vorbea în mulţime. Şi după cum v-am prezis, nu v-a mers prea bine.

— Fii liniştit, Pentecôte, va plăti pentru asta… şi încă cu o dobândă mare, te asigur. Dar spuneai că Beaurevers m-a urmărit, de unde ştii?

— Nu-i numai o presupunere, monseniore, e o certitudine. L-am auzit pe Beaurevers spunând că vă urmăreşte încă de dimineaţă şi că va continua tot aşa.

Şi Guillaume Pentecôte care, după câte să părea, era dotat cu o memorie fenomenală, repetă stăpânului său, cuvânt cu cuvânt, tot ceea ce Beaurevers spusese Fiorindei când a părăsit-o în piaţa Saint-Gervais.

— Şi domnul baron nu se simte neliniştit aflând că Beaurevers l-a urmărit?

— Nu, Pentecôte, nu, acum mi-e indiferent. Nu înţelegi încă, nu?… Fii liniştit, îţi voi explica… cu atât mai mult cu cât am nevoie de tine. Pentru început, te vei duce la palatul Cluny… Îl cunoşti pe căpitanul Malicorne, presupun?

— Ei, cum să nu!

— Ei bine, te vei duce la palatul Cluny de unde-l vei urmări pe Malicorne… şi-mi vei spune ce s-a întâmplat… Dacă se va întâmpla ceva… Hai, şterge-o… Stai, ia pistolii ăştia…

Capitolul XVI Începe dragostea.

Beaurevers, urmat de cei patru: Trinquemaille, Bouracan, Corpodibale şi Strapafar, intrară în hanul Pré şi se îndreptară spre colţişorul lor. Dar, spre marea lor uimire, acesta era deja ocupat de Ferričre şi, văzându-i figura posacă, încercă să se îndepărteze cât mai nebăgat în seamă. Dar nu fu chip, ridicându-şi privirile, Ferričre îl observă şi, bucuros, îi strigă:

— Domnul de Beaurevers! Ce plăcere, cerul vă trimite! Cavalere, fă-mi serviciul de a lua loc la masa mea şi ţine-mi companie. Sunt într-o pasă proastă şi simt că dacă rămân singur, va fi mai rău!

Prima intenţie a lui Beaurevers a fost aceea de a-l refuza. Dar, imediat îşi spuse: „Ei da! Parcă diavolul mi l-a scos în cale.”

Aşa încât îi răspunse:

— Da, dar vedeţi, nu sunt singur…

— Ce-are a face, spuse repede Ferričre.

Şi cu acea politeţe de mare senior care-l făcea simpatizat de cei ce-l cunoşteau mai bine:

— Deja am avut plăcerea de a-i cunoaşte pe aceşti domni şi nu într-o împrejurare prea obişnuită, astfel încât le datorez viaţa, la fel ca şi vouă. O asemenea cunoştinţă, în circumstanţele date, trebuie continuată la masă cu paharul în mână.

Imediat fură alăturate două mese în jurul cărora, luară loc cu toţii şi festinul începu.

Prima grijă a lui Beaurevers a fost să-i aducă la cunoştinţă lui Ferričre că, în cursul zilei, se prezentase de două ori la palatul acestuia fără să fi avut posibilitatea să-l vadă. Roşind puţin, Ferričre se scuză că în timpul dimineţii şi al prânzului câteva afaceri urgenţe l-au ţinut departe de casă, răspuns la care, Beaurevers nu mai insistă. Îi fusese de-ajuns faptul

că-i adusese tânărului la cunoştinţă că se învârtise în jurul palatului său, aşa încât era convins că-i spulberase orice bănuială, dacă acesta ar fi avut-o, cu privire la prezenţa sa în acele locuri.

Dar bucuria bruscă a tânărului Ferričre la vederea cavalerului de Beaurevers se stinse curând, ca un foc de paie. Cu toate eforturile pe care le făcea pentru întreţinerea conversaţiei, era clar că altceva îl preocupa, aşa încât, Beaurevers care-l urmărea cu atenţie, sfârşi prin a-i spune:

— Ei, viconte! Ce se întâmpla cu dumneata? Nu cumva eşti bolnav?

— Nu, tresări acesta. De ce mă întrebaţi?

— Păi, aveţi o figură aşa de tristă… Şi ce-mi pare mai neliniştitor, nici măcar nu v-aţi atins de mâncare… ca să nu mai vorbim de băutură. Dar cred că nu sunteţi bolnav. Fiindcă într-adevăr, nu sunteţi bolnav, nu-i aşa? Înseamnă că sunteţi îndrăgostit… Hai, nu roşiţi. Pe toţi dracii! E normal, la vârsta voastră şi ştiu ce spun. Şi eu, la rândul meu, iubesc… şi sunt despărţit de câtva timp de cea care-i stăpâna inimii mele pentru totdeauna… şi totuşi, nu scot suspinele astea care-ar face să plângă până şi pietrele, nici nu refuz mâncarea sau băutura.

În nefericirea în care se afla, Ferričre simţea nevoia să se destăinuie şi Beaurevers în mod intenţionat îl incitase la aşa ceva. Bietul viconte, naiv în asemenea probleme, înhaţă nada imediat şi, cu un suspin, începu să mărturisească:

— Asta din cauză că sunteţi iubit, spuse el. În timp ce eu…!

— Ei, hai, spuneţi-mi totul. Sunt în stare să vă dau sfaturi bune. Şi mai întâi de toate, ce vă face să credeţi că nu sunteţi iubit? I-aţi mărturisit iubirea voastră?

— Nu, nu în mod deschis…!

— Şi atunci, cum de sunteţi sigur că nu sunteţi iubit…?

— Ei bine… la prima aluzie pe care am făcut-o… am fost oprit de cuvântul căsătorie.

Bietul Ferričre era în mare încurcătură. Cu atât mai încurcat cu cât îşi dădea seama de efectul produs de mărturisirea sa. Şi într-adevăr, privirea limpede a lui Beaurevers deveni mai fixă, surâsu-i binevoitor dispărându-i de pe buze. Îi răspunse pe un ton îngheţat:

— Vi s-a vorbit de căsătorie!… Asta înseamnă că e vorba de o femeie cinstită. S-ar părea, pe toţi dracii, că asta vă nemulţumeşte. Aşa, deci! Nici nu vă gândeaţi să vă căsătoriţi?… Încep să ghicesc despre ce-i vorba: domnul viconte de Ferričre a catadicsit să-şi arunce privirea spre una din fetele din mica burghezie sau, mai ştii, din popor şi a fost dezamăgit să o descopere cinstită, aşa cum nu prea se întâmpla cu doamnele de la curte… Credeam că-mi vorbiţi de dragoste… dar văd că nu iubiţi… nu-i vorba decât de amor, o plăcere uşoară a unui nobil… Scuzaţi-mă domnule, dar acest limbaj nu-l cunosc.

Sub vocea-i aspră şi rece, Ferričre îşi plecă fruntea, ruşinat. Dar nu se supără.

— Cavalere, spuse acesta cu o voce îngroşată, nu ştiu dacă-i vorba de dragoste sau de un simplu capriciu, aşa cum credeţi voi… Dar ştiu că de acum înainte pentru mine nu există o altă femeie decât aceea de care v-am vorbit. Ştiu că până la ultima mea suflare, chiar dacă aş trăi cât Matusalem, numai pe ea o voi iubi. Şi dacă nenorocirea ar face să nu fiu iubit (şi aici vocea i se stinse aproape), ei bine! Cum sunt prea bun catolic pentru a-mi risca viaţa de după moarte, nu mă voi sinucide. Dar cum v-am spus, viaţa-mi va deveni insuportabilă şi atunci voi provoca pe primul om întâlnit pentru a fi ucis de el!

— Domnule, vă plâng în mod sincer. Dar, dacă doriţi să înţeleg totul, dacă doriţi să vă ajut, povestiţi-mi toată istoria.

Şi Ferričre, care nu aştepta decât ocazia de a se mărturisi, îşi începu povestirea cu privire la recenta întâlnire pe care o avusese cu Fiorinda, cu atât mai mult cu cât aflase că Beaurevers o cunoştea de multă vreme pe tânăra fată.

— Aţi spus astea Fiorindei şi ea, ca o tânără cinstită ce este, v-a dat de înţeles că nu concepe dragoste în afara căsniciei. Asta înseamnă, viconte, după câte o ştiu eu pe Fiorinda, că nu-i sunteţi indiferent.

— Credeţi că mă iubeşte?

— Nu spun că vă iubeşte, îl corectă Beaurevers, dar ceea ce mi-aţi spus dovedeşte că nu-i sunteţi indiferent. E totuşi ceva, nu vi se pare?

— E enorm, cavalere! Îmi redaţi speranţa!

— Şi dacă-mi cereţi părerea despre Fiorinda, iat-o: cel pe care Fiorinda-l va lua drept soţ, nu numai că va fi un fericit, dar va trebui să se considere foarte onorat… chiar dacă ar fi regele în persoană. Nu cunosc un spirit mai nobil decât al acestui copil. Fiţi sigur că, oricât de ridicat ar fi rangul acelui care-o va lua în căsătorie, îi va face faţă cu cea mai mare demnitate. Mai ales că va şti să respecte numele soţului ei, într-o epocă în care atâtea nobile doamne calcă în picioare nobleţea soţilor lor.

— Da, dar niciodată tatăl meu nu va consimţi la această căsătorie, suspină Ferričre.

— Ei aş! Dacă vă iubeşte, aşa cum cred, se va lăsa înduioşat.

— Să vă audă Dumnezeu! suspină din nou vicontele.

— Şi, de altfel, când veţi ajunge la ananghie, eu şi domnul de Luvru vă vom veni în ajutor. Fiţi sigur că tatăl vostru ne va ceda. Nu-l cunoaşteţi pe conte, domnule de Ferričre. E atât de convingător încât nici Dumnezeu, nici diavolul nu-i pot rezista.

— Chiar credeţi asta? întrebă plin de speranţă vicontele. Chiar credeţi că domnul conte va consimţi să se amestece în afacerea asta?

— Sunt sigur.

— Şi credeţi că el care… În sfârşit, care e de obârşie înaltă… nu ar… Ei bine, căsătoria asta nu i-ar părea ridicolă?

— Ridicolă! De ce ridicolă?… În ce ar consta ridicolul…?

— Ei bine, insistă Ferričre, dezvăluindu-şi astfel gândurile, credeţi că ar consimţi ca Fiorinda, o fostă ghicitoare a destinelor umane, devenită vicontesă de Ferričre, ar fi primită în casa lui?

— De ce nu? făcu mirat Beaurevers. Sunteţi mai mult decât ciudat, viconte. Pe mine, care sunt un fost tâlhar, mă primeşte cu multă cinste.

— O, cavalere! protestă vicontele, cum puteţi spune asemenea enormităţi?

— Cum adică, enormităţi?… Sunt într-adevăr un fost tâlhar, astea-s faptele şi contele le cunoaşte.

— Cavalere, îl întrerupse Ferričre cu gravitate, văd că vreţi să mă puneţi la încercare… nu vă face cinste faptul că-mi puneţi la îndoială prietenia. Dacă oricare altul mi-ar fi spus despre voi ceea ce mi-aţi spus acum, i-aş fi băgat vorbele înapoi pe gât cu pumnalul. Ce v-a apucat? Cei ce vă cunosc ştiu că nu există un alt gentilom mai desăvârşit ca voi. Eu mă consider extrem de onorat să mă numesc prietenul vostru. Dacă şi voi aţi dori acest lucru…

— Deci, asta vă este convingerea?

— Absolută. Dar, dacă vă îndoiţi, mai avem un mijloc, destul de simplu, de a descurca lucrurile: anume, de a-l întreba chiar pe contele de Luvru ce crede.

— Bine, asta vom şi face când îl vom întâlni.

Capitolul XVII Încăierarea.

Înspre ora şapte seara, cei doi prieteni hotărâră să părăsească hanul.

Pentru a ieşi din sala hanului, trebuiau să treacă prin faţa unei mese aşezate în dreptul unei ferestre larg deschise. Această masă era ocupată de patru clienţi, sosiţi de puţină vreme, fără ca ei să fi băgat de seamă. Era Malicorne întovărăşit de trei soldăţoi de teapa sa.

Totuşi Malicorne, care nu uita că primise din partea cardinalului de Lorrena ordinul de a-l debarasa de Beaurevers îşi dădea seama că nu-l poate înfrunta numai cu aşa de puţini oameni, astfel încât venise însoţit de încă

cincisprezece spadasini care-i aşteptau ordinele afară din han. Asigurat din partea asta, Malicorne abia aştepta să-şi arunce provocarea.

Ocazia se prezentă în momentul în care cei doi tineri treceau prin faţa mesei ocupate de căpitan şi cele trei brute. Şi cum în timpul aşteptării lor nu cruţaseră vinul, cei patru erau în cea mai bună formă pentru a nu lăsa să le scape ocazia.

Politicos, Beaurevers îl lăsă pe Ferričre să iasă primul. Vicontele trecu de masa respectivă fără nici o dificultate. Dar când veni rândul cavalerului să treacă prin spaţiul îngust care separa mesele, Malicorne îşi aruncă provocarea, îndelung rumegată.

Adresându-se prietenilor săi, ca şi când ar fi continuat o discuţie deja începută, le spuse cu voce tare, care putea fi auzită în toate colţurile sălii:

— Ei aş, ce-i tot daţi zor că hanul ăsta e frecventat numai de lumea bună din Paris şi împrejurimi!… Văd pe-aici şi foşti clienţi ai spânzurătorii, pe care un om cinstit i-ar goni pe loc. Ia uitaţi-vă la obraznicul ăsta cu mustaţă şi aere impertinente!… Să mă bată Dumnezeu! Dar am impresia că individul vrea să ne calce pe picioare. Ah! Da, îl cunosc, nu-i decât un tâlhar mărunt! Hei! Caraghiosule, hai să te învăţ cum să te porţi cu nişte adevăraţi soldaţi…!

Ferričre se întoarse, ca muşcat de şarpe. Cei patru oameni ai lui Beaurevers înaintară rapid, aruncând priviri înfiorătoare.

În ce-l priveşte pe Beaurevers, acesta era livid. Nu din cauza ieşirii obraznice a căpitanului, cât din cauza efortului pe care-l făcea pentru a se stăpâni. Cu o privire îl opri pe viconte să intervină şi cu un gest îşi stăpâni oamenii, apoi, cu o voce liniştită şi cu un surâs îngheţat pe buze, spuse batjocoritor:

— Ceea ce e sigur, e faptul că cinstitul soldat care este Malicorne, nu e un tâlhar mărunt. Pe toţi dracii, nu! Căpitanul unei companii de zurbagii, cinstiţi bandiţi de drumul mare, e într-adevăr un tâlhar de mare suprafaţă. Şi cum o asemenea companie nu-i face cinste, îl sfătuiesc prieteneşte să dispară cât mai repede.

Ridicându-se şi postându-se în faţa lui Beaurevers, rânji:

— Tu-mi spui mititelule, să dispar?

— Da, măreţule bandit. Şi cum uşa-i destul de departe, o să o iei din loc prin fereastră.

Malicorne fu zguduit de un hohot de râs homeric. Adresându-se prietenilor săi, le spuse printre hohotele de râs:

— Ia te uită, micuţul mă ameninţă că mă aruncă pe fereastră. Să nu mori de râs?

— Ia te uită! făcu Beaurevers pe un ton de gheaţă. Eşti mai deştept decât m-aş fi aşteptat. Ai şi înţeles. Ţi-a trebuit ceva timp, dar ai priceput, în cele din urmă.

— Ce vă spuneam! Pufni Malicorne. Sunt curios cum vei proceda, micuţule!

— Uite-aşa, ticălosule.

Şi-n timp ce pronunţa cuvintele, mâinile sale îl apucară, una de guler şi cealaltă de centură şi-l ridicară ca pe un nimic. Fără a mai apuca să facă vreun gest, Malicorne se trezi aruncat pe fereastră. Din fericire pentru el, se aflau la parter.

Acest tur de forţă, în loc să-l calmeze pe cavaler, nu făcu decât să-i sporească mânia. Livid, zbârlit, cu ochii aruncând fulgere, izbucnind cu o voce neomenească, adresându-se celorlalţi trei:

— Cine vrea să-i urmeze?

Aceştia-i răspunseră printr-un torent de înjurături, ridicându-se în picioare în aceeaşi clipă.

— Nimeni să nu mişte! ordonă Beaurevers, văzând că vicontele de Ferričre şi cei patru oameni ai săi sunt gata de atac.

Şi singur, înfruntă atacul celor trei. De altfel, înfruntarea a fost destul de scurtă. Din doi pumni bine plasaţi, doi soldăţoi se încovrigară pe podea. Al treilea atins cu forţă în piept, ateriza curând lângă prietenii lui.

Toată acţiunea nu a durat mai mult de zece secunde.

Respirând adânc, Beaurevers exclamă:

— Ei da!... Asta parcă te face să vrei să trăieşti...!

Accesul de furie îi trecuse. Tăcut, Beaurevers îşi privea victimele întinse pe podea fără nici o urmă de bucurie... Aşteptă câteva clipe, până când cei trei se ridicară cu greutate. Privindu-i fix, nu le adresă nici un cuvânt, dar atitudinea sa le dădea de înţeles că le stă la dispoziţie în cazul în care ar dori revanşa, lucru pe care cei trei soldăţoi se feriră să-l ceară.

Văzând acestea, Beaurevers se întoarse spre însoţitorii săi şi, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat, le spuse cu tonul lui autoritar:

— Acum putem pleca.

Ajunşi în strada Chemin-aux-Clercs, o luară la stânga, îndreptându-se spre poarta Nesle. Beaurevers şi Ferričre mergeau în frunte. Cei patru, potrivit obiceiului, îi urmau la câţiva paşi distanţă.

Făcură astfel cam douăzeci de paşi, fără să se grăbească. Răspunzând unei întrebări a lui Ferričre, Beaurevers spunea cu vocea sa liniştită, referindu-se la Malicorne şi la prietenii acestuia:

— Ei nu! Erau beţi… Nu văd altă explicaţie. Pariez că odată dezmeticit din beţie. Malicorne îşi va regreta cuvintele. Şi asta numai dacă-şi va aminti de întâmplare.

De-abia îşi termină spusele, când în spatele lor se auzi zgomotul alergării mai multor oameni şi strigăte sălbatice:

— Pe ei! Pe ei! Ucide-i! Ucide-i!

Se întoarseră dintr-o mişcare.

Cei cincisprezece soldaţi ai lui Malicorne, cu spadele în mână, îi urmăreau în fuga mare. În fruntea lor, aţâţându-i cu acele strigăte, se afla Malicorne, urmat de cei trei amici.

Beaurevers îi recunoscu imediat. Rece, cu un surâs înfricoşător, spuse:

— Hotărât lucru, îmi convine de minune că soldăţoiul ăsta o caută cu lumânarea. Ce facem, îi aşteptăm? Mai spuse el cu un surâs zeflemitor.

— Nu, pe toţi dracii! strigă Ferričre care ardea de nerăbdare, să-i atacăm…!

Şi atacară.

Primii doi pe care-i întâlniră erau doi dintre prietenii lui Malicorne. Două încrucişări rapide de spade şi cei doi soldăţoi căzură morţi. Îi aveau acum în faţă pe Malicorne şi al treilea prieten al său. Ceva ca un vârtej trecu prin faţa acestora; soldăţoiul căzu cu coapsa străpunsă, în timp ce

Malicorne leşină în urma unei lovituri puternice în cap, dată de Beaurevers cu garda spadei.

Din câteva salturi, cei doi se repeziră spre întâlnirea cu cei cincisprezece, acum lipsiţi de şeful lor. Îmbătat de plăcerea luptei, cu buzele-i fremătând şi nările dilatate, în timp ce ochii-i aruncau fulgere, Beaurevers lansă strigătul său de luptă:

— Beaurevers! Regele loviturii frumoase!

Şi Ferričre, excitat şi el, cu pletele în vânt, cuprins şi el de beţia luptei, striga cu toată forţa:

— Beaurevers!

Mai departe, în spatele celor cincisprezece, patru voci le răspunse:

— Beaurevers! Beaurevers…!

Cei patru, precauţi, lăsară soldaţii să-i depăşească, după care se luară pe urmele lor prinzându-i acum la mijloc.

Ciocnirea care s-a produs a fost înfricoşătoare. Prinşi între două grupuri, bieţii soldaţi se văzură pierduţi. Deja mai rămaseră teferi doar patru dintre ei, ceilalţi, leşinaţi, erau răspândiţi peste tot.

Oprindu-şi cu un gest prietenii, Beaurevers le spuse celor rămaşi în picioare:

— Hai, căraţi-vă… de data asta vă iertăm. Altădată gândiţi-vă de două ori înainte de a-l ataca pe Beaurevers.

Nu mai aşteptară alt îndemn şi peste o clipă locul era curăţat.

Privind corpurile întinse pe câmpul de luptă, Beaurevers rosti cu tristeţe:

— Bieţi nefericiţi!

— Faceţi bine că-i plângeţi, spuse Ferričre care-l auzise. Şi totuşi nu-i vina lor dacă acum sunteţi teafăr şi nevătămat. Aţi fi preferat să vă aflaţi în locul lor?

Şi luându-se de braţ, îşi reluară drumul. Calmul şi liniştea pe care o degajau, n-ar fi făcut pe nimeni să creadă ciudata aventură prin care trecuseră, fiind numai la un pas de moarte.

Cum se îndepărtară, Guillaume Pentecôte apăru ca prin minune pe câmpul de luptă. De unde ieşise? Numai el ar fi putut răspunde. Prudent, îi urmări de departe.

Capitolul XVIII Strigătul de ajutor.

În timpul celor două zile care urmară, Beaurevers îl vizită pe Ferričre de mai multe ori la palatul acestuia. Prefera să se ducă acolo seara şi totdeauna era primit cu bucurie de viconte, încântat că găsise pe cineva cu care putea să discute despre dragostea să.

Beaurevers părea că manifestă o înclinaţie deosebită pentru grădina palatului. Pretextând căldura înăbuşitoare, îl târî de multe ori după sine pe bietul viconte, iar dacă acesta nu se lăsa convins, se ducea singur. În timpul acestor două zile, fără a lăsa impresia, culese multe date despre palatul ducelui. De asemenea, îi cunoscu şi pe servitori, de care se făcu repede iubit prin banii pe care îi împărţea cu dărnicie, astfel încât aceştia se obişnuiseră curând să-l vadă cutreierând cele două palate ca la el acasă şi n-ar fi fost unul care să nu-i execute ordinele.

În timpul acestor două zile contele de Luvru nu-şi făcu apariţia. Dar, cum Beaurevers se ducea în fiecare dimineaţă la Luvru şi cum, de fiecare dată avea câte o discuţie particulară cu regele, e de presupus că această absenţă a contelui era pusă de acord între ei.

În cea de-a treia zi, o zi de vineri, contele îşi făcu apariţia. Bineînţeles că Ferričre fusese avertizat de acest fapt deoarece, în acea zi, se îndreptă spre strada Froidemantel, la palatul lui Nostradamus, cu intenţia precisă de a-l întâlni pe conte.

În timpul ultimelor zile, vicontele nu încercase s-o mai întâlnească pe Fiorinda. Şi totuşi, gândurile-i fugeau numai la ea şi numai despre ea îi vorbea lui Beaurevers. Credincios tacticii pe care o adoptase, cavalerul se mulţumea doar să-l asculte păzindu-se ca de foc să pronunţe cuvântul căsătorie. De altfel, nici Ferričre nu pomenea de acest lucru. Numai că, fără să-şi dea seama,

această căsătorie pe care la început o socotise imposibilă, acum îi părea foarte normală.

Un singur lucru îl mai reţinea acum şi anume profundul respect pe care-l purta tatălui său. Respect care se asemăna în multe privinţe cu teama. Dar deja pasiunea-i era destul de puternică pentru a-l împinge să înfrunte discuţia pe care o presimţea furtunoasă. Nici măcar nu-şi dădea seama că momentul se apropia cu mare grabă când, pasiunea predominându-l, ar fi spulberat ca pe nimic orice teamă, respect sau prejudecată. Poate că, împins de dragoste, s-ar fi împotrivit chiar şi tatălui său.

Dar, pentru moment, după cum am spus, teamă faţă de tatăl său era destul de mare. Şi asta-l făcea să caute instinctiv un sprijin moral pe lângă contele de Luvru, deoarece sprijinul lui Beaurevers, pe care era convins că-l are, nu-i era de ajuns.

E sigur că Beaurevers îl pusese pe rege la curent cu problema vicontelui şi că, deja căpătase sprijinul Maiestăţii Sale, care fusese fermecat de gingăşia tinerei prezicătoare.

Iată de ce contele de Luvru nu-şi manifestă în nici un fel surpriza, aprobându-l pe viconte fără codeală, ba mai mult, chiar adăugă cu sinceritate:

— Pe toţi dracii. Ar fi una din cele mai adorabile vicontese! Fiţi sigur că eu cunosc nu numai o mare doamnă care s-ar simţi mult micşorată dacă ar sta alături de această vicontesă!

Şi, cu un hohot de râs tineresc, adăugă:

— Nu regret decât un singur lucru: de a nu putea face şi eu la fel ca voi… La naiba, viconte, da, dacă ar fi fost numai după mine, ai fi avut un rival de temut şi cred că aş fi făcut din acest copil o contesă de mare preţ.

Aceste, cuvinte-l ridicară în slăvi pe Ferričre. Dar, cum din fire era puţin gelos, întrebă pe un ton în care se simţea gelozia:

— Şi ce vă împiedică, domnule conte?

— Ha! Ha! izbucni contele, din ce în ce mai vesel, nu vă ambalaţi, viconte!… Întrebaţi-l pe cavaler, care vă va spune că nu aveţi a vă teme de nimic din partea mea.

— Contele este căsătorit, spuse liniştit Beaurevers, astfel interpelat.

— Da, din păcate, râse contele. Viconte, sunt legat pe vecie de lanţurile căsniciei. Şi ce-i mai rău, e faptul că sunt îndrăgostit, nebuneşte de cea care-mi poartă numele. Urmând şi eu exemplul cavalerului, aici de faţă, credinţa faţă de femeia pe care o iubesc e un lucru sfânt la mine. Înseamnă că nu vă pot fi rival.

Şi toţi trei izbucniră într-un hohot vesel. Şi Ferričre, de-acum liniştit, declară cu o convingere profundă:

— Atunci, suntem trei care împărtăşim acest lucru în acest veac al nostru. Simt că-i voi fi credincios până la moarte.

— Ei asta-i! spuse contele, nu fără un grăunte de maliţie, totul ar fi bine şi frumos dar, după câte mi se pare aţi uitat să consultaţi pe principala interesată… Cine v-a spus că va accepta să devină vicontesă?

Ferričre păli şi-l privi pe Beaurevers cu un aer implorator.

— Ei! Îl linişti cavalerul, nu cred că va fi prea greu de convins. Oricum, sunt de părerea contelui; e vorba de o problemă pe care o veţi lămuri cât mai curând posibil. Şi dacă sunteţi într-adevăr convins…

— Plec chiar acum, i-o tăie Ferričre repezindu-se şi apucându-şi mantaua şi pălăria, de-abia având timpul să-şi ia rămas bun de la cei doi.

Dar, alergând spre uşă, Beaurevers îl opri:

— Ştiţi unde-o puteţi găsi acum?

— Cred că pe străzi, ca data trecută… O voi căuta.

Cumpănind câteva momente, ca pentru a îndepărta orice scrupul, Beaurevers îi spuse, ridicând din umeri:

— Duceţi-vă mai întâi în strada Marais din cartierul Saint-Germain. Locuinţa Fiorindei se află în penultima casă, pe partea stângă. Nu vă pot da indicaţii mai precise, deoarece nici eu n-am fost acolo. Totuşi, ştiu că acolo locuieşte.

— E mai mult decât îmi era necesar! Mulţumesc, cavalere.

Şi Ferričre ieşi în fugă, de parcă ar fi fost ameninţat de toţi diavolii infernului.

După ce ieşi, Francisc spuse, surâzând:

— Nici măcar nu ştie ce plăcută surpriză îi rezervă căsnicia.

— Oh! exclamă Beaurevers, dar nici măcar nu s-a celebrat căsătoria asta. Şi ceva mă face să cred că nu se va face… dacă regele nu va interveni.

— Ei bine, îl asigură Francisc, regele va interveni. Şi când îşi va manifesta voinţa, toată lumea va trebui să asculte.

— Chiar şi domnii de Guise? întrebă Beaurevers, privindu-l drept în ochi.

Un val de sânge îi invadă faţa lui Francisc.

— Domnii de Guise, ca oricare alţii, vor trebui să se supună…

Şi uitându-şi pe moment rolul care-l juca, luă o altă mască, aceea a regelui care era:

— Ah! Măcar de-aş fi sigur că voi trăi… Atunci se va vedea cât timp îi voi tolera în regatul meu pe domnii de Guise, care vor să fie stăpâni în locul meu!… Jur pe Dumnezeu că, în acest caz, oricare ar îndrăzni să-şi ridice capul în faţa mea, voi face să cadă acel cap pe eşafod.

În acel moment, Beaurevers fu anunţat că o femeie în vârstă, spunând că este trimisă de Fiorinda, cere să fie primită.

Auzind numele fetei, Beaurevers întrebă din priviri pe Francisc care, devenind deodată atent, îi făcu semn să primească mesageră. În timp ce servitorul ieşea pentru a o introduce, Beaurevers explică regelui:

— Dacă Fiorinda trimite o mesageră aici, înseamnă că e în primejdie.

Femeia care fu introdusă, avea în jur de şaizeci de ani. Făcu o reverenţă şi fără a se arăta intimidată, spuse cu o voce armonioasă, pe un ton misterios:

— Poate că voi sunteţi, domnilor, seniorul conte de Luvru şi seniorul cavaler de Beaurevers?

— Da, domnul e contele de Luvru şi eu sunt, într-adevăr, cavalerul de Beaurevers.

— În acest caz, cu dumneavoastră trebuie să vorbesc, spuse bătrâna, cu o mulţumire vizibilă.

Şi cu acelaşi ton misterios, acum mai degrabă neliniştit, continuă:

— Am venit să vă spun, domnilor, Dumnezeu să vă aibă în pază, că dacă doriţi ca frumoasa Fiorinda să nu fie ucisă, trebuie să-i veniţi în ajutor numaidecât.

— Şi cine o ameninţă? întrebă Beaurevers alarmat. Ce i s-a întâmplat?

— Nu ştiu ce să vă răspund, mai ales că ea nu mi-a spus nimic în privinţa asta. E o fetiţă destul de discretă şi puţin vorbăreaţă în ceea ce priveşte persoana să. Dar să vă repet, cuvânt cu cuvânt, ceea ce mi-a spus; slavă Domnului, memoria încă nu m-a lăsat.

Pe Beaurevers, care nu prea era răbdător din fire, vorbăria bătrânei începuse să-l calce pe nervi, aşa încât o întrerupse aspru:

— Vorbiţi, doamnă şi pentru numele lui Dumnezeu, încercaţi să fiţi cât mai lămuritoare.

Fără a se intimida, bătrâna continuă netulburată:

— Trebuie să vă mărturisesc, tineri gentilomi, că locuiesc la acelaşi etaj cu Fiorinda. Da, suntem vecine. Trebuie să vă mai mărturisesc, cu mâna pe inimă, că acest copil mă ajută adeseori, atât cât poate. Fiindcă ştie că sunt bătrână şi neputincioasă şi că lucrul pe care-l pot face, devine din ce în ce mai rar. Fără ea, de multe ori m-aş fi culcat flămândă. Ei bine, v-am spus toate astea pentru a vă arăta că m-aş arunca şi-n foc pentru ea.

— Bine, doamnă, continuaţi, dar mai pe scurt! bombăni Beaurevers.

— Pe scurt, tinere senior, trebuie să vă spun că Fiorinda a intrat la mine în casă în dimineaţa asta. Era palidă, tristă…

De la primă privire am văzut că i s-a întâmplat ceva rău. „Mamă Angelica, mi-a spus ea, dacă nu mă ajuţi, sunt pierdută. Te rog, fă-mi un serviciu!

— Sigur că da, copilule, i-am răspuns eu! Vorbeşte! Despre ce-i vorba?

— Ei bine, mi-a spus ea, trebuie să te duci în strada Froidemantel, în spatele Luvrului. Vei întreba de palatul Nostradamus. Toată lumea îl cunoaşte şi prima persoană pe care-o vei întâlni ţi-l va arăta. Ajunsă acolo, vei cere să vorbeşti cu seniorul cavaler de Beaurevers şi cu seniorul conte de Luvru, spunându-le că vii din partea mea. Le vei spune că sunt ameninţată de o mare primejdie şi că, dacă nu vor sosi aici înainte de ora cinci pentru a-mi veni în ajutor, voi fi dezonorată, moartă chiar, deoarece nu voi supravieţui dezonoarei. Le vei spune, asta pentru ca să înţeleagă şi să vă creadă, le veţi spune că este vorba de o uneltire a baronului de…”

Pe toţi sfinţii! Nu-mi mai amintesc numele!… Ei, hai, care o fi!… Staţi… parcă începe cu Ros… Ros…

— Rospignac! strigă Beaurevers. Nici nu mă îndoiam!

— Rospignac! Asta e! strigă bătrâna bucuroasă.

Şi încercă să-şi reia explicaţiile. Dar deja Beaurevers era dumirit. Privind pendulă, exclamă:

— E aproape trei, avem destul timp.

Şi, tăind elanul femeii:

— Spuneţi-mi, doamnă, Fiorinda la ce oră v-a vizitat?

— Păi, nu de prea mult timp. Doar cât am făcut din strada Marais până aici, cavalere. Şi nici măcar nu m-am oprit în drum.

Căutând în pungă, Beaurevers strecură câteva piese de aur în mâna bătrânei, spunându-i:

— Ei bine, doamnă, întorceţi-vă lângă Fiorinda şi spuneţi-i să fie liniştită. În mai puţin de o oră vom fi acolo.

Bătrâna se retrase, acoperindu-i cu binecuvântări. Avea şi de ce: cu ce primise de la cavaler, putea trăi liniştită o lună de zile.

— Ei bine, domnule conte, spuse Beaurevers când aceasta ieşi din cameră, dacă doriţi, vă însoţesc la Luvru… De altfel mi-e în drum şi nu-mi va răpi decât cinci sau şase minute.

— Ah! Asta nu, protestă vehement Francisc. Frumoasa Fiorinda l-a chemat în ajutor şi pe contele de Luvru, aşa încât, vă însoţesc, cavalere.

Beaurevers avu un gest de nemulţumire.

— Dar, monseniore, nu credeţi că…

— Ei, pe toţi sfinţii! îl întrerupse contele, dimpotrivă, cavalere, simt aventura, lupta, nu-mi răpi plăcerea asta…

— Dacă ar fi vorba numai de plăcere, sire, dar s-ar putea să fie vorba de ceva mai grav, spuse Beaurevers pe un ton tăios.

— Cu voi alături, cavalere, pot da lovituri, nu să le şi primesc, îi replică Francisc convins.

— Şi dacă ar fi vorba de o capcană?

— O veţi dejuca.

— Monseniore…!

— Aici nu-i nici un monsenior!… Nu-i decât Contele de Luvru care nu-şi va părăsi prietenul, cavalerul de Beaurevers!… Asta e, merg cu voi!… Fiindcă o vreau… şi cine poate să ştie, poate nu se va întâmpla nimic rău.

— Chiar o doresc, pe toţi sfinţii! spuse destul de violent Beaurevers.

Văzând figură dezamăgită a lui Francisc, izbucni într-un hohot de râs nepăsător:

— Ei la dracu'! Fie ce-o fi!… Vom vedea noi la urmă.

Se echipară de luptă şi Beaurevers cercetă cu atenţie spada şi pumnalul lui Francisc. Mulţumit de cele văzute, îi desfăcu mantaua şi apoi haina, cercetându-i cu aceeaşi minuţie şi cămaşa de zale. După ce se asigură că şi aceasta se află în bună stare, îi aranjă la loc ţinuta.

Capitolul XIX Capcană.

Strada Froidemantel nu era chiar aşa de lungă. Ţinea din dreptul străzii Saint-Honoré până spre strada Beauvais. Aceasta din urmă mergea paralel cu Sena, prin spatele

Luvrului. Şi înspre această stradă, Beauvais, se îndreptă bătrâna care-şi zicea Angelica, după ce ieşi din palatul lui Nostradamus.

Ajunsă în strada Beauvais, o luă la dreapta şi, după câţiva paşi, ajunse în strada Saint-Thomas care şi ea, mergea paralel cu strada Froidemantel. Acolo o luă la stânga şi trecu prin faţa bisericii Saint-Thomas.

Biserica Saint-Thomas se găsea spre capătul străzii, pe partea dreaptă, în consecinţă aproape de cheiul Senei. Vivazi, aproape faţă-n faţă cu biserica, se mai găseau doar trei case, ceva mai retrase faţă de stradă. Această amplasare a lor dădea naştere unui unghi destul de mare care putea permite adăpostirea cu uşurinţă a unei trupe destul de numeroase şi pe care n-o puteai descoperi decât atunci când nu mai aveai scăpare. În acea vreme, Parisul era plin de asemenea unghere primejdioase, favorabile tâlharilor de toate soiurile.

Şi totuşi, în acest ungher ascuns, nu se afla o trupă, ci doar un singur om. Şi individul nu era altul decât Guillaume Pentecôte spre care bătrâna se îndreptă fără să şovăie un singur moment. Şi iată ce discutară:

— Ei bine?

— S-a făcut.

— I-ai văzut pe amândoi?

— Doar ţi-am spus că s-a făcut!

— Eşti sigură?… N-au mirosit capcana?

— Hm… nu cred. Din partea mea, cred că nu va trece mult timp şi-i vei vedea trecând.

— Vor traversă cu bacul?

— Cred că nu vor să întârzie traversând cu piciorul atâtea poduri.

— Bine. Ţine. Şi aici se auzi un clinchet argintiu. Şi acum, că eşti plătită, să dispari!

Nu ştiu cum s-a făcut, dar bătrâna, ca prin minune, dispăru în aceeaşi clipă.

În ce-l priveşte, Guillaume Pentecôte o luă din loc cu paşi grăbiţi. Numai că, despre el, ştim înspre ce parte o luă. Nu prea departe, de altfel, până la cheiul Senei.

Acolo îl aştepta Rospignac, ţinându-şi calul de frâu, căruia Guillaume Pentecôte îi povesti toată tărăşenia pe care o aflase de la bătrână. Faţa baronului se lumina de o bucurie sinistră şi bombăni:

— De data asta cred c-am pus mâna pe ei!… Soarta mi-a surâs.

Şi cum bacul se afla la doi paşi de el, încredinţa frâul calului lui Guillaume Pentecôte şi urcă la bord. Scoţând din buzunar o hârtie, o puse sub nasul podarului, vorbindu-i în acelaşi timp. Bietul om, auzind ce-i spune baronul, privi cu teamă sigiliile aplicate pe hârtie şi se înclină cu respect. Dar cum pe faţă i se citea un aer de disperare, Rospignac îi aruncă o pungă plină şi-i întoarse spatele, coborând de pe bac. Acest gest avu darul să-i schimbe definitiv intenţiile podarului care, aruncându-se asupra pungii şi înhăţând-o, rânji satisfăcut.

O dată ajuns pe chei, baronul se îndreptă spre Pentecôte, îi spuse câteva cuvinte, după care sări în şa şi plecă în fuga mare. În câteva minute ajunse la palatul Châtelet, pătrunse pe poartă şi dispăru pe sub marea galerie. Nu mai fu văzut ieşind de acolo.

Nu trecuseră nici două minute de când îl părăsise că, Guillaume Pentecôte văzu apărând pe Beaurevers şi pe contele de Luvru. Şi, în colţul unde se afla ascuns, rânji: „Pe cizmele mele, era şi timpul! Acum, m-am mai liniştit. şi maica Culot este, pe cinstea mea, cea mai mare hoaşcă.”

Se pare că ăsta era, fie numele, fie porecla dată bătrânei. Şi numele acesta nu era chiar aşa de „îngeresc”[3][4]ca cel cu care se recomandase lui Beaurevers.

Beaurevers şi contele de Luvru se apropiau grăbiţi de bac. Mai erau şi alţi călători care voiau să traverseze Sena şi aşteptau în apropierea scărilor care coborau până la mal. Podarul părea foarte preocupat cu unele manevre şi nu-i

lăsa să urce. Bruftuluit de cetăţeni, le răspunse ursuz că avea unele probleme şi că trebuia să facă neapărat câteva reparaţii şi asta cât mai grabnic cu putinţă. Reparaţiile nu vor dura prea mult. În două ore va relua traversarea.

Blestemând, călătorii se lăsară păgubaşi şi se împrăştiară.

Arătându-se nemulţumit de acest incident, Francisc fu liniştit de Beaurevers, care-i spuse:

— Ei, n-avem decât să traversăm pe pod. În schimb, vom ajunge la timp şi asta-i ceea ce dorim.

Şi o luară în grabă pe chei, spre cel mai apropiat pod.

Guillaume Pentecôte nu-i urmări ci se mulţumi să facă un semn unui fel de bătăuş care părea că-şi cască gura spre casele din apropiere. Şi individul se luă imediat pe urmele lor.

În cea mai mare grabă, Pentecôte se îndreptă spre un bărbat ce se plimba gânditor, ţinându-şi calul de căpăstru. Individul se afla acolo pentru a-l aştepta deoarece, imediat ce-l văzu apropiindu-se, îi ieşi în întâmpinare. Imediat, Guillaume Pentecôte îi spuse câteva cuvinte pe un ton de comandă, sări în şa şi, cu câteva lovituri de pinteni, plecă în fuga mare.

La rândul său şi individul o luă grabnic din loc.

Curând îl ajunse din urmă pe bătăuşul pus să-i urmărească pe Beaurevers şi Francisc şi i se alătură. Tot pălăvrăgind, cele două lichele nu părăseau nici o clipă din priviri pe cavaler şi pe conte.

Luând-o pe drumul pe care-l aleseseră, cei doi trebuia să treacă neapărat prin faţa palatului Châtelet, ceea ce şi făcură, de altfel. După ce traversară podul Change, ajunseră în insula Cité.

De la înălţimea ferestrei la care se postase, Rospignac pândea sosirea lor. De cum îi văzu apărând, închise fereastra şi spuse câteva cuvinte celor două persoane care aşteptau în cameră. Acestea erau domnul de Bragelonne, însărcinatul cu afacerile criminale şi domnul Gabaston, şeful pazei.

Toţi trei coborâră în curte, unde se afla adunată o trupă destul de numeroasă. Un locotenent al prinţului de la Roche-sur-Yon, guvernatorul Parisului, îi comandă, însărcinatul cu afaceri criminale şi comandantul pazei se îndreptară spre acesta şi-i dădură câteva ordine, moment în care Rospignac se eclipsă.

Cei doi tineri încă nu apucaseră să traverseze insula, când trupa se alinie şi ieşi din palatul Châtelet.

În fruntea trupelor se afla Bragelonne, urmat de cincizeci de arcaşi. Îl urma Gabaston care comanda o trupă de cincizeci de oameni călări şi o sută cincizeci de pedeştri. Locotenentul, care încheia coloană, era urmat de optzeci de gărzi. În total, aproape trei sute de oameni.

În timpul acesta, Beaurevers şi Francisc se aflau în strada Saint-André-des-Arts, îndreptându-se spre poarta Buci. Erau departe de a-şi închipui ce furtună îngrozitoare urma să se dezlănţuie.

În josul străzii, departe în spatele lor, cei trei sute îi urmau cu paşi grei care făceau să vibreze geamurile locuinţelor prin dreptul cărora treceau.

Pe măsură ce aceştia înaintau, din cele mai neaşteptate ascunzişuri ieşeau la vedere indivizi cu figuri înspăimântătoare, înarmaţi cu topoare, cu bâte, cu suliţe, cu halebarde şi cu cuţite. Şi toată această armată de demoni, urma îndeaproape, aproape călcându-le pe călcâie, pe cei trei sute de ostaşi.

Şi-n tot timpul urmăririi se puteau auzi zgomote sinistre, ca un fel de tunete surde. Era mulţimea, înştiinţată nu se ştie cum şi care-şi arăta sentimentele-i duşmănoase. Uneori se auzeau izbucnind strigăte: „Hoţilor! Bandiţilor! Ereticilor! Nelegiuiţilor!”.

Şi atunci, cei trei şefi ai trupei, se întorceau spre manifestanţi şi cu o voce poruncitoare le ordonau:

— Tăcere!

Şi mulţimea tăcea. Un fel de instinct le spunea că va urma o hăituială şi că vânatul nu trebuie speriat.

De acum, Beaurevers şi Francisc ajunseseră în strada Marais, intrând în penultima locuinţă. Acolo, după cum am aflat, locuia Fiorinda. Casa avea trei etaje. Tânăra locuia la mansardă.

Beaurevers şi Francisc urcară numai ei doi, în timp ce Trinquemaille, Bouracan, Strapafar şi Corpodibale rămaseră jos. Cuprins de o presimţire ciudată, înainte de a urca, Beaurevers le ordonă celor patru să fie cu ochii în patru.

Scara, destul de lată şi lină devenea, începând cu al doilea etaj, îngustă şi abruptă încât Beaurevers şi Francisc trebuiră să urce unul în spatele celuilalt. Beaurevers urca primul şi Francisc, înţelegând motivul, surâse.

— Ei, ciudat, pe etajul ăsta nu-i decât o uşă, exclamă Beaurevers de cum ajunse la al doilea etaj.

— E chiar foarte bine, nu ne putem înşela asupra adresei, spuse Francisc, râzând.

Dar Beaurevers nu râdea. Chiar deveni palid. Ceea ce Francisc uitase, sau poate că nici nu-i dăduse atenţie, era faptul că bătrâna locuieşte pe acelaşi etaj cu Fiorinda. Deoarece pe etaj nu se afla decât o uşă, asta însemna că bătrâna minţise. Dar ce motiv avea să mintă?

Răspunsul era mai mult decât evident. Îi atrăsese într-o capcană.

Trebuia să ia o hotărâre rapidă. Dar pentru asta trebuia să cunoască condiţiile capcanei şi unde era ea ascunsă. Se afla oare în spatele uşii, a singurei uşi de la acel etaj?

Toate aceste gânduri îi trecură prin minte ca fulgerul.

Drumul lor pe scară nu trecuse neobservat. Adică, nici măcar nu încercaseră să înăbuşe zgomotul paşilor şi să vorbească în şoaptă. Oare să fi fost auziţi din spatele uşii închise? Se afla acolo cineva? Şi dacă da, cine?

Cu un gest grăitor, Beaurevers îl opri pe Francisc, făcându-i semn să tacă. Şi Francisc, înţelegând că urma să se întâmple ceva neobişnuit, îl ascultă docil.

Dintr-un salt tăcut, Beaurevers se opri lângă uşă, studiind-o cu atenţie. La doi paşi în urma sa, Francisc îl privea curios.

Dar nu reuşi să studieze prea mult timp uşa, deoarece aceasta se deschise brusc.

Capitolul XX Pe etaj.

Uşa, deschizându-se în toată lărgimea sa, pe prag apăru Guillaume Pentecôte, care le spuse pe un ton batjocoritor:

— Nu vreţi să vă daţi osteneala să intraţi, nobili seniori?

Beaurevers nu aşteptă sfârşitul frazei şi pumnul său porni ca o ghiulea. Dar nu întâlni decât aerul şi ar fi căzut, dacă nu s-ar fi sprijinit instinctiv de tocul uşii.

Guillaume Pentecôte prevăzuse lovitura. Trecându-i pe sub braţ, rânji batjocoritor:

— Cunoaştem lovitura… chiar ştim şi s-o parăm.

Şi îndreptându-se, strigă:

— Pe ei! Hai, voi ăştia, pe ei…!

În interiorul apartamentului se auzi o uşă dată de perete cu violenţă. O busculadă, strigăte şi zgomotul unei năvăliri… După care urmă un cor de înjurături şi de blesteme care se spărgea de uşa de la intrare, închidă ca prin farmec.

Beaurevers reuşise să închidă uşa. Şi pumnul lui, ca o cătuşă de oţel, se înţepenise pe clanţă, menţinând-o nemişcată, în vreme ce indivizii din interior încercau forţarea ei. Şi-şi spunea: „Trebuie să rezist, trebuie să câştig timp, măcar câteva secunde. E vorba de salvarea lui.”

În aceste momente dramatice, unicul său gând era salvarea regelui.

Guillaume Pentecôte părea că nici nu-l ia în seamă pe cavaler. De el trebuia să se ocupe oamenii lui. Singurul său gând era să-l ucidă pe celălalt, care i se părea mai puţin primejdios prin tinereţea sa şi căruia socotea că-i va veni uşor de hac. După asta, era destul timp să se ocupe şi de Beaurevers. Şi nu-şi mai pierdu timpul. Imediat după ce aruncase chemarea la luptă, îşi trase pumnalul şi se aruncă

asupra lui Francisc. Acest gest fusese concomitent cu blocarea uşii pe care o executase Beaurevers.

E de la sine înţeles că aceste mişcări fiind simultane, Pentecôte, aflat între cei doi şi cu spatele la cavaler, nu văzu ce se întâmpla cu Beaurevers.

Pumnalul coborî asupra lui Francisc cu viteza fulgerului.

Oricât de rapidă ar fi fost mişcarea, Francisc o văzu şi se feri aruncându-se într-o parte. Când Guillaume Pentecôte voi s-o repete, întâlni în cale lama unei spade al cărei vârf îi atinse beregata.

Se dădu înapoi, înjurând furios, scoţându-şi la rândul său spadă.

Dar mişcarea sa de recul îl apropie de Beaurevers, căruia nu-i mai dădea nici o atenţie. Cramponat cu ambele mâini de mânerul clanţei, cavalerul cu capul întors, vedea tot ce se întâmpla în spatele său, gata să intervină în orice moment. Şi i se păru că acest moment tocmai sosise. Întâlnind privirea lui Francisc, îi comandă printr-un gest: „Atenţie!”

Francisc, în timp ce încrucişa lama cu Guillaume Pentecôte, făcu un pas lateral.

În acelaşi moment, Beaurevers atacă sălbatic cu piciorul.

Lovit cu forţă în rinichi, Guillaume Pentecôte lăsă să-i scape un urlet de durere şi dispăru în josul scărilor ca o ghiulea, ajungând până la etajul de dedesubt. Se pare că fusese atins serios, deoarece rămase nemişcat, în spatele uşii, pe care Beaurevers încerca s-o blocheze în continuare, se auzeau strigăte şi înjurături furioase. Uşa, când se întredeschidea, când se închidea la loc. De mai bine de o jumătate de minut cavalerul reuşea acest tur de forţă, dar acum era aproape sleit.

Francisc se apropie de el pentru a-l ajuta, dar cavalerul îi spuse gâfâind:

— Fluierul!… Fluierul…!

Şi Francisc înţelese! Şi strecură mâna în buzunarul vestei cavalerului şi apucă fluierul de argint pe care-l văzuse de

atâtea ori.

Pe palier se afla şi o ferestruică, mai degrabă o lucarnă. Dintr-un salt, Francisc se repezi asupra ei, o deschise şi, scoţând capul afară, fluieră ascuţit. Lucarna dădea înspre strada Marais.

Imediat după ce lansă semnalul, regele se întoarse lângă Beaurevers. Cavalerul era la capătul puterilor, cu sudoarea şiroindu-i pe faţă. Nu putea rezista prea mult, de acum înainte, efortului supraomenesc. Ochii-i injectaţi de sânge arătau regelui un ungher format din rampa scării care cobora şi nivelul etajului.

Şi Francisc îi înţelese din nou îndemnul.

Se postă acolo, cu spatele sprijinit bine, ţinând cu forţă spada şi pumnalul în mâini.

Beaurevers îşi adună pentru ultima oară toate forţele în timp ce regele se mira: de ce nu părăsea odată nenorocita aia de uşă care-i sfârşise puterile?

Dar cavalerul avea o idee. Îşi adunase forţele pentru un ultim efort. Mai trase încă o dată puternic de clanţă, după care împinse cu toată forţa uşa, aruncându-se înainte.

Câteva urlete de durere arătară că manevra îi reuşise: asta însemna că uşa, aruncată cu violenţă înapoi, zdrobise de perete doi sau trei din turbaţii care voiau cu tot dinadinsul să iasă.

Odată reuşită mişcarea, Beaurevers se aruncă înapoi, aproape de Francisc. Dar, neprevăzutul acestei manevre îi fusese favorabil: spadasinii care până atunci se înverşunaseră să iasă, acum, văzând că uşa fusese de fapt deschisă din afară, ezitau.

Cele câteva secunde pierdute de aceştia îi permiseră cavalerului să-şi recapete puterile. Aruncând o privire spre Francisc, îl văzu hotărât la orice.

— Fiţi atent, monseniore, cu nici un chip nu trebuie să ne lăsăm pielea aici… Dau nu uitaţi cine sunteţi şi faptul că nu aveţi dreptul să vă riscaţi viaţa.

Altceva nu mai avu timp să spună căci spadasinii ieşiră buluc, invadând palierul. Totul însoţit, bineînţeles, de înjurături, ameninţări şi îmbrânceli.

Asta-i mai întârzie câteva secunde. Indivizii se mirau de lipsa lui Guillaume Pentecôte, şeful lor. Tot aşa cum se mirau văzându-i pe cei doi gentilomi, unul lângă altul, hotărâţi să reziste. Din uimirea lor se vedea faptul că se aşteptau să găsească treabă făcută cel puţin pe jumătate.

„E bine că mai întârzie şi dă timp lui Trinquemaille şi celorlalţi să ne vină în ajutor”, îşi spuse Beaurevers.

Dar întârzierea nu fu chiar atât de îndelungată după cât şi-ar fi dorit-o cavalerul. Spadasinii atacară brusc.

Era o năvălire dezordonată, fără nici o ordine sau înţelegere prealabilă. Erau cam cincisprezece oameni înghesuiţi într-un spaţiu strâmt. Mai mult se împiedicau decât se ajutau şi nici măcar nu-şi dădeau seama. Fiecare voia să lovească, fără a-i păsa de vecinul său. Toţi îl vizau pe Beaurevers, deoarece Îi se promisese o recompensă grasă pentru a-l prinde de viu şi acum îşi dădeau toată silinţa.

Şi dacă ei nu-şi dădeau seama, Beaurevers observă imediat, deoarece le spuse batjocoritor:

— Uşurel, mieluşeilor, nu faceţi decât să vă înăbuşiţi unul pe altul!… Domnule conte, ce-ar fi să-i mai rărim pe caraghioşii ăştia? Aşa vor avea mai mult aer.

Şi-i răriră: făcură doi paşi înainte şi atacară la grămadă. Cavalerul doborî doi inşi, unul cu vârful spadei şi pe celălalt cu tăişul. Francisc, care-l urmărea cu atenţie, doborî şi el unul, strigând triumfător:

— Încă unul mai puţin!

— Şi cu doi, trei în total! completă Beaurevers. Ei, acum vă simţiţi mai în largul vostru…?

Urmă o explozie de înjurături: „Pe coarnele diavolilor! Pe maţele papei”, amestecate cu o rafală de insulte: „Ereticilor! Hughenoţi buni de spânzurătoare!” şi altele tot atât de suculente.

Toate acestea erau acoperite de vaietele răniţilor, după care urmă o retragere dezordonată.

— Atenţie, avertiză unul din bandă, diavolii ăştia ştiu ceva meserie!

— Tu ai spus-o! Îl aprobă Francisc, care ardea de dorinţa de a-şi plasa zeflemelile, după cum îşi plasase şi lovitura de spadă.

— De ce eretici? De ce hughenoţi buni de spânzurătoare? se miră Beaurevers. Suntem buni catolici, pe toţi dracii!

— Pe ei! urlară spadasinii.

Şi atacară din nou. Dar de această dată, cu mai multă rânduiala. Lăudabil efort, dar care nu le sluji prea mult.

Făcând doi paşi înainte, pentru a-l acoperi pe rege, Beaurevers îşi strigă obişnuita chemare la luptă:

— Beaurevers! Regele loviturii frumoase!

Şi Francisc, ca leul care simte mirosul sângelui, i se alătură, strigând: „Beaurevers!”

Ca prin minune, din josul scărilor răsună ecoul chemării celor doi, mult mai puternic: „Beaurevers!”

Şi imediat, pe scena de luptă năvăliră trei diavoli dezlănţuiţi, însoţindu-şi apariţia prin trei înjurături diferite, dar strigate în acelaşi timp: „Blestemaţii! Ah! Nemernicii! Ah! Pe toţi dracii!”

Erau Bouracan, Corpodibale şi Strapafar care năvăliseră asupra bandei, luându-i prin surprindere. Lovitura era îndrăzneaţă, deoarece spadasinii îşi abandonară adversarii iniţiali pentru a face faţă noului duşman, pe care-l credeau mult mai numeros.

De această dată, fu rândul lui Beaurevers şi Francisc să-i atace pe la spate. Considerând partida câştigată, Beaurevers se mulţumea să-i ameţească cu lovituri date cu garda spadei sale care, trebuie s-o mărturisim, era destul de grea.

În acţiunea sa nu era singur. Bouracan găsise, naiba ştie unde, o bâtă de fier cu ajutorul căreia zdrobea capete, braţe, piepturi.

Era un adevărat masacru. În scurt timp, scara şiroia de sânge. Răniţii, clătinându-se inconştient în efortul luptei, scoteau vaiete zgomotoase. Cei care erau zăpăciţi de loviturile primite strigau fie după ajutor, fie încurajări, fără să-şi dea seama ce spun.

Câteva secunde mai târziu, îngroziţi, se retraseră în cea mai mare grabă.

Capitolul XXI Locuinţa Fiorindei.

Lui Francisc, beţia victoriei i se urcase la cap. Pe drept cuvânt, se purtase vitejeşte şi cu mult succes, încă de la sosirea lui Bouracan, Strapafar şi Corpodibale, Beaurevers considerase partida câştigata şi, ca atare, îl lăsase pe rege să-şi facă pofta, duelând cât îi plăcea, el mulţumindu-se doar să intervină din când în când, atunci când considera primejdioasă vreuna din loviturile îndreptate asupra lui Francisc. Ca să fim drepţi, trebuie să adăugăm că Beaurevers se baza foarte mult şi pe cămaşa de zale cu care era îmbrăcat regele.

Deci Francisc, radios şi transportat de fericirea de a trăi el însuşi una dintre acele aventuri extraordinare pe care le întâlnea adeseori în romanele cavalereşti pe care le îndrăgea nespus, îşi manifesta bucuria într-un mod zgomotos.

— Hai, repede, să intrăm în apartament!... Poate că au ucis-o pe biata prezicătoare!... Şi Ferričre!... Oare ce i s-a întâmplat...?

Şi, grăbit se îndreptă spre uşă.

Dar Beaurevers, care se gândea la toate, îl apucă de braţ spunându-i:

— O secundă, monseniore, dacă nu vă e cu supărare.

Şi întorcându-se spre cei trei:

— Nu-l văd pe Trinquemaille, spuse el încruntându-se.

Şi Strapafar îi răspunse:

— Trinquemaille! Ei bine, ca şi noi, era destul de neliniştit... Şi atunci s-a dus să vadă dacă nu cumva, din

întâmplare, nu se încearcă încercuirea noastră în cuibul ăsta de eretici.

Beaurevers tresări. Acest cuvânt: eretici, pronunţat cu nevinovăţie de Strapafar, îl făcu să-şi amintească de insultele aruncate cu insistenţă de spadasinii lui Rospignac: „Ereticilor! Hughenoţilor buni de spânzurătoare!” Şi se întreba ce primejdie ascunsă se afla sub aceste cuvinte.

Cu toate acestea, nu lăsă să i se vadă neliniştea, aprobând precauţia lui Trinquemaille cu un zâmbet satisfăcut. Îl luă pe Strapafar de-o parte şi-i şopti ceva la ureche, la care acesta-i răspunse:

— E-n regulă! Am înţeles!

După care se repezi pe scări în jos şi dispăru.

Beaurevers ascultă cu atenţie dacă se aude ceva din apartamentul a cărui uşă era acum larg deschisă. Nu se auzea nimic. O tăcere de moarte… cel puţin. În aparenţă. Şi-şi spuse: „Nu se poate să fi întins o capcană şi înăuntru. Oricum, să fim precauţi.”

Uşa apartamentului dădea într-un vestibul destul de îngust care era luminat de o ferestruică ce se afla în tavan.

Două corpuri nemişcate, întinse în mijlocul vestibulului, împiedicau intrarea. Erau cei doi spadasini care fuseseră zdrobiţi de uşa pe care cavalerul o manevrase cu atâta dibăcie. Beaurevers studie cele două corpuri, liniştindu-l totodată cu un gest pe Francisc, care părea nerăbdător.

Ascultând de gestul cavalerului, Corpodibale şi Bouracan apucară cele două corpuri şi le târâră afară, pe palier, unde într-un coş se mai aflau deja încă şapte sau opt corpuri, la fel de nemişcate, întinse într-o baltă de sânge. De altfel, peste tot era plin de sânge. Picioarele alunecau pe o mlaştină roşie.

Dintr-o privire, Beaurevers îşi dădu seama că cei doi nu-şi vor reveni prea curând pentru a-i surprinde pe la spate. Scurt, lansă o chemare:

— Bouracan, la mine! Şi-i arătă scara, adăugind:

— Nimeni nu are voie să urce… Înţelegi?

— Da! răspunse scurt colosul.

Sprijinindu-se de bara de fier ce-i servise drept armă, îşi aştepta adversarii.

Beaurevers surâse şi adresându-se lui Corpodibale, care aştepta nerăbdător, răsucindu-şi mustaţa, îi spuse:

— Tu vei păzi uşa asta. Nimeni nu trebuie să intre.

Scoţându-şi spada şi pumnalul, Corpodibale se instală în faţa uşii apartamentului, aruncând priviri fioroase.

— Şi acum, domnule conte, spuse Beaurevers lui Francisc, putem intra… Voi trece eu primul.

Şi într-adevăr, trecu înaintea regelui. Ţinându-şi spada de lamă, era gata să se servească de ea ca de o măciucă.

În spatele său, Francisc îl urmă cu spada trasă din teacă.

În fundul vestibulului, faţă în faţă, se mai aflau doar două uşi. Cea din stânga era închisă, dar cheia se afla în broască. Întinzând mâna, cavalerul o deschise.

— Fiorinda!

Într-adevăr, era chiar Fiorinda. Întinsă pe pat, era aşa de bine legată, încât nu putea face nici cea mai mică mişcare. O eşarfă îi servea drept căluş.

Beaurevers şi Francisc se repeziră. Fiorinda nu era leşinată şi-i privea mai degrabă mirată decât înspăimântată. Îi smulseră eşarfa şi-i tăiară legăturile.

Fata sări din pat cu o mişcare suplă şi le surâse curtenitor. Totuşi, părea mirată în continuare. Dar nu din cauză că-i vedea acolo, deoarece le explică imediat, râzând veselă:

— Domnule cavaler, de aici, de unde zăceam legată, am auzit strigătul de luptă şi eram convinsă că în curând voi fi eliberată. Dar prin ce minune aţi ajuns tocmai când era mai necesar? Iată ce aş vrea să ştiu.

— Mai întâi explicaţi-ne cum se face că vă găsim legată şi cu căluş în gură, chiar în propria voastră locuinţă.

Din gravitatea vorbelor sale, Fiorinda îşi dădu seama că nu curiozitatea îl făcea să o întrebe. Drept răspuns, deveni la rândul său serioasă şi se grăbi să-i dea explicaţiile pe care le cerea. De altfel, era simplu:

O bătrână, pe care, după semnalmentele descrise de Fiorinda, Beaurevers şi Francisc o recunoscură pe Angelica, îi bătuse la uşă, cerând de pomană. Fiorinda se asigurase mai înainte de toate, privind prin vizorul uşii, că e vorba doar de o singură femeie, bătrâna pe deasupra şi deschise uşa. Restul poate fi ghicit cu uşurinţă: doi bărbaţi, ascunşi fiecare de câte o, parte a uşii, săriră asupra sa şi, într-o clipă o legară, fără a-i face alt rău, ba mai mult, o asigurară că nu i se va întâmpla nimic, că nu cu ea aveau ceva şi că nu vor întârzia să-i redea libertatea. Dar până atunci, o vor închide în camera ei.

După ce le dădu toate aceste explicaţii, Fiorinda adăugă cu un aer visător:

— Şi imediat mi-a venit ideea, domnule cavaler, că împotriva voastră aveau ei ceva.

Deodată, Francisc exclamă:

— Şi domnul de Ferričre!

— Domnul de Ferričre? întrebă mirată Fiorinda.

— Ei bine, da, începu să-i explice Beaurevers, vicontele trebuia să ajungă aici cam în momentul în care eraţi atacată de caraghioşii ăştia. Puteţi fi sigură că dacă nemernicii au ajuns înaintea lui, s-au ferit să-i deschidă.

— Da, parcă-mi amintesc, spuse Fiorinda după ce se gândi un moment, că la un moment dat am auzit câteva bătăi în uşă, dar mi-am închipuit că-i vorba de vreunul din bandă. Spuneţi că era domnul de Ferričre? Deci a aflat unde locuiesc?

Evitând să-i răspundă, Beaurevers se întoarse spre Francisc, căruia i se adresă:

— Monseniore, credeţi-mă, trebuie să părăsim cât mai repede casa asta. Să dea Domnul să nu fi întârziat, totuşi, prea mult aici.

Ca şi cum i-ar fi dat dreptate în spusele sale, în acelaşi moment intră Trinquemaille ca o furtună, anunţându-i:

— Alarmă, domnule, alarmă! Oamenii şefului poliţiei sosesc aici din clipă în clipă. Şi sunt destul de mulţi, cam

trei sute, pe puţin.

— Ce înseamnă asta? strigă Francisc.

Fără să întrebe nimic, Beaurevers spuse cu răceală:

— Să plecăm şi cât mai repede.

Şi adăugă printre dinţi:

— Dacă mai avem timp.

Şi ieşi repede din apartament, urmat de Trinquemaille şi Francisc.

Fiorinda rămase singură în cameră. Părea gânditoare. Şi chiar era, la modul cel mai grav. Cine ştie ce gânduri îi treceau prin cap.

La un moment dat, luă o hotărâre. Deschise un cufăr care se afla la căpătâiul patului său şi în care scotoci câteva clipe, scoţând două pungi care păreau destul de dolofane. După ce le cântări un moment, satisfăcută le strecură în sân, murmurând:

— Cine ştie, poate vor fi de folos.

După care închise cufărul, rămânând pe gânduri. Deodată îşi duse mâna la sân, exclamând:

— Pumnalul meu!… Ah, încă-l am…

Şi ieşi, trăgând uşa după ea. Acum era calmă.

„Nu trebuie să mă grăbesc, îşi spunea ea. Mai întâi de toate, să văd dacă vor veni.”

În acest timp, Beaurevers, care se afla pe palier se îndreptă spre fereastra larg deschisă şi se aplecă în afară, privind străduţa slab întunecată. Era pustie, mai puţin cele două cadavre ale nefericiţilor pe care Bouracan îi aruncase pe fereastră. Deoarece nu se vedea nimic, ascultă cu atenţie. Cu auzu-i fin, reuşi să distingă zgomotul surd, încă îndepărtat, al unei trupe de călăreţi care se apropia.

Francisc, care-l urmase de aproape, stătea şi el la pândă.

În ce-l priveşte, Beaurevers era lămurit. Totuşi, încerca să-şi dea curaj:

— La urma-urmei, nu e sigur că pe noi ne urmăresc. Oricum, să coborâm şi vom vedea despre ce-i vorba.

— Să coborâm, spuse scurt Francisc.

În acelaşi moment apăru şi Strapafar, care dădu raportul:

— E o vânătoare organizată în toată regula. Ah! Pe toţi dracii! Dacă-i vorba de o capcană, pot spune că am căzut într-una de toată frumuseţea!… Gărzi, sergenţi, arcaşi, pedeştri şi cavaleri, tot tacâmul. Şi sunt peste tot, domnule: pe strada Senei, pe Chemin-aux-Clercs, pe strada Petit-Pré… Cu toţii se îndreaptă spre noi, spre strada asta şi, mai ales, chiar spre locuinţa asta.

— Şi pentru ce toată această desfăşurare de forţe? întrebă Francisc.

— Ei na! Împotriva ereticilor, la naiba!… N-aţi aflat monseniore că locul ăsta se mai cheamă şi Mica Geneva?… Asta înseamnă un cuib de eretici, luterani sau calvini, oricum nişte necredincioşi după cum le place lor să-i numească!… După câte se pare, sunt hotărâţi să distrugă cuibul ăsta de hughenoţi… şi care, din întâmplare, se află chiar în casa asta… Puteţi să vă închipuiţi un ghinion mai mare pentru noi…?

— Înţeleg, spuse Francisc, ascultându-l pe Strapafar.

Flatat de atenţia regelui, acesta continuă:

— Desfăşurarea asta de forţe are drept scop declarat prinderea şi pedepsirea tuturor ereticilor din cartier. Ofiţerii şi soldaţii vor scotoci fiecare casă de sus şi până jos. Şi ce mă îngrijorează mai mult, domnule, e faptul că acordă o atenţie deosebită tocmai acestei case. Nu sunt născut chiar tâmpit, domnule, pentru ca să pot înţelege că nişte buni catolici ca noi, dacă deranjăm pe cineva important, în felul ăsta putem fi expediaţi cu uşurinţă pe lumea cealaltă.

— Dio birbante! zbieră Corpodibale indignat la culme, să vedem dacă aceşti buni catolici se vor lăsa, de bunăvoie, sacrificaţi precum oile!

— Domnilor, interveni Trinquemaille cu vocea sa mieroasă, domnul de Strapafar ne-a exprimat cu claritate rezultatul observaţiilor sale judicioase. Şi totuşi, mai este un pericol pe care a uitat să vi-l semnaleze şi asupra căruia vreau să vă atrag atenţia. Domnilor, nu se poate spune că toţi aceşti

oameni care încercuiesc cartierul sunt în număr mic. Acest număr nu numai că este impozant, este enorm. Şi totuşi, asta n-ar fi nimic, absolut nimic, domnilor, dar mai e şi mulţimea care le însoţeşte… Credeţi-mă, domnilor, cunosc ceea ce poate face gloată… Am recunoscut printre ei, în primele rânduri, anumite figuri dubioase care-şi dădeau silinţa să pară furioase… Sunt îndreptăţit să cred că toată această gloată a fost manevrată şi încă într-un mod serios… Părerea mea este asta: Vai de cei care, având posibilitatea să evite arcaşii şi soldaţii, vor cădea în mijlocul mulţimii dezlănţuite!… Fie că sfinţii Pancraţiu şi Barnabe să ne ferească de lucrul ăsta… Altfel, nu dau doi bani pe pielea noastră.

Explicaţiile lui Trinquemaille, ca şi cele ale lui Strapafar, au fost ascultate cu cea mai mare atenţie nu numai de Beaurevers şi Francisc, ci şi de Fiorinda. Şi spre cinstea ei, trebuie să spunem, era chiar mai interesată decât cei doi.

— Ei bine, spuse Beaurevers celor doi, care-i aşteptau ordinele în poziţie de drepţi, v-aţi îndeplinit misiunea în chip strălucit. Acum, voi trei (şi-i arătă pe Bouracan, Corpodibale şi Strapafar), veţi păzi scara asta… nimeni nu trebuie să ajungă până la etajul ăsta… Înţelegeţi?… Tu, Trinquemaille, vei păzi fereastra. Priveşte, dar fereşte-te să fii văzut, ne vei înştiinţa când sunt gata să ia cu asalt casa.

De-abia sfârşise ce avea de spus şi cei patru dresaţi de minune, îşi şi ocupaseră posturile arătate.

După care, întorcându-se spre Fiorinda şi îmblânzindu-şi tonul, îi spuse:

— Suntem obligaţi să-ţi luăm cu asalt apartamentul, micuţa mea Fiorinda.

— Simţiţi-vă ca acasă, îi spuse ea.

— Tare mi-e teamă că-ţi vom distruge micul tău adăpost… Poate-l vom demola în întregime…

— Eu sunt aproape sigură de acest lucru. Dar asta nu înseamnă că trebuie să vă codiţi, domnule. Stricăciunile se vor repara mai târziu, asta-i tot.

Şi toţi trei, Fiorinda, Francisc şi Beaurevers, intrară în apartamentul fetei care, cu un calm ieşit din comun, făcea onorurile gazdei.

De această dată, Beaurevers intră ultimul şi trecând prin vestibul, gândi: „Acum înţeleg de ce Rospignac a postat aici o trupă aşa puţin numeroasă. Ticălosul spera să ne prindă între ciocan şi nicovală: în timp ce am fi fost obligaţi să luptăm cu oamenii săi, soldaţii ne-ar fi luat pe la spate prin surprindere. N-a judecat prea rău. Numai că şi-a calculat şansa cam prost. Derbedeii ăştia, ori au atacat prea devreme, ori soldaţii, cine ştie din ce cauză, au întârziat… Oricum, până acum le-am scăpat.”

În momentul în care toţi trei se aflară în camera Fiorindei, Beaurevers luă cuvântul:

— Domnule conte, spuse el, cunoaşteţi situaţia. I-am lăsat în mod special pe Trinquemaille şi Strapafar să pălăvrăgească după pofta inimii, numai în speranţa că vă veţi lămuri pe deplin.

— Şi într-adevăr, sunt lămurit, spuse Francisc, accentuând cuvintele.

— Acum vă întreb: ce consideraţi că trebuie să facem?

Şi Beaurevers, la rândul său, insistă asupra întrebării.

— Vă înţeleg, cavalere. Dar e simplu. Mă întrebaţi ce trebuie să facem: să ne apărăm, pe toţi sfinţii! E lucrul cel mai bun.

Un licăr de mulţumire fulgeră în privirea lui Beaurevers. Dar stăpânindu-se, spuse pe un ton rece:

— Scuzaţi-mă dacă insist, dar evenimentele sunt prea serioase că să n-o fac, nu credeţi că e necesar să cerem şi părerea domnului Griffon, ruda voastră? Domnul Griffon vă iubeşte şi, la rândul său, e iubit de rege. Sunt sigur că regele va trimite pe cineva pentru a ne veni în ajutor.

— Ah! Dar nici nu mă îndoiesc de iubirea lui şi nici de favoarea de care se bucură, ca valet de încredere al regelui, spuse Francisc cu un surâs abia vizibil. Chiar mă sfătuiţi să mă adresez lui…?

Şi Beaurevers îi replică fără ezitare:

— Da!… Şi în orice împrejurare primejdioasă ca aceasta, vă voi da acelaşi sfat.

Privindu-l câteva clipe în tăcere, Francisc îi răspunse cu o voce adâncă:

— Mulţumesc, cavalere, nu voi uita niciodată devotamentul vostru. Sfatul pe care mi-l daţi ştiu că este împotriva firii voastre întrepide şi că, dându-mi-l, v-aţi călcat pe suflet. Dar nu vi-l voi urma… Sub protecţia spadei voastre mă simt destul de apărat şi-mi este de ajuns. Nu ştiu cum veţi face, dar am ferma convingere că ne veţi scoate din încurcătură.

— Ei bine, pe toţi dracii! La urma-urmei vă înţeleg şi vă aprob!

— Ei bine, în cazul ăsta ce avem de făcut?

— Să aşteptăm căderea nopţii, răspunse liniştit Beaurevers. După ce vor aresta câţiva nenorociţi de reformaţi, domnul locotenent însărcinat cu afacerile criminale, îşi va retrage trupele… În acel moment vom dispare şi noi. Totul este să rezistăm până atunci. Şi vom rezista, vă asigur.

— Şi dacă trupele nu vor fi retrase? Sau dacă, retrase fiind, mulţimea sau alţi turbaţi, vor rămâne pe loc?

— Le vom scăpa pe sub nas… Întunericul ne va ajuta… Numai că…

— Dar dacă, văzând că nu ne poate prinde, ne vor da foc?

— Da, e singurul lucru de care mă tem. Să sperăm că nu le va da prin cap aşa ceva. Şi acum, la treabă, domnule conte. Mai întâi să facem o recunoaştere a locurilor.

Camera era situată spre spatele casei şi fereastra dădea înspre grădină. Beaurevers şi Francisc priviră în jos, cavalerul măsurând din priviri distanţa până la sol:

— Frumos salt, spuse el. Ar trebui să ne socotim norocoşi dacă nu ne vom rupe gâtul.

— Da, îi replică Francisc, ar trebui o scară, o funie, ceva care să ne ajute.

— Vom vedea, răspunse evaziv Beaurevers. Poate că luminătorul din vestibul dă spre o casă învecinată şi ne-am putea retrage pe acolo.

Studiind cu atenţie grădina, îşi întipări în minte toată topografia ei. După ce se convinse că memoria nu-l va înşela, cercetă cu aceeaşi atenţie şi şoseaua Chemin-aux-Clercs care se întindea până la orizont.

Din observatorul în care se afla, putea s-o vadă ca în palmă, pe de o parte fiindcă locul din care privea era destul de înalt şi pe de altă parte, datorită motivului că de la locuinţa în care se aflau, nu mai erau decât două sau trei case de-o parte şi de alta a drumului. Casele erau despărţite şi totodată legate între ele prin ziduri înalte, asemănătoare celor care se aflau în strada Petit-Pré. În mod sigur acelaşi lucru se repetă şi pe strada Marais, unde casele erau destul de distanţate între ele. Nu trebuie să uităm că acest cartier era în acea vreme destul de nou, pe jumătate oraş, pe jumătate sat. Oricum, fapt cert este că aranjarea locuinţelor îi permitea să observe cu uşurinţă împrejurimile încă de la strada Senei, la stânga şi până la mănăstirea Saint-Germain-des-Prés, la dreapta.

În faţă, putea vedea până departe, strada Echaude care pentru a fi sinceri, în acea vreme era mai degrabă o uliţă, mărginită din loc în loc de cocioabe rare pe o margine, în vreme ce de cealaltă parte a ei se întindea zidul de incintă al mănăstirii. Privirea-i ajungea până la răspântia în care era ridicat stâlpul infamiei al mănăstirii.

Toate aceste amănunte, cavalerul le observă dintr-o privire.

De la lucruri, trecu la fiinţe.

Văzând gărzile care începeau să formeze un cordon de-a lungul drumului, murmură spre Francisc:

— S-ar putea strecura printre ochiurile plasei… Şi la nevoie, putem chiar s-o forţăm puţin.

— Da, îi răspunse regele, dar pentru a te strecura sau pentru a forţa plasa, trebuie să fii jos… Ori, pentru a ajunge

jos, trebuie mai întâi să coborâm.

— Fiecare lucru la timpul său, îl asigură Beaurevers pe un ton calm. Observaţi doar cum manevra de învăluire se îndeplineşte într-o linişte desăvârşită.

— Da, surpriza ar fi fost totală dacă n-am fi fost avertizaţi.

În faţa soldaţilor se aflau călăreţii care, la rândul lor, înaintau evitând să facă şi cel mai mic zgomot. După ce trecură şi de ultima casă, o luară de-a dreptul pe câmp.

— Ăştia sunt hăitaşii, spuse Francisc, dând a înţelege că le sesizase manevra. De acolo vor să ajungă în strada Marais, în timp ce gărzile şi arcaşii le vor lua locul.

— Chiar aşa şi este, îl aprobă cavalerul, închise fereastra şi cercetă din priviri camera.

Un pat, o măsuţă, cufărul de la capătul patului, două taburete de stejar şi, că singur lux pentru interiorul modest, un fotoliu.

Beaurevers scoase din cameră taburetele şi fotoliul, spunând:

— Proiectile.

Privi gânditor spre cufăr, ca pentru a-i lua măsura din ochi şi murmură:

— Ar putea fi folosit.

Trecură în coridor, de unde cavalerul strigă:

— Bouracan!

Şi uriaşul se prezentă imediat.

Beaurevers aşează cele două taburete sub luminătorul din fundul coridorului, unul peste altul şi Bouracan le ţinea fixe cu pumnul lui ca de fier. Urcându-se pe ele, cavalerul îşi scoase capul pe luminator.

Pe câmpie călăreţii, în şir indian, se îndreptau spre strada Marais de care erau foarte aproape. Lămurit asupra acestui lucru, Beaurevers studie posibilitatea refugierii pe acoperişul vecin. Din nefericire, casa era destul de depărtată, avea numai un singur etaj, iar acoperişul avea o pantă mult prea înclinată pentru a te putea susţine pe el.

Coborând din punctul de observaţie, îi arătă lui Bouracan taburetele şi fotoliul şi-i spuse:

— Ia-le de aici şi puneţi-le la îndemână. Ah, era să uit, leşurile nefericiţilor ăia ar putea să ne stânjenească mişcările. Duceţi-le la etajul de dedesubt, dar repede, lucrurile încep să se încingă.

Şi, răspunzând unei priviri întrebătoare a lui Francisc, îi spuse calm:

— Nu se poate trece pe acolo. Să vedem şi cealaltă încăpere.

Acolo era bucătăria care servea şi drept sufragerie. Mobilierul era compus din patru taburete, o masă, un dulap pentru vase şi diverse ustensile de bucătărie agăţate la locul lor. Totul strălucea de curăţenie.

— Ai ceva ulei? întrebă Beaurevers. Fiorinda, înţelegând la ce-i trebuie, negă din cap:

— Prea puţin… cam un pahar sau două. Adică, aproape nimic pentru ce vă trebuie.

Cavalerul făcu un gest care însemna că se poate lipsi şi strigă: din nou:

— Strapafar! Corpodibale!

Cei doi apărură imediat. Arătându-le cele patru taburete şi câteva ceaune grele de aramă, le ordonă:

— Luaţi-le. Aţi curăţat palierul de cadavre?

— Da, domnule cavaler.

— Bine.

Şi, arătându-le suporţii metalici, uriaşi, din cămin, continuă:

— Luaţi-i şi pe ăştia.

Şi întorcându-se spre Francisc care-l urmărea cu o privire mai degrabă veselă decât neliniştită:

— E puţin, dar oricât, e mai mult decât nimic. Încercăm să ne descurcăm cu ce avem.

Şi vesel, Fiorindei:

— Micuţă Fiorinda, te-am avertizat… Demolarea apartamentului tău tocmai a început. Cred că-ţi poţi lua

adio de la tot ce-i aici.
— Nu vă gândiţi la asta. Gândiţi-vă la cum să faceţi apărarea mai bună.
— Doamnă, spuse Francisc emoţionat, credeţi-mă că nu voi uita niciodată ceea ce faceţi pentru noi cu atâta mărinimie.
— Ei aş, spuse ea râzând, pentru câteva taburete şi câteva oale!… Nici nu se merită.
— Ai ceva funii pe aici? o întrebă Beaurevers arătându-i din privire fereastra.
— Vai, nu! făcu ea dezamăgită, în toată casa nu veţi găsi aşa ceva.
Dar zâmbi satisfăcută:
— Oricum, pot să încerc să caut.
— Şi unde anume?
— Păi, la primul negustor întâlnit pe strada Senei.
— Aha!… şi crezi că te vor lăsa să ieşi?
— Nu costă nimic dacă încerc.
— Ei bine, fie!… Încearcă. Dar chiar dacă o cumperi, asta nu-i totul. Mai trebuie să te şi întorci cu ea şi s-ar putea ca arcaşii să nu te mai lase să intri.
Ca o fiinţă înţeleaptă care-şi dă seama de greutatea unei încercări, dar nu se lasă înfrântă, îi replică:
— Da, e posibil. Atunci nu voi mai reveni.
Şi cum Beaurevers schiţă un gest, continuă repede:
— Aşteptaţi. Domnule, lăsaţi-mă să vă explic. Nu ştiu de ce, dar am impresia că strada Senei nu este păzită chiar cu atâta străşnicie ca celelalte. Cred că m-aş putea strecura fără greutate într-una din casele de pe această stradă. Din casă aş ieşi în grădină şi de aici, din grădină în grădină, aş ajunge până sub fereastra camerei mele. Ajunsă aici, v6i bate de trei ori din palme. Dacă-mi răspundeţi, cu atât mai bine. Dacă nu, voi aştepta… chiar şi toată noaptea, la nevoie. Când veţi considera că a venit momentul, mă veţi striga şi veţi lăsa pe fereastră o sforicică, cred că veţi găsi aşa ceva pe aici… Ah, cred că mi-am amintit, puteţi folosi

sfoară cu care am fost legată… De sfoară asta voi lega funia care în felul acesta va ajunge la domniile voastre. Ce spuneţi?

— Du-te, Fiorinda, poate că în felul ăsta îţi vom fi datori cu vieţile noastre.

O însoţiră până la scară, mergând cu paşi siguri şi calmi, cel puţin în aparenţă. Cu inimile strânse, se repeziră la fereastră.

O văzură cum merge liniştită pe mijlocul străzii, dând bineţe în stânga şi-n dreapta.

— Curajoasă fată! murmură cavalerul.

— Da, pe legea mea! întări Francisc entuziasmat. Pe cât de vitează, tot atât de bună, de înţeleaptă şi frumoasă. Îi voiam doar binele… dar acum, cavalere, îi voi dărui o avere. Vei vedea cum contele de Luvru ştie să-şi ţină făgăduiala şi înţelege să-şi arate recunoştinţa că un rege.

Capitolul XXII Ajutor neaşteptat.

Pentru a ridica toată această mulţime, emisarilor lui Rospignac le trebuia un pretext. Se amestecaseră în mijlocul lor sub diverse înfăţişări: lachei, tâlhari, oameni de rând. Mulţimea, după cum se poate presupune, se compunea în marea ei parte din acei indivizi care nu ies la iveală decât în momente tulburi şi puţin le păsa de pretext pentru a acţiona. Pretextul lor era că puteau jefui indiferent pe cine, catolic sau protestant. Dar agenţii lui Rospignac aveau instrucţiuni precise şi le urmau cu sfinţenie. Mai mult, pretextul se ivi de la sine şi constă în cele două cadavre azvârlite pe fereastră şi care acum zăceau în mijlocul drumului, în faţa casei Fiorindei.

Un murmur surd trecu din aproape în aproape şi, în timp ce se întindea, devenea un tunet. O voce furioasă strigă:

— Uitaţi cum sunt ucişi bunii catolici!

Şi sute de voci furioase îi răspunseră:

— Să-i răzbunăm!

— Să-i aruncăm pe rug pe porcii ăştia!

— La moarte!

— Să-i ucidem!
— Pe ei!
— Omorâţi-i!
— Să-i prăjim!
Sus, de la fereastra bucătăriei, Francisc rosti cu o voce calmă:
— Mulţimea începe să se facă auzită!
— Asta vrea să însemne că vor acţiona cât de curând, replică tot atât de calm şi cavalerul.
Trinquemaille îşi făcu apariţia şi-i anunţă că arcaşii vor să intre în casă.
— Am văzut, îl linişti Beaurevers. Se apropie momentul să acţionăm şi noi. Vin cu tine.
— Vă urmez şi eu, strigă Francisc pe un ton care nu admitea replică.
Ieşiră cu toţii pe palier.
Am mai spus că scara era atât de strâmtă încât Francisc şi Beaurevers n-au putut s-o urce mergând unul alături de celălalt. Tot aşa, am mai arătat că palierul era mărginit de un podeţ de lemn. În locul în care acesta acoperea treptele, Corpodibale şi Strapafar se postaseră cu misiunea de a zdrobi atacanţii cu felurite obiecte pe care şi le procuraseră.
Beaurevers se aşează pe ultima treaptă a scării. Se însărcinase să ţină piept celor care vor ajunge până acolo. La îndemâna îşi aşezase unul din suporţii masivi din cămin care urma să-i servească drept măciucă în cazul în care şi-ar fi rupt spadă. În spatele său se afla Bouracan, cu bara de fier de care nu se mai despărţea. Rolul său era de a-şi înlocui şeful în cazul în care acesta ar fi fost rănit sau ar fi avut nevoie de odihnă.
În ce-i priveşte pe Francisc şi Trinquemaille, aceştia trebuiau să stea mai la o parte. Totuşi, o privire a cavalerului îl făcu să înţeleagă pe acesta că misiunea sa este mult mai dificilă de cum s-ar fi putut presupune. Privirea-i ordonase să apere tânărul gentilom cu preţul

vieţii sale. Şi Trinquemaille îi răspunse cu altă privire că a înţeles şi că se poate bizui pe el.

Ordinele şi dispoziţiile date le părură perfecte celor patru, obişnuiţi să considere perfect orice venea din partea stăpânului lor.

— Atenţie, strigă Beaurevers, au început atacul. Dar se înşela. Nimic nu se întâmpla mai departe. Şi totuşi, jos se auzea o hărmălaie asurzitoare, zgomot de vase sparte, spade încrucişându-se tropot de fugă, zgomote înăbuşite. Deodată se făcură auzite strigăte de durere, urlete şi, ca final, zgomotul unei retrageri grăbite.

— Ia te uită! îi zeflemisi Beaurevers, au dat peste nişte bărbaţi care n-au vrut să le dea voie să treacă!… Ce să-i faci, n-au avut noroc.

Şi de data asta nu se mai înşela.

La primul etaj, arcaşii aproape că dărâmaseră uşa unui apartament care nu se deschisese destul de repede şi care le fusese indicat drept suspect.

Bătrâna servitoare care le deschise a fost imobilizată pe loc înainte ca să-şi poată avertiza stăpânii. Era ora cinei, adică ora cinci. Arcaşii năvăliră în sufragerie.

În jurul mesei, strălucind de cristaluri, se aflau zece persoane: stăpânul casei, un burghez bogat, soţia acestuia, cei doi copii ai familiei şi şase invitaţi, care cu toţii, în faţa acestei pătrunderi forţate, se ridicară imediat.

Printre cei şase invitaţi se aflau şi doi dintre ofiţerii regelui Navarrei şi care nu prea suportau să se lase arestaţi stând cu braţele încrucişate. Şi o arătară.

Repezindu-se la spade, le băgară scurt în piepturile a doi arcaşi care-şi întindeau mâinile pentru a-i lua de guler. Nenorocul lor, deoarece au fost ucişi pe loc.

Se produse o mare zăpăceală. În rândul arcaşilor, bineînţeles, deoarece încurajaţi de exemplul celor doi ofiţeri, ceilalţi patru invitaţi li se alăturară cu spada în mână, aruncându-se asupra arcaşilor descumpăniţi de acest nou atac.

În câteva clipe, alte patru corpuri căzură la podea, alăturându-se primelor două. Şi bineînţeles, erau tot arcaşii cei care pierdeau.

Ceilalţi, rămaşi teferi, avură nefericita inspiraţie să răzbune moartea camarazilor lor. Şi atunci începu bătălia însoţită de toate zgomotele pe care le auziseră cei de la al doilea etaj: masa a fost răsturnată, vesela s-a spart într-un zgomot asurzitor, copiii şi soţia stăpânului scoteau strigăte de groază, în timp ce acesta – un om cinstit, într-adevăr – încerca să-şi calmeze invitaţii care, acum, deveniseră turbaţi şi care nici măcar nu-l mai luau în seamă. Protestanţii strigau: „Pe ei! Fără milă!” în timp ce arcaşii strigau după ajutor… şi sângele curgea în valuri.

Arcaşii n-aveau noroc şi pace: încă doi sau trei dintre ei zăceau întinşi pe jos, în vreme ce cei şase hughenoţi, apăraţi prin nu ştiu ce minune, continuau să lovească înverşunaţi. Acum, ţipetelor copiilor li se adăugară şi vaietele răniţilor şi muribunzilor.

În sfârşit, arcaşii îşi dădură seama de inferioritatea în care se aflau şi se repeziră spre uşă, mânaţi de groază morţii, coborând scară mult mai repede decât o urcaseră.

Îmbărbătaţi de succes, protestanţii avură intenţia să-i urmărească.

Dar, pe primele trepte ale scării apărură oamenii lui Rospignac care, crezând că le scapă pradă din gheare, se repeziseră la atac. În loc să mai coboare, cei şase făcură stânga-mprejur şi începură să urce treptele.

Astfel ajunseră până la etajul doi. Acolo urma scara aceea de lemn, care era atât de strâmtă, încât nu putea fi urcată decât unul câte unul… Sub ei, era ceaţă dezlănţuită a lui Rospignac… Deasupra se afla Beaurevers, care li se părea mult mâi înfricoşător decât cei care-i urmăreau.

Din fericire, cavalerul înţelesese cum stăteau lucrurile.

— Ei la naiba! făcu el bucuros, ne vin ajutoare. Pe legea mea, nici nu puteau nimeri mai bine ca acum.

Şi apucând suportul din cămin, care nu era altceva decât o bară de fier uriaşă, spuse fără a întoarce capul:

— Urmează-mă, Bouracan!

Dintr-un salt se află pe palierul primului etaj, urmat de Bouracan.

Pentru moment, protestanţii avură o scurtă ezitare, dar se liniştiră imediat, deoarece Beaurevers le spuse:

— Fiţi amabili, domnilor şi urcaţi… Dar repede, scara e atât de îngustă…

Patru dintre ei nu aşteptară altă invitaţie şi începură să urce în fugă. Ceilalţi doi – cei doi ofiţeri – înţeleseră imediat manevra pe care-o urmăreau Beaurevers şi Bouracan, care se postaseră în susul scării mai late. Erau viteji cei doi ofiţeri şi imediat li se alăturară.

În momentul în care ceata lui Rospignac ajunse la primul etaj, în faţa lor se aflau patru spade care păreau un zid de oţel, deoarece se aflau, în acelaşi timp, peste tot. Scara, destul de lată, permitea trecerea concomitentă a patru oameni.

— Ei, partida-i egală, spuse cavalerul pe un ton rece. Şi-n aceeaşi clipă braţul i se întinse ca un resort de oţel scăpat din piedică şi un strigăt de durere se făcu auzit.

— Unu! spuse Beaurevers care începea să se încălzească.

— Pe toţi dracii! Iată un adevărat viteaz! murmură unul din cei doi ofiţeri, dând o lovitură de spadă.

Auzindu-l, Beaurevers zâmbi sinistru, aşa cum obişnuia el în timpul luptei.

Un nou strigăt de durere se făcu auzit. Vocea răsunătoare a lui Bouracan, anunţă triumfător:

— Doi!

— Trei! spuse imediat Beaurevers care, cu tăişul, mai doborî încă un adversar.

— Patru! strigă ofiţerul care vorbise mai înainte. Nu puteam să vă lăsăm, domnilor, să faceţi doar voi doi toată treaba.

— Cine vrea să le urmeze? strigă cavalerul. Ei, hai, apropiaţi-vă, mieluşeilor! Care mai vrea să-l fac să sângereze?

De această dată, nimeni nu se mai apropie. Ba mai mult, cu toţii coborâră în fugă până la parter. Dar asta nu înseamnă că părăsiră locuinţa. Apărarea turbata a celor patru le dăduseră de gândit şi acum încercau să organizeze un atac. Asta era totul.

Beaurevers îşi dădu seama că pauza va fi scurtă şi se grăbi să le spună celor doi ofiţeri:

— Domnilor, e rândul vostru să urcaţi, vă rog.

Cei doi protestară:

— Să plecăm fără a fi făcut nimic! spuse unul dintre ei, furios că nu reuşise să-şi ucidă adversarul.

— Să vă părăsim? făcu şi celălalt. Ruşine, domnule, drept cine ne luaţi?

— Supuneţi-vă, domnilor, repetă cavalerul… sau voi fi nevoit să vă iau de gât şi să vă arunc sus chiar eu, cu mâna mea.

— Ei la naiba! Ce diavol dezlănţuit mai e şi domnul acesta!

— Întâi ne salvează, ca mai apoi să ne sugrume!

Pe scara cea largă, atacul fusese reluat. Agenţii lui Rospignac făceau şi ei tot ce puteau, dar nu era destul, deoarece, curând, încă patru corpuri se zbăteau pe jos. Avu loc o nouă retragere. Beaurevers ordonă:

— Urcă, Bouracan.

Uriaşul se supuse, potrivit obiceiului său.

Cavalerul rămase singur în susul scării, la primul etaj. Era zbârlit tot, furios, părând aşa de înspăimântător încât adversarii de jos nici măcar nu îndrăzneau să mişte. Şi atunci, izbucnind în râs, îi batjocori:

— La cuşcă, potăilor, la cuşcă!… Nu vreţi?… Atunci nu mai schelălăiţi! Feriţi-vă de buturugă!

Ceea ce el numise buturugă, nu era altceva decât uriaşa bară de fier pe care o luase din căminul Fiorindei şi pe care o cărase cu el până acolo.

Ridică deasupra capului bara, o învârti de câteva ori şi o aruncă cu toată forţa.

De data asta retragerea se făcu în mare viteză. Şi totuşi nu destul de repede, deoarece bara uriaşă avusese destul timp să doboare câţiva indivizi.

Fără să se grăbească, Beaurevers începu să urce treptele la rândul său.

— Până-şi vor aduna morţii şi răniţii, spuse el cu un calm care păru neobişnuit grupului de protestanţi care nu-l cunoştea, avem tot timpul să ne odihnim puţin.

Capitolul XXIII Scara de lemn.

Pauza nu dură mai mult de două sau trei minute.

După cum bănuise cavalerul, asediatorii folosiseră aceste câteva minute pentru a-şi aduna oamenii doborâţi. De la parter până la al doilea etaj domnea un vacarm de nedescris.

În stradă, zgomotul devenea din ce în ce mai puternic, se propaga şi luă cu asalt întreg cartierul…

În aceste circumstanţe sosi Guillaume Pentecôte care luă conducerea bandei. În fruntea a douăzeci de ticăloşi de-ai lui, goni arcaşii care, de altfel, nu făcuseră prea mare lucru şi ocupară palierul primului etaj.

De-a lungul scării, Pentecôte plantase cam douăzeci din oamenii săi. Oricum, dacă ar fi coborât în stradă, ar fi putut face rost de câţi voluntari ar fi avut nevoie. Cu aceştia, comandaţi de oamenii săi, ar fi făcut orice ar fi vrut. Luând aceste măsuri, se simţea nespus de puternic.

Şi totuşi, îl stăpânea o neliniştе…

Asta din cauză că, ştiind amplasarea frontului de luptă, ştia că pe scara ce trebuia s-o ia cu asalt nu putea trece decât o singură persoană.

Asta-i dădea întru câtva planurile peste cap şi asta era cauza care-l neliniştea. Dar totuşi nu era în măsură să-l facă să renunţe la planurile sale.

Şi, în cele din urmă, atacul începu. Oamenii săi luară cu asalt scara. Tactica consta în a străbate cu cea mai mare

viteză treptele pentru a ajunge cât mai repede la Beaurevers, care se afla singur în capul scării, sau cel puţin, aşa părea.

Totul se făcu printre vociferări puternice, ameninţări de nedescris, toate cu scopul de a intimida adversarul.

Dintr-o privire, cavalerul îi preveni pe Corpodibale şi Strapafar care erau pregătiţi, fiecare cu câte un taburet în mână şi pe care asediatorii nu-i puteau vedea în locul în care se aflau plasaţi cei doi. Lăsând asediatorii să urce nestingheriţi în momentul când aceştia ajunseră pe la mijlocul scării, îşi potriviră tirul şi începură să arunce cu taburetele şi tot ce mai aveau la îndemână.

Primele două proiectile căzură în spinarea asediatorilor tocmai în momentul când aceştia sperau că au de-a face numai cu un singur duşman, cel pe care-l puteau vedea în susul scării. Acest lucru produse o mare dezordine în rândul lor, fără a mai pune la socoteală că trei dintre ei căzură şi încetineau asaltul celorlalţi. Pe deasupra, profitând de zăpăceala lor, Beaurevers coborî câteva trepte şi cu spada-i lungă începu să le răărească rândurile.

Asaltul fu oprit şi Guillaume Pentecôte verifică rezultatul obţinut. Din pătate era puţin încurajator. Cei şase indivizi care încercaseră să ia scară cu asalt, se retraseră mai mult sau mai puţin schilodiţi. Niciunul dintre ei nu mai era în stare să reia atacul.

Şi totuşi, manevra se reluă de încă trei ori. Fiindcă, oricât de riscantă ar fi fost, nici o altă posibilitate nu exista. Trebuia repetată chiar dacă ar fi fost să fie ucişi cu toţii… sau să renunţe.

Şi Guillaume Pentecôte nu putea renunţa… Cel puţin, nu încă.

Deci, de încă trei ori, cu furie în suflet, spadasinii lui Rospignac atacară şi tot de atâta ori au fost respinşi. Mulţi dintre ei zăceau întinşi pe podele.

Guillaume Pentecôte înţelese din atitudinea oamenilor săi că aceştia n-ar mai fi repetat un al patrulea asalt şi preferă

să nu se expună unei asemenea umilinţe. Încercă o diversiune.

Şi, deodată o explozie puternică răsună: un nor des de fum invada scara îngustă pe care, pentru a patra oară asediatorii năvăliră la atac. În mijlocul fumului des se auzeau zgomotele spadelor care se înfruntaţi, gemete şi vaiete.

Când fumul se împrăştie, nimeni nu se mai afla pe trepte. Banda număra câţiva ologi în plus. În susul scării, infernalul Beaurevers părea ţintuit de podea, agitându-şi frenetic spada înroşită de sângele duşmanilor şi zeflemisindu-i cu râsul lui insolent.

Aceasta fu ultima încercare. Guillaume Pentecôte renunţă la orice asalt în interior.

De această dată cavalerul înţelese că dispunea de un timp mai lung de odihnă. Avea mare nevoie de aşa ceva. Bouracan, Strapafar şi Corpodibale, care-l sprijiniseră în rezistenţa lui eroică, gâfâiau cu limba scoasă.

Trinquemaille, care nu-l părăsise nici un moment pe rege şi care, la fel ca şi grupul de protestanţi, se mulţumise să fie simpli, spectatori, Trinquemaille, proaspăt şi bineînţeles, mulţumit în sinea sa de inactivitatea ce-i fusese ordonată, luă locul lui Beaurevers. Doi protestanţi îi fură trimişi în ajutor.

Cu toţii se retraseră în apartamentul Fiorindei, lăsat cu toate uşile deschise în scopul de a interveni la prima alarmă a santinelelor plasate pe palier.

Deodată Beaurevers îşi aminti de tânără. Mai bine spus, n-o uitase nici o clipă dar, din cauza rapidităţii cu care se desfăşuraseră evenimentele, nu avusese răgazul necesar să se ocupe de ea. Acum, deoarece dispunea de un moment de răgaz, oricât ar fi fost el de scurt, voia să vadă dacă tânăra reuşise în încercarea ei. Ieşi din cameră după ce-i făcu un semn de liniştire lui Francisc. Intrând în dormitorul fetei, se aplecă pe fereastră. Degeaba scotoci cu privirile-i ascuţite

grădina. Se hotărî s-o strige: Fiorinda!… Fiorinda!… Aceeaşi tăcere.

Reîntors în bucătărie, înghiţi câteva îmbucături împreună cu ceilalţi, dar părea distrat, preocupat de ceva anume. Şi astfel se scurse o jumătate de oră. Asediatorii păreau că renunţaseră la orice fel de atac. Beaurevers se întreba dacă nu cumva voiau să-i înfometeze. Întorcându-se în dormitorul fetei, încercă din nou să ia legătura cu ea. Acelaşi rezultat.

Pe când ieşea din cameră, îl zări pe Trinquemaille care tocmai intră în vestibul şi care, văzându-l, îi făcu un semn misterios, chemându-l spre el. Curios, se apropie de acesta.

Trinquemaille îl conduse spre scară şi-i făcu semn să asculte cu atenţie. Ciulind urechea, cavalerul distinse zgomotul făcut de un fierăstrău care taie lemnul. Ascultă cu mai multă atenţie şi:

— Dar, pe toţi dracii! Tocmai sunt pe cale să taie scara! spuse el în şoaptă.

— Da, domnule.

— Şi au început de mult lucrul ăsta?

— Acum câteva momente. Am venit imediat să vă anunţ.

Aprobându-l printr-un semn, Beaurevers se aplecă mai mult în josul scării şi încercă să vadă.

„Pe toţi sfinţii, îşi spuse, nu pot să mă vadă, pentru că sunt sub scară!… dar de ce vor să ne izoleze?”

Şi atunci începu să reflecteze.

În urma acestei activităţi îi spuse lui Trinquemaille care-i aştepta ordinele:

— Să-i lăsăm în pace şi să aşteptăm liniştiţi…

Şi aşteptară. Numai că, fără voia sa, cavalerul se simţea nervos, neliniştit şi în loc să se întoarcă în bucătărie, începu să cutreiere apartamentul. Din timp în timp se aplecă pe fereastră şi scrută grădina, cu speranţa de a o descoperi pe Fiorinda. Uneori se apropia de scară şi ascultă cu atenţie.

Toată această agitaţie dură cinci sau şase minute, după care scrâşnetul fierăstrăului încetă. Dar imediat se auziră

lovituri violente şi, într-un zgomot infernal, scara se prăbuşi. Se mai scurse un sfert de oră fără ca nimic să se întâmple.

Sub ei, tăcerea şi întunericul erau desăvârşite, o tăcere neliniştitoare.

Priviră pe fereastră. Mulţimea era încă prezentă, doar arcaşii plecaseră.

Beaurevers nu se mai îngrijea acum de scară.

Preocuparea lui era fereastra. În timp ce privea strada, îşi spunea: „Se ascunde ceva în chestia asta! Dar ce anume?… Nu se mai mişcă nimeni…”

Încercă să se liniştească, spunându-şi: „Poate că intenţia lor este să ne asedieze până când ne va răpune foame şi setea. Măcar de-ar fi numai asta… Pe toţi dracii, la lăsarea întunericului, îi vom lăsa cu buzele umflate…!”

Asta-l făcu să se gândească din nou la Fiorinda şi la funia pe care trebuia să o aducă, instrumentul salvării lor, pe care fata promise să le-o trimită.

Pentru a zecea oară, poate, se întoarse în dormitorul fetei şi o strigă pe fereastră. Dar nici de această dată nu avu noroc. Absenţa fetei devenea inexplicabilă şi neliniştitoare, totodată.

Câteva minute, care i se părură lungi cât orele, se scurseră astfel, într-o aşteptare chinuitoare.

Condus de un fel de presimţire, fără a putea să-i explice cauza, Beaurevers abandonase scara. Lăsase acolo doar un singur om de pază, pentru a supraveghea gaura lăsată de scara prăbuşită.

Cavalerul îl condusese pe Francisc în camera Fiorindei şi-l rugase să nu mai iasă de acolo. Binevoitor, Francisc îi promise că nu se va mişca de acolo, ba chiar se întinse pe pat.

Toate uşile şi ferestrele de la etajul doi erau larg deschise, mai puţin fereastra de pe palier, care fusese închisă, nu se ştie de cine şi de ce.

Beaurevers, care nu putea sta locului, era într-un du-te-vino de la fereastra dormitorului la fereastra bucătăriei.

Această neîncetată mişcare îl apropie de nenumărate ori de fereastra camerei fetei. Şi încă o dată privi plin de speranţă spre grădină.

Dar de această dată, aşteptarea-i fu răsplătită.

Jos, văzu silueta unui bărbat care se afla lângă trunchiul unui copac, încercând să se ascundă. Bărbatul nu era altul decât Ferričre.

Vicontele, văzându-l, îşi duse un deget la buze, cerându-i în acest fel tăcere. După care îi arătă un obiect pe care-l ţinea în mână şi dădu de înţeles că trebuie să se dea la o parte din faţa ferestrei pentru a-i permite aruncarea respectivului obiect şi care nu era altceva decât o piatră.

Beaurevers se îndepărtă în grabă.

Aruncată cu forţă, piatra traversă camera şi se lovi puternic de uşă. Imediat cavalerul o prinse şi o privi de aproape.

Era învelită într-o hârtie, legată la rândul ei cu o sfoară lungă atât de lungă încât atârna dincolo de fereastră.

Calm, fără să se grăbească, Beaurevers desfăcu sfoara şi citi biletul cu voce tare: „Trageţi de sfoară până când funia va ajunge la voi. Coborâţi pe fereastră fără a mai pierde nici o clipă. Vă aştept sub fereastră.

Viconte de Ferričre.”

Se aplecă pe fereastră şi-i făcu un gest de mulţumire vicontelui, care-i răspunse cu un nou semn ce-i recomanda tăcere şi grabă.

Cavalerul trase de sfoară până când ajunse în posesia funiei pe care, după ce o trase până la jumătate, o dădu pe după bara de fier a ferestrei, lăsând ambele capete să atârne în afară. Imediat vicontele înnodă cele două capete pentru a putea să le prindă cu uşurinţă în mână. Pentru a întinde funia şi a o îndepărta de zid, o înfăşură de jur-împrejurul trunchiului unui copac, păstrând celălalt capăt

în mână. După ce termină toate acestea, făcu acelaşi semn care voia să spună: Grăbiţi-vă!

— Bouracan, ordonă cavalerul cu vocea sa calmă, vei coborî primul. Trinquemaille, îl vei urma pe Bouracan. Când veţi fi jos, îl veţi întâmpina pe domnul conte, care va coborî după voi. Din acel moment, cred că nu mai e nevoie să vă spun, nimeni nu se va mai apropia de el. Du-te, Bouracan, repede.

Prinzând funia în mâini, Bouracan se lăsă să alunece în gol.

Pentru a-i anunţa pe ai lui că a ajuns cu bine, Bouracan trebuia să fluiere scurt. Trinquemaille era pregătit să-l urmeze imediat ce va auzi semnalul.

Dar în momentul în care sperau să audă fluieratul aşteptat, se produse o explozie puternică.

Casa se cutremură din temelii de credeai că se prăbuşeşte şi o enormă jerbă de foc izbucni din gaura lăsată de scara care fusese tăiată. Un fum negru, înţepător, des, invada toată casa. Urmă un zgomot asurzitor de lucruri care se prăbuşesc şi un nor de praf ţâşni până sus.

Totul în mai puţin de o secundă.

După care, asupra străzii se abătu o ploaie înfricoşătoare: cărămizi, pietre, grinzi arse, bare de fier.

Întărâtat că nu-i poate prinde, Guillaume Pentecôte avu această idee diabolică. După ce ordonase distrugerea scării, pentru a nu-i lăsa să coboare, reuşise să îndepărteze toţi locatarii casei, fie cu forţa, fie cu vorbă bună. După ce toată clădirea se goli, aşează dedesubtul palierului celui de-al doilea etaj un butoiaş cu praf de puşcă şi-i dădu foc.

Spera ca în urma exploziei să piară cei pe care-i numea, pentru mulţimea de afară pe care o adusese cu el, blestemaţii de eretici. Dacă prin miracol – trebuia prevăzut totul – ar fi scăpat exploziei, oricum ar fi fost zdrobiţi sub dărâmături şi n-ar fi scăpat focului care ar fi urmat.

Într-adevăr vârtejuri negre de fum se ridicau din acoperişul dărâmat, anunţând în acest fel începutul

pârjolului. Curând urmau să izbucnească şi flăcările.

Din această cauză, Guillaume Pentecôte şi oamenii pe care-i mai avea cu el, rămaseră neclintiţi în faţa casei. Voiau să fie siguri că nici o victimă nu va scăpa din catastrofa pe care o pregătise cu atâta grijă. Era hotărât să nu plece de acolo decât în momentul în care casa, transformată în ruină, s-ar fi prăbuşit.

Capitolul XXIV Încăierarea de la Pré-aux-Clercs.

În momentul în care se produsese explozia, sus, la al doilea etaj, Beaurevers şi tovarăşii săi au fost aruncaţi claie peste grămadă. Şi totuşi, cavalerul găsi timpul necesar pentru a-l prinde pe Francisc în braţe şi a-l apăra cu propriul său corp.

Zăpăciţi de violenţa şocului, rămaseră un moment nemişcaţi.

Beaurevers îşi reveni primul. Se eliberă dintre dărâmături şi-l scoase şi pe Francisc. Fu bucuros să vadă că regele nu este nici măcar rănit, că nu are nici măcar o zgârietură. Nici măcar nu era leşinat, nici el, nici tovarăşii săi.

Mai întâi de toate, cavalerul se repezi la fereastră. Funia se afla la locul ei. Bouracan urca pe ea, sprijinindu-se numai în braţe, cu o agilitate de maimuţă pe care n-ai fi bănuit-o la un individ de talia sa. Urcând, figura sa era înspăimântătoare, arătând o durere sinceră. Zărindu-l pe Beaurevers care-şi scosese capul pe fereastră, se opri şi trăsăturile i se destinseră într-un zâmbet larg, suspinând încântat:

— Dumnezeule…!

Sub el, în grădină, Ferričre arunca privi înspăimântate spre fereastra prin care ar fi trebuit să coboare cavalerul şi oamenii săi.

Beaurevers îi făcu un semn liniştitor. Şi vicontele se lumină la faţă când îl văzu teafăr dar, imediat îşi reluă pantomima care-i spunea: Grăbiţi-vă.

Cavalerul spuse câteva cuvinte lui Bouracan care continua să rămână suspendat pe funie. Acesta, în loc să-şi continue

urcarea, se lăsă să alunece repede pe pământ.

Beaurevers se legă solid pe sub braţe şi, în timp ce Trinquemaille, Corpodibale şi Strapafar vegheau ca această operaţie să se îndeplinească în toată regulă, deoarece îi înţelegeau importanţa, le explică protestanţilor:

— Domnilor, trebuie să înţelegeţi că noile evenimente au schimbat total situaţia. Noul plan cere ca eu să cobor primul.

Aşa cum fusese lăsată funia pe fereastră, cavalerul, se găsea legat cam la mijlocul ei, iar cei trei oameni ai săi o ţineau solid, îl apucă pe Francisc în braţe şi-şi dădu drumul în gol. Cei trei dădeau drumul puţin câte puţin la funie în timp ce, cei doi ofiţeri protestanţi le săriră în ajutor. Jos, Bouracan părând că nu face nici un efort, ajuta această manevră întinzând funia şi ţinând-o la distanţă faţă de zid pentru ca cei doi să nu se lovească.

După câteva secunde, cavalerul şi contele puneau piciorul pe pământ.

Nu peste mult timp li se alăturară şi ceilalţi, după care se îndreptară spre zidul care despărţea grădinile din Chemin-aux-Clercs de strada Marais. În timpul mersului, Ferričre le explică motivul apariţiei sale benefice.

Ne mai amintim că plecase din strada Froidemantel pentru a o întâlni pe Fiorinda. Ajunsese în strada Marais când fata era deja prizoniera bandei lui Guillaume Pentecôte. Dar cum nu-şi putea închipui aşa ceva, nu insistă prea mult la uşă. Neprimind nici un răspuns, trase concluzia că fata nu-i acasă.

Ori, pe când tocmai ajungea în strada Senei, soarta făcu să se întâlnească faţă în faţă cu Fiorinda care-i povesti pericolul în care se aflau prietenii lor. Fără a-l lăsa să scoată vreo vorbă, îi spuse ce are de făcut, arătându-i totodată şi calea pe care urma s-o parcurgă la întoarcere pentru a lua legătura cu asediaţii. După care, fata îl părăsi spunându-i că are de făcut un drum de cea mai mare importanţă.

Vicontele, înţelegând că nu poate pierde nici măcar o secundă, plecă imediat în căutarea funiei.

— Aşa încât, spuse Beaurevers, după ce ascultase toate explicaţiile, sunteţi sigur că nu i s-a întâmplat nimic rău fetei?

— Ah! Da, sigur. S-a îndreptat spre poarta Nesle. Deci, acum se află în Paris. Şi cum am văzut că oraşul e liniştit, nici o tulburare, nici o dezordine, sunt sigur că n-a păţit nimic.

— Cu atât mai bine, spuse cavalerul, cu gândul aiurea.

Şi îşi spuse: „Ce dracu avea de făcut în Paris Fiorinda, ceva aşa de important, încât i-a încredinţat lui Ferričre sarcina pe care singură şi-o asumase…?”

Şi totuşi, pentru moment Beaurevers avea alte preocupări mult mai grave pentru a se gândi multă vreme la Fiorinda.

Ajunseră curând la zidul despărţitor. După cum vă amintiţi, cavalerul văzuse că nu era prea înalt şi-l trecură destul de repede. Acum se găseau în grădina care corespundea casei din Chemin-aux-Clercs.

După cum am mai spus, cele două case erau destul de îndepărtate, nefiind legate între ele decât prin zidul de incintă care le despărţea, zid care era destul de înalt. Ţinta lor nu era casa, ci tocmai acest zid pe care voiau să-l treacă pentru a ajunge în stradă, în speranţa că vor sparge cordonul gărzilor.

Traversând grădina, grupul lor nu a întâlnit nici o persoană. Asta însemna că evadarea lor trecuse neobservată, cel puţin până acum. Şi nu se înşelau.

În momentul în care ajungeau la zid, un om se apropiase în fugă de Guillaume Pentecôte, care se afla în strada Marais şi-i şopti câteva cuvinte la ureche. Furios, acesta lăsă să-i scape o înjurătură. În acele clipe, banda sa nu se mai compunea decât din vreo douăzeci de oameni. E drept că în jurul lor se mai găseau cam cincizeci de indivizi suspecţi din care, cel puţin jumătate, li s-ar fi alăturat dacă ar fi fost chemaţi.

Şi într-adevăr, în momentul în care strigă:

— Blestemaţii de necredincioşi n-au fost prăjiţi!… Pe ei! Să nu-i lăsăm să ne scape! Cel puţin douăzeci de voluntari îl urmară. Ceea ce îi dubla efectivele.

Plecarea lui Guillaume Pentecôte şi a acoliţilor săi, permiseră vecinilor, direct amenităţi de întinderea focului, să încerce să stingă pojarul, sau cel puţin să-l împiedice să se întindă mai departe.

Guillaume Pentecôte şi banda sa de smintiţi o luară la fugă spre câmpia care pe atunci se numea micul Pré-aux-Clercs, pentru a ajunge cât mai repede în Chemin-aux-Clercs.

În acest timp, după cum am mai arătat, Beaurevers şi cei ce-l înconjurau, ajunseseră la zidul despărţitor. Cavalerul îi condusese spre colţul din dreapta, adică înspre partea cea mai apropiată de câmpie, tocmai în locul în care urma să-şi facă apariţia Guillaume Pentecôte şi banda sa.

Ajuns acolo, cavalerul îi întrebă pe protestanţi:

— Domnilor, pot să contez în continuare pe dumneavoastră?

— Domnule, răspunse unul din ofiţeri, consider de datoria noastră să vă urmăm până când ne veţi spune să vă părăsim, sau până când vom fi cu toţii în afara primejdiei. Cred că şi domnii care mă însoţesc sunt de aceeaşi părere.

Şi într-adevăr, ceilalţi îl aprobară.

Beaurevers le mulţumi cu un semn de gratitudine. Dar după figură pe care o arăta, se putea spune că este stingherit, aproape ruşinat. Cu oarecare reţinere, ca şi când s-ar fi scuzat, spuse:

— Ceea ce vă voi cere, domnilor, ar putea să vi se pară cel puţin ciudat… şi nu v-o iau în nume de rău… Dar vă asigur că nu pot face altfel…

Se opri, încurcat.

Cei doi ofiţeri hughenoţi, care acum ştiau de ce e în stare cavalerul, îl îndrăgiseră foarte mult. Văzându-i stingherealã, îl încurajară:

— Domnule, spuse unul din ei, suntem soldaţi. Asta vrea să însemne că executăm orice ordin fără a-l discuta. Daţi-vă ordinele şi nu vă temeţi că vom refuza.

— Fiţi sigur, spuse şi celălalt, că oricare ar fi aceste ordine, vor fi executate… sau noi vom muri.

— Ei, asta mă linişteşte, spuse Beaurevers satisfăcut. Iată deci ce aştept de la dumneavoastră. Veţi escalada acest zid, după care vă veţi afla în strada Echaude. Veţi încerca să străbateţi strada.

— O vom străbate, spuse unul din ofiţeri sigur pe sine.

— Noi, continuă cavalerul, aprobându-l, vom escalada celălalt zid, dinspre strada Senei… Nu-l vom escalada decât în momentul în care voi aţi trecut zidul vostru. Probabil că veţi fi văzuţi… cel puţin aşa o sper.

— Ah! Am înţeles, domnule. Vom fi văzuţi, vă garantez. Şi chiar ne vor urmări, v-o garantez şi pe-asta. Asta doreaţi, nu-i aşa?

— Da, spuse simplu Beaurevers, întinzându-le mâinile.

O dublă strângere de mână, loială, pecetlui înţelegerea.

Coborând vocea, unul din ofiţeri adăugă:

— Încercaţi să ajungeţi la poarta Buci… Vom încerca să-i atragem spre strada Vaugirard.

Ferričre asculta toată această discuţie cu cea mai mare mirare. Nu-l mai recunoştea pe cavaler. Dar cum îl ştia incapabil de a recurge la asemenea fapte numai pentru a-şi salva propria piele, trase concluzia că este vorba de contele de Luvru. Şi pentru prima dată îşi puse întrebarea: „Ah, la naiba! Cine-i acest conte de Luvru? Beaurevers nu se mulţumeşte să-şi rişte propria piele pentru a-l apăra, dar le mai cere, nu fără o oarecare stinghereală, căci, pe toţi dracii, era atât de stingherit, deci cere şi unor necunoscuţi să-i urmeze exemplul. Asta mi se pare deja prea mult.”

La rândul său, Francisc interveni în discuţie, cu vocea-i blândă:

— Domnilor, spuse el, înainte de a ne părăsi, vă rog să aveţi amabilitatea să-mi spuneţi numele domniilor voastre.

Cu toate că n-am petrecut împreună decât puţine minute, numele voastre mi le voi aminti toată viaţa.

Şi Ferričre, cu mintea mereu la pândă, remarcă faptul că nici măcar nu pomenise de marele serviciu ce-i era făcut atrăgând asupra lor haita dezlănţuită.

Protestanţii îşi spuseră numele. Unul din ei se numea de Liverdac, celălalt de Montarrac, simpli gentilomi şi gasconi pe deasupra. Ceilalţi trei erau doi avocaţi şi un negustor, ceea ce nu-i împiedica să umble înarmaţi ca şi oricare gentilom, servindu-se cu uşurinţă de spadele lor, aşa încât reuşiseră să dea o lecţie pe cinste arcaşilor.

Lucrurile se petrecură după cum prevăzuse Beaurevers.

Protestanţii săriră zidul şi, după ce atacară cu furie gărzile postate în preajmă, fugiră spre strada Echaude. La rândul lor, gărzile se năpustiră pe urmele celor doi, drumul devenind liber.

Cavalerul şi însoţitorii săi trecură la rândul lor, zidul şi săriră în strada Senei. Nu văzură nici o persoană în preajma lor.

Drumul fiind liber, se grăbiră spre poarta Buci.

Dar iată că Beaurevers nu prevăzuse totul.

Rospignac îi văzuse şi-i recunoscuse în scurtul moment în care, ascuns pe creasta zidului, aştepta momentul favorabil, adică acel moment în care protestanţii odată apăruţi în stradă, gărzile le-ar fi sărit în spate.

Imediat Rospignac dădu un ordin unuia dintre oamenii săi. Acesta o luă la fugă şi din câteva salturi ajunse în strada Senei… unde se aflau destui oşteni din gardă şi chiar şi locţiitorul poliţiei însoţit cam de patruzeci de arcaşi.

Trupele se puseră în mişcare şi opriră trecerea. Beaurevers înţelese că orice încercare de a străpunge apărarea este zadarnică. Intrarea înspre strada Buci i se păru mai slab apărată. Se hotărî să încerce pe acolo.

Pe de altă parte, nenorocul îl aduse pe Guillaume Pentecôte să sosească tocmai în momentul în care cavalerul şi însoţitorii săi săreau zidul. Şi el îi recunoscu imediat.

Alergă după gărzile care-i urmăreau pe cei doi protestanţi şi le ceru să se întoarcă, ceea ce şi făcură.

Aşa încât toate forţele: arcaşi, soldaţi, spadasinii lui Rospignac şi mulţimea furioasă, toţi aceştia, dezlănţuiţi, urmau să ia cu asalt grupul lui Beaurevers.

Capitolul XXV Încăierarea de la Pré-aux-Clercs (urmare)

Ieşind din strada Senei, manevra gărzilor şi a arcaşilor a constat în a bara drumul spre oraş pentru rebeli. Lucru ciudat, pentru locţiitorul poliţiei criminale, reprezentând autoritatea, regele şi apărătorii acestuia erau simpli rebeli. E drept că în afară de Beaurevers şi Rospignac, nimeni nu ştia că sub numele de conte de Luvru se ascunde însuşi regele.

Totodată, manevra mai consta şi în interzicerea accesului spre strada Buci. E sigur că locţiitorul poliţiei criminale fusese încredinţat că-i vor sosi întăriri dinspre Pré-aux-Clercs. Această manevră ar fi avut drept scop oprirea rebelilor pe Chemin-aux-Clercs, unde s-ar fi aflat prinşi între forţele de poliţie, pe de o parte şi oamenii lui Rospignac, pe de altă parte.

Manevra nu reuşi decât pe jumătate: dacă soldaţii şi arcaşii reuşiseră să ocupe drumul spre oraş, nu acelaşi lucru se întâmpla şi în strada Buci, unde ajunseră prea puţini dintre ei.

Beaurevers se văzu încolţit din trei părţi: în faţă, bariera de netrecut a soldaţilor, în spate, mulţimea dezlănţuită condusă de Guillaume Pentecôte, care se apropia în fuga mare strigând ameninţări cu moartea şi care l-ar fi zdrobit, fără doar şi poate.

La dreapta, în capătul străzii Buci, se întrevedea o speranţă. Acolo nu distinse decât vreo douăzeci de soldaţi, cel mult. Se putea că numărul lor să sporească pe măsură ce trupele ieşeau din strada Senei.

Se hotărî să treacă pe acolo, înainte ca barajul să devină mai puternic.

După ce luă această hotărâre, Beaurevers ordonă în şoaptă ceva oamenilor săi. De abia termină ce avu de spus şi dispozitivul de luptă se formă cu o rapiditate fantastică.

Ca urmare a ordinelor sale – de care Francisc şi Ferričre nici măcar nu aflară – formaţia se constitui astfel: Beaurevers, singur în frunte, Strapafar şi Corpodibale, în stânga şi în dreapta sa, ceva mai în spate, urmau Francisc şi Ferričre, iar Trinquemaille şi Bouracan încheiau trupa.

În acest fel, Francisc şi Ferričre se văzură înconjuraţi mai înainte de a-şi da seama de ce se întâmpla.

Trăgându-şi spada din teacă, Beaurevers îşi lansă faimosul strigăt de luptă:

— Beaurevers! Regele loviturii frumoase! Ceilalţi, în frunte cu Francisc, într-o singură voce, îi răspunseră:

— Beaurevers...!

Şi năvăliră înainte…

Beaurevers, scânteietor, zbârlit, furios, înfricoşător, lovea fie cu vârful spadei, fie cu tăişul, împungând şi tăind, fără alegere, pătrunzând ca o pană de despicat lemne printre gărzile înspăimântate, zdrobindu-le şi dislocându-le, croind astfel un drum larg, însângerat, urmat de ceilalţi tovarăşi ai săi.

Asta dură câteva secunde, un minut cel mult.

Şi deodată, nimic.

Cei şapte viteji trecuseră. Strada era liberă în faţa lor. O luară drept înainte, în pas alergător.

După câţiva paşi, Beaurevers întoarse capul fără să se oprească. În spatele lor domnea aceeaşi tăcere grea, de stupoare, care urmează de obicei unei înfrângeri neaşteptate.

Cavalerul, care avea atenţia mereu la pândă, observă că Francisc şchiopătează uşor. Mersul rapid se pare că-i cauza unele dureri.

— Sunteţi rănit, domnule? întrebă cavalerul neliniştit.

— A, nu! îl linişti Francisc. Cred că în timp ce atacam mi-am scrântit piciorul… Nu-i nimic, trece.

Aceste cuvinte, departe de a-l linişti pe Beaurevers, făcură să-i sporească neliniştea. Francisc, oricât şi-ar fi dat silinţa, nu-şi putea ascunde durerea care-i desfigura faţa. Cavalerul ştia mai bine decât oricare altul că regele nu putea susţine un efort prea îndelungat, obosea destul de repede. Ori, de câteva ore, Francisc fusese supus unui efort care-i depăşea puterile.

— Să încercăm să ajungem până la răscruce, spuse Beaurevers. În strada Four, în faţa mănăstirii, e un zid de incintă pe care-l vom escalada şi astfel ne vom afla la adăpost, în grădină. Din grădină în grădină, vom ajunge până în strada Vaugirard… La nevoie, vă voi duce în spate. Ajunşi acolo, departe de orice luptă, vom găsi un adăpost oarecare.

Da, dar trebuia să ajungă până la acel zid. Nefericirea era nu faptul că acesta ar fi fost prea departe – câţiva zeci de metri – dar Guillaume Pentecôte şi banda sa îi urmăreau în fuga mare.

Trebuiră să o ia şi ei la fugă. Şi cum nimeni nu le stătea împotrivă, Beaurevers dădu din nou câteva ordine care schimbară formaţia de luptă. Pericolul fiind în spatele lor şi gata să-i ajungă în orice moment, după ce-l încredinţa pe Francisc lui Strapafar şi Corpodibale care ştiau ce au de făcut, flancat de Trinquemaille şi Bouracan, care nu-şi lepădase enorma bară de fier, trecu în spatele grupului.

În formaţia asta mai avansară câtva timp. Dar erau obligaţi să-şi potrivească mersul după al lui Francisc care părea din ce în ce mai obosit. Şi gloata se apropia ameninţător, astfel încât, curând le-ar fi căzut în spate.

În acel moment, Beaurevers se hotărî. Luându-l pe Francisc în braţe, îl aruncă pe umăr şi fără a părea incomodat de greutatea suplimentară, o luă la fugă. Ferričre alerga alături de el. Ceilalţi patru îi urmau şi aveau sarcina de a-i opri pe următori, dându-le celor din faţă timpul necesar de a ajunge la zidul de care pomenise cavalerul.

Curând ajunseră la răspântie, cu mult înaintea gloatei. Mai aveau cam şaptezeci de paşi până la zidul pe care trebuiau să-l escaladeze şi care se afla pe strada Four, chiar între străzile Boucheries şi Saint-Sulpice. Înspre strada Boucheries se mai găseau patru sau cinci case, cu faţada spre strada Four. Tot cam atâtea se aflau şi înspre strada Saint-Sulpice. Zidul cu pricina lega între ele cele două grupuri de case. Curând Beaurevers depăşi răspântia.

În acel moment, din întunericul străzi Four şi Saint-Sulpice se auzi zgomotul unei alergări, însoţite de strigăte puternice. După zgomotul paşilor, îşi dădu seama că cele două trupe care urmau să apară, erau cel puţin la fel de numeroase ca şi banda care se afla pe urmele lor.

Şi ceea ce era mai rău, era faptul că noii veniţi deja ieşeau din strada Saint-Sulpice. Grupul lui Beaurevers nu mai putea ajunge la zid. Trupa le-o luase înainte. Şi nu erau bandiţi sau oameni din popor. Nu, purtau uniforme şi aveau aerul unei trupe de soldaţi gentilomi, echipaţi de război, cu casca pe cap şi platoşe de piele de bivol.

— Blestem! urlă Beaurevers disperat de neşansa care-l urmărea.

Şi aruncă o privire sălbatică în jurul său.

În mijlocul răspântiei, la doi paşi de el se afla construcţia masivă a stâlpului infamiei al mănăstirii. Dintr-o săritură ajunse acolo, cu intenţia ca la adăpostul acestei construcţii să poată să se apere.

Când ajunse acolo, observă o uşă, solidă, de stejar, placată cu benzi groase de fier şi piroane uriaşe.

Ca prin minune, uşa era deschisă…!

Deschizând-o uşor, văzu un bărbat – călăul mănăstirii sau unul din ajutoarele sale – care, cu o încetineală leneşă, făcea puţină ordine în acel loc de supliciu.

Nu trecuse mai mult de o secundă de când cavalerul observase uşa. Cu o lovitură de picior o deschise larg şi năvăliră cu toţii înăuntru, după care ferecară uşa cu zăvoarele enorme cu care era înzestrată în interior.

În faţa acestei invazii, individul rămase cu gura căscată, rostogolind nişte ochi înspăimântaţi. Văzându-i pe cei şapte, în zdrenţe, acoperiţi de sânge şi praf, sudoarea curgându-le pe frunte, cu spadele în mână şi figuri înspăimântătoare, crezu că i-a sunat ceasul de pe urmă şi, clănţănind din dinţi, căzu în genunchi cu mâinile împreunate a rugăciune.

Beaurevers se grăbi să-l liniştească:

— Dacă taci din gură, nu-ţi vom face nimic. Dar dacă scoţi şi cel mai mic sunet…

Şi-şi arătă pumnalul înroşit de sânge, încât bietul nefericit, tremurând din toate încheieturile, îşi duse ambele mâini la gură ca pentru a arăta că va fi mut ca un mort.

Nu-i mai dădură nici o atenţie, siguri fiind că nu va scoate nici un sunet.

Cu toţii se aflau la capătul puterilor. Ferričre şi Francisc, epuizaţi, se aşezară pe o bârnă şi începură să-şi şteargă sudoarea.

După ce răsuflă câteva secunde. Beaurevers şi cei patru oameni ai săi trecură la treabă. Asta înseamnă că ridicară în spatele uşii o baricadă cu tot ceea ce găsiseră la îndemâna: bârne şi grinzi de lemn se găseau din belşug.

Tot acţionând, Beaurevers rosti la un moment dat:

— Mi se pare că soldaţii ăştia care au ieşit din strada Saint-Sulpice ne-au strigat ceva… A auzit cineva ce-au spus?

Şi Francisc îi răspunse:

— Cred că am auzit când ne spunea să nu ne fie teamă, că tocmai pe noi ne caută.

— Aşa deci! zeflemisi Beaurevers. Atunci, asta era sfidarea lor?… Ei bine, pe toţi dracii, primim provocarea!… Cred că-i vom reîntâlni în condiţii de egalitate… vom vedea atunci de ce sunt în stare.

Nu le trebuiră mai mult de un minut pentru a baricada uşa. Baricada îi satisfăcea pe toţi. De altfel era şi timpul, deoarece în jurul stâlpului se auzeau vociferări din ce în ce mai puternice.

În timp ce se aşteptau să audă lovituri de berbece în uşă, Beaurevers îi asigură:

— Uşa-i destul de rezistentă, răspund de asta… numai dacă nu vor face rost de petarde, aşa cum au găsit şi praf de puşcă. Dar şi-n acest caz, ne putem refugia la etaj unde le vom da destulă bătaie de cap.

Pentru a se convinge, cavalerul urcă la etaj. Acolo erau ţinuţi nefericiţii care urmau să suporte rigorile justiţiei mănăstirii. Acest singur etaj era destul de puţin înalt, dar Beaurevers văzu că de acolo puteau ţine la respect mulţimea asediatorilor, strivind pe cei ce vor încerca să se apropie de uşă. Proiectile de tot felul şi toate mărimile se găseau acolo în cantităţi mari.

După ce coborî, cavalerul rămase cu urechea la pândă. Ceilalţi îi urmară exemplul.

Atacul de care se temeau, întârzia. Zgomotele şi strigătele care le semnalase apropierea bandei lui Guillaume Pentecôte încetară brusc. Şi totuşi, se simţea că mulţimea era masată în jurul celor patru ziduri care-i adăposteau. Şi totuşi, această mulţime rămase nemişcată, ca ţintuită în loc din cauza vreunui eveniment neaşteptat – sau poate datorită vreunei ameninţări de care ei nu ştiau – şi o tăcere de moarte o cuprinse.

Tăcere datorată uluielii?… Datorată fricii?… Degeaba cei dinăuntru încercau să ghicească.

Beaurevers, având intenţia să urce din nou la etaj pentru a cerceta locurile, făcu doi paşi pe scară, dar se opri.

Şi atunci, tot atât de brusc cum se lăsase, tăcerea fu spartă. Dar de această dată nu mai izbucniră strigăte şi urlete. Era ceva mult mai impresionant şi mai înfricoşător prin neprevăzutul său.

Un cântec uşor, blând, de o nespusă armonie, care în simplitatea sa maiestuoasă avea ceva pătrunzător careţi oprea respiraţia, îţi răscolea măruntaiele. Şi cântecul acesta religios intonat de numeroase voci bărbăteşti, la

început slab ca un murmur, prinse putere, se avântă într-un crescendo a cărei amploare avea o putere extraordinară.

Mulţimea rămase mută sub vraja acestui cântec, ascultând cu lăcomie, toţi aflându-se sub imperiul unei emoţii de care nu puteau scăpa. Până şi cea din urmă brută aflată în mulţime simţea că devine mai bun, mai omenos.

— Oh! murmură Francisc răvăşit, cine sunt oamenii aceştia care pot cânta aşa?… Şi ce-i acest cântec?… În viaţa mea n-am auzit ceva mai înălţător.

Dar Beaurevers înţelese şi-i răspunse cu un zâmbet maliţios:

— Aceşti oameni, domnule, sunt cei care sunt acuzaţi de cele mai groaznice crime pe care imaginaţia le poate naşte. Sunt aşa numiţii hughenoţi, eretici. Pentru a le spune pe nume, sunt protestanţii. Cât despre cântecul pe care-l găsiţi atât de minunat şi care, într-adevăr, e deosebit de înălţător, psalmii lui David, traduşi în franceză de însuşi seniorul Clement Marot, muzica aparţinând unui menestrel inspirat numit Guillaume Franc.

— Protestanţi!… murmură visător Francisc. Beaurevers îl privi o clipă cu acelaşi surâs maliţios şi, făcându-le semn să păstreze tăcerea, urcă la etaj. Şi iată ce văzu:

Dintr-o parte, dinspre strada Buci, se vedea Guillaume Pentecôte şi banda sa, care tocmai începeau să se agite. De cealaltă parte, dinspre strada Four, un grup de douăzeci, douăzeci şi cinci de gentilomi. Chiar aceia a căror sosire neaşteptată îl obligase pe cavaler să se refugieze în clădirea stâlpului infamiei al mănăstirii. Aceştia, cu curaj, îşi arătau credinţa lor religioasă intonând psalmii lui David şi sfidând pe oricine. Acest fapt, mai e nevoie s-o spunem… scosese la ferestrele caselor pe toţi locuitorii din preajmă. Şi, trebuie să adăugăm că, glasurile multora dintre ei se uniseră fără teamă cu ale acelora din stradă.

Acum, tot acest grup de hughenoţi se îndreptau hotărâţi spre banda lui Pentecôte, arătând prin atitudinea lor că au intenţii puţin binevoitoare.

În fruntea acestora, Beaurevers recunoscu pe cei doi ofiţeri gasconi: Liverdac şi Montarrac care îşi asumaseră sarcina de a atrage asupra lor gărzile din Chemin-aux-Clercs. Cei doi se îndreptau decişi spre locul în care cavalerul şi însoţitorii săi îşi găsiseră adăpost.

Cavalerul nu se mai înşelă asupra intenţiilor acestora: erau prietenii care aduceau cu ei un ajutor puternic. Coborî treptele în fugă, strigând vesel:

— Pe toţi sfinţii, aceşti Montarrac şi Liverdac sunt într-adevăr nişte gentilomi de ispravă!

Şi năpustindu-se spre baricadă din spatele uşii, începu s-o demoleze, spre marea uimire a. lui Francisc şi Ferričre, care se întrebau dacă nu cumva cavalerul înnebunise.

Tot demolând, Beaurevers începu să le explice:

— Ştiţi de cine sunt conduşi hughenoţii ăştia viteji, domnule conte?… De domnii de Liverdac şi de Montarrac… Aceşti viteji ofiţeri ne-au adus întăriri şi ce întăriri! Începe lupta, domnule, dar de această dată forţele sunt egale, în aer liber şi încă pe lumină. Ah! Pe toţi dracii, avem de ce râde acum.

În uşă se auziră câteva bătăi puternice şi o voce rosti:

— Deschideţi, domnilor, suntem prieteni!

— Imediat, imediat! strigă cavalerul nebun de bucurie.

Uşa se deschise de îndată şi pe pragul ei apărură cei doi ofiţeri. Văzându-l pe Beaurevers, înţepeniră în poziţie de drepţi şi-şi pocniră călcâiele, după care-şi scoaseră spadele şi salutară cu graţie. Cu un surâs liniştit, rostiră pe rând:

— Domnule, spuse unul din ei, am văzut că misiunea pe care ne-aţi încredinţat-o a dat greş. Ne-am gândit că în acest caz, sunteţi la ananghie, chiar dacă nu era în întregime din vina noastră şi atunci am încercat să facem tot posibilul pentru a repara răul, dacă am mai fi avut timpul necesar, am adunat cât mai mulţi din coreligionarii noştri şi iată-ne!

— Folosiţi-ne după cum credeţi de cuviinţă, rosti şi celălalt. Suntem gata să vă executăm ordinele, oricare ar fi ele.

Beaurevers îi privi câteva clipe în tăcere şi, cu un aer foarte serios, întorcându-se spre Francisc, întrebă:

— Ei bine, domnule, ce spuneţi?

— Spun, exclamă regele profund emoţionat, spun că am întâlnit doi viteji!… Ba chiar mai mult, doi gentilomi desăvârşiţi!

Cei doi ofiţeri se înclinară ca doi gentilomi care tocmai au primit din partea unui egal un compliment elogios. După care se întoarseră spre Beaurevers şi-şi reluară ţinuta rigidă, de soldaţi disciplinaţi.

Cavalerul rosti cu o voce pe care emoţia i-o schimbă:

— Domnilor, aţi făcut mai mult decât mi-aţi promis, mai mult decât ne-aţi fi datorat. Acum eu am devenit datornicul domniilor voastre. Sper că va veni şi ocazia când cavalerul de Beaurevers va putea să arate cum înţelege să-şi plătească datoriile de acest fel. Cu asta vreau să spun că nu am ce ordine să vă dau şi că m-aş simţi mai mult decât onorat să le primesc pe ale domniilor voastre. Văd că intenţia voastră e de a administra acestei bande de băieţi răi corecţia pe care o merită.

În tot acest timp, când se schimbau cuvintele de politeţe, trupa hughenoţilor se apropiase în ordine de bătaie. De o parte a stâlpului infamiei hughenoţii, de cealaltă parte, Guillaume Pentecôte şi oamenii săi.

Dar de ce nu începuse încă lupta? Asta din cauză că Pentecôte se codea. Nemernicul vedea că superioritatea numerică e de partea sa. Dar tot atât de bine vedea că protestanţii erau mai bine înarmaţi, ba chiar erau echipaţi şi cu platoşe. Ceea ce într-o luptă cu arme albe constituie un avantaj hotărâtor. Şi apoi, se dumirise în privinţa valorii tâlharilor care i se alăturaseră. Buni pentru a ucide şi a jefui, dar în caz de luptă regulată, s-ar fi răspândit ca potârnichile.

Nu se putea bizui decât pe oamenii săi. Cel puţin, de ei era sigur. Dar, în situaţia asta, se găsea în inferioritate şi avea toate şansele să fie înfrânt.

Toate acestea-i trecură prin minte lui Guillaume Pentecôte. Şi poate că, dându-şi seama de inferioritate, ar fi renunţat la luptă şi s-ar fi retras... chiar dacă ar fi revenit după plecarea blestemaţilor de hughenoţi.

Dar tocmai în momentul în care voia să dea ordinele necesare pe pragul uşii apăru Beaurevers şi contele de Luvru. Nu mai era posibil să se codească, să dea bir cu fugiţii. Cu atât mai mult cu cât ştia că Rospignac îl pândea de la lucarna unei case învecinate şi că nu i-ar fi iertat faptul de a nu îndeplini misiunea încredinţată. Aşa încât dădu dispoziţiile necesare pentru începerea luptei.

Şi totuşi, gentilomilor hughenoţi le era silă să se bată cu acea adunătură de puşlamale.

Unul din ei făcu câţiva paşi şi strigă dispreţuitor:

— Hei! Voi, bandiţi de drumul mare, căraţi-vă dacă nu vreţi să vă scoatem maţele.

Din rândul tâlharilor izbucni un torent de înjurături şi imediat se auziră strigăte de încurajare:

— Moarte ereticilor! Pe foc cu hughenoţii! Ucide! Ucide!

Era cel mai bun mod de a-i întări pe protestanţi care la rândul lor le răspunseră:

— Moarte papistaşilor! Şi bătălia începu.

Ceea ce prevăzuse Guillaume Pentecôte se întâmpla curând: adunătura de puşlamale care i se alăturase, văzându-se atacată atât de violent, se împrăştie imediat, dispărând ca prin farmec. Dacă mai rămaseră dintre ei vreo zece şnapani. De altfel, Pentecôte nici măcar nu-i mai luă în calcul. Luase hotărârea înţeleaptă de a se bizui doar pe oamenii săi.

Curând, încăierarea deveni generală, protestanţii, care atacau şi erau disciplinaţi ca soldaţii, se grupară în trei cete. Fiecare din acest grup se înfipse în ceaţa condusă de Guillaume Pentecôte ca trei pene de fier care despică un trunchi, împrăştiind-o.

Manevra le fusese uşurată şi de faptul că Pentecôte îşi împărţise oamenii în două. Una din grupe avea sarcina de a

ţine piept grosului asediatorilor. Aceasta cedă repede şi se retrase în direcţia străzilor Buci şi Boucheries.

În realitate, retragerea era vicleană, având drept scop îndepărtarea protestanţilor de locul unde se adăpostise Beaurevers şi Francisc care, pe lângă cei patru duläi ai cavalerului şi Ferričre mai erau sprijiniţi şi de Montarrac şi Liverdac. Cu toţii formau un grup distinct.

A doua ceată, compusă din cincisprezece spadasini, dintre cei mai buni, conduşi chiar de Guillaume Pentecôte, urma să năvălească asupra lui Beaurevers şi să încerce să-l ucidă pe el şi pe Francisc, fără să se preocupe de ceilalţi oameni din grup. După care, la un semnal al lui Pentecôte, urmau să se regrupeze şi să dispară imediat. Din moment ce treabă pentru care erau plătiţi fusese îndeplinită, ce rost avea să se lase ucişi de hughenoţi. De altfel, puţin le păsa tâlharilor de aceştia.

Lucrurile se petrecură aşa cum le gândise Guillaume Pentecôte. Sau cel puţin în parte.

Adică grupul lui Beaurevers se văzu izolat. Dar asta fu totul.

Mai întâi, cavalerul îl încredinţa pe Francisc celor patru oameni ai săi, care-l încadrară imediat, lăsându-i totuşi libertatea perfectă de a acţiona în luptă. Aveau rolul de a veghea asupra lui şi de a para loviturile care-i erau adresate. Pe de altă parte trebuiau, fără a-l lăsa să observe, să-l conducă pe Francisc înspre părţile mai puţin periculoase.

Din această dispunere rezultă următoarele: în primul rând, Beaurevers, liniştit în ceea ce-l privea pe rege, se putu dedica în întregime ofensivei pe care o conduse cu violenţă, potrivit obiceiului său.

În al doilea rând, Francisc credea că acţionează liber şi după cum credea el de cuviinţă, când în realitate nu era decât prizonierul lui Trinquemaille, Bouracan, Strapafar şi Corpodibale care-l conduceau în aşa fel încât tot ceea ce făcea regele, îi reuşea, iar vanitatea sa era salvată.

În scurtă vreme, răspântia era presărată cu răniţi şi morţi din ambele tabere. Dacă protestanţii atacau cu furie şi nu-şi menajau vieţile, trebuie să recunoaştem că şi oamenii lui Guillaume Pentecôte îşi câştigau cinstit banii, opunându-le o rezistenţă înverşunată, într-adevăr, tâlharii erau viteji şi Rospignac, care-i alesese el însuşi, putea pe bună dreptate să fie mândru de ei, deoarece niciunul nu dăduse bir cu fugiţii.

Capitolul XXVI Arestarea.

La urma-urmei Guillaume Pentecôte nu-şi făcea nici o iluzie cu privire la finalul luptei. Îşi spunea că numai dacă ar fi ajutat de un noroc ieşit cu totul din comun, scopul principal – care era uciderea lui Beaurevers (nu se mai punea problema capturării sale) şi a contelui de Luvru – ar fi putut fi atins. Asta nu-l împiedică să facă totul pentru a reuşi, încât el şi oamenii săi se băteau ca nişte diavoli.

Dar dacă Pentecôte nu mai credea în suprimarea celor doi, pentru care fusese plătit, nici nu-şi închipuia severa înfrângere care-l aştepta pe câmpul de luptă.

Manevra pe care o concepuse trebuia să-i reuşească din prima încercare, fără de care ar fi urmat un eşec total. Şi asta, Pentecôte o văzu pe propria-i piele.

Beaurevers nici măcar nu sesiză că grupul lui este izolat de cel al protestanţilor. Violenţa luptei care se abătuse asupra lui nu-l lăsase să observe aşa ceva şi nu-l făcu decât să adopte tactica de a ucide cât mai mulţi derbedei care-l atacau cu înverşunare.

Din mâna lui Bouracan smulse drugul de fier masiv şi se aruncă în învălmăşeală. Ferričre şi cei doi ofiţeri gasconi îl urmară, atacând cu furie, atât cu spada cât şi cu pumnalul.

Învârtind ghioaga de fier, Beaurevers dădea impresia unui nebun. Se afla în tot locul cu o forţă fenomenală şi cu rapiditatea furtunii. Braţul lui se ridica şi se lăsa fără odihnă. Aceste două mişcări erau aşa de rapide, încât păreau una singură. Şi ori de câte ori braţul îi cobora, bara de fier dobora câte un duşman.

Ferričre, Francisc şi cei patru oameni ai cavalerului, ca şi cei doi ofiţeri, îl completau de minune. Peste puţin timp se puteau considera stăpâni pe câmpul de bătaie.

Spadasinii lui Rospignac erau înfrânţi. La un moment dat, fusese o simplă înfrângere. Una destul de onorabilă. Dar de acum, înfrângerea se transformă în derută.

Protestanţii, mai bine înarmaţi şi mai numeroşi, luară iniţiativa asupra grupului lui Pentecôte şi-i spulberară pe aceştia din locul unde se dădea bătălia principală care, în conştiinţa lor, deţinea locul principal.

Deoarece rămaseră fără adversar, se întoarseră şi căutară în spatele atacatorilor lui Beaurevers.

În momentul când protestanţii atacară grupul lui Guillaume Pentecôte, se auzi un fluierat strident, venind dinspre strada Buci. E sigur că era un semnal deoarece, imediat Guillaume Pentecôte îi răspunse cu un alt semnal, pe o altă tonalitate.

Imediat ce răspunse semnalului, fără a se mai interesa de oamenii săi, Pentecôte întoarse spatele şi o luă la fugă înspre strada Boucheries. Însoţitorii săi, care încă mai erau încă în viaţă făcură acelaşi lucru, răspândindu-se în toate direcţiile, mai puţin înspre strada Buci.

Mânaţi de elanul luptei, însufleţiţi poate şi de dorinţa de răzbunare, scuzabilă la aceşti oameni persecutaţi pentru convingerile lor religioase, protestanţii se aruncară pe urmele celor ce se retrăgeau, hotărâţi să nu-i cruţe, aşa încât Beaurevers şi tovarăşii săi ramaseră singuri, stăpâni pe câmpul de bătaie, cu Montarrac şi Liverdac alături.

— Victorie! Izbucniră, victorie deplină!… Şi ce luptă!… O adevărată bătălie, pe legea mea!… Priveşte, cavalere…

Dar nu-şi sfârşi fraza. Privirea i se fixă asupra lui Beaurevers dar, la vederea acestuia, bucuria i se schimbă imediat în nelinişte.

Toţi ceilalţi, bucuroşi că şi Francisc, se simţiră dintr-o dată îngheţaţi, pradă unei nelinişti inexplicabile.

Da! Beaurevers nu părea nicidecum mulţumit!

Livid, zbârlit, congestionat, părea personificarea furiei şi disperării.

Şi, deoarece privirea-i furioasă era îndreptată spre strada Buci, se întoarseră cu toţii privind în acea direcţie şi ascultând cu atenţie.

Auziră, ceea ce zgomotul luptei de până atunci acoperise, tunetul unei cavalcade în galop. Şi mai văzură că trupă, în rânduri de câte patru, se îndrepta chiar spre ei.

— Gărzile regelui! murmură unul din ofiţeri…!

— Ei da, gărzile! izbucni Beaurevers într-un acces de furie. Iată de ce blestemaţii ăştia şi-au luat tălpăşiţa. Ştiau ei ce ştiau. Fluieratul acela nu era decât un semnal de avertizare!

Şi cu un hohot de râs care friza demenţa:

— Blestem!… Acum gărzile!… dar ce demon din iad vrea să-mi joace festa chiar azi?

Îşi dădu seama că nu poate trece peste acest obstacol. Era o companie întreagă: o sută de oameni, tocmai în momentul în care era sigur că totul se sfârşise.

Ştia, fireşte, că un singur semn al lui Francisc ar fi făcut ca aceşti oameni să le dea ascultare şi tocmai asta-l umilea cel mai mult.

Mândria lui Beaurevers era aceea de a-l apăra pe Francisc cu propriile sale mâini. Pentru asta luptase cu atâta furie. În caz contrar, înainte de luptă, l-ar fi putut sfătui pe rege să spună cine este şi să trimită după ajutoare. Ar fi avut cu atât mai multe merite dând un astfel de sfat, cu cât nu-i intra în obicei aşa ceva.

Dar acum, după ce intrase în luptă şi o terminase învingător, să se vadă nevoit să dezvăluie identitatea contelui de Luvru, i se părea umilitor. După părerea sa, însemna umilinţa şi dezonoarea.

Francisc înţelegea lupta care se dădea în sufletul cavalerului. Astfel încât, punându-şi mâna pe umărul lui Beaurevers, rosti în modul cel mai serios, convins de bună seamă:

— Ei şi! Ce dacă sunt gărzile regelui… le vei înfrânge ca şi pe ceilalţi.

Beaurevers îşi plecă fruntea. Nu era chiar aşa de încrezător că regele.

Şi totuşi nu era omul care să se dea bătut aşa de uşor.

— Stâlpul! exclamă el cu o voce aspră, înţelegând despre ce-i vorba, năvăliră cu toţi într-acolo.

Dar de această dată găsiră uşa ferecată. Sigur că individul pe care-l găsiseră acolo, de cum ieşiseră, avusese grijă s-o ia la sănătoasa şi să închidă uşa.

Gărzile se apropiau într-un galop susţinut.

Ce să facă? Să fugă? La ce-ar fi folosit? Caii i-ar fi ajuns curând din urmă. Trebuiau să ţină piept.

Beaurevers, îşi reveni imediat şi făcu un semn:

La acesta cei patru îl proptiră pe Francisc de stâlp şi se postară în faţa lui. Ferričre, Liverdac şi Montarrac constituiră un al doilea zid în faţa celor patru. Rămas singur, Beaurevers se aşează în fruntea tuturor. Într-o mână ţinea spada, în cealaltă strângea furios bara de fier. Toţi ceilalţi aveau în mâini spadele şi pumnalele. Tot acest dispozitiv constituia o barieră de oţel care trebuia să fie zdrobită mai înainte de a se ajunge la Francisc. Conform dispunerii lor, nu puteau fi atacaţi decât din faţă.

Gărzile năvăliră din strada Buci în rânduri de câte patru şi, în răspântie, se desfăşurară într-o linie de bătaie dublă, formând un semicerc. Centrul semicercului, lansat cu toată viteza cailor, se opri la câţiva paşi în faţa lui Beaurevers. Marginile semicercului îi înconjurară imediat.

Atunci când manevra luă sfârşit – şi trebuie să spunem că fusese dusă la îndeplinire cu o viteză şi precizie remarcabile – Beaurevers se găsi, împreună cu oamenii săi, prinşi ca într-o plasă.

Revenindu-şi în fire, cavalerului îi luciră în priviri sclipirile nebuniei şi s-ar fi aruncat chiar atunci împotriva gărzilor. Cu greu reuşi să se stăpânească.

Şi asta numai din cauză că, odată săvârşita manevra, călăreţii se opriră brusc şi mai ales datorită faptului că niciunul nu avea spada în mână. Cu toţii stăteau ţepeni în şa, precum statuile, de parcă aşa i-ar fi vrăjit bagheta unui magician.

În cele din urmă, ofiţerul care-i comanda, se apropie de ei călare, cu spada în teacă.

Şi nici nu părea surprins de ţinuta ameninţătoare a acestui grup, înfricoşător şi prin faptul că se aflau într-un loc infamant.

— Ei nu! spuse el deodată, chiar voi sunteţi domnule de Beaurevers?

— Da, eu însumi! strigă cavalerul, care nu mai înţelegea nimic.

Ridicându-şi pălăria, ofiţerul îi explică, înclinându-se pe gâtul calului:

— Păi… domnule… sunteţi într-o stare!… Al naibii să fiu dacă v-aş fi putut recunoaşte.

Şi adăugă pe un ton curtenitor:

— Domnule de Beaurevers, sluga dumneavoastră. Totul era atât de extraordinar şi de neprevăzut, încât cavalerul rămase pentru câteva secunde fără grai.

Oricum, îşi reveni cu un efort şi-i răspunse, înapoindu-i salutul:

— Domnule de Genlis, spuse cu aceeaşi curtenie, la ordinele voastre.

Dar imediat îşi reluă ţinuta ameninţătoare, rămânând pe mai departe atent la tot ce-l înconjura.

Şi totuşi, ofiţerul pe care-l numise de Genlis continuă liniştit:

— Dacă sunteţi amabil, domnule de Beaurevers, spuneţi-mi care din însoţitorii voştri este domnul conte de Luvru.

Dar cavalerul nu mai avu timp să răspundă. Cu un gest autoritar, Francisc dădu la o parte pe cei patru şi se aşează în dreapta cavalerului:

— Eu sunt contele de Luvru! spuse el.

Genlis îl privi întru câtva mirat. Surâzând, îl salută ca pe o femeie.

Înciudat, Francisc îi înapoie salutul, poate puţin prea aspru.

— Ei bine, domnule conte de Luvru, spuse Genlis, cu aceeaşi linişte şi indiferenţă şi voi, cavalere de Beaurevers, am onoarea de a vă face cunoscut că sunteţi prizonierii mei.

Capitolul XXVII Fiorinda acţionează.

Părăsindu-l pe Ferričre, ştim că Fiorinda se îndreptase spre poarta Nesle. Pe cheiul Augustinilor, chiar în faţa mănăstirii şi alături de Château-Gaillard – care se afla chiar în faţa Turnului Nesle – se găsea o scară de piatră, fără balustradă, scara care cobora până la Sena. La baza scării, pe apă, se puteau vedea cam o jumătate de duzină de bărci în care se aflau unul sau doi barcagii. Câţiva metri mai departe se afla o altă scară la care acosta podul plutitor. Şi cum cursele acestuia nu erau chiar regulate, aceşti nefericiţi pândeau apariţia vreunui trecător care, grăbit fiind, ar fi apelat la serviciile lor pentru a traversa râul.

Fata sări în prima barcă pe care o văzu condusă de doi bărbaţi:

— Repede!… cât puteţi de repede!… le ordonă ea.

Câteva minute mai târziu, Fiorinda se afla pe chei, la câţiva paşi de strada Austruce, unde se afla şi principala poartă de acces în palatul Luvru, unde alergă imediat.

Mai întâi trebui să parlamenteze cu ofiţerul de gardă. Dar avea povestea pregătită: trebuia să transmită un mesaj verbal, de cea mai mare importanţă, domnului Griffon, valetul personal al regelui, din partea rudei sale, domnul conte de Luvru.

— Să-l deranjez pe domnul Griffon, valetul de încredere al regelui!… Ei la dracu! Nu-i chiar de colo. Mai întâi trebuie să ştiu pentru ce, obiectă acesta.

— Mi s-a ordonat să nu comunic acest mesaj decât domnului Griffon, personal. Scuzaţi-mă, domnule, dar trebuie să urmez acest ordin. Nu pot trăda încrederea ce

mi-a fost arătată şi care, drept să vă spun, mă onorează. Tot ce vă pot spune este faptul că domnul Griffon nu numai că nu se va simţi deranjat, dar vă va fi chiar recunoscător că mă ajutaţi să mă prezint în faţa sa.

— Ei bine, trimit să fie chemat domnul Griffon… dar vă previn că veţi fi răspunzătoare dacă mesajul nu e important.

— Din partea asta nu am de ce mă teme. Dar, domnule, grăbiţi-vă, nu avem nici un minut de pierdut. Cu cât vă veţi grăbi mai mult, cu atât domnul Griffon vă va fi mai recunoscător.

Ofiţerul o aprobă cu un semn şi ieşi să tragă zăvorul porţii, încât fata se văzu prizonieră în curtea palatului, dar nu păru că-i pasă de situaţia în care se afla. Se aşează pe prima bancă şi aşteptă încrezătoare, dar tot atât de nerăbdătoare pe măsură ce vedea că se scurge timpul.

Şi acum, să vedem cum înţelegea ofiţerul de serviciu să ţină seama de cererea Fiorindei.

Tocmai transmise cererea unui găligan de lacheu care avea un aer nătâng, de care nu te puteai îndoi şi după unele priviri pe care le lăsă să-i scape, puteai să-l bănui şi de ceva viclenie.

Individul se îndreptă spre apartamentul regelui cu un aer nepăsător şi cu o încetineală exasperantă. În curtea de onoare, pe care era nevoit s-o străbată, se oprea la fiecare pas, ba pentru a admira un cavaler, ba pentru a privi în amănunt un cal, ca şi când ar fi dorit să-l cumpere.

Dacă Fiorinda l-ar fi văzut cum îşi pierde vremea, s-ar fi întrebat şi pe bună dreptate, dacă individul va ajunge vreodată să străbată curtea.

La rândul său şi ofiţerul dispăruse. Pe acesta îl vom urmări câteva clipe. Dacă lacheul părea că vrea să se lase întrecut şi de o broască ţestoasă, ofiţerul părea că avea aripi la picioare. Numai că, el se îndreptă spre apartamentul reginei-mamă, Caterina de Médicis.

Fără să se oprească, traversă, împărţind în stânga şi-n dreapta zâmbete, o cameră plină cu doamnele şi domnişoarele de onoare ale reginei. În felul acesta ajunse până într-o cameră pustie unde se ascunse în spatele unor draperii de brocart ce ascundeau o fereastră.

De-abia se adăpostise acolo când, în cameră îşi făcu apariţia o tânără. Era una dintre cele pe care le văzuse pe când străbătea sală plină cu doamnele de onoare.

Şi tânăra – al cărui nume îl vom trece sub tăcere, aşa cum facem şi cu al ofiţerului – se îndreptă direct spre draperia cu pricina şi se înghesui lângă acesta din urmă. Şi iată ce-şi spuseră în şoaptă:

— Domnul Griffon e căutat din partea contelui de Luvru. Se pare că-i ceva grabnic.

— Cine-l caută?

— O tânără. S-a recomandat Fiorinda.

— Prezicătoarea?

— Chiar ea.

— Şi de ce îl caută pe Griffon?

— N-am putut s-o conving să-mi spună.

— Trebuia să refuzi.

— Pe dracu! Chiar regele, în persoană, a ordonat ca valetul său să fie chemat imediat ce-l caută cineva din partea contelui de Luvru, oricine ar fi acea persoană, bărbat sau femeie, gentilom sau târgoveţ, chiar şi ultimul tâlhar.

— Ei, ei! Asta-i chiar extraordinar.

— Şi totuşi, aşa e. Nu am îndrăznit să încalc instrucţiunile regelui, punând întrebări prea indiscrete mesagerei contelui. Şi totuşi, dacă fata va vorbi, voi fi cel puţin certat straşnic.

— Şi cine-i contele asta de Luvru, de care se interesează atât de mult regele?

— Asta n-a spus-o nimănui. Dar cred că regina ştie. Neputând face mai mult, am avut grijă ca lacheul pe care l-am trimis după Griffon să fie cât mai adormit. Chiar şi aşa,

risc să-mi atrag minia regelui. Cred că regina ar trebui înştiinţată cât mai curând.

— Plec chiar acum.

Şi, într-adevăr, tânăra dispăru imediat, în ce-l priveşte, ofiţerul-spion reveni pe un alt drum la Fiorinda.

— Am trimis pe cineva după domnul Griffon, îi spuse. Dacă e aşa cum spuneţi, nu cred că va întârzia.

Acum părea mult mai amabil, sperând astfel s-o îmbuneze pe fată în ce priveşte primirea pe care i-o făcuse.

Trecuse deja un sfert de oră fără ca Griffon să apară. Fiorinda începuse să se neliniştească. Se aştepta la orice, mai puţin la indiferenţă din partea unui om despre care Beaurevers o asigurase de devotament. Asta însemna că dacă Griffon nu venea, se înţelegea că puţin îi păsa de contele de Luvru. Sau cel puţin… şi mii de întrebări, de presupuneri, unele mai fantastice decât celelalte începură să-i bântuie gândurile, sub privirea răutăcioasă a ofiţerului, care ştia el ce ştia. Şi iată care era adevărul:

Spioana, după ce-şi părăsise complicele, ofiţerul, se prezentase în grabă Caterinei, căreia îi dăduse raportul.

După ce o ascultă, regina îi mulţumi şi o concedie cu un aer atât de calm şi indiferent, încât fata crezu că vestea pe care i-o adusese era destul de neînsemnată. Dar în timp ce fata-i vorbea, Caterina medita: „Dacă Francisc cere ajutorul lui Griffon, asta înseamnă că-i într-o situaţie critică… Asta mai înseamnă că Rospignac l-a prins în cursă şi o dată cu el şi pe blestematul de Beaurevers… Aşadar, trebuie să-l împiedic pe Griffon să-i trimită ajutoare… Da, dar dacă fac asta, Griffon nu va ezita să-mi facă cunoscut adevărul şi să-mi ceară mie ajutorul, ca mamă a regelui. Aşa încât, decât să zbiere în gura mare că i-am dorit moartea, mai bine să-i vin în ajutor… şi totuşi, nu… Nu trebuie ca Griffon să fie nevoit să-mi ceară ajutorul, trebuie să acţioneze liber, din proprie iniţiativă, conform instrucţiunilor date de rege… Tot ce pot face, este să-l întârzii fără a mă compromite, să câştig timp. E puţin, dar poate că-i enorm… În anumite

împrejurări critice, un minut pierdut poate însemna mult. Trebuie să câştig minutul ăsta.”

Toate acestea-i trecură prin minte cu o rapiditate fulgerătoare. De-abia îşi terminase fata raportul, că dispoziţiile sale îi erau clare în minte. Şi de-abia ieşi pe uşă că regina şi acţionă. Chemă valetul şi dădu un ordin: comandantul palatului, comandantul gărzilor franceze, colonelul gărzii elveţiene, comandantul gărzii scoţiene, toţi erau convocaţi urgent în cabinetul reginei mamă.

Nici nu trecuse un minut de când dăduse ordinul, că şi dispăru.

Pe anumite căi secrete, ajunse până la apartamentul regelui, în cabinetul, său particular. Pătrunse în interior printr-o uşă al cărei secret era singura care-l cunoştea şi se opri în faţa altei uşi, ascultând cu atenţie. Nu se auzea decât o respiraţie regulată: era Griffon care, de cealaltă parte a uşii, dormea adânc, înfundat într-un fotoliu.

Se părea că lacheul trimis de ofiţerul de serviciu încă nu ajunsese la el.

Caterina surâse cam galben. Dacă lacheul mai întârzia un minut sau două, treaba era făcută.

Liniştită din partea asta, nu-şi mai pierdu vremea.

În camera în care se afla acum, erau două scrinuri de abanos. Amândouă erau asemănătoare, unul în stânga uşii, celălalt în dreapta. Se îndreptă în tăcere spre cel din dreapta şi, scoţând o cheie, îl deschise fără să facă zgomot, după care apăsă un buton şi trase un sertar secret. Din sertar scoase la iveală un teanc de pergamente. O singură privire o asigură că este tocmai ceea ce căuta.

Erau ordine, scrise în întregime de mâna regelui şi purtând pecetea regală. Acestea erau adresate unor personaje diverse: ofiţeri, guvernatori, magistraţi, toate erau identice, însărcinând în mod expres pe cel căruia îi era adresat şi al cărui nume şi rang erau specificate, să execute fără şovăire ordinele pe care seniorul Pierre Griffon, valetul de încredere al Maiestăţii Sale, i le va da.

Astfel încât, aceste ordine, adresate tuturor forţelor civile, militare şi bisericeşti, puneau în mâinile valetului regelui o putere nelimitată, formidabilă.

Şi aceste pergamente, cu un surâs diabolic, Caterina nu le distruse şi nici măcar nu le luă cu ea. Pur şi simplu, le mută în celălalt scrin, gândind: „Sunt sigură că Griffon o să răscolească la nesfârşit scrinul în care se aflau pergamentele, până să-i dea prin minte să le caute aici. Aşa va mai pierde un sfert de oră, poate chiar o oră… Mai mult decât e nevoie.”

Îndeplinind în mare viteză şi această operaţie, ieşi din cameră. Pe un alt drum, la fel de întortocheat, ajunse în faţa uşii cabinetului în care se afla Griffon, deschizând uşa cu zgomot.

Zgomotul îl trezi pe valet care, în aceeaşi clipă sări în picioare, înclinându-se profund în faţa reginei. Era obişnuit cu asemenea apariţii, deoarece nu-şi manifestă surpriza în nici un fel.

Afişând un surâs dintre cele mai fermecătoare, Caterina îi spuse pe un ton foarte natural:

— Bună ziua, Griffon. Vreau să stau de vorbă cu fiul meu.

Şi fără a mai aştepta răspunsul, se îndreptă spre uşa camerei regale, ca fiind sigură că se află acolo, încercând să-l îndepărteze cu un gest pe Griffon care-i oprea accesul.

Dar valetul nu dădu ascultare gestului reginei şi, plecându-se şi mai mult în faţa ei, o avertiză respectuos:

— Imposibil, doamnă, Maiestatea Să se odihneşte. Aceste cuvinte, pe care le sublinie, era un mod de a o face să înţeleagă că regele nu se afla în palat.

Caterina scoase o exclamaţie de ciudă, ca şi când nu s-ar fi aşteptat la aşa ceva. Pentru un scurt moment rămase gânditoare, după care continuă suspinând:

— Şi când va renunţa regele la escapadele astea periculoase?

— Regele e stăpânul, declară cu gravitate Griffon.

— Asta înseamnă să provoci norocul, expunându-te în mod inutil, se plânse Caterina.

Părând copleşită de durere, se lăsă să cadă în fotoliul pe care tocmai îl părăsise Griffon, reluând cu durere:

— Eram mai liniştită crezându-l în palat… Dar acum, nici nu ştiu cum voi trăi până-l voi vedea înapoiat… E înfricoşător, nici nu-ţi poţi da seama!… O să vezi că i se va întâmpla până la urmă ceva… Am aşa, o presimţire.

Valetul ridică uşor din umeri, dar nu scoase o vorbă. Sigur că acest servitor nici măcar nu voia să asculte nişte cuvinte care păreau că-i critică stăpânul. Neputându-şi permite s-o compromită cu voce tare pe regina-mamă, se mulţumea să-şi exprime protestul prin tăcere.

Sigur că nu era prima încercare de acest fel făcută de Caterina şi era sigură de sentimentele interlocutorului său. De altfel, nici nu mai insistă. Reuşise să-şi transmită mesajul: imprudenţele regelui îi vor cauza acestuia nenorociri ireparabile. Astfel încât la momentul potrivit, putea să susţină sus şi tare că dacă ar fi fost ascultată, evenimentul nu s-ar fi produs.

Dar încă nu plecă. Se instală mai comod în fotoliu, ca şi când ar fi vrut să mai rămână. Nu era pentru prima dată când întârzia la o pălăvrăgeală cu Griffon şi acesta nu păru surprins.

Începu prin a-i face o mulţime de recomandări pe tema grijii ce trebuia s-o poarte sănătăţii delicate a fiului său.

Şi părea că nu regina vorbeşte, ci însăşi mama, o mamă iubitoare şi neliniştită.

La rândul său, Griffon o asculta cu o atenţie respectuoasă şi nimic din atitudinea sa nu lăsa să se vadă dacă se lasă sau nu păcălit de această grijă pe care o simulă Caterina, cu arta unei comediene înnăscute, ceea ce şi era, de fapt.

Tot vorbind, regina stătea cu urechea la pândă înspre anticameră. Acolo se găseau servitorii valetului particular al regelui şi care-l păzeau, în timp ce acesta veghea asupra

regelui şi printre care trebuia să treci pentru a ajunge la un aşa înalt personaj sau chiar până la rege.

La un moment dat, i se păru că aude o rumoare uşoară în anticameră şi-şi spuse că lacheul trimis de ofiţerul de gardă, reuşise în sfârşit să-şi atingă scopul. Pe faţă-i apăru un surâs satisfăcut: caraghiosul întârziase destul în drumul său de la poartă până la apartamentul regal, mulţumită lui reuşind să ducă la bun sfârşit câteva acţiuni care, fireşti fiind înaintea sosirii sale, ar fi compromis-o definitiv dacă le-ar fi încercat după ce Griffon ar fi fost înştiinţat.

Se ridică din fotoliu tocmai în momentul în care se auziră câteva ciocănituri discrete în uşă. Ca şi când nu le-ar fi auzit, spuse pe un ton natural:

— Ia te uită! Am cam întârziat, am uitat că am chemat în cabinetul meu comandanţii gărzilor.

Şi ieşi.

Capitolul XXVIII Sfârşitul încăierării.

Griffon auzise prea bine ciocănitul discret dar, respectul faţă de etichetă îl împiedică să acţioneze atâta vreme cât regina se afla prezentă. Imediat ce aceasta ieşi, se grăbi să vadă despre ce-i vorba.

În cele din urmă, lacheul trimis de ofiţerul de serviciu, ajunsese la ţintă, achitându-se de sarcină. Vestea căzu asupra lui Griffon ca o lovitură de măciucă, acesta luând-o la fugă imediat.

Fiorinda îl văzu apărând tocmai în momentul în care-şi pierduse orice speranţă. Griffon o târî pe tânăra după el până în apartamentul regelui, unde fu pus la curent cu situaţia în care se aflau contele de Luvru şi cavalerul de Beaurevers.

Credinciosul servitor o ascultă cu o gravitate care-i arătă fetei că vestea adusă este de o deosebită gravitate, în timp ce Fiorinda-i povestea, mintea-i lucra cu febrilitate, luând măsuri de urgenţă.

Dar, oricât de presant ar fi fost pericolul, erau unele lucruri care necesitau o grijă deosebită. Mai întâi de toate,

tânăra nu trebuia să aibă nici o bănuială. De aceea îi explică:

— Vedeţi, domnişoară, eu nu am familie. Domnul conte de Luvru este singura mea rudă, nu-l am decât pe el şi-l iubesc ca pe propriul meu fiu. Aşteaptă-mă aici fără să faci nici cel mai mic zgomot. Plec să mă arunc în genunchi în faţa regelui care se află dincolo de uşa aceea şi să-l implor să-mi salveze nepotul din primejdia în care a intrat. Nu-i vorba decât de două sau trei minute.

Deschise uşa şi intră în camera regelui. Din zăpăceală şi datorită grabei, uită să închidă uşa.

Fără a lăsa să se vadă, Fiorinda-şi dădu seama că uşa rămăsese întredeschisă. Curiozitatea, mai puternică decât respectul, o făcu să se apropie de acea uşă.

La început ascultă cu atenţie. Dar nu auzi nimic, nici măcar un murmur, cu toate că avea auzul fin.

Intrigată, împinse puţin uşa şi rămase surprinsă văzând că în cameră nu se afla decât Griffon. Nedumerită, îşi spune: „Ce păcat să regele nu-i aici! Acest cinstit senior îl aşteaptă cu nerăbdare, după câte pot vedea. ce de timp pierdut. Dumnezeule! Oare n-o să fie prea târziu dacă regele nu vine mai repede?”

Două minute, care părură două secole, Griffon se plimbă de-a lungul camerei. Deodată se opri şi fată-l auzi murmurând:

— Cred că pot să mă înapoiez.

După ce se scotoci în buzunarul jiletcii scoase mai multe hârtii pe care le privi cu rapiditate. Alese una şi o desfăcu, în timp ce pe celelalte le puse la loc, luă de pe masă o pană şi scrise două cuvinte în josul hârtiei. După ce făcu toate acestea, se îndreptă spre uşă.

Fiorinda de abia avu timpul necesar să se retragă.

— Regele, spuse el cu un surâs abia văzut, a binevoit să-mi semneze acest ordin, datorită căruia, sper, îl voi salva pe nepotul meu şi pe credinciosul lui prieten, domnul cavaler

de Beaurevers. Vino cu mine, copila mea, vom merge la comandantul gărzii care este însărcinat cu această misiune.

Uşoara bănuială a fetei deveni certitudine din momentul în care-l prinse cu minciuna. Urmându-l pe drumul întortocheat care trecea prin numeroase săli şi coridoare, îşi spunea cu stupefacţie şi oarecum înfricoşată: „Contele de Luvru e regele Franţei!… Acest gentilom, atât de blând şi de amabil, care mi-a arătat atâta bunătate şi care a catadicsit să-şi pună viaţa în pericol pentru a-mi veni în ajutor şi căruia eu i-am vorbit cu atâta familiaritate, este regele!… Regele!”

În acest timp îl urmă pe Griffon spre apartamentul ocupat de căpitanul gărzii palatului, care pe acea vreme era Francisc de Hangest, senior de Genlis.

Griffon îl întâlni tocmai în clipa în care ieşea din cabinetul Caterinei. Nu prea era în apele sale căpitanul. Încă de la primele cuvinte ale valetului, acesta-l opri, spunându-i pe un ton aspru:

— Imposibil, domnule Griffon, tocmai am primit ordine precise din partea doamnei Caterina. Îmi trebuie un ordin scris al regelui… Sau dacă nu, duceţi-mă în faţa regelui pentru a primi ordinul chiar din partea sa.

— Ştiu, îi răspunse pe un ton rece Griffon, eram de faţă când regele a luat această hotărâre la cererea reginei mamă. Iată ordinul pe care-l cereţi… remarcaţi, vă rog. Că e menţionat faptul că aveţi obligaţia de a-l înapoia Maiestăţii Sale în momentul în care-i veţi raporta de executare.

Căpitanul de Genlis luă hârtia pe care domnul Griffon i-o arătă şi putu să citească următorul ordin: „Se ordonă domnului de Genlis, căpitanul gărzii palatului Luvru, să execute imediat şi întocmai, instrucţiunile transmise din partea noastră, de domnul Griffon. Asupra acestei misiuni va păstra secretul cel mai deplin şi ne va da socoteală de îndeplinirea ei prin prezentarea acestui ordin.

Cerem şi ordonăm tuturor de a da ajutorul cerut de susnumitul căpitan în executarea ordinului, numai la simpla prezentare a acestuia.

Dat în palatul Luvru, în ziua de 12 mai, anul de graţie 1560.”

FRANCISC.

Cifra 12 şi cuvântul mai fuseseră scrise de Griffon pe când era urmărit de Fiorinda, dar căpitanul nu observă inadvertenţa. Cunoştea scrisul regelui şi-şi dădu seama că ordinul era completat chiar de mâna sa. Era mai mult decât suficient pentru a se supune. Se înclină şi aşteptă ordinele.

Dar imediat ce Griffon începu să-i spună despre ce este vorba, strigă cu dispreţ:

— O sută de oameni pentru atâta lucru!... E de ajuns dacă mă duc singur.

— Nu, nu-i de ajuns, protestă cu vehemenţă Griffon. Regele a spus: o sută de oameni, echipaţi de război şi cu archebuzele încărcate...!

— Nu mai înţeleg nimic! făcu Genlis uluit. Mă trimite la o bătălie?

— Poate că da. Veţi vedea la faţa locului.

— Cu atât mai bine, la dracu. Începusem să-mi ies din mână!

După ce-i dădu toate explicaţiile, Griffon sfârşi spunându-i:

— Trebuie să plecaţi în cel mult cinci minute. Şi în cea mai mare viteză.

— Drace! Se pare că-i grabă mare!

— Foarte mare, domnule! E vorba de viaţa a doi dintre cei mai importanţi oameni ai regelui. Norocul vostru depinde de succesul acestei acţiuni. Nu vă spun mai mult.

— Foarte bine! strigă Genlis, promit să-i aduc pe cei doi gentilomi, morţi sau vii.

— Tânăra vă va conduce acolo, continuă Griffon, mult mai liniştit acum.

Şi întorcându-se spre Fiorinda:

— Cred că eşti de acord, copila mea?

— Puteţi dispune de mine după cum credeţi îi răspunse fata, adăugind imediat: dar, pentru numele lui Dumnezeu să ne grăbim.

Patru minute mai târziu, căpitanul Genlis, ducând-o pe crupa calului pe Fiorinda, trecea podul mobil al palatului Luvru, urmat de o sută de călăreţi.

Gărzile trecură şi ele podul şi traversară cartierul Universităţii în trombă, fără să le pese de trecători, dintre care unii, mai puţin atenţi, fură azvârliţi cât colo. În curând trupa ajunse în strada Marais unde casa în care locuia Fiorinda continua să ardă.

— E prea târziu! strigă fata, îndurerată.

Dar domnul de Genlis nu-şi pierdu capul. De altfel, nici nu avu nevoie să ceară lămuriri. Recunoscând uniforma gărzilor, unii gură-cască crezând că le vin în ajutor, se grăbiră să-i spună căpitanului că „ereticii” reuşiseră să scape, că-i urmăriseră şi că acum se aflau încolţiţi aproape de locul unde se afla stâlpul infamiei al mănăstirii.

Genlis o luă imediat la galop în acea direcţie. Imediat disperarea Fiorindei se schimbă într-o bucurie fără margini. Curând ajunseră la locul respectiv şi Fiorinda, fericită, îi arătă pe cavaleri căpitanului de Genlis. De altfel, acesta-l cunoştea pe Beaurevers, ştiind că este unul dintre intimii regelui. Dar nu ştia nimic despre contele de Luvru şi asta datorită faptului că nu-l văzuse niciodată la palat.

Fiorinda nici nu se îndoia de faptul că Beaurevers îl va primi cu bucurie pe căpitan, aşa încât se lăsă să alunece uşor de pe cal, dispărând înainte ca acesta să ajungă la faţa locului.

De altfel nici nu se îndepărtă prea mult, curioasă să vadă ce va urma.

Sper că cititorul nu a uitat că Beaurevers şi însoţitorii săi, după ce reuşiseră să pună pe fugă banda de tâlhari condusă de Guillaume Pentecôte, fuseseră convinşi că acum aveau de-a face cu gărzile regelui. Şi dacă luptă încă nu

începuse, asta era numai datorită faptului că soldaţii nu schiţaseră nici cel mai mic gest ameninţător.

La început, cavalerul crezu că de Genlis voia să-i pună în lanţuri drept care, furios, cu ochii însângeraţi strigă:

— Te avertizez, domnule, că eu şi prietenii mei, mai degrabă ne vom lăsa ucişi decât să predăm spadele. Nu mai faceţi nici un pas… sau jur că vă străpung. Mi-ar părea rău, fiindcă vă preţuiesc ca pe un om de valoare.

— Şi ce, credeţi că eu nu ţin la trupul meu? glumi Genlis, puţin descumpănit. Cred că-mi stă destul de bine aşa cum sunt. Dar, pe sfântul Dumnezeu, domnule, aveţi un fel destul de ciudat de a primi oamenii. Păstraţi-vă săbiile, se află în mâini vrednice să le poarte. Nici nu era vorba să le predaţi… Şi nici măcar însoţitorii voştri, de altfel.

Şi spunând aceste cuvinte, îi salută pe aceştia cu o curtenie perfectă.

Cavalerul şi Francisc se consultară din priviri.

Cuvintele căpitanului reuşiseră să-l calmeze întru câtva pe Beaurevers.

— Asta-i cu totul altceva, replică acesta, mai liniştit. Şi totuşi ne arestaţi… Fiindcă aşa aţi spus, nu-i aşa…?

— Ei la dracu! Cine a pomenit de arestarea voastră?

— Păi… tocmai aţi spus că vă suntem prizonieri!

— Chiar am spus?… Şi ce-i cu asta?… e un fel de a vorbi… Adevărul e că vin în calitate de prieten…

— Prieten…!

— Bineînţeles! Ce-i de mirare?… Aşa cum ştie toată curtea, ştiu şi eu că sunteţi unul din marii favoriţi ai prea iubitului nostru rege! Cu toţii vă stimăm pentru faptul că nu profitaţi de acest lucru pentru a vă pune la cale afacerile… unii chiar se tem şi vă urăsc din această cauză. Personal, domnule de Beaurevers, vă sunt obligat… Nu protestaţi. Ştiu că doamna Caterina v-a oferit căpităniа gărzilor palatului… şi că aţi refuzat. Ca urmare a refuzului vostru, am fost numit eu… Aşa încât, cred că sunt îndreptăţit să spun că vă datorez funcţia pe care o ocup. Sunt fericit că mi

s-a prezentat ocazia pentru a vă asigura că voi fi totdeauna onorat dacă mă veţi considera prietenul vostru.

— Domnule de Genlis, spuse cu gravitate cavalerul, vă datoraţi funcţia nu refuzului meu, aşa cum afirmaţi cu modestie, ci chiar propriilor voastre merite cărora regele le-a apreciat valoarea, credeţi-mă. Şi spun asta fiindcă-i adevărul adevărat şi eu sunt cel onorat dacă-mi veţi acorda prietenia voastră.

— Ei la naiba! Sunteţi cu adevărat încântător, domnule de Beaurevers. Şi fiindcă iată-ne prieteni, fiindcă aşa o sper, domnule cavaler şi voi, domnule conte de Luvru, faceţi-mi onoarea de a mă însoţi.

Această invitaţie, oricât de curtenitoare ar fi fost, avu darul să-l facă pe Beaurevers neîncrezător:

— Asta înseamnă că numai cu mine şi cu domnul conte doriţi să aveţi de-a face?

— Pe legea mea, voi aţi spus-o, surâse Genlis, chiar aşa este.

— Ei bine, domnule de Genlis, domnul conte şi cu mine suntem dispuşi să vă urmăm oriunde vă va face plăcere să ne conduceţi… Mai puţin la Bastilia sau Châtelet, sau în oricare altă închisoare a regelui.

— Ah, înţeleg. Liniştiţi-vă, domnilor, vă voi conduce, pur şi simplu, la Luvru. Regele doreşte să vă vadă.

— Regele doreşte să ne vadă? strigă Francisc, puţin descumpănit…

— Da, domnilor, făcu Genlis puţin nepăsător faţă de Francisc deoarece, necunoscân-du-l, nu-i dădea prea mare importanţă.

Regele remarcă nuanţa şi nu numai că nu-i displăcu, din contră. Ţinea foarte mult să-şi păstreze incognito-ul şi pe cât putea, încercă să treacă cât mai neobservat.

— Ei, dar asta-i extraordinar, spuse el bucuros. Încă n-am fost prezentat la curte şi n-am avut onoarea să fiu cunoscut de Maiestatea Sa.

— Da, îi răspunse Genlis, dar Maiestatea Sa îl cunoaşte pe domnul de Beaurevers pentru care nutreşte o mare afecţiune. Regele a aflat că domnul cavaler se afla într-o situaţie oarecum delicată şi m-a trimis, mai întâi pentru a-l ajuta după slabele mele puteri şi apoi pentru a-l aduce la palat. Regele a aflat, de asemenea, că domnul duce de Beaurevers era însoţit de domnul conte de Luvru şi a dorit să-l cunoască. Vedeţi ce simplu e?

— Chiar prea simplu, într-adevăr, făcu Beaurevers, dar nu înţeleg ceva: cum de a aflat regele toate acestea?

— Ei la naiba, prin tânăra care a venit la Luvru şi care m-a condus până aici. Văd că acum a dispărut. Nu voi aţi trimis-o pe fermecătoarea prezicătoare?

— Fiorinda! strigară într-un glas Beaurevers şi Francisc.

O clipă se priviră aiuriţi, după care izbucniră în hohote de râs.

De acum, pentru ei totul se clarificase. Îşi băgară spadele în teacă şi Beaurevers i se adresă căpitanului.

— Ei bine, domnule, vă urmăm… Dar… ce se va întâmpla cu tovarăşii mei…?

— Despre domniile lor nu mi s-a dat nici o indicaţie, spuse liniştit Genlis. Pot să meargă unde vor. În caz că vă temeţi să nu li se întâmple ceva, îmi iau angajamentul să le ofer tot sprijinul.

Beaurevers refuză elegant oferta făcută din toată inima şi, luându-l de o parte pe Ferričre îi spuse:

— Viconte, vă sfătuiesc să dispăreţi cât mai repede… Aşa cum sunteţi acum, aveţi aerul unui tâlhar: zdrenţăros, plin de sânge şi noroi, într-un cuvânt, de nerecunoscut. Şi pentru voi, asta-i bine. Fugiţi şi păziţi-vă să se afle că aţi participat la încăierarea asta. Mai ales domnul duce tatăl vostru, să nu afle. Mâine voi trece pe la voi şi vă voi explica.

Ferričre începuse să-l cunoască pe cavaler. Văzându-l serios, înţelese că sfatul pe care i-l dădea, fără a-i dezvălui motivele, trebuia urmat cu sfinţenie. Aşa încât, acoperindu-

şi faţa cu gulerul zdrenţuit al mantalei, alunecă de-a lungul zidurilor şi dispăru cât ai clipi din ochi.

Urmară la rând cei patru, cărora Beaurevers le spuse:

— Vă întoarceţi acasă, în strada Froidemantel. Vin şi eu imediat.

Şi ei îl ascultară cu acea obişnuinţă pasivă de care dădeau dovadă ori de câte ori stăpânul lor le ordona ceva.

După care Beaurevers şi Francisc îşi luară rămas bun de la cei doi ofiţeri hughenoţi al căror ajutor le fusese atât de preţios.

Genlis îi aşteptă cu o răbdare deosebită să termine toate aceste acţiuni. E sigur că instrucţiunile primite din partea lui Griffon îi recomandau să acorde toate onorurile celor două personaje cărora regele le acorda favoarea sa. Şi se achită cu sârguinţă de sarcina primită, mai ales ştiind că unul din ei avea o mare influenţă asupra tânărului rege.

După ce toate aceste preparative luară sfârşit, le dădu fiecăruia câte un cal şi trecu între ei.

Aşa încât, în mai puţin de o oră de la începutul aventurii, Beaurevers şi Francisc, în mijlocul gărzilor, îşi făcură intrarea în palatul regal.

Genlis îşi conduse cei doi „prizonieri” în anticamera unde se afla Griffon, nerăbdător şi ros de nelinişte. Cu toate acestea, nu lăsă să i se citească pe figură bucuria care-l cuprinse când, în cele din urmă, îşi văzu stăpânul teafăr şi nevătămat şi care, ca profund impresionat, voia să dea impresia unui debutant timid la curtea regală.

Griffon îi conduse spre camera regelui. Credincios rolului său, Francisc îl lăsă pe cavaler să intre primul, în urma lor, Griffon închise uşa şi trase zăvoarele.

După ce-l lăsară pe Genlis câteva minute în anticameră, Beaurevers se retrase şi Griffon îl introduse pe căpitan. Acesta nici măcar nu-şi dădu seama că acel conte de Luvru, pe care-l tratase cu atâta nepăsare, era de fapt regele.

De altfel regele îl copleşi cu bunăvoinţa sa, adresându-i atâtea complimente pentru felul în care-şi îndeplinise

misiunea, încât bietul căpitan îşi pierdu cu totul capul. După ce-l asigură de prietenia sa veşnică, regele-i dădu mâna, pe care Genlis o sărută cu evlavie şi, dăruindu-i un lanţ de aur cizelat, îl lăsă să plece.

Pentru cei doi hughenoţi, sfârşitul acestei aventuri a fost tot atât de fericit.

Două zile mai târziu, Griffon se prezentă la locuinţa lor, ca din partea „nepotului" său, contele de Luvru, dându-le fiecăruia câte douăzeci de mii de livre şi brevetul de locotenenţi în garda Maiestăţii Sale. Pentru cei doi gentilomi, bieţi cădeţi din Gasconia, fără nici un ban sau rost, neavând drept alt venit decât solda de ofiţeri ai regelui Navarrei, pe care acesta uita deseori s-o plătească, era un noroc neaşteptat.

Cât despre Caterina, fusese informată imediat de spionii săi că regele, însoţit de cavalerul de Beaurevers, escortaţi de gărzile palatului comandate de căpitanul Genlis, se întorseseră teferi şi nevătămaţi.

Partea a II-a Frumoasa Fiorinda (Fiorinda-la-Belle)

Capitolul I Logodna lui Ferričre şi a Fiorindei.

A doua zi, Ferričre ieşi din casă pe la ora unsprezece dimineaţa. Stătuse închis în casă până atunci, aşteptând vizita promisă de cavalerul de Beaurevers. Îşi dădea seama că încă e devreme şi că ar mai trebui să aştepte, dar era prea nerăbdător pentru aşa ceva.

Dar se pare că nu avea noroc: nu reuşi s-o găsească pe Fiorinda. Casa din strada Marais nu mai era decât o ruină.

De abia târziu, seara, în urma unor zvonuri, reuşi s-o găsească în apropierea răspântiei unde se afla crucea Trahoir.

— Vă căutam, Fiorinda… Vă căutam încă de azi-dimineaţă.

Fata se nelinişti:

— Sfinte Isuse! Nu cumva i s-a întâmplat ceva domnului de Beaurevers sau domnului de Luvru?

După ce o linişti cu un gest al capului, îi spuse brusc:

— Vreau să vă spun că vă iubesc. Nu, lăsaţi-mă să continui… Nu aveţi de ce vă teme… Vă rog. Credeţi-mă, n-am uitat cele ce mi-aţi spus sub ulmul din Saint-Gervais… Şi dacă vă spun că vă iubesc, Fiorinda, asta înseamnă că vă iubesc încă din prima clipă în care v-am văzut; şi întrucât vă spun asta, mai vreau să adaug: Fiorinda, vreţi să mă faceţi omul cel mai fericit, consimţind să-mi fiţi soţie? Spuneţi, sunteţi de acord…?

Era dragostea cea mai sinceră care-i vibra în voce.

Fiorinda se simţi pătrunsă ca de o flacără şi-l înţelese cât de sincer era. Totodată văzu cu câtă teamă îi aşteaptă răspunsul. Spuse pe un ton simplu:

— Da, monseniore.

Respirând din greu, ca un om care a suferit mult timp, se plecă asupra mâinii pe care fata i-o întinse şi depuse un sărut de adorare pe degetele-i prelungi.

Reţinându-i cu blândeţe mâna, îi puse în deget un inel simplu, de aur, împodobit cu o perlă de cea mai mare valoare: inelul de logodnă. Emoţionat, îi spuse cu o voce gravă şi blândă:

— Acesta a fost inelul de logodnă al mamei mele… Primiţi-l drept o mărturie a dragostei mele care vă e credincioasă până la moarte.

Fata privi câteva secunde inelul simbolic şi ochii i se umplură de lacrimi. Ridicându-şi mâna, sărută cu evlavie perla, un sărut de credinţă emoţionantă. Şi, plecându-se în faţa lui Ferričre, îi spuse cu o voce gravă, dar totodată melodioasă şi atât de blândă şi pătrunzătoare, încât vicontele fu adânc impresionat:

— Credincioasă până dincolo de mormânt, aceasta-mi este credinţa, monseniore şi niciodată n-o voi călca, v-o jur.

Aşa se face că, într-o frumoasă seară de mai, în mijlocul gălăgiei unei străzi agitate, sub crucea de la răspântia Trahoir care-şi întindea braţele, părând că le ocroteşte jurământul, se logodi prea nobilul viconte de Ferričre, viitor conte de Chamby, baron de Follembray, senior al multor

altor ţinuturi, cu Fiorinda, prezicătoare, sărmană fată din popor, fără nume, fără titluri şi mai ales fără nici un ban.

Se luară de mână şi, alături unul de altul, o luară la nimereală prin labirintul de străduţe din vecinătatea Halelor, asupra cărora începuse să se lase vălul serii.

Aşa se scurse o oră de vise fericite care, celor doi li se păru scurtă cât o secundă.

Primul care reveni la realitate fu vicontele.

— A început să se lase noaptea, spuse el şi străzile nu sunt prea sigure. Toată învălmăşeala de până acum, văd că s-a mai potolit, dar nu mă linişteşte deloc. Trebuie să ne întoarcem. De acum am datoria sfânta de a veghea asupra voastră. Eşti de acord, iubita mea, să te însoţesc până la poarta casei?

Surâzându-i drăgăstos, fata îi răspunse pe un ton şăgalnic:

— Nu prea mai am casă, am fost nevoită să accept ospitalitatea frumoasei Myrta, sora domnului de Beaurevers. Acum locuiesc în căsuţa din strada Petit-Champs, în aşteptarea găsirii unei noi locuinţe.

— În aşteptarea zilei, o corectă vicontele, în care veţi intra cu fruntea sus în casa soţului vostru şi unde veţi fi stăpână. Încă din seara asta, chiar înainte de a mă culca, voi vorbi tatălui meu şi-i voi cere să consimtă la căsătoria noastră.

Pe un ton simplu fata-i răspunse:

— Vă voi aştepta aici, în casa prietenei mele. Logodnica vicontelui de Ferričre nu mai are dreptul să vânture străzile, prezicând oamenilor viitorul. Duceţi-vă, monseniore, trebuie să traversaţi aproape tot Parisul şi e mai bine s-o faceţi înainte de a se lăsa întunericul. Dumnezeu să vă aibă în pază. Şi-i întinse fruntea, pe care buzele vicontelui depuseră o sărutare arzătoare, spunându-i:

— Pe mâine, iubita mea.

— Pe mâine, seniorul şi stăpânul meu.

Şi plecă brusc. Fiorinda, fără a-şi da seama, înaintase câţiva paşi, până în mijlocul drumului pentru a-l urmări cu

privirea. Suspină fericită:

— Şi totuşi, n-am visat!

În acea clipă, parcă răspunzând cuvintelor ei, o voce zeflemitoare şi totodată ameninţătoare, îi răsună în ureche:

— Mai va până să ţi se îndeplinească dorinţa! Întorcându-se brusc, fata recunoscu, aplecată asupra ei, figura schimonosită, cu ochii arzând de dorinţă, a baronului de Rospignac.

Privind în jurul ei, se văzu înconjurată de patru indivizi înarmaţi, nemişcaţi precum statuile.

Rospignac, fără a mai spune un cuvânt, făcu un semn şi cei patru o înhăţară imediat. Fără să opună nici o rezistenţă, fata începu să strige din răsputeri:

— Ajutor!… Ferričre!… Beaurevers!… Ajutor…!

— Căluşul, caraghioşilor! ordonă aspru baronul.

Ordinul îi fu executat cu o rapiditate uluitoare. Cu preţiosul colet aşezat pe umerii lor puternici, cei patru se îndepărtară repede, înspre strada Coquillere. Rospignac îi însoţea în tăcere. O litieră, ascunsă într-un ungher, îi aştepta la mai puţin de douăzeci de paşi. Din câteva salturi, grupul ajunse acolo imediat.

Fiorinda fu aşezată cu grijă pe pernele litierei, ale cărei perdele erau lăsate şi Rospignac ordonă:

— Plecaţi!

Greoiul vehicul o luă din loc, escortat de cei patru vlăjgani.

Răpirea se produsese cu o rapiditate uluitoare. Din momentul în care Rospignac apăruse în faţa Fiorindei, stupefiată, dar nu înfricoşată, până în clipa în care litiera se puse în mişcare, nu trecuse mai mult de un minut.

De-abia se scursese acest minut, timp în care Rospignac dispăruse, că poarta locuinţei din strada Petit-Champs se deschise brusc şi un om ţâşni în stradă. Pe pragul porţii, rămasă deschisă, se vedeau doi coloşi, cu spadele şi pumnalele în mâini. Beaurevers era cel care ieşise atât de brusc în stradă. Aruncă priviri rapide în stânga şi-n dreapta porţii, dar nu văzu nimic.

„E ciudat, îşi spuse el şi totuşi mi s-a părut că-mi aud numele.”

Reveni la poartă, din pragul căreia cei doi coloşi nici nu se mişcaseră.

— Cred că m-am înşelat, le spuse el cu un aer totuşi, neliniştit. Şi pe un ton de comandă:

— Păziţi poarta. Faceţi în aşa fel încât faţa să nu aştepte prea mult timp în faţa ei când se va întoarce. Şi mai ales aveţi grijă de sora mea. Şi acum, bună seara. Aveţi grijă să încuiaţi peste tot.

Cu această ultimă recomandare, la care cei doi uriaşi se supuseră imediat, se îndepărtă grăbit. În timp ce mergea, mormăia:

— Şi totuşi sunt neliniştit, de ce nu s-a întors încă Fiorinda?… Ştiu că e o fată ciudată, care ţine mult la libertatea ei!… Poate că în casa asta se simţea ca într-o colivie şi poate că şi-a căutat o locuinţă mai pe gustul ei… Măcar să fie numai asta!… Şi totuşi, mi s-a părut că-i recunosc vocea… Pe toţi dracii! Am alte lucruri mai importante de făcut acum! Mâine mă voi ocupa şi de Fiorinda.

Capitolul II La Luvru.

Ţeapănă în fotoliul ei, Caterina, lividă, cu buzele strânse, fără să schiţeze nici cel mai mic gest, fără să scoată un sunet, îl ţintuia cu privirile pe Rospignac, venit să-i dea raportul.

Sub ameninţarea privirilor sale, baronul simţea cum îl ia cu frig.

— Ei bine, Doamnă! Înainte de a mă fulgera cu privirile, aşa cum o faceţi, cred că e bine să aflaţi mai întâi dacă sunt vinovat!… Afacerea a dat greş, asta-i sigur. Şi totuşi, tot atât de sigur e că nu din cauza mea.

— Vorbiţi!

— Tot răul vine din partea domnilor de Guise, care mi-au zădărnicit ordinele pe care le dădusem şi pe care le cunoaşteţi, doamnă, deoarece le-aţi aprobat.

— Ei bine, spuse Caterina cu răceală, continuaţi.
Rospignac înţelese că era scos în afara cauzei. Cu tot calmul său aparent, se simţi uşurat de spaima pe care o încercase până atunci. Explică totul, în amănunt. Numai că sublinie greşeala comisă de fraţii de Guise, omiţând cu viclenie întrebările ce i-au fi putut fi puse pe tema trupei ce-i sosise regelui în ajutor.

Când termină, Caterina rămase pe gânduri câteva clipe. Respectuos, Rospignac o privea pe furiş, încercând să citească pe faţa ei impresia pe care i-o produsese istoria sa, crezând că-i poate ghici intenţiile. Degeaba însă, faţa reginei era imobilă.

Ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic, Caterina spuse în cele din urmă:

— Mi se pare că în această seară domnii de Guise trebuie să aibă o întâlnire secretă cu domnul duce de Saint-Germain?

— Da, doamnă.

— Veţi fi de faţă?

— Da, doamnă.

— Ei bine, mâine dimineaţă îmi veţi raporta totul. Acum trebuie să văd ce-i de făcut. Poate că mâine vă voi da instrucţiuni. Puteţi pleca.

Înclinându-se adânc, Rospignac se îndreptă spre uşă, spunându-şi: „Nu-i mulţumită… Dar nici nu are ce-mi reproşa şi asta pentru mine înseamnă mult.”

În momentul în care se află în faţa uşii, regina îl opri, spunându-i:

— Apropo, cred că ar trebui aflat numele celui care l-a ajutat pe Beaurevers să iasă din casa încercuită.

— Tocmai la asta mă gândeam, doamnă.

— Da, dar trebuie să-l şi găseşti… fă-o repede… Nu cumva a fost vicontele de Ferričre?

Şi spunând aceste cuvinte, îi aruncă o privire ascuţită. Baronul nici măcar nu tresări, răspunzându-i calm:

— Şi eu m-am gândit la asta. De câtva timp, Ferričre şi Beaurevers sunt nedespărţiţi.

— Ei bine, cercetează.

— Aşa voi face, doamnă.

— Şi asta nu-i totul: trebuie s-o găseşti şi să mi-o aduci pe prezicătoarea aia, Fiorinda, după cum am auzit că i se spune. Şi asta chiar azi.

Baronul ieşi, bucuros din cale afară. Era hotărât să urmeze întru totul ordinul şi să pună mâna pe Fiorinda chiar în ziua aceea.

Poate că ar fi fost mai puţin hotărât şi mai puţin grăbit să îndeplinească ordinul reginei dacă ar fi cunoscut rolul jucat de fată în toată această aventură. Şi poate că bucuria care-l încerca ar fi fost înlocuită de o spaimă uriaşă dacă ar fi ştiut că regina-mamă era la curent cu tot ceea ce făcuse tânăra.

Dar Rospignac nu cunoştea toate aceste amănunte. Din această cauză era atât de bucuros să-i îndeplinească ordinul.

În ce o priveşte, imediat după plecarea lui Rospignac, Caterina se ridică din fotoliu şi, cu paşi rari şi maiestuoşi, se îndreptă spre apartamentul regelui, unde intră autoritară.

Numai regina-mamă îşi putea permite o astfel de intrare, în acele momente, Francisc se afla în prezenţa soţiei sale, regina Maria-Stuart. Nici măcar nu avură nevoie să se întoarcă pentru a-şi da seama cine-i deranjează. Ca doi copii, ceea ce şi erau, se despărţiră repede, luând o atitudine ceremonioasă, conform etichetei.

— Te bucuri de o dragoste adevărată, Francisc şi asta-i bine. Dar, pentru Dumnezeu, toate la vremea lor. Şi acum nu-i timp de aşa ceva. Cum? Evenimente din cele mai grave se întâmpla în jurul tău şi tu nu le întâmpini?

— Ei, doamnă! exclamă nerăbdător regele, ce se întâmpla atât de grav după părerea voastră?

— Nu se poate! Chiar nu ştii nimic? Din fericire sunt şi eu prin preajmă pentru a veghea!

Şi luându-l de mână, îl trase în dreptul ferestrei pe care o deschise cu un gest nervos, întinzând mâna:

— Iată, îi spuse ea, priveşte, ascultă.

— Da, văd, spuse Francisc fără a se codi, văd o bandă de indivizi care par a fi ieşit din Curtea Miracolelor, străbătând străzile, înarmaţi cu bâte. Şi-i aud pe aceşti nemernici – fiindcă aşa ceva sunt, doamnă, ei n-au nimic în comun cu poporul meu adevărat pe care-l cunosc, un popor cinstit – îi aud cum urlă: „Moarte hughenoţilor…!” Nu văd de ce ar trebui să mă emoţionez.

Şi toate acestea, spuse cu mult sânge rece. După care, Francisc închise el însuşi fereastra şi se întoarse la fotoliul său în care se aşeză liniştit.

— Când vei vedea că acest popor îşi va întoarce ameninţările şi urletele împotriva ta, poate că atunci te vei emoţiona. Fie ca aşa să nu se întâmple.

— În cazul ăsta, voi trimite împotriva lor o companie a gărzilor mele, care va pune mâna pe cei care strigă mai puternic şi-i vor spânzura fără tocmeală, la prima răspântie… atunci se vor linişti cu toţii.

„Ah! strigă în sinea sa Caterina, asta nu-i din capul tău!… Numai mizerabilul de Beaurevers ţi-a spus-o!… Dar nu ţi-a spus că nu mă las bătută chiar aşa uşor…!”

— Fiule, reluă ea, dacă nu te-ai fi ţinut aşa departe de afacerile statului, ai fi înţeles că situaţia e gravă şi merită toată atenţia ta. Vrei ca mama ta care, din fericire pentru tine, s-a interesat de toate acestea, să-ţi împărtăşească tot ceea ce ştie?

— Dar, doamnă, chiar vă rog. Vorbiţi, vă ascult cu cea mai mare atenţie.

— Suntem siguri că e vorba de un complot uriaş, uneltit de la distanţă de reformaţi, pe care poporul îi numeşte hughenoţi. Care le e scopul? Respingerea autorităţii regelui, separarea de restul naţiunii şi crearea unui stat în stat. Şi, cum sunt războinici prin vocaţie, vor ca mai apoi să înglobeze cu forţa, în statul lor, statul de care s-au

despărţit, devenind astfel stăpânii absoluţi ai regatului. Asta înseamnă prăbuşirea ta.

— Ei, na!... eu am auzit că protestanţii doresc doar să aibă dreptul de a-şi practica religia. Şi cu toate că aceasta nu e şi a noastră, trebuie să vă mărturisesc, doamnă, că nu găsesc dorinţa lor prea exagerată.

— Pretexte, fiule, simple pretexte.

— Aşa o fi. Dar nu credeţi că dacă am acorda acestor oameni ceea ce-şi doresc, se vor linişti? Nu ştiu dacă asta-i din cauza neştiinţei mele, dar nu-i pot găsi pe aceşti oameni chiar atât de vinovaţi cum vor unii să mă facă să cred. Oricum, merită să încercăm.

— Greşeală, fiule, dacă le vom acorda asta, vor cere imediat altceva.

— Ce anume, doamnă? Precizaţi, vă rog.

— De exemplu, ca toţi catolicii să le practice religia.

— Pe dracu!

— Fie, spuse ea, dar eşti prea bun, Francisc. Oricum, parizienii au început să se revolte.

— Lasă-i în pace, doamnă. Când se vor sătura, se vor lăsa păgubaşi.

Învinsă la acest capitol, Caterina voi să-şi ia revanşa şi se adresă norei sale:

— Fiica mea, i se adresă ea brusc, e supărător că nu ştii să-ţi păstrezi rangul de suverană.

— Eu, doamnă! bolborosi Maria Stuart, zăpăcită. Şi ce vină mi se aduce, cum nu mi-am făcut datoria, potrivit părerii voastre? V-aş fi obligată dacă mi-aţi spune.

— Cum puteţi suporta ca regele, soţul vostru, să se dezintereseze într-atât de treburile de stat? Îi reproşa Caterina cu acreală. Ştiu bine că acest fapt e profitabil familiei voastre, dar există o limită în toate. Regele îşi petrece cea mai mare parte a timpului în afara palatului. Dacă asta nu vă nelinişteşte, arată că-i acordaţi o încredere totală. Şi, totuşi, gândiţi-vă că gurile rele ar putea fi tentate să înlocuiască cuvântul încredere cu cuvântul indiferenţă şi

poate că ar avea dreptate… Nu mă întrerupeţi, vă rog… Când, din întâmplare, regele se află în palat, îl acaparaţi, încât nimeni nu-l poate vedea. Aflaţi că dacă asta va mai dură, curând va fi uitat faptul că la Luvru, ca de altfel în tot regatul, există un stăpân, unicul stăpân şi că acesta nu-i domnul duce de Guise, unchiul vostru.

Maria Stuart, pe cât era de blândă, nu era totuşi femeia care să accepte insinuările perfide ale soacrei sale fără a le răspunde.

Şi chiar se pregăti s-o facă.

Dar Francisc nu-i lăsă timpul necesar. Cu un gest, pe cât de blând, tot pe atât poruncitor, îi ceru Mariei să se abţină şi cu o violenţă pe care nu şi-o putu stăpâni complet, răspunse:

— Fiindcă ţineţi atât de mult, vă spun că ziua în care voi acţiona că stăpân absolut nu e departe. Şi atunci va trebui ca toată lumea să se plece în faţa voinţei mele. Mă auziţi, doamnă: toată lumea. Şi poate că atunci nu veţi fi mulţumită. Dar asta aţi vrut-o.

Aceste cuvinte, dar mai ales tonul hotărât cu care fuseseră rostite, o făcură pe Caterina să devină atentă. Neliniştea începu s-o cuprindă. Dar se linişti spunându-şi că nu era decât o ameninţare aruncată de Francisc şi că acesta niciodată n-ar fi avut forţa să o aducă la îndeplinire.

Dar, după cum am mai spus, nu-şi cunoştea fiul. Lovind un gong de argint, Francisc dădu un ordin cu voce tare.

Dar în şoaptă, dădu alt ordin. Cu toate că regina-mamă îşi încorda auzul, nu reuşi să afle nimic. Neliniştea o cuprinse din nou.

Executând ordinul dat cu voce tare, uşile apartamentului fură deschise larg şi un herald anunţă cu voce tunătoare că regele acordă o audienţă generală.

Asta era un eveniment, deoarece regele era de obicei de nevăzut în Luvru şi, când se afla acolo, ca în acea zi, stătea retras, primindu-şi doar prietenii intimi şi acordând doar audienţe particulare.

Rareori se întâmpla un eveniment asemănător: curtea să se reunească în întregime. Vestea se răspândi cu viteza fulgerului şi imediat cabinetul regelui fu invadat de mulţimea curtenilor nerăbdători să facă onorurile regelui şi celor două regine.

Apăru şi Beaurevers.

Regele-l văzu de cum intră. Nu-i adresă nici un cuvânt şi nu-i făcu nici cel mai mic semn. Se mulţumi să-l privească lung şi cavalerul îi înţelese privirea, deoarece îi răspunse cu un gest care însemna: „Am venit şi nu mă mişc de aici”.

Tocmai încerca să-şi găsească, din modestie, un loc mai la margine. Dar Caterina îl văzuse şi ea şi-i adresă un surâs graţios. Fu nevoit să se apropie şi să-i facă un compliment.

Gândea că în acest fel se achitase de obligaţii. Dar chiar atunci, Maria Stuart i se adresă cu o voce melodioasă, în mijlocul atenţiei generale.

— Ah! Domnule de Beaurevers, ce fericită sunt să vă văd.

Şi-i întinse mâna. Cavalerul se plecă cu curtoazie şi o salută.

Profitând de această mişcare, regina-i şopti, arătând cu privirea spre Francisc:

— Vegheaţi, cavalere, vegheaţi.

Şi Beaurevers îi răspunse cu o privire grăitoare care-i dădea de înţeles că se poate bizui pe el, după care se pierdu în mulţime. Dar avu grijă să se aşeze în aşa fel încât să nu-l piardă din priviri pe rege şi, totodată, să fie văzut de acesta. Aşa încât putea interveni la prima chemare.

În acelaşi timp cu domnii de Guise, dar în spatele lor, intrase şi un personaj căruia nimeni nu-i dăduse nici o atenţie. Acest personaj, care părea neliniştit şi încerca să se facă tot mai mic, nu era altul decât acel ofiţer pe care Fiorinda îl întâlnise păzind intrarea în Luvru şi care era spionul Caterinei.

Când am spus că nimeni nu i-a dat nici o atenţie, ne-am înşelat. Regele, care-l chemase în mod special, îl pândea şi-l observase de cum intrase pe uşă, cu toată precauţia pe care

acesta şi-o luase, ascunzându-se în spatele cancelarului Michel de L'Hospital.

Deci, Francisc îl văzuse pe respectivul ofiţer şi-l apostrofa imediat:

— Veniţi aici, domnule.

Vocea-i era încărcată de ameninţări. Palid, cu moartea în suflet şi sudoarea şiroindu-i pe faţă, nefericitul traversă sala în mijlocul atenţiei generale şi se plecă adânc în faţa regelui, care-i aruncă o privire îngheţată.

— Domnule, i se adresă regele cu o voce tăioasă, v-am spus chiar eu că, oricine poate chema pe valetul meu de cameră, venind din partea a două persoane, pe care vi le-am numit. Cu aceeaşi ocazie, v-am ordonat să trimiteţi după Griffon fără a pierde o secundă şi fără a cere nici o explicaţie persoanei respective, oricare ar fi fost ea. Ieri, după cum prevăzusem, cineva v-a cerut să-l chemaţi pe Griffon. Explicaţi-mi cum se face că a fost nevoie de mai mult de o jumătate de oră pentru o treabă care putea fi făcută în mai puţin de cinci minute.

— Sire, bolborosi nefericitul, am trimis de îndată un lacheu să-l cheme pe domnul Griffon… Nu-mi pot explica…

— Ei da, nu vă puteţi explica!… Şi cum se face că v-aţi permis, contrar ordinelor mele să supuneţi mesagerul la un interogatoriu care a durat mai bine de un sfert de oră?… Aici nu mai este vorba de neglijenţa vreunui lacheu. Tu eşti cel vinovat. De ce te amesteci unde nu trebuie?… Deci ordinele pe care le dau eu nu înseamnă nimic pentru tine…?

Se ambalase puternic. Mânia să, până acum nevoit să şi-o înăbuşe, izbucnise în toată violenţa ei, găsind un pretext plauzibil. Era pentru prima dată când această furie a regelui se manifestă în public şi părea cu atât mai înfricoşător cu cât regele, când apărea în mijlocul curtenilor era totdeauna blând şi sfios, ceea ce îi reproşa mereu Caterina.

De-acum îşi revenise şi părea mult mai calm şi stăpân pe sine, dar atât de rece şi de hotărât, încât devenise şi mai înfricoşător decât atunci când avusese accesul de furie.

— De-acum, toate acestea vor înceta. E timpul să se ştie că aici nu există decât un singur stăpân şi acela sunt eu. Să ţineţi bine minte.

Cuvintele fuseseră adresate întregii curţi şi erau însoţite de o privire circulară. A fost vizibil faptul că această privire întârziase preţ de câteva secunde asupra Caterinei şi a domnilor de Guise.

Revenind la nefericitul ofiţer, mai mult mort decât viu, regele-i porunci cu o voce de gheaţă:

— În ceea ce te priveşte, domnule, nu-mi doresc în preajmă oameni în care nu pot avea încredere. Îţi dau patruzeci şi opt de ore pentru a preda funcţia.

Ofiţerul se îndoi sub lovitura primită. În mod mecanic îşi îndreptă privirea spre Caterina, implorând ajutor. Dar aceasta, blestemându-l în gând pentru gafa comisă, se grăbi să-şi întoarcă privirile de la el.

Surprinzând acest schimb de priviri, regele continuă:

— Şi să te retragi la locul tău de baştină… Şi dacă ţii la capul tău, fă în aşa fel să nu mai apari la curte sau în Paris.

Şi-n timp ce spionul se retrăgea cu paşi şovăitori, un murmur de aprobare se ridică din mijlocul curtenilor. Regele vorbise ca un stăpân şi aceştia, în mod cu totul firesc, îl aprobau şi se declarau de partea sa.

Capitolul III Domnii duci de Guise.

Ducele Francisc de Guise şi fratele său, cardinalul Carol de Lorrena se văzură nevoiţi să asiste până la sfârşitul acestei scene, neliniştiţi şi unul şi celălalt.

După ce schimbaseră câteva cuvinte în şoaptă, pentru a se pune de acord, se îndreptară spre rege. Neliniştea lor se manifestă în mod diferit, arătând diferenţa de caracter a celor doi fraţi.

Ducele Francisc de Guise în plinătatea vârstei (abia împlinise patruzeci şi unu de ani), înalt, solid, cu faţa

congestionată şi marcată de cicatricea de pe frunte, care-i adusese porecla de Crestatul şi care accentua duritatea privirilor, mergea drept înainte, cu o figură mohorâtă, fără a-şi lua o clipă privirile de la rege, pe care-l privea fix, cu încăpăţânare. Era ca stejarul care stă îţi călea furtunii.

Cardinalul, mai scund şi mai subţire, mai elegant, cu privirile plecate, tenul palid, parcă aluneca pe covor, plecat într-o reverenţă fără de sfârşit; împărţea surâsuri în dreapta şi-n stânga, întrebându-şi din priviri nepoata, Maria Stuart. El era trestia care se îndoaie, pentru a reveni mai puternică.

În acest fel se prezentară în faţa regelui, căruia ducele îi prezentă omagiul său.

Crezându-şi puterea sigură, ducele ceru regelui favoarea unei audienţe particulare, domnul cardinal şi domnul cancelar fiind aduşi de el, după cum declară ducele, tocmai în scopul de a-i comunica probleme importante, de cea mai mare gravitate.

Credea că acordă o satisfacţie platonică tânărului rege, făcându-l să creadă că este consultat. De obicei, regele nu le refuza nici o audienţă şi semnă totdeauna hotărârile ce i se arătau.

Ducele fu ferm convins că şi de această dată lucrurile se vor petrece la fel. Uimirea sa deveni uriaşă când îl văzu pe rege declarând cu o voce gravă:

— Vorbiţi, domnule duce, vă ascult.

— Cum! făcu ducele surprins, Maiestatea Voastră doreşte să dezvălui aici, în faţa tuturor, afaceri care nu trebuie discutate decât în consiliul de coroană?

— Scuzaţi-mă, îi replică Francisc, luându-şi un aer naiv, dar nu mi-aţi spus, duce, că doriţi să-mi vorbiţi despre activităţile domnilor reformaţi, despre anumite evenimente care au avut loc ieri la Pré-aux-Clercs şi, în sfârşit, despre acea mică agitaţie care se mai observă şi acum pe străzile oraşului?

— Aşa este, sire, despre toate acestea e vorba. Dar nu-mi amintesc să vă fi vorbit despre aşa ceva.

— Adevărat!… Dar mi se părea totuşi că v-am auzit spunând acestea… Dar ce importanţă are. Despre aceste fapte voiaţi să ne vorbiţi? Da. Ei bine, în acest caz, vorbiţi. Acestea sunt afaceri prea puţin secrete şi care pot fi discutate în faţa tuturor.

Toate acestea, Francisc le spuse pe un ton liniştit. Cu toate semnele pe care fratele său i le făcea, ducele nu voia să cedeze.

— Sire, spuse el coborându-şi vocea, e imposibil să discutăm asemenea probleme grave în public.

— Asta-i părerea voastră, spuse regele cu răceală, nu şi a noastră. Vorbiţi, duce. Vorbiţi cu voce tare. Asta-i voinţa mea.

Spunând: „Asta-i voinţa mea”, nu putu decât să se supună.

Ceea ce şi făcu, furios la culme. Dar, în momentul în care urma să vorbească, fratele său, cardinalul, îi închise gura cu o privire semnificativă şi luă el cuvântul:

— Sire, e vorba de un discurs mai lung şi ăsta-i apanajul meu. Domnul duce e doar un soldat. Maiestatea Voastră îmi permite să vorbesc?

— Nu are importanţă care din voi va vorbi. Vă ascult, cardinale… Dar fiţi scurt, spuse regele pe un ton sec.

Ducele îşi muşcă buzele, furios, dar o nouă privire a fratelui său îl stăpâni. Şi, după cum am mai spus, ducele avea o încredere nelimitată în cardinal, care de altfel era şi capul familiei.

În ce-l priveşte, cardinalul făcu o reverenţă de parcă ar fi primit din partea regelui un compliment, dar în sinea sa era înciudat. Mai mult, era încurcat la culme. Şi asta trebuie explicat:

Siguri pe încrederea pe care le-o arăta regele, ducii de Guise nu aşteptaseră această audienţă şi luaseră unele măsuri de o extremă violenţă, care ar fi putut dezlănţui războiul civil în tot regatul. De fapt, asta şi voiau. Credeau

că aceste măsuri vor fi aprobate de rege după ce deja erau puse în aplicare, cel puţin în parte, când nimic nu mai era de făcut. Acesta era modul lor de a acţiona în loviturile de forţă.

Şi iată că, deodată, regele părea că se întoarce împotriva lor. Asta schimbă cu totul lucrurile. În dispoziţia în care se află regele, ar fi fost periculos să-i dezvăluie faptul că dăduseră anumite ordine înainte de a-i obţine aprobarea. Asta trebuia să-i fie ascuns cu grijă şi, din acest motiv, cardinalul ceruse cuvântul.

Iată de ce cardinalul de Lorrena se simţise încurcat şi-şi permisese un scurt răgaz pentru a-şi reveni.

În cele din urmă îşi începu discursul. Nu fu decât repetarea, mai amplificată, a acuzaţiilor pe care Caterina le adusese cu câteva momente mai înainte reformaţilor.

Nu putu să spună mai mult, deoarece regele îl întrerupse imediat:

— Inutil să mai continuaţi. Cunosc subiectul… Mă mir să văd un spirit aşa de luminat ca al vostru că se face ecoul unor acuzaţii ridicole, domnule cardinal… Am spus-o şi o repet: ridicole. Aflaţi, domnule, că sunt informat mai bine decât credeţi asupra acestei situaţii. Asta-mi permite să constat că greşiţi. De aceea vă spun: Nu, domnule, reformaţii nu-mi doresc moartea şi nici nu complotează împotriva siguranţei Statului… Dar o vor face, fără îndoială, dacă-i silim prin acţiunile noastre… Şi poate că asta şi doriţi. Sunt înclinat s-o cred… Aţi venit pentru a-mi propune unele măsuri care vor fi, după cum presupun, extrem de violente. Dacă-i aşa, vă opresc să le formulaţi. Violenţa va fi una din cele mai mari greşeli. Nu ne va duce decât la un război civil… Văd bine că ăsta-i scopul unora care doresc dezordinea şi care, pentru a-şi îndeplini ambiţiile nemărginite, nu vor ezita să înece ţara în valuri de sânge… Dar nu mă voi lăsa păcălit de ei şi proiectele lor murdare nu se vor îndeplini, vă dau cuvântul meu de rege. Deci, e inutil să-mi predicaţi violenţa. Ceea ce trebuie acum, e un climat

de toleranţă pentru a calma spiritele în loc de a le stârni, aşa cum se face, să le vorbim oamenilor de dragoste şi înţelegere, nu de ură şi discordie, să-i facem să înţeleagă, în cele din urmă că, fiind supuşii unui regat ca acesta, sunt ca şi membrii unei familii uriaşe care trebuie să se ajute unii pe alţii, în mod frăţesc, nu să se ucidă între ei ca nişte câini turbaţi. Asta e politica mea. Poate o credeţi prea simplă. Eu o cred bună. Dacă va fi aplicată întocmai – şi voi veghea să fie aşa – veţi vedea cum se va întrona ordinea şi prosperitatea în ţară. Şi atunci, dacă Dumnezeu îmi va da zile, va fi destul timp pentru a-i căuta pe criminalii despre care am vorbit. Şi vă jur pe Dumnezeu că-i voi demasca şi vor fi arestaţi, judecaţi şi executaţi pe eşafod. Am spus-o.

Micul discurs, la care nimeni nu se aştepta, produse un efect uriaş. Asta cu atât mai mult cu cât fusese spus pe un ton moderat, dar cu o hotărâre pe care nimeni nu bănuia că o poate avea un tânăr cu aspect bolnăvicios şi care trecea drept nepăsător la asemenea probleme. Şi fu, într-adevăr, o uluială generală auzindu-l discutând, cu atâta înţelepciune şi cu o reală competenţă, despre probleme de care se credea că nici măcar nu auzise.

În mijlocul tăcerii generale se făcu auzită o voce gravă, care-l aprobă cu curaj:

— Bine spus, sire. Şi aţi spus-o într-un mod nobil, ca un rege.

Era cancelarul Michel de L'Hospital care în acest fel îşi arăta aversiunea faţă de familia de Guise.

Intervenţia-i plăcu regelui şi-i mulţumi cu un surâs:

— Aprobarea unui om cinstit ca voi, domnule cancelar, mi-e deosebit de preţioasă. Şi totuşi, nu mă surprinde, cunoscându-vă nobleţea caracterului.

Cancelarul se înclină auzind acest compliment măreţ şi rosti cu gravitate:

— Cuvinte de neuitat, Sire, care mă copleşesc şi care mă umplu de bucurie şi de mândrie. Dacă Dumnezeu vă va da zile, veţi fi un mare rege, sire.

— Nu râvnesc la acest titlu, spuse regele cu aceeaşi gravitate. Dacă supuşii vor spune despre mine că sunt un rege drept şi bun, îmi va fi de ajuns. În tot cazul, voi încerca să fiu aşa şi, ajutat de sfaturile unui om venerabil ca voi, cancelare, sper să reuşesc.

Şi cu un accent melancolic, care-i trăda temerile, adăugă pentru a doua oară:

— Dacă Dumnezeu îmi va da zile, totuşi.

Această întrerupere, oricât de scurtă ar fi fost, le permise ducilor de Guise să-şi revină. Ducele luă cuvântul din nou:

— Regele, spuse el plecându-se adânc, respinge fără a le cunoaşte, măsurile pe care voiam să i le aducem la cunoştinţă… Mă înclin în faţa voinţei sale. Fără îndoială că regele ar refuza să asculte relatarea evenimentelor care s-au produs ieri… Probabil că în urma unor rapoarte vagi, nesigure venite de nu ştiu unde şi de către cine, regele şi-a format deja părerea…

— Într-adevăr, duce, îi întrerupse regele, după cum bine spuneţi, mi-am format o părere. Dar nu datorită unor rapoarte nesigure, aşa cum susţineţi. Am fost acolo, duce, înţelegeţi?… Am văzut cu ochii mei şi am auzit cu propriile-mi urechi.

Oricât de stăpân ar fi fost pe sine, ducele se plecă sub lovitură. Grăbit, făcu doi paşi înapoi, crezând că regele cunoştea teribilul adevăr şi că-l va acuza în faţa curţii că i-a plănuit asasinarea.

— Maiestatea Voastră era acolo?… În încăierare?… bolborosi ducele fără să ştie ce spune.

Ce era mai rău, era faptul că regele părea că se bucură de tulburarea celor doi fraţi. Îi fixă cu privirea într-un mod ce-i înspăimânta şi nu părea deloc grăbit să răspundă. În cele din urmă rosti cu o încetineală calculată:

— Da, duce, am văzut şi am auzit totul, chiar eu. Voi nu eraţi în locul în care s-au produs evenimentele despre care vorbim. Deci nu vorbiţi decât în urma unor rapoarte pe care le-aţi primit. Oh! Nu vă pun la îndoială bună credinţă… Ştiu

că acestea nu sunt nesigure şi că vin din partea domnului locotenent al poliţiei criminale şi din partea domnului Gaston, şeful pazei. Nu spun că aceste rapoarte sunt mincinoase şi că nu trebuie să aveţi încredere în ele. Dar ştiu că vorbesc despre lucruri care sunt contrare celor văzute şi auzite de mine. Trebuie cercetat cum de se face că, doi ofiţeri ai regelui s-au putut înşela chiar într-atât. Şi dacă se fac vinovaţi, vor fi pedepsiţi fără milă. Înţelegeţi, duce?

Dar ceea ce înţelese mai înainte de toate ducele, a fost faptul că acuzaţia mortală, de care se temea atâta, încă nu se formulase. Ba mai mult, se părea că regele îi scoate din cauză, spunând că nu se îndoieşte de buna lor credinţă. Amândoi se simţiră ceva mai uşuraţi şi un suspin le scăpă de pe buze. Numai că avertismentul era dur. Se aplecaseră asupra prăpastiei şi aflaseră efectul halucinant al ameţelii. Nu mai voiau să-l simtă din nou. Iată de ce ducele, care voia să-l înfrunte pe rege, crezu că-i mai prudent să se abţină, având aerul că se supune.

Aşa încât, spre marea mirare a celor care-l cunoşteau, ducele declară:

— Cine ar îndrăzni să pună la îndoială cuvântul regelui? Dacă regele spune că rapoartele ce mi-au fost înaintate sunt inexacte, înseamnă că aşa este. Voi face ancheta, sire şi-i voi pedepsi pe vinovaţii care m-au pus în această postură în faţa voastră.

Regele se mulţumi să-l aprobe cu un semn uşor. Reluând, ducele îşi desăvârşi supunerea:

— Şi totuşi e important să se ia unele măsuri fără întârziere pentru a potoli neliniştea care a cuprins străzile Parisului. Să binevoiască Maiestatea Voastră să-mi dea ordinele necesare.

Capitolul IV Unde intervine Beaurevers.

În întreaga sală se produse o zăpăceală generală.

Cum! Orgoliosul şi puternicul duce Francisc de Guise îşi accepta dizgraţia fără a spune nimic?… Cum! El, care până

atunci condusese toate afacerile Statului, ca un stăpân absolut, se lăsa învins, alungat aproape, fără să ceară nici o explicaţie? Se pleca şi cerea cu umilinţă ordine?

Nu era o simplă înfrângere, era o prăbuşire.

Iată ce-şi spuneau oamenii care nu vedeau decât aparenţa lucrurilor uitând că, deseori, aparenţele sunt înşelătoare.

Şi tot aşa îşi spunea şi regele, deoarece un licăr de triumf îi străluci în privire.

Dar Caterina nu era de aceeaşi părere şi un surâs enigmatic îi apăru pe buze.

Şi nici Beaurevers nu-l crezu pe duce, deoarece, părăsindu-şi locul, veni şi se înclină în faţa regelui.

Francisc înţelese că avea să-i spună ceva important. Îi adresă un surâs amical – hotărât lucru, în această zi surâdea tuturor, mai puţin unchilor săi, după cum remarcară curtenii, atenţi ca totdeauna – şi-i permise:

— Vorbeşte, cavalere.

Ducele-l privi pe noul venit cu un dispreţ suveran şi-i întoarse spatele. Ca pentru a-şi sublinia dispreţul, începu să discute cu voce joasă cu fratele său.

Şi cu toate acestea, toată lumea, chiar şi regele, chiar şi Caterina, chiar şi fraţii de Guise, cu tot aerul lor nepăsător, abia aşteptau să audă ce are de spus cavalerul.

Fără a da atenţie purtării impertinente a ducelui, nepărând încurcat în nici un fel de atenţia generală, Beaurevers începu să vorbească cu o voce clară:

— Sire, spuse el, mi se pare că a intervenit o neînţelegere între voi şi domnul duce de Guise. Dată fiind gravitatea împrejurărilor, aceasta trebuie să ia sfârşit.

Ducele tresări. Potrivit introducerii cavalerului, se părea că acesta îi vine în ajutor. În situaţia dificilă în care se afla, îşi spunea că făcuse o gafă arătându-şi dispreţul faţă de un om care părea că, pe moment cel puţin, îi este aliat. Se temea că nu cumva acesta să se simtă jignit de atitudinea sa. Se întoarse spre cavaler şi-i acordă întreaga atenţie pe care până atunci şi-o ascunsese.

Mai puţin mândru, fratele său, cardinalul, făcu chiar mai mult, adresându-i cavalerului un surâs.

În faţa acestor schimbări, în privirea unui Beaurevers se zări un licăr de mulţumire. Dar nu dădu de înţeles că observase şi reluă:

— Maiestatea Voastră permite o discuţie particulară între domnii de Guise şi mine? Vom găsi un colţişor retras chiar în această sală… În nişa ferestrei aceleia, de exemplu. Garantez că în urma discuţiei, care de altfel va fi scurtă, domnii de Guise, convinşi de justeţea argumentelor mele, vor fi cu totul de acord cu Maiestatea Voastră. Răspund cu capul.

Fără să ezite, regele-i dădu aprobarea:

— Bine, cavalere, mă încred în voi.

Atunci, Beaurevers se întoarse spre duce, aşteptând ca acesta să se hotărască. Văzând că-i pe cale să refuze, făcu doi paşi înainte şi, în şoaptă, îi aruncă în faţă:

— Dacă preferaţi să vorbesc în gura mare, în faţa tuturor, spuneţi-o. Dar, credeţi-mă, duce, pentru voi, e de preferat să rămână între noi.

Şi-n timp ce-i şoptea aceste cuvinte, îi surâdea în modul cel mai graţios. Privindu-l, aveai impresia că-i face un compliment. Dar privirea pe care o fixase asupra ducelui era grăitoare şi acesta simţi că-l paşte o primejdie înfricoşătoare.

Fratele său nu-l lăsă să facă nici un gest. Cu toate că nu auzise, ghici cele spuse de Beaurevers. Şi el înţelese acelaşi lucru. Iminenţa pericolului îi dictă cuvintele menite să salveze mândria ducelui:

— Haide, frate, spuse el, e dorinţa regelui.

Şi-n acelaşi timp îi apucă braţul, ca pentru a se sprijini, dar în realitate, printr-o strângere semnificativă, îi ordonă prudenţă.

Bucuros că găsise un motiv pentru, a ceda, fără a lăsa impresia că se pleacă înaintea ameninţării, ducele acceptă.

— E drept. Dorinţa regelui e sfântă… Să mergem.

Şi cei trei se adăpostiră în dosul draperiei ferestrei. Câteva secunde domni o tăcere adâncă.

Primul atacă ducele pe un ton zeflemitor:

— Pretindeţi că aveţi să-mi spuneţi unele lucruri care ne vor pune în deplin acord cu Maiestatea Sa? Care sunt? Vă ascult.

— Trebuie să vă spun că eu sunt acela care am declanşat conflictul izbucnit între rege şi voi. Eu v-am zdruncinat încrederea de care vă bucuraţi în faţa regelui şi care vă va aduce o dizgraţie grabnică.

Fără să se mai controleze, ducele, furios, aproape că zbieră:

— Ah! Voi aţi fost acela? Şi mi-o spuneţi în faţă?… Pe Cristos, vă admir neruşinarea, domnule!

— Neruşinare, nu. Loialitate, da. Între noi se dă un fel de luptă din care sunt sigur că voi ieşi învingător. N-aş vrea să folosesc împotriva voastră avantaje pe care nu le cunoaşteţi. Iată de ce v-am avertizat. Nu-mi rămâne decât să vă fac cunoscut ceea ce pot face în plus.

— Cum? Îl zeflemisi ducele, puteţi face chiar mai mult? Şi ce anume, Dumnezeule?

— Vă pot desăvârşi ruinarea. Pot să fac să vă cadă capetele…

Ducele se îndreptă în toată înălţimea-i şi, pe un ton de dispreţ strivitor, îi spuse:

— Domnule, prin intrigă, prin manevre întortocheate, poţi ruina, dizgraţia, otrăvi chiar, un prinţ de sânge regal… La nevoie poţi chiar să-l asasinezi, otravă sau pumnalul pentru astea sunt făcute… Dar nu te poţi atinge de capul lui.

Cardinalul, care-l ascultase cu atenţie pe Beau revers, ajunse la o concluzie greşită şi anume: acest Beaurevers, după ce le demonstrase că se bucură de o influenţă reală – şi asta i se părea evident – voia, pur şi simplu, să-şi vândă cât mai scump această influenţă de care dispunea.

Având această idee în cap, cardinalul intră în discuţie.

— Să nu spunem cuvinte ireparabile, spuse el pe un ton împăciuitor. Domnule de Beaurevers, aţi vrut să ne arătaţi creditul de care vă bucuraţi şi să ne demonstraţi că ne puteţi distruge. Ar fi de neiertat din partea mea dacă nu aş recunoaşte asta. Mai apoi, ne-aţi asigurat că sunteţi destul de puternic pentru că regele, condus de voi să ne arunce în dizgraţie. Asta mi se pare că ar trebui demonstrat ceva mai bine, dar fie. Ne-aţi mai spus că aveţi posibilitatea să desăvârşiţi pieirea noastră. Dar n-aţi spus că o veţi şi face… De aici am tras concluzia, domnule, că vreţi să ne faceţi unele propuneri, după care, în funcţie de cum vor fi ele primite, veţi acţiona.

Beaurevers îl aprobă în tăcere, înclinându-se, după care rosti:

— Monseniore, admir spiritul vostru pătrunzător.

— Ei aş! spuse cardinalul pe un ton de falsă modestie şi un copil ar fi înţeles. Vorbiţi, domnule de Beaurevers, vorbiţi… Şi să nu vă fie teamă că sunteţi prea pretenţios. Trebuie să ne înţelegem între noi.

— Vă ascultăm, domnule, îl încuraja şi ducele. Rece, pe un ton serios care arăta clar că nu încearcă să se distreze pe socoteala lor, Beaurevers începu:

— Trebuie să se facă pace cu reformaţii.

— Dar, domnule, exclamă cardinalul, nu l-aţi auzit pe domnul duce când îi spunea regelui că-i gata să-i execute ordinele pe această temă? Cred că asupra acestui punct suntem de acord.

— Fără îndoială, fără îndoială, domnule cardinal. Dar ce se face cu o mână, se poate strica imediat cu cealaltă.

— Ce înseamnă asta? bubui ducele. Îndrăzniţi să mă bănuiţi de rea credinţă?

Cu o răceală înfricoşătoare, Beaurevers îi replică:

— Da, duce…!

Şi acest „Da” căzu sec şi tăios ca o secure. Profitând de zăpăceala lor, continuă imediat:

— V-am ghicit intenţiile, domnilor… Voi, cardinale, vă propuneţi să puneţi mâna pe tiara papală şi voi duce, să vă schimbaţi coroana ducală cu aceea regală. E o ambiţie mare, dar vă stau în cale reformaţii. Din cauza asta şi numai din asta v-a cuprins ura împotriva lor. Dacă mâine aceştia v-ar acorda sprijinul, chiar mâine veţi striga sus şi tare: Moarte catolicilor! Aşa cum strigaţi: Moarte hughenoţilor! În acest moment. Dacă aţi fi rege, n-aş vedea nici un inconvenient. Dar voi doriţi să-l despuiaţi de drepturile sale pe regele Francisc!… Din păcate, mi-am pus în cap ideea următoare: atâta timp cât el va trăi şi eu, bineînţeles, nimeni nu se va putea atinge de el şi de drepturile sale. Iată de ce m-am ridicat împotriva voastră, gata să-l apăr cu ghearele şi cu dinţii pe bietul rege căruia i-aţi jurat credinţă şi pe care voiţi să-l deposedaţi de drepturile sale. Pentru început, deoarece singurul obstacol serios al proiectelor voastre vine din partea reformaţilor, vă împiedic să-l înlăturaţi, punându-vă în imposibilitatea de a le face rău, aşa cum voiaţi. Deci, duce, ori veţi ceda asupra acestui punct, asupra căruia regele nu se târguie, vă avertizez şi situaţia voastră va fi la fel de bună ca până acum, ori vă opuneţi… şi atunci, veţi fi pierdut.

Furia de a se fi lăsat atât de uşor descoperiţi, îi lăsă pe cei doi fraţi fără glas. În timp ce cardinalul încă mai tremura, ducele îşi reveni şi-l pironea pe cavaler cu priviri în care se citeau ameninţări groaznice. Pentru un moment cavalerul avu impresia că ducele se va repezi la el să-l străpungă cu pumnalul, într-atât era orbit de mânie.

Dar nu se întâmpla nimic. Brusc, ducele se calmă. Chiar surâse, e drept, un surâs de un dispreţ strivitor. Şi cu un ton nepăsător, i se adresă fratelui său:

— Să mă ierte Dumnezeu, cred că era gata să mă supăr!… Să mergem, cardinale.

Beaurevers surâse. Întinse braţul şi ridică un colţ al draperiei. Cu aceeaşi linişte înfricoşătoare, continuă:

— Înainte de a rupe aceste tratative, care încă nu s-au terminat, aruncaţi, duce, o privire spre uşile sălii acesteia. Credeţi că vă va veni uşor s-o părăsiţi?

Fără voia lor, cei doi de Guise îi urmară îndemnul şi aruncară o privire spre uşi. Rămaseră împietriţi: în faţa fiecăreia se afla, pe două rânduri, câte o grupă de gărzi, cu suliţele în mâini.

Ducele, încăpăţânat, izbucni:

— Împotriva noastră s-au luat asemenea măsuri neobişnuite?

— Pe toţi dracii!… Pentru cine altcineva?

Spunând acestea pe un ton zeflemitor, Beaurevers dădu drumul draperiei.

— Ce înseamnă asta? murmură ducele.

— Asta înseamnă că-mi sunteţi prizonieri, îi dumiri cavalerul. Şi aţi fost încă din momentul în care aţi venit să discutaţi cu mine aici.

— Fie, spuse ducele care cu un efort titanic de voinţă reuşi să-şi păstreze un calm aparent, ne-aţi atras în capcană în care, până la urmă, am căzut… Regele ne datorează o explicaţie şi jur pe Dumnezeu că ne-o va da. Veniţi, cardinale.

— Un moment, le ceru Beaurevers, fără a se clinti din loc; credeţi-mă, e în interesul vostru să-mi ascultaţi toate explicaţiile mai înainte de a i le expune regelui, în faţa întregii curţi. Acestea, pe cât de simple, sunt tot pe atât de înfricoşătoare pentru domniile voastre. Şi iată ce-i voi spune regelui: „Sire, ieri aţi fost urmărit, hăituit, ameninţat cu moartea de o bandă de asasini, în mijlocul cărora se aflau arcaşii, conduşi de şeful poliţiei criminale şi de şeful pazei, precum şi gărzile domnului de La Roche-sur-Yon. Este într-adevăr o minune că aţi reuşit să scăpaţi teafăr şi nevătămat dintr-o asemenea aventură. Aţi vrut să ştiţi, Sire, cine au fost instigatorii acestui atentat laş. Am cercetat, Sire şi i-am găsit… Cunoscându-le puterea şi viclenia, pentru a nu-i lăsa să scape supliciilor datorate regicizilor, mi-am permis să ordon paza uşilor. Sire, iată-i pe asasini, vi-i predau justiţiei voastre”.

Şi Beaurevers, neînduplecat, continuă fără a le lăsa timpul să protesteze:

— Poate veţi spune, domnilor, că nu-i de ajuns să acuzi dacă nu ai probe. E drept. Aceste probe le am în buzunarul mantalei şi le voi preda regelui. Aţi putea să-mi spuneţi că se mai poate discuta asupra acestor probe. Fie! În ajutorul

alor mele se va adăuga propria mărturie a regelui, a mea şi a altor câteva persoane… printre care baronul de Rospignac… pe care l-am zărit în sală şi care se află prins ca şi voi. Fiţi liniştiţi, Rospignac va vorbi. Va trebui să vorbească şi să spună următoarele: în primul rând, ce a făcut marţea trecută la Palatul Cluny. În al doilea rând, cum şi de ce, ca urmare a unei lungi discuţii cu domnul cardinal, s-a găsit în posesia unor anumite ordine scrise care-i puneau la dispoziţie pe însuşi şeful poliţiei statului şi pe guvernatorul Parisului. În al treilea rând, pe ce motiv a încasat o sumă uriaşă de la vistiernicul vostru. În al patrulea rând, în sfârşit, ce făcea în momentul atentatului într-o anume casă din strada Buci în al cărui hambar se ascunsese şi de unde, ca un adevărat comandant de oşti, îşi trimitea ordinele atât şefului Poliţiei criminale, şefului pazei, cât şi tâlharilor pe care-i comanda.

Sfârşindu-şi rechizitoriul, Beaurevers nu mai adăugă nici un cuvânt. Se dădu la o parte, făcându-le loc celor doi, arătându-le astfel, în mod tacit, că dacă vor să facă publică istoria, sunt liberi s-o facă.

Avu satisfacţia să vadă că cei doi nici măcar nu se mişcă.

Manevra-i îndrăzneaţă reuşise pe deplin. Primul vorbi cardinalul:

— Domnule, spuse acesta cu vocea-i mieroasă, nu acesta-i cel mai potrivit loc pentru a discuta cu voi înfricoşătoarele acuzaţii pe care le aduceţi casei de Guise.

— După câte mi se pare, nici voi înşivă nu credeţi prea mult în ele. Altfel, aşa cred eu, n-aţi fi ezitat să le faceţi publice.

— Ei da, replică Beaurevers pe un ton sec, dar dacă aş fi procedat aşa, v-aş fi trimis pe eşafod… Şi nu vreau să fiu unul care să dea de lucru călăului, domnule!… Mă mir că n-aţi înţeles asta…

— Fie, scrâşni cardinalul, învins, spuneţi-vă condiţiile.

Beaurevers nici măcar nu se bucură. Rece, le răspunse:

— Dar v-am spus toate aceste condiţii. Nu mai am nimic de adăugat.

— Chiar vreţi să facem pace cu reformaţii? insistă cardinalul.

— Ţin neapărat... Ascultaţi: impunându-vă această pace, regele îşi apără coroana împotriva căreia aţi ridicat mâna. Dacă vi se va da ocazia, veţi repeta povestea, nici nu mă îndoiesc. Vă avertizez, domnilor, mă veţi găsi totdeauna împotriva voastră.

— S-a făcut, să mergem acum la rege.

Arătând astfel o supunere prefăcută, cardinalul întinse mâna, gata să tragă draperia.

În acel moment, ducele se aşeză în faţa cavalerului şi cu faţa schimonosită de mânie, cu ochii în flăcări, îi spuse printre dinţi:

— Prin viclenia ta diabolică, azi ne-ai înfrânt. Ei bine, îmi va veni şi mie rândul. Fereşte-te, Beaurevers, de acum între noi e o luptă pe viaţă şi pe moarte şi-ţi jur că nu te voi cruţa.

— Nici nu mă îndoiesc, surâse cavalerul. Dar oricât de puternic aţi fi, duce, nu mă înspăimântaţi absolut deloc.

Cu paşi aspri, ducele se întoarse în sală, urmat de cardinal.

Capitolul V Unde Beaurevers se introduce în palatul ducelui de Saint-Germain, tatăl vicontelui de Ferričre.

Atunci când Beaurevers, alarmat de strigătul aruncat de Fiorinda ieşise în fugă din casa „sorei” sale, scotocise degeaba împrejurimile şi, neavând nici un minut de pierdut, se îndreptă spre cheiul Luvrului, după care sări într-o barcă, cu intenţia de a traversa Sena.

Câteva minute mai târziu, Beaurevers punea piciorul pe cheiul Augustinilor, la câţiva paşi de strada Pavée-d'Adouilles. Se îndreptă în fugă spre strada Rondelle şi se opri în faţa palatului ducelui de Saint-Germain. Nu-i trebui mai mult de zece minute pentru a traversa râul şi a ajunge aici. Numai că pierduse destul timp pentru a o căuta pe Fiorinda şi-i era teamă că ajunsese prea târziu pentru ceea

ce voia să facă. Din cauza asta străbătuse în fugă distanţa ce-l despărţea de cheiul Augustinilor cu strada Rondelle.

Trinquemaille şi Bouracan, de cum îl zăriră, apărură din nu se ştie ce ascunzătoare invizibilă şi i se alăturară, în şoaptă, puţin neliniştit, cavalerul îi întrebă:

— Cred că încă nu s-au întors?

— Nu, domnule, nu a intrat nimeni, îl linişti Trinquemaille.

— E-n regulă, suspină Beaurevers.

Şi plecă tot în aceeaşi viteză.

Se opri în faţa unei porţi joase de pe cheiul Augustinilor unde-l aşteptau Strapafar şi Corpodibale. Întrebat, Strapafar îi răspunse:

— Tocmai au intrat acum două sau trei minute.

— Cine le-a deschis? îl întrebă cavalerul. Corpodibale fu cel care-i răspunse:

— Nimeni. Aveau cheia.

Asigurat definitiv, Beaurevers îşi spuse: „Ei, hai! Totul merge bine şi am ajuns tocmai la timp.”

Se apropie de poarta grădinii lui Ferričre după ce făcu semn celor doi să-l urmeze.

O jumătate de minut mai târziu escaladase zidul grădinii cu ajutorul celor doi, după cum am văzut că o mai făcuse şi se lăsă să cadă fără zgomot în grădina vicontelui.

De acum cunoştea grădina în cele mai mici amănunte şi trecu fără nici o greutate din grădina vicontelui în aceea a ducelui, tatăl său.

Se îndreptă spre peron urcându-i cele câteva trepte de marmură şi se apropie de uşă. Era o uşă cu geamuri-vitraliu. Aruncă o privire prin geamurile multicolore şi privi cu atenţie interiorul casei. Era luminată puternic de o mulţime de sfeşnice. Nu-i fu greu să-l observe pe duce adâncit într-o discuţie cu Rospignac.

Numai că îşi dădu seama că, prin uşa închisă cu grijă, nu putea auzi nici un cuvânt, cu toate că avea un auz extrem de ascuţit.

Fără să mai ezite, apucă zăvorul şi-l ridică fără cel mai mic zgomot. Avu bucuria să constate că uşa era acum deschisă, dar se feri s-o deschidă, lăsând să cadă din nou zăvorul. Ştia de acum că uşa va putea fi deschisă la momentul potrivit. Pentru moment, îi era de ajuns.

Aşteptă cu răbdare. La capătul câtorva minute, Rospignac care tot timpul stătuse în picioare, dispăru fără veste.

— Asta şi speram! murmură Beaurevers bucuros. Domnul baron va face chiar el oficiul de uşier, introducând iluştrii vizitatori… În ce-l priveşte pe domnul duce, sper că va avea curtoazia de a-i primi pe aceştia pe peron. În felul ăsta voi putea intra fără cea mai mică dificultate.

Şi nu se înşelase. Rospignac însuşi se însărcinase să deschidă poarta ducilor de Guise, în absenţa portarului, care fusese îndepărtat cu această ocazie.

Rămas singur, ducele aruncă o privire în jurul său ca pentru a se convinge că totul e în regulă şi socotind că a venit momentul, ieşi şi se aşeză pe pragul uşii care dădea pe peron. Aşteptă sosirea vizitatorilor cu acea măreţie care-i era caracteristică.

Sigur că absenţa acestuia din cameră nu putea fi prea îndelungată.

Beaurevers nu mai pierdu nici o secundă. Deschise uşor uşa şi intră, îndreptându-se hotărât spre o altă uşă, mascată de o draperie pe care o deschise, strecurându-se în spatele ei. Se afla pe pragul unui cabinet mic şi întunecos. Pentru câteva clipe ţinu uşa deschisă pentru că lumina din sala cea mare să-l ajute să vadă dispunerea locurilor din micul cabinet. Hotărârea sa era deja luată:

— E un loc excelent, murmură el, pot să văd şi să aud de minune.

Intră în cabinet, lăsând să cadă în urma sa draperia şi împinse uşa, fără a o închide complet, dădu puţin într-o parte draperia, aşa încât putea să vadă şi să audă lotul, fără a-şi trăda prezenţa.

Şi calm şi liniştit, ca întotdeauna, aşteptă cu ochii şi urechile la pândă.

Fusese destul de inspirat să nu se grăbească şi să facă totul cum trebuie, deoarece mai trecură câteva minute până când ducele apăru însoţit de cei doi vizitatori.

Aceştia erau trei: ducele Francisc de Guise, cardinalul Carol de Lorrena şi ducele de Nemours.

Câteva minute bune se pierdură cu inevitabilele schimburi de politeţe. După care ducele, care arăta un respect vizibil gazdei sale, începu cu o oarecare solemnitate:

— Domnule duce, am vrut să vă spun că ţin în mod deosebit la o alianţă pe care o găsesc deosebit de onorantă pentru noi cu casa voastră, al cărei şef sunteţi.

— Monseniore, spuse ducele înclinându-se, oricât de ilustră ar fi casa mea, nu o poate întrece pe a voastră. Spunând acestea, consider că onoarea e de partea mea casei mele.

Fu rândul lui Francisc de Guise să se încline şi să răspundă:

— Căsătoria proiectată dintre vicontele de Ferričre, fiul vostru, cu Claude de Guise, tânăra noastră soră, trebuie celebrată cât mai curând posibil.

Reculegându-se câteva clipe, ducele-i răspunse la rândul său:

— Ştiţi, domnilor, că sunt un credincios convins, sincer, neclintit. Nu vreau să fac un jurământ în faţa voastră. Vreau să vă spun că am credinţa, o credinţă oarbă, absolută… şi cred cu tărie că numai credinţa va salva şi regenera lumea întreagă.

— Cunoaştem, îl complimentă cardinalul, care vă sunt sentimentele asupra acestui subiect. Sunt cunoscute de toţi. Aţi câştigat chiar stima duşmanilor voştri.

Ducele-i mulţumi printr-o scurtă înclinare a capului şi continuă:

— M-am îndreptat spre voi… Dar înainte de a vă spune că sunt al vostru, lăsaţi-mă să vă arăt cu ce aş putea să fiu de

folos, partidei voastre, dacă aceasta ar deveni şi a mea.
Se mai reculese o secundă, după care, fără cea mai mică ezitare, spuse ca unul care cunoaşte în profunzime subiectul ce urma să fie dezbătut:
— Nehotărâţii, fricoşii, nemulţumiţii religioşi şi politici, cei care, la urma-urmei, duşi de o ambiţie adevărată sau pretinsă şi care fac parte din casa voastră, sunt numeroşi. Toţi aceştia nu aşteaptă decât apariţia unui şef pentru a deveni un partid destul de puternic pentru a vă face destule necazuri şi numeroase dificultăţi.
— Da, făcu ducele îngândurat şi Antoine de Bourbon, duce de Vendome, rege de Navarra prin soţia sa, Jeanne d'Albret, Antoine, o ştiu, nu se va lăsa prea mult rugat pentru a deveni şeful acestui partid. O recunosc, din această parte poate veni pericolul.
— Maiestatea Sa de Navarra, continuă ducele de Saint-Germain cu o siguranţă impresionantă, nu va ezita nici o clipă să se aşeze în fruntea acestui partid. Şi-n acel moment, va merge împotriva voastră. Veţi avea de luptat împotriva a două partide: a oamenilor bisericii, conduşi de prinţul Conde şi a nemulţumiţilor politici, conduşi de regele Navarrei. Fiecare din aceste partide, luate separat, pot fi învinse, cu oarecare dificultate. E drept, unite şi se vor uni în mod obligatoriu pentru a vă face faţă, unite, deci, vă vor zdrobi. Tot ce veţi putea face în acest caz va fi să continuaţi lupta cât mai mult timp pentru a cădea în mod glorios… Dar fiţi sigur că veţi fi înfrânt. Cred că vă este cunoscut, domnilor, că dispun de o oarecare influenţă. Toată această influenţă va fi pentru a servi partidei voastre… Dacă voi deveni unul dintre ai voştri. Pe de altă parte, cred că v-am spus destule pentru a vă da seama că, oricât aş fi de bătrân, dacă m-am hotărât să cobor în arenă luptei, am făcut-o pentru a lua parte în mod activ. Şi înţeleg să acţionez fără a-mi cruţa forţa sau osteneala. Rezultatul acestor acţiuni pe care le voi desfăşura în serviciul vostru, va fi acela că voi reuşi să adun în jurul partidului vostru mulţi nemulţumiţi

care, oricând, vi se pot ridica împotrivă. Nu spun că vor veni cu toţii. Nu. Dar numărul celor ce nu vi se vor alătura va fi atât de mic, încât nu vor mai putea constitui un partid. Maiestatea Sa de Navarra nu va consimţi niciodată să se aşeze în fruntea unui pumn de nemulţumiţi, fără bani, fără forţă, fără nici o legătură între ei, fără nimic din ceea ce ar putea constitui un partid. Iată ce aş putea face şi sunt sigur că o voi face. Şi mi se pare că deja e mult.

— Spuneţi mai degrabă că-i enorm, strigă ducele plin de bucurie. Datorită vouă, monseniore, calea ne va fi considerabil curăţată. Ar însemna să fim cu adevărat neîndemânatici să nu profităm de un asemenea avantaj.

— Aţi spus, domnule, interveni şi cardinalul, zâmbitor, aţi spus că puteţi face toate acestea „mai întâi”. Există deci şi un „apoi”?

— Aşa e, continuă ducele. Să-i laşi pe eretici singuri, e destul de mult. Şi totuşi nu-i de-ajuns pentru că aceste forţe, oricât de reduse ar fi, rămân destul de puternice. Să divizăm aceste forţe, iată ce-i de dorit. Şi ca o mare parte a acestora să vi se alăture, asta ar însemna încoronarea operei. Dacă propriile voastre forţe se întăresc pe timp ce trece, cele ale duşmanului scad în aceeaşi proporţie iar sfârşitul luptei nu poate fi pus la îndoială. Ar mai putea avea loc o luptă în aceste condiţii? Mă îndoiesc.

— Ar fi minunat, într-adevăr, suspină ducele, puţin sceptic. Din nefericire, pentru a realiza acest proiect, ar fi necesară o alianţă puternică între Bourboni şi de Guise. Şi asta nu pare realizabilă.

— Monseniore, spuse ducele de Saint-Germain cu tărie, douăzeci şi patru de ore după ce voi fi aderat la partidul vostru, monseniorul cardinal de Bourbon se va declara de partea voastră.

— E un efect moral a cărui valoare n-o contest, dar nu-i decât un efect moral, îl întrerupse ducele de Guise.

— Şi, continuă netulburat ducele de Saint-Germain, după o lună se va semna un tratat în regulă între noi şi Antoine

de Bourbon, regele Navarrei.

— Asta-i cu totul altceva! exclamă ducele. Asta schimbă cu totul datele problemei; Dacă într-adevăr credeţi…

— De-acum într-o lună, îl întrerupse ducele de Saint-Germain, tratatul va fi semnat. Răspund de asta, chiar cu capul meu.

Şi le explică:

— Antoine de Bourbon e un om fără caracter. Nu numai că-i nehotărât, dar este personificarea nehotărârii. Poate deveni periculos numai dacă e condus de soţia sa, Jeanne d'Albret. Dar, după câte am aflat, s-au cam certat. Poate chiar în mod serios şi această ceartă trebuie întreţinută cu grijă. În momentul în care va veni să vă întâlnească – şi vă repet că răspund de asta – veţi avea în mână un instrument docil pe care-l veţi putea manevra după cum veţi dori. Pentru asta va fi de ajuns să-i vorbiţi despre fiul său, prinţul de Conde, pe care-l invidiază pentru felul activ în care acţionează acesta. Fiul său îl nelinişteşte şi-l înfricoşează şi-l copleşeşte cu superioritatea sa. Superioritate reală, de altfel.

— Frate, spuse cardinalul, insistând într-un mod semnificativ, ascultă vocea domnului duce. Tot ceea ce v-a spus, e plin de bun simţ.

— Ei! făcu ducele pe un ton brusc, credeţi că n-am înţeles şi eu?… Dar îmi pare aşa de frumos, încât abia îmi vine a crede.

— Monseniore, repetă ducele de Saint-Germain cu un puternic accent de sinceritate, va fi aşa cum veţi dori.

— Ah! Cum voi dori, spuneţi?

Şi spusele ducelui răsunară ca o explozie de bucurie. Dar îşi reveni imediat şi spuse mai potolit:

— Şi totuşi, observ că nu v-aţi declarat încă de partea noastră, atâta timp cât unele lucruri pe care aveaţi a ni le spune, n-au fost încă rostite. Să vedem despre ce-i vorba. Aş fi dezamăgit dacă nu am reuşi să ne înţelegem.

— Într-adevăr, monseniore, doresc să vă pun, pur şi simplu, o întrebare. Potrivit răspunsului pe care mi-l veţi da, voi fi sau nu de partea voastră.

Câteva clipe se scurseră într-o tăcere solemnă. În cele din urmă, ducele de Saint-Germain rosti:

— Se vorbeşte foarte mult despre ambiţia casei voastre. Unii chiar pretind că…

— Da, unii chiar pretind că aş vrea să pun mâna pe coroana Franţei în beneficiul familiei mele. Asta voiaţi să spuneţi, domnule duce, nu-i aşa? îl întrerupse ducele de Guise.

— Da, monseniore, spuse hotărât ducele de Saint-Germain, asta-i şi întrebarea pe care voiam să v-o adresez. După ce-mi veţi răspunde, vă voi spune dacă puteţi conta sau nu pe mine.

— Şi dacă v-aş spune, domnule, că aceştia nu se înşală, că visez într-adevăr să pun mâna pe coroana Franţei, ce mi-aţi răspunde?

— V-aş răspunde: în acest caz, monseniore, să nu contaţi niciodată pe mine.

Şi cuvintele-i căzură tăioase ca o secure.

Sigur pe el, ducele scoase din veston un pergament pe care, în timp ce-l desfăşura, începu să explice:

— Am pus papei aceeaşi întrebare pe care, cu mulţi ani în urmă, ducele Pepin a pus-o papei Zacharie: „Cel care are de fapt puterea regală, trebuie s-o aibă şi datorită numelui?” Şi iată răspunsul papei Pius al IV-lea, iată ce răspunde cel care-l reprezintă pe Dumnezeu, după ce a dezbătut această întrebare împreună cu cardinalii săi… Citiţi, domnule şi veţi vedea că această judecată este identică cu aceea pe care, odinioară, a avut-o şi papa Zacharie. Ba încă merge mai departe… Şi sper că nu veţi crede că eu l-am făcut să meargă chiar până acolo.

Şi-i întinse pergamentul desfăcut, adăugind:

— În ziua fixată de mine, această bulă va fi citită credincioşilor adunaţi, la aceeaşi oră, în cele o sută cincizeci

şi două de mii de bisericii sau capele din Franţa.

Şi, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic, ducele reluă:

— Ei bine, domnule, spuse el, nu mai puteţi nega acum că regele sprijină în secret erezia.

— Nu, din păcate nu, monseniore.

— Merg chiar mai departe: susţin că însuşi regele este un eretic. Şi o voi dovedi. Nu se poate să nu fi auzit unele zvonuri care spun că regele-şi petrece cea mai mare parte a timpului său în afara Luvrului, sub o deghizare oarecare.

— Într-adevăr, monseniore, s-au zvonit multe pe acest subiect. Dar cum n-a existat nici o probă, oamenii de bun simţ au sfârşit prin a se convinge că acest zvon era neîntemeiat.

— Asta am crezut şi noi şi încă timp îndelungat. Regele-şi luase toate precauţiile. Dar pot să vă asigur că aşa este. Aţi auzit, poate, de scandalul care s-a produs nu mai departe de ieri seară la Pré-aux-Clercs?

— Nu, domnule, din păcate, se scuză ducele de Saint-Germain. Nu am ieşit din palat… Dar Pré-aux-Clercs se află sub jurisdicţia stareţului mănăstirii… şi ca urmare, sub a mea. Voi primi cât de curând raportul necesar şi-l voi studia.

— Veţi găsi acolo lucruri interesante, despre care vreau acum să vă spun esenţialul.

Şi aici ducele, aranjând lucrurile după cum îi conveneau, îi povesti tot ce se întâmplase la Pré-aux-Clercs.

— Şi ştiţi cine-i în realitate contele de Luvru? întrebă el la sfârşit.

— Aştept să-mi face onoarea de a mi-o spune.

Ducele nu-i răspunse imediat, pregătindu-şi efectul.

— Contele de Luvru nu-i altul decât regele Francisc al II-lea, spuse în cele din urmă.

— Regele! exclamă surprins ducele de Saint-Germain, regele, în mijlocul ereticilor care-şi cântau psalmii? Oh…!

— Da, domnule, spuse ducele cu tărie, regele însuşi. Vedeţi bine că am dreptate atunci când spun că regele-i un eretic.

E nedemn să mai domnească asupra Franţei catolice.

Şi atunci, o voce limpede şi vibrantă se făcu auzită cu putere, ca o palmă formidabilă:

— Minţi, duce!

Dacă trăsnetul ar fi căzut în mijlocul celor patru nobili, n-ar fi produs un efect atât de înfricoşător pe care-l produseră cuvintele căzute în mijlocul tăcerii acestora.

Se auziră trei strigăte, care mai degrabă erau urlete:

— Beaurevers…!

— Infernalul Beaurevers…!

— Blestematul Beaurevers…!

Erau ducele, cardinalul şi baronul de Rospignac. În aceeaşi clipă, toţi se sculară, cu spada în mână, în afara ducelui de Saint-Germain care nu-şi avea spada la îndemână.

Asta a fost prima mişcare şi singurele cuvinte pronunţate. Imediat apoi se auzi un alt strigăt, mai puternic, de o disperare sălbatică, scos de cardinal:

— Bula!… Bula…!

Cu toţii se întoarseră spre masă pe care ducele de Saint-Germain tocmai lăsase pergamentul. Avu loc o altă lovitură, care-i zdrobi.

Bula nu se mai afla acolo.

Capitolul VI Se strică vremea.

Văzându-i că-şi scot spadele din teacă, Beaurevers le urmă exemplul. Cu spada în mână, îi supraveghea cu privirile-i scânteietoare. Profitând de uluiala în care căzuseră inamicii săi, datorită apariţiei sale neaşteptate şi – catastrofă şi mai înfricoşătoare – dispariţiei preţiosului pergament, se plasă în aşa mod, încât se putea desfăşura după cum îi era voia. În acelaşi timp le vorbea, cu vocea sa de o muşcătoare zeflemea:

— Liniştiţi-vă, domnilor, pergamentul acela nu s-a pierdut… l-am luat eu… Asta înseamnă că se află pe mâini bune.

Vocea să îi biciuia. Totul era o insultă puternică.

Dar, în timp ce le vorbea, inamicii săi începeau să-şi vină în fire. Cu toate că era dezarmat, ducele de Saint-Germain se aruncă în faţa ducelui de Guise, apărându-l cu pieptul gol.

Rospignac, Nemours şi cardinalul, chiar dacă acesta din urmă nu strălucea prin curaj, se grupară în jurul viitorului rege.

Ducele, cu o voce gâtuită, de neînţeles, strigă:

— Dacă spionul ăsta iese viu de aici, suntem cu toţii pierduţi.

Cardinalul gâtuit de frică se jelea:

— Ce păcat că nu ne-am adus cu noi spadasinii noştri.

Rospignac îl asigură cu un surâs livid:

— Din fericire, eu am fost ceva mai precaut: la primul meu fluierat, douăzeci de oameni se vor prezenta aici.

Toate aceste cuvinte nu erau decât un murmur schimbat între ei, în timp ce Beaurevers vorbea. Deja Rospignac îşi duce mâna spre piept pentru a apuca fluierul, când, ducele de Saint-Germain, care auzise totul, făcu un gest. Întorcându-se spre grupul care-l înconjura pe ducele de Guise şi, cum tocmai Beaurevers sfârşise de vorbit, pronunţă cu voce tare:

— Nimeni să nu mişte. Nimeni să nu cheme pe nimeni. Vă aflaţi la mine în casă. Mă consider responsabil de tot ce se va întâmpla. Eu singur trebuie să aplanez conflictul.

Şi vorbise cu un asemenea ton de senior, încât nimeni nu mai mişcă, nici chiar Rospignac nu-şi mai sfârşi gestul. Cu toţii, chiar şi Beaurevers, rămaseră într-o aşteptare curioasă, dornici să vadă ce va face bătrânul duce.

— Domnule, spuse acesta cu voce gravă, aţi intrat la mine în casă ca un răufăcător.

Şi cum Beaurevers făcu un gest de protest, continuă:

— Cuvântul vi se pare dur? Nu văd altul care v-ar putea califica acţiunea ruşinoasă de care aţi dat dovadă, tinere. Deci, repet: aţi intrat în această casă ca un răufăcător. În absenţa oamenilor mei aş putea să vă tratez după cum meritaţi şi să vă ucid fără milă. Conştiinţa îmi va fi împăcată.

Dar mi-e milă de tinereţea voastră şi vă spun doar atât: tinere înapoiaţi pergamentul pe care… vi l-aţi însuşit în mod necinstit. Şi noi vom uita că aţi surprins aici nişte secrete pe care nimeni din afară nu trebuie să le cunoască. Vă puteţi retrage fără a vi se întâmpla nimic rău, vă dau cuvântul meu.

Privindu-l pe duce cu o expresie ciudată, în care se amestecau respectul, admiraţia şi mila, Beaurevers îi răspunse cu blândeţe:

— Şi dacă refuz?

— În acest caz, spuse ducele, arătându-şi spada, voi apela la judecata Domnului. Şi cum cauza mea este dreaptă, vă voi ucide, tinere, nu vă îndoiţi de asta.

Spusese toate aceste cuvinte pe tonal unei convingeri absolute.

Pentru a doua oară, Beaurevers îl ţintui cu o privire în care se citea mila. Apoi privirile i se îndreptară spre grupul compus de ducele de Guise şi însoţitorii săi. O sclipire de mânie îi aprinse privirile, în timp ce gândea: „Ah! Mizerabilii ăştia abuzează de nevinovăţia şi cinstea acestui biet bătrân!”

Ducele de Saint-Germain îi surprinse privirea, dar se înşelă asupra semnificaţiei acesteia deoarece, adresându-se oaspeţilor săi, le spuse pe un ton de comandă:

— Spadă-n teacă, domnilor. Faceţi-ne loc. Nu trebuie ca acest domn să aibă impresia că dorim să-l asasinăm. Cei patru, cărora le fusese adresată porunca, avură o secundă de ezitare. Dar cum ducele, primul dintre ei, îşi băgă spada în teacă, ceilalţi îl imitară, dându-se câţiva paşi înapoi.

Atunci ducele de Saint-Germain se întoarse spre Beaurevers, căruia i se adresă pe un ton sfidător:

— La dispoziţia voastră, domnule.

Scuturându-şi capul, Beaurevers repetă cu aceeaşi blândeţe:

— Şi dacă refuz să mă bat cu voi, domnule?

— Domnule, spuse sec ducele, din respect pentru oaspeţii mei, am hotărât să vă tratez ca pe un om de onoare. Nu mă obligaţi să-mi amintesc faptul că v-aţi strecurat în casa mea cu intenţia josnică de a spiona. Nu mă obligaţi să vă spun…

Văzând că-i gata să-l insulte, Beaurevers, care nu era o natură prea răbdătoare, îl întrerupse:

— Ei! Pe toţi dracii, dar nu înţelegeţi că de fapt nu doream să-mi încrucişez spada cu un om în vârstă şi slab?… Dar, fie, să sfârşim… Nu veţi avea de reproşat decât vouă înşivă, dacă vi se va întâmpla ceva rău.

Cu un gest brusc dădu la o parte două fotolii şi masa, cu toate că aceste mobile nu-l deranjau deloc. Dar, precaut, executase acest gest deoarece cei patru martori aşezaţi în spatele ducelui de Saint-Germain nu-i inspirau nici o încredere. Îi credea în stare, oricât i-ar fi oprit tatăl lui Ferričre, să-l atace prin surprindere. Acea masă şi fotoliile constituiau pentru cavaler nişte metereze care, oricât de slabe ar fi fost, îl puteau salva la nevoie, dându-i timpul necesar să se odihnească.

Cei doi se puseră în gardă şi lamele spadelor lor se încrucişară. Beaurevers îl supraveghea cu atenţie pe ducele de Guise şi însoţitorii săi. Aproape că nici nu-şi vedea adversarul direct, care nici nu prea conta pentru el.

De altfel, întâlnirea fu destul de scurtă. Câteva pase au fost de-ajuns ca să smulgă din mână spada ducelui de Saint-Germain. Respectuos, Beaurevers se scuză:

— Dumnezeu mi-e martor, domnule, că am vrut să vă cruţ de această umilinţă. Dar aţi insistat atât…

— Să continuăm, spuse rece ducele.

Şi-şi ridică spada.

— De câte ori veţi dori, domnule, sunt la dispoziţia voastră, îi replică Beaurevers politicos.

Şi-l aşteptă, cu vârful spadei sprijinit de podea. Dar în acest timp, ducele de Guise izbucni:

— Pe toţi dracii! Pierdem un timp preţios şi spionul ăsta riscă să ne scape. Rospignac, cheamă-ţi oamenii şi-n timpul

ăsta, noi patru să-l atacăm şi să-l ucidem dacă putem.

De-abia-şi sfârşi spusele şi imediat se făcu auzit un fluierat strident, în timp ce baronul de Saint-Germain, indignat, îi văzu pe cei patru năvălind asupra cavalerului, în timp ce urlau:

— Ucide-l! Ucide-l!

Rospignac întârziase o secundă datorită semnalului lansat. Cardinalul, mai puţin curajos, întârziase în mod voit câteva secunde. Aşa încât, asaltul iniţial fusese pornit numai de ducele de Guise şi de Nemours. Ducele, violent, pe trei sferturi turbat, incapabil să-şi controleze gesturile, nu-şi mai măsură elanul şi se despărţi de cei trei însoţitori.

Am mai amintit că Beaurevers nu avea încredere în cei patru, aşa încât atacul nu-l surprinse şi-i şfichiui:

— Haida-de, duce, chiar într-atât ai decăzut încât să faci singur meseria de asasin?

— Spion mizerabil! urlă ducele, plin de furie, vei muri de mâna călăului!

— Asta înseamnă că speri să mă ucizi chiar tu, îl zeflemisi Beaurevers.

În acest timp, din câteva salturi, ducele, cu spada ridicată se găsi în faţa cavalerului. Dar, oricât de repede ar fi acţionat ducele, gândul care-i trecu prin minte lui Beaurevers era şi mai rapid şi înţelese perfect semnificaţia fluieratului lui Rospignac: „Ar fi trebuit să prevăd că individul a pus palatul sub pază!… Oamenii lui îmi vor cădea în spate imediat. Şi dacă nu fac o manevră de excepţie, voi fi prins ca un pui de vulpe neputincios.”

Dar ce manevră de excepţie? Nu ştia. În acelaşi moment văzu că ducele se distanţase de tovarăşii săi cu doi sau trei paşi. Şi asta fu o revelaţie.

Până atunci aşteptase, îndârjindu-se la rândul său. Văzând că momentul a sosit, acţiona cu violenţa unui uragan şi toată acesta violenţă se abătu asupra ducelui.

Cu o lovitură formidabilă, ca un plesnet de bici, îi smulse spada tocmai când acesta credea că urma să o încrucişeze

cu a adversarului său. În acelaşi moment, un pumn de fier îl apucă de gât şi-l ridică ca pe un copil.

Pe jumătate sugrumat, ducele lăsă să-i scape un geamăt surd. Mai rapid ca gândul, Beaurevers îşi puse spadă-n dinţi şi apucându-l pe duce cu mână-i liberă de centură, făcu un salt uriaş înapoi.

— Dacă mai faceţi un pas, ducele-i mort, ameninţă cavalerul.

Şi toată această manevră se făcu într-o viteză fantastică. Nici nu avură timpul să o vadă, îşi dădură seama de ea după ce fusese îndeplinită. Spumegând, scrâşnind din dinţi şi înjurând de mama focului, rămaseră ţintuiţi pe loc. Înţeleseseră că Beaurevers şi-ar fi îndeplinit teribila ameninţare.

Ducele de Saint-Germain privea ca unul care nu mai înţelege nimic. Nu-şi revenise încă din uluială cauzată de atacul mişelesc al ducilor de Guise.

Francisc de Guise, pe jumătate leşinat, era ţeapăn ca un cadavru.

De acum. Beaurevers era stăpân pe situaţie, înţelegând că ducele este incapabil să facă şi cea mai mică mişcare în starea în care se afla, îşi mai slăbi strânsoarea, permiţându-i astfel să respire în voie. Dar lama spadei sale nu-i părăsea gâtlejul.

În acel moment apăru pe peron Guillaume Pentecôte însoţit de oamenii săi. Zărindu-i imediat, cavalerul îşi spuse în sine: „Tocmai la timp i-am evitat!”

Şi, cu voce tare, având un surâs batjocoritor pe buze, le spuse cu o voce care-i băgă în răcori:

— Rospignac, te sfătuiesc să nu-i laşi pe caraghioşii tăi să intre aici.

Şi Rospignac, care înţelese ameninţarea, voi să iasă pentru a da unele ordine secrete, de bună seamă, care, poate, l-ar fi scos din încurcătură.

Dar cavalerul nu se lăsă chiar aşa uşor păcălit. Cu vocea-i rece îl ţintui pe loc, ordonându-i:

— Stai pe loc. Nemernicii ăştia cred că-ţi cunosc vocea. Vorbeşte-le de aici.

Furios, Rospignac trebui să se execute, comandându-le cu o voce aspră:

— Nu intraţi, caraghioşilor. Aşteptaţi-mi ordinele în grădină.

Guillaume Pentecôte şi oamenii pe care-i comanda se retraseră imediat.

Cu un surâs uşor de satisfacţie, Beaurevers continuă pe un ton de gheaţă:

Şi acum, putem trata. Dar vă avertizez că nu mă încred decât în cuvântul monseniorului duce de Saint-Germain.

Întorcându-se spre acesta, cardinalul îl imploră din priviri, încercând să îndepărteze impresia neplăcută care o produseseră asupra sa evenimentele abia petrecute, ducele, acceptând rugămintea, se grăbi să declare:

— Domnule, spuneţi-vă condiţiile. În numele acestor domni şi al meu personal, vă declar că sunt acceptate dinainte, fără nici o discuţie. Vă dau cuvântul meu de onoare.

— Aceasta-i de ajuns, răspunse Beaurevers pe acelaşi ton. Voi elibera pe duce, viu şi nevătămat. În schimb, trebuie să ies de aici în toată libertatea. Domnul duce de Saint-Germain îmi va face onoarea să mă conducă până la poarta grădinii.

— Asta-i tot? se miră acesta.

— Da, asta-i tot. Ei bine, da sau nu?... Răspundeţi, domnule.

— Da, de o sută de ori, da.

— Ei bine, atunci sunt primul care-şi ţine cuvântul. Dădu drumul ducelui, îşi băgă liniştit spada în teacă şi se îndepărtă de masă fără a-i mai păsa de Francisc de Guise care-şi revenea cu greu în simţiri.

Liniştit, cu mersul său obişnuit, mai degrabă lent, ducele de Saint-Germain străbătu grădina însoţit de cavaler. Ajungând la poartă, îi arătă stradă pustie, spunându-i:

— Iată-vă liber, mi-am ţinut cuvântul. Dar tinere, păziţi-vă bine. Aveţi de-a face cu nişte oameni puternici, care nu vă vor cruţa. În ce mă priveşte, să nu cădeţi niciodată în puterea mea, fiindcă, vă previn cinstit, nu veţi scăpa viu.

— Mii de mulţumiri, domnule, făcu Beaurevers înclinându-se, atât pentru curtoazia cât şi pentru cinstea voastră.

Şi cu un fel de asprime în voce, continuă:

— Dar tot atât de mult regret, pentru voi, duce, că nu aţi dat dovadă de aceeaşi cinste şi faţă de regele căruia totuşi, i-aţi jurat credinţă.

— Asta, tinere, făcu sec ducele, este o problemă de conştiinţă a mea. Plecaţi acum.

— Încă o clipă, vă rog, domnule duce. Înainte de a trece pragul acestei porţi, trebuie să vă spun unele lucruri. Voi fi scurt, nu vreau să abuzez de răbdarea voastră.

— Domnule, sunteţi încă la mine acasă, protejat de cuvântul meu; în consecinţă, trebuie să accept ceea ce nu pot împiedica.

— V-aţi pus în serviciul ducilor de Guise din cauza convingerilor voastre religioase. Eu, numai şi numai din prietenie, mă aflu în slujba regelui… un rege care, în mod nedemn a fost ponegrit în faţa voastră numai în scopul de a vă face să acceptaţi o trădare pe care, de altfel, cinstea dumneavoastră ar fi respins-o cu indignare. Caut să-l apăr pe rege aşa cum pot. Şi aţi văzut că nu mă tem să-mi pun viaţa în joc pentru el. Mi-am pus în minte să-i apăr tronul atâta timp cât va fi în viaţă. Aici fiind, vă spun că ducele vostru nu va fi rege atâta timp cât regele legitim trăieşte… Nu trebuie să credeţi că acţionez aşa în urma ordinelor primite de la rege. O fac pentru că aşa vreau eu. Chiar regele habar nu are de felul în care acţionez. Mi-ar displace să aveţi chiar şi cea mai mică bănuială că vă voi denunţa. Vă dau cuvântul meu că regele nu va afla nimic din gura mea. Mă credeţi? Vreau să vă dau o dovadă.

Scotocind la piept, scoase de sub pieptar bula pe care punând-o sub ochii ducelui, îi spuse:

— Recunoaşteţi acest pergament?

— Da, din păcate…

Aplecându-se, Beaurevers apucă o piatră, înfăşură piatra în pergament, făcând un cocoloş mare, în timp ce ducele-l privea mirat.

— Aveţi amabilitatea să mă însoţiţi până la malul râului? îl întrebă cavalerul.

Şi fără a-i mai aştepta răspunsul, ieşi din grădină. Mai mirat şi începând să priceapă ce va urma, ducele îl însoţi până la malul Senei.

Cu forţă, Beaurevers azvârli cocoloşul în mijlocul apei. Nu se auzi decât un „pluf' şi apa-l înghiţi.

— Iată, domnule, spuse cu răceală cavalerul, bula nu-i va putea servi ducelui de Guise. Asta era tot ce doream. De acum sunteţi sigur că nimeni nu o va mai vedea… Nici chiar regele, de astfel. Adio, domniile.

Şi plecă, cu paşi hotărâţi, lăsându-l pe duce aiurit.

Capitolul VII Unde Ferričre află că era logodit, fără să ştie, cu o alta decât cu aceea pe care o iubea.

Gânditor, ducele de Saint-Germain se îndreptă spre propria locuinţă. Fără voia sa, cuvintele cavalerului îi stăruiau în memorie. Se simţea tulburat mai mult decât şi-ar fi dorit-o.

Pe când trecea prin faţa uneia din cele trei porţi care făceau să comunice grădina sa cu aceea a fiului său, aceasta se deschise şi o umbră apăru în cadrul ei.

— Voi sunteţi, viconte? întrebă ducele.

— Da, domnule, se auzi vocea acestuia, respectuoasă, răspunzând tatălui său. Acesta, cu o privire rapidă îi cercetă ţinuta. Această privire-i trăda grija paternă.

Ferričre părea preocupat, neliniştit. Nimic nu arăta că ar fi susţinut de curând o luptă. Părea într-o stare excelentă şi tatăl se linişti. Sentimentul de nelinişte îi trecuse cu asemenea rapiditate peste figură, încât vicontele, de altfel vizibil preocupat, nici nu-l zări.

— Ei bine, viconte, spuse ducele, la această oră vă întoarceţi, când v-am cerut să fiţi aici la ora opt, cel mai târziu?

— Domnule, răspunse Ferričre tulburat, aveţi tot dreptul să mă condamnaţi. O merit. Mărturisesc că am uitat cu totul ordinul pe care mi l-aţi dat. Şi mai mărturisesc că acest ordin îmi vine în memorie de-abia acum, când aţi binevoit a mi-l reaminti.

— Deci, s-au întâmplat lucruri grave. Trebuie să recunosc că, de obicei, îmi respectaţi dorinţele.

— Da, domnule.

— Nimic supărător, cred.

— Nu, domnule, liniştiţi-vă. Tocmai despre acestea doream să discut cu voi, în ciuda orei târzii.

— Fie, îmi veţi vorbi imediat ce vizitatorii mei mă vor părăsi. Trebuie să-ţi spun că am primit vizita unor ilustre personaje. Pentru acest lucru v-am recomandat, viconte, să fiţi aici. Veniţi.

Şi-l trase după el pe Ferričre care era pe cât de intrigat, tot pe atât de neliniştit.

În asemenea circumstanţe, sosirea vicontelui trecu neobservată, se înţelege.

Ducele de Guise părea că-şi revine întru totul din şocul pe care i-l provocase Beaurevers.

— Domnule, rosti acesta de cum intră ducele de Saint-Germain, vă aşteptam înapoierea pentru a ne pune de acord cu măsurile pe care urmează să le luăm.

— Cu privire la ce, monseniore?

— Păi, cu privire la banditul ăla, înghiţi-l-ar iadul. Vă daţi seama că ne va denunţa cât de curând. Şi cum, din nefericire, a luat cu el bula papală, are în mâini o armă teribilă împotriva noastră.

— Liniştiţi-vă, domnilor, această armă nu mai există.

— I-aţi luat-o? întrebă mirat ducele.

— Nu, monseniore, tânărul s-a lepădat din propria-i voinţă de ea, răspunse ducele de Saint-Germain.

Şi le expuse pe scurt toată întâmplarea.

Aflând că Beaurevers nu se mai află în posesia bulei, singura dovadă a trădării lor, fraţii de Guise se liniştiră, ducele regăsindu-şi amabilitatea. De-abia atunci păru să remarce prezenţa vicontelui de Ferričre.

— Nu cumva tânărul e vicontele de Ferričre, fiul vostru? De ce nu se apropie? întrebă ducele cu un surâs binevoitor.

— I-am spus în mod intenţionat să dea dovadă de discreţie deoarece presupuneam că aşteptaţi din partea mea unele lămuriri care, în incertitudinea în care vă aflaţi, aveau prioritate.

— Pentru asta, vă mulţumesc, domnule. Dar acum cred că putem să discutăm pe larg şi în linişte proiectele de familie la care ţineţi atât de mult, după câte mi-aţi spus.

Contele de Saint-Germain, cu aceea sinceritate care-l caracteriza, nici nu încercă să-şi ascundă bucuria pe care i-o provocară cele spuse de ducele de Guise şi, adresându-se fiului său:

— Viconte, îi spuse el, salută-l pe monseniorul duce de Guise care, curând, va fi recunoscut drept rege legitim al Franţei. Şi mai ales, mulţumeşte-i pentru cinstea pe care binevoieşte să ţi-o facă acordându-ţi mâna doamnei de Guise, sora sa.

Aceste cuvinte căzură asupra îndrăgostitului Ferričre ca o lovitură de măciucă.

Şi ducele, care dorea să încheie cât mai repede această afacere de o importanţă destul de mică pentru el, se grăbi să-şi anunţe, la rândul său „surpriză”:

— Şi în plus de cum ne-am înţeles, aflaţi, vă rog, că dăruiesc tinerilor căsătoriţi, în proprietate deplină, lor şi urmaşilor lor, ţinutul Nanteuil care numără cincizeci şi patru de sate şi care dă posesorului titlul de conte. Mai târziu, vom face mai mult.

— Şi eu, declară cardinalul, dăruiesc, de asemenea ţinutul Chevreuse, care are rangul de ducat.

— Domnilor, exclamă ducele de Saint-Germain fericit, sunteţi de o generozitate cu adevărat regală.

Acestea fiind spuse, ducele de Guise se grăbi să revină la afacerile ce-l interesau în primul rând. Multe probleme fură dezbătute pe toate părţile, multe planuri fură construite şi tot atât de multe hotărâri fură luate toate, de bună seamă, cu singurul scop de a distruge erezia şi pentru triumful cauzei casei de Guise.

De abia se vorbi despre rege, ducele dându-şi seama că acest subiect delicat e imprudent să fie discutat cu Saint-Germain. Oricum, reuşiseră să-l facă pe acesta să considere ca necesar, pentru a spune lucrurilor pe nume, asasinarea acestuia. Şi ar fi fost periculos să-i ceară să participe la acest asasinat.

Ducele de Guise se mulţumi să spună cu ambiguitate:

— În ce-l priveşte pe Francisc al II-lea şi moştenitorii săi direcţi, aşa cum aţi putut vedea şi din bula papală pe care acel ticălos a distrus-o, au fost condamnaţi de suveranul pontif care, pentru toţi bunii catolici, este reprezentantul lui Dumnezeu pe pământ (Şi sublinie apăsat aceste cuvinte, ştiind că sunt de natură să-şi impresioneze auditoriul). Sunt morţi. Să nu mai vorbim despre ei.

Ferričre, care între timp se îndepărtase, asculta toate acestea cu o groază crescândă. Dar nu era la capătul surprizelor.

Totul fiind stabilit, fraţii de Guise se ridicară pentru a se retrage. În ultimul moment, amintindu-şi brusc ceva, ducele exclamă:

— Apropo, domnule, dacă reuşiţi să aflaţi numele bărbatului care, ieri, l-a ajutat pe contele de Luvru şi pe Beaurevers să scape, vă rog să mi-l comunicaţi.

Aceste două nume rostite, răsunară în urechile vicontelui ca o lovitură de tunet Nici nu se îndoia de intenţiile ducelui care, numai binevoitoare nu puteau fi. Imediat Ferričre întrevăzu posibilitatea de a se sustrage unui mariaj nedorit, de aceea interveni:

— Mă scuzaţi, domnule, e vorba de încăierarea din strada Marais?

— Într-adevăr.

— Dacă nu abuzez prea mult de bunăvoinţa voastră, bărbatul respectiv a reuşit să trimită celor două persoane pe care tocmai le-aţi numit, o funie, ceea ce le-a permis să scape din situaţia periculoasă în care se aflau?

— Aşa e! strigă plin de speranţă ducele. Îl cunoaşteţi cumva?

— Sigur că da, declară cu răceală Ferričre. Eu sunt! Şi, cu toate că-şi dădu seama de gravitatea situaţiei în care se afla, nu-şi putu înăbuşi un zâmbet văzând stupefacţia profundă a celor ce-l ascultau.

Făcând câţiva paşi înapoi, de Guise îl privi bănuitor pe ducele de Saint-Germain. Dar acesta îşi regăsise deja calmul său obişnuit. Şi, răspunzând întrebării mute a lui de Guise:

— Dacă permiteţi, monseniore, spuse el, trebuie să lămurim această problemă fără întârziere.

— Tocmai voiam să vă rog.

Ducele de Saint-Germain se întoarse spre vicontele care aştepta nepăsător şi-i spuse pe un ton sever:

— Cum aşa, fiule, te însoţeşti cu ereticii, le vii în ajutor, le procuri mijloacele necesare pentru a scăpa urmăririi arcaşilor? E ciudat.

— Nu înţeleg nimic din ce aţi avut onoarea să-mi spuneţi, domnule. Am venit în ajutorul domnului conte de Luvru şi al domnului cavaler de Beaurevers, doi dintre cei mai buni prieteni pe care-i am. Asta-i tot.

— Îl cunoşti pe contele de Luvru? strigă ducele de Saint-Germain.

— Tocmai am avut ocazia să vă spun că-i unul dintre cei mai buni prieteni ai mei.

— Ce fel de om e acest conte de Luvru?

— Păi… un gentilom cam de vârsta mea, de obârşie înaltă, e foarte bogat, viteaz, tovarăş desăvârşit. De altfel vă pot

asigura că şi el, ca şi noi, e de religie catolică, la fel ca şi domnul de Beaurevers, de altfel.

— Fie, n-am nimic de spus împotriva contelui de Luvru care, într-adevăr, e de condiţie înaltă. Dar acest Beaurevers? Ştiţi conte, că-i un aventurier oarecare, un tip îndoielnic şi, după câte se spune, fără scrupule?

— Dar, domnule, protestă Ferričre, sunteţi rău informat. Beaurevers! Dar e loialitatea personificată, e însăşi generozitatea! Nu cunosc un caracter mai nobil ca al său, mai înalt!

— E vorba de aceeaşi persoană despre care mi-ai vorbit şi pe care voiai să mi-o prezinţi?

— Aceeaşi, domnule. Mă mir că l-aţi uitat atât de repede, fiindcă vă cunosc prea bine memoria fenomenală, slavă domnului.

— Dar nici nu l-am uitat, pur şi simplu credeam că-i vorba de un alt Beaurevers. Portretul pe care ni l-aţi făcut seamănă atât de puţin cu ceea ce ştim noi despre el!

— În orice caz, nu aveţi dreptul să-l vorbiţi de rău fiindcă, aflaţi domnule, dacă fiul vostru se mai află acum în viaţă, i-o datoraţi cavalerului de Beaurevers.

— Dar nu mi-aţi spus asta, strigă emoţionat contele de Saint-Germain.

— Mi s-a părut de prisos să vă neliniştesc, domnule, îi explică vicontele cu blândeţe.

— Şi, reluă ducele, îi sunteţi şi contelui de Luvru dator cu un asemenea serviciu?

— Nu, domnule, surâse Ferričre. Dimpotrivă.

— Vreţi să spuneţi că i-aţi salvat viaţa domnului conte de Luvru?

— Ei da, i-am făcut un mic serviciu, răspunse vicontele, vizibil stingherit.

— Ce serviciu? Precizaţi-ne!

— La ce bun, domnule?

— Ţin la asta, viconte. Trebuie să mă credeţi că am motive puternice pentru a afla adevărul în cele mai mici amănunte.

Ferričre înţelese că nu se poate eschiva şi povesti cum făcuse cunoştinţă cu contele de Luvru venindu-i în ajutor în momentul în care era gata s-o sfârşească, în urma capcanei întinse de Rospignac la poarta Nesle.

Numai că povestirea sa era sobră, dând dovadă de o modestie desăvârşita, care-l încânta pe tatăl său. Ba mai mult, vicontele sublinie cât putu de mult intervenţia salutară a cavalerului de Beaurevers.

Întreaga povestire fusese ascultată cu o atenţie pasionată de tot auditoriul. Dar mai ales de Rospignac. După ce vicontele termină, ducele de Guise, cu un aer mohorât, spuse:

— Aşa încât, de două ori în câteva zile, contele de Luvru vă datorează viaţa.

Şi privindu-l pe ducele de Saint-Germain cu o insistenţă semnificativă:

— Există asemenea fatalităţi, spuse el, între a fi sus sau jos.

— Monseniore, replică ducele de Saint-Germain respectuos dar hotărât, totodată, trebuie să recunoaşteţi că în ambele cazuri vicontele a acţionat ca un viteaz şi loial gentilom, aşa cum şi este, de altfel.

Ferričre aşteptă răspunsul lui de Guise cu nerăbdare. Spera ca după mărturisirea ce-o făcuse, fraţii de Guise să rupă logodna proiectată.

Văzu cu claritate privirile lor furioase, aproape să-l sfâşie, dar fu dezamăgit, deoarece ducele recunoscu:

— Într-adevăr, domnule, oricât ne-ar fi de neplăcute aceste evenimente, nu avem nimic de reproşat vicontelui.

Despre logodnă, nu suflă nici un cuvânt. Era clar că tot ce spusese Ferričre nu schimbase nimic din planurile lor.

Nemaiavând ce face la ducele de Saint-Germain, fraţii de Guise se despărţiră de acesta şi se retraseră. Gazda însăşi, cu o făclie în mână, îi conduse până la poartă.

Revenit în sala pe care tocmai o părăsise, se aşeză hotărât în fotoliul preferat, privindu-şi fiul în tăcere. După câteva

clipe, începu să vorbească:
— Se pare, fiule, că această căsătorie nu-ţi este pe plac.
— Nu vă înşelaţi prea mult, domnule, mărturisi cu sinceritate Ferričre.
— Cum, căsătoria asta nu vă convine? întrebă ducele, mai mult decât mirat.
— Câtuşi de puţin, repetă vicontele cu aceeaşi hotărâre.
— Şi de ce? Explicaţi-vă.
— Domnule, e vorba de o bastardă, fiindcă doamna Claude nu-i decât o bastardă.
— Legitimată, viconte, nu uitaţi că ducele Claude a recunoscut-o înainte de a muri.
— Nu o cunosc, n-am văzut-o niciodată, nu o iubesc… şi cred că o voi detesta dacă aş fi obligat să mă căsătoresc cu ea.
Ducele-şi privi fiul cu un aer compătimitor, puţin mirat, cu acel aer pe care-l iei când vezi că cineva deviază de la subiect.
— Vorbiţi ca un copil care nu cunoaşte viaţa, spuse în cele din urmă. Chiar e nevoie s-o cunoaşteţi şi s-o iubiţi? Nici eu nu o iubeam pe mama voastră şi nici măcar nu o văzusem până când ne-am căsătorit Ne-am plecat în faţa hotărârii părinţilor noştri. Aceştia au hotărât cu bună ştiinţă şi în cunoştinţă de cauză. Dragostea a venit şi ea, mai târziu.
— Inima mea e deja dată, domnule, nu se poate da de două ori. Iubesc, domnule, mă înţelegeţi? Pentru asta v-am solicitat acordarea unei întâlniri. Iubesc domnule şi-n această iubire mi-am pus toată speranţa, toată viaţa. Iubesc şi, din nefericire, simt că sunt unul din aceia care nu pot iubi de două ori în viaţă. Vreţi ca viaţa mea să devină un infern, impunându-mi o căsătorie nedorită? Nu, nu pot crede asta, tată, fiindcă mă iubiţi. Şi trebuie să vă spun şi mă puteţi crede, deoarece nu v-am minţit niciodată, dacă nu mă pot căsători cu aceea pe care o iubesc, nu mă voi putea căsători cu nici o altă femeie, deoarece prefer să mor, domnule.

Se însufleţise. Disperarea-i dăduse curajul de a se opune tatălui. Iubirea-i era mai puternică decât teama sau respectul şi, dintr-o suflare, spusese tot ce avea pe inimă.

Plecându-şi capul venerabil, ducele îşi spunea cu groază că el, tatăl, va fi cauza morţii şi blestemului fiului său. Şi asta numai fiindcă avusese ambiţia puterii şi măririi casei sale. Spunându-şi toate acesta, nu mai ezită, ridicându-şi cu tristeţe nobilul chip, îi spuse vicontelui:

— Am visat să văd familia noastră unită cu aceea a unui rege. Dar nu o doriţi. Ei bine, să nu mai vorbim de asta. Voi merge la monseniorul duce de Guise şi-i voi explica… De altfel, eu am fost acela care aproape i-am impus această căsătorie… Sper că va înţelege şi nu-mi va fi greu să-l fac să renunţe… cu atât mai mult cu cât îi voi rămâne pe mai departe unul din partizanii săi credincioşi… Sunteţi satisfăcut, viconte?

Ferričre era uluit de uşurinţa victoriei sale. Îşi privea tatăl cu ochii larg deschişi. Ca şi când nu şi-ar fi crezut urechilor, bolborosi:

— Cum, domnule, aveţi bunăvoinţa de a consimţi…?

— Ei! făcu ducele cu o asprime prefăcută, nu vreau să muriţi din cauza mea.

Căzând în genunchi în faţa tatălui său, Ferričre îi apucă mâna, sărutându-i-o respectuos:

— Ah! Tată! strigă acesta cu o bucurie neprefăcută, acum văd cât de mult mă iubiţi! Fiindcă simt că faceţi un sacrificiu enorm renunţând la această căsătorie.

— Mai bine zis, un sacrificiu fără margini, viconte, spuse ducele cu amărăciune. Dar trebuie ca noi, bătrânii, să ne sacrificăm copiilor noştri, chiar dacă aceştia refuză să asculte de vocea raţiunii.

Câteva momente rămase gânditor, suspinând. Ferričre, care între timp se sculase, se feri să-i tulbure gândurile.

După câteva clipe de tăcere, ducele reluă conversaţia.

— Ei bine, viconte, vorbiţi-mi de aceea pe care aţi ales-o şi fără de care, viaţa voastră nu are rost.

E de înţeles că îndrăgostitul nostru nu se lăsă rugat de două ori. Izbucni într-o lungă litanie de laude ditirambice în onoarea Fiorindei.

Şi ducele îl ascultă cu răbdare.

— Ei, hai, spuse el la un moment dat, când vicontele se întrerupse să-şi mai tragă sufletul, o vedeţi împodobită cu toate virtuţile.

— Pentru că e însăşi virtutea, tată! îl întrerupse vicontele cu o convingere nestrămutată.

— Fie, vă cred. Dar cărei familii îi aparţine această perlă rară? Ce avere are? Şi care-i e numele, la urma-urmei?

— Nu are familie, domnule. E săracă şi numele-i este Fiorinda.

Auzind acestea, ducele se încruntă, schimbându-şi atitudinea. Fruntea-i deveni severă, poate un pic distantă. După ce reflectă câteva secunde, spuse suspinând:

— Asta-i regretabil.

Şi, insistând:

— Foarte regretabil… Când mă gândesc ce-ai refuzat… Da, aveţi dreptate: să nu condamnăm pe nimeni. Ei bine, viconte, nu vreau să se spună că insist asupra unei probleme meschine, cum este aceea a banilor. Tânăra nu-i bogată. Trecem peste asta. Din fericire, voi aveţi destul.

— Ah! Domnule, murmură Ferričre, emoţionat, sunteţi de o bunătate nemaipomenită. Nici nu ştiu cum să vă mulţumesc…

— Să nu mai vorbim despre asta. Sunteţi gata să faceţi o nebunie. Ei bine, duceţi-o până la capăt… Cum spuneaţi că se numeşte tânăra?

— Fiorinda, domnule.

— Fiorinda! Frumos nume, pe legea mea. E cumva străină?… Fără îndoială că-i vreuna din doamnele din suita reginei Maria Stuart sau a reginei Caterina de Médicis… Fiorinda, aţi spus… Fiorinda şi mai cum?

— Fiorinda şi atât, domnule. Nu-şi cunoaşte un alt nume… şi nu face parte din suita vreunei regine… Nu face parte

nici din nobilime, nici din burghezie… E o tânără umilă, din popor, care trăieşte din munca sa… Şi asta constă din prezicerea viitorului în pieţe şi la răspântii.

Niciodată nu-i trecuse prin minte vicontelui să ascundă adevărul despre aceea pe care o iubea. După ce spuse dintr-o suflare ceea ce era mai neplăcut, se simţi mult mai uşurat şi-şi recapătă tot sângele rece.

Cu o voce albă, ducele rosti:

— Chiar îmi spuneam: numele nu-mi este cu totul necunoscut. Dar niciodată nu mi-a trecut prin cap că-i vorba de acea boemiană despre care am auzit… Dar, domnule, un gentilom care se respectă, nu onorează cu numele său o asemenea persoană. O ia ca amantă şi încă-i face o cinste deosebită. Vă place?… Luaţi-o şi să nu mai vorbim despre asta.

Cuvintele-i rostite pe un ton de dispreţ suveran aprinseră obrajii lui Ferričre de indignare. Puţin lipsi să nu izbucnească. Cu greu se reţinu. Cu o voce în care se simţea crescând revolta, acesta răspunse:

— Domnule, vă înşelaţi, Fiorinda nu-i una dintre acelea pe care o credeţi. Dacă n-aţi fi fost tatăl meu… Fiorinda e o tânără cinstită, demnă de tot respectul. Nu uitaţi asta, domnule, vă implor…

— Ei, hai! Arătaţi-i o pungă îndeajuns de plină şi veţi vedea că vă va face pe plac. E o aventură pe care…

Dar nu-şi mai isprăvi fraza. Ferričre, livid, cu fălcile încleştate, cu ochii injectaţi şi pumnii strânşi, îl întrerupse mânios:

— Nici un cuvânt mai mult, domnule!… Dacă aţi fi lăsat să cadă insulta pe care o citesc în gândul vostru, cred că aş uita că vă sunt fiu. Aş fi în stare…!

— Să mă ierte Dumnezeu, îl întrerupse la rândul său ducele, maiestuos, dar cred că vă ameninţaţi tatăl, domnule!

— Domnule, reluă Ferričre cu o voce albă, de nerecunoscut şi, cu un calm înfricoşător, aş insulta, aş

ameninţa şi l-aş ucide chiar şi pe Cristos dacă ar fi îndrăznit să rostească insulta care vi s-a oprit pe buze.

— Blasfemie! strigă ducele, făcându-şi cruce. Dar înţelese că fiul său se afla într-o stare vecină cu nebunia şi că la un cuvânt în plus din partea sa, fiul lui, care până atunci îi arătase un respect deosebit, ar putea uita totul şi ar putea duce la îndeplinire ameninţarea.

Voind să evite aceasta, nu mai insistă. Cu acelaşi ton rece, continuă:

— Sunteţi nebun, domnule. Nebun de legat. Asta face să nu dau atenţie cuvintelor voastre pe care tocmai mi le aţi adresat. Dar nu aşteptaţi din partea mea să vă mai ascult: nu se discută cu nebunii. Mâine sau în orice altă zi, după ce vă veţi reveni, vom relua discuţia.

Vicontele înţelese că tatăl său nu dorea să-l facă să comită un gest necugetat şi-i fu recunoscător pentru răbdarea de care dăduse dovadă. Dar îşi dădu seama că discuţia, în stadiul în care se afla, nu mai putea fi începută vreodată. Trebuia ca totul să fie lămurit acum.

— Domnule, spuse el respectuos, scuzaţi-mă dacă nu vă dau ascultare. Dar cred că e mai bine să o terminăm chiar azi.

Ducele se lăsă înşelat de calmul aparent al fiului său. Reflectând câteva secunde, crezu că-l poate face să devină mai rezonabil:

— Fie, spuse liniştit, poate aveţi dreptate.

— Domnule, spuse vicontele cu o emoţie puternică în glas, vă implor să-mi daţi consimţământul. În genunchi vă implor (Şi într-adevăr, căzu în genunchi). V-am ofensat în mod grav, domnule şi-mi cer cu umilinţă iertare… Dar nu ştiţi, nu puteţi şti la ce violenţe se poate deda un bărbat mânat de pasiune.

— Spuneţi mai bine: orbit de pasiune, îl întrerupse ducele.

— Dacă doriţi, domnule, consimţi, docil Ferričre. Totdeauna aţi avut un temperament calm, ponderat, aproape rece. Asta, pentru voi, a fost o binefacere. Dar eu,

domnule, eu sunt un exaltat!… Vă spun asta nu pentru a mă scuza, dar pentru a vă explica o uitare involuntară.

Ei, bine, bine, domnule, asta nu vă spune nimic? Sunteţi tatăl meu, totuşi. Şi când vă spun că fără ea, viaţa mea nu are nici un rost, rămâneţi nepăsător? Mi-aţi dat viaţă numai pentru a face din mine cel mai nefericit dintre muritori? Nu se poate. Vă jur, domnule, că Fiorinda e una dintre cele mai caste, cum nu e niciuna din nobilele cu care doriţi să mă căsătoriţi… E săracă, nu are nume, nu are titluri… Ei, Dumnezeule! Nu le am eu şi pentru ea?

Bietul viconte, pentru câteva clipe lăsă să-şi reverse prea plinul inimii sale în faţa ducelui. Şi toate acestea cu o elocvenţă simplă, care-i izvora direct din inimă.

Din nefericire, de această dată se lovea de o prejudecată, cea mai de temut dintre toate: prejudecata de castă. Căci, în fond, toată problema era că Fiorinda nu avea un „nume”.

Ferričre sfârşi prin a înţelege că tatăl său nu se va lăsa convins. Se ridică cu disperarea în suflet.

Ducele-şi părăsi fotoliul, rămânând în picioare în faţa fiului său, vorbindu-i cu voce blândă, dar cu faţa încă împietrită. Şi acest calm aparent îi sublinia înverşunarea celor ce spunea, arătând că nici rugăminţi, nici ameninţări, nici o persoană pe lume nu-l va face să revină asupra hotărârii sale:

— Domnule, spuse el, aflaţi că mai degrabă – Dumnezeu să mă judece şi să mă condamne dacă nu am dreptate – vă voi ucide cu mâna mea decât să consimt la această căsătorie ruşinoasă care ar dezonora pentru totdeauna un nume care, până în această zi, a fost fără nici o pată. Mă auziţi, domnule? Vă voi ucide cu mâna mea.

Dar aceste cuvinte nu-şi atinseră scopul propus. Ameninţarea nu-l înfricoşa pe viconte. Nu făcu decât să-l întărească în hotărârea luată. Şi atunci, pentru prima dată, se gândi că, deoarece tatăl său îl trata astfel, mai exista o soluţie, penibilă, e drept, dar mult mai nimerită şi mult mai înţeleaptă decât aceea de a-şi străpunge, în mod prostesc,

pieptul cu propria spadă şi anume aceea de a se lipsi de consimţământul patern. Şi cu un calm care nu avea nimic strident, îi răspunse:

— Am auzit, domnule.

Ducele reluă, tară a ridica vocea:

— Am avut slăbiciunea să discut cu dumneata. Şi am greşit. E o greşeală pe care nu o voi mai repeta. Iată care-i dorinţa mea şi care v-o impun: Vă acord ziua de mâine pentru a reflecta. Mâine seară, la această oră, veţi veni să-mi daţi cuvântul că sunteţi de acord cu căsătoria de care v-am vorbit. Numai aşa voi putea uita că aţi fost în stare să mă înfruntaţi. Duceţi-vă domnule.

— Încă o secundă, vă rog, domnule, spuse Ferričre cu o voce blândă şi întristată. Şi dacă mâine vin şi vă spun că persist în voinţa mea, ce se va întâmpla?

— Voi considera că nu mai am fiu.

— Ar fi cea mai mare nenorocire ce mi s-ar putea întâmpla. Dar, domnule, e inutil să aşteptaţi până mâine. Nimic nu mă va face să-mi schimb hotărârea. Prefer să v-o spun chiar acum: nu voi avea niciodată drept soţie decât pe aceea pe care a ales-o inima mea.

— Uitaţi că nici eu nu-mi voi schimba hotărârea: niciodată nu veţi avea consimţământul meu. Şi atunci…?

— Atunci, domnule, mă gândesc că n-am decât douăzeci şi doi de ani. Şi că am în faţa mea destui ani de trăit. Nu mă puteţi condamna să-i trăiesc în disperare, în suferinţă, numai din cauza acestei prejudecăţi de castă, respectabilă, dacă vreţi, dar care nu face altceva decât să sacrifice două fiinţe. Voi găsi până la urmă un preot care să consimtă să ne căsătorească şi fără consimţământul patern.

De această dată fu rândul ducelui să se clatine sub lovitură:

— Cum! strigă el, îndrăzneşti să-mi nesocoteşti voinţa?

— Da, domnule, dar regret nespus.

— Ah! făcu ducele care-şi recapătă judecata, trebuia să-mi dau seama că nu vei avea curajul să-ţi iei viaţa. Pe sfântul

Dumnezeu, tinerii din ziua de azi ţin nespus de mult la preţioasele lor persoane. E mult mai simplu să nesocotească consimţământul patern. Ei bine, domnule, iată un fapt la care nu mă aşteptam, vă mărturisesc. Aşa, totul se aranjează: dumneata nu te sinucizi, eu nu vă ucid, amândoi ne salvăm sufletele, care altfel ar fi fost compromise prin aceste crime. E perfect. Hai, alergaţi, găsiţi un preot de complezenţă care să binecuvânteze această căsătorie clandestină, duceţi-vă şi fie că blestemul meu să vă urmărească.

— Tată!… suspină vicontele, emoţionat.

— Nu vă mai sunt tată!… îl întrerupse ducele cu o voce tunătoare. Nu mai am fiu!… Ieşi afară!… Ieşi, sau îmi chem valeţii să te azvârle ca pe un tâlhar ce eşti. Afară!

Şi Ferričre înţelese că nu mai avea nimic de spus. Era copleşit. Dar nici un moment nu renunţă la hotărârea să. Înclinându-se în tăcere în faţa tatălui său, se îndreptă spre uşa care dădea spre peron.

Înainte de a trece pragul, se întoarse şi-i aruncă tatălui său o privire rugătoare.

Ducele, ţeapăn în mijlocul uriaşei săli, ridică un braţ, poruncitor şi strigă pentru ultima oară:

— Ieşi afară…!

Mult timp după ce fiul său părăsise încăperea, ducele rămase în aceeaşi poziţie. În cele din urmă se prăbuşi într-un fotoliu. Lacrimi amare-i ţâşniră din ochi, scurgându-i-se în barba-i albă. Şi cu un suspin prelung:

— Nu mai am fiu, murmură îndurerat.

Rămase în această poziţie timp îndelungat. Apoi, sculându-se cu greu şi plimbându-şi privirile peste portretele tuturor Ferričre-ilor care împodobeau sala, spuse cu voce tare, luându-i drept martori:

— Aţi văzut şi aţi auzit totul. Sunt sigur că-mi daţi dreptate.

Şi cu un pas greu, şovăitor, se îndreptă spre camera sa în care se închise.

Capitolul VIII Ferričre o caută pe Fiorinda şi dă peste Rospignac.

Ferričre se îndreptă cu tristeţe spre locuinţa sa. Era mohorât, neliniştit, abătut. În cele din urmă, căută refugiul în somn. Dar acesta se lăsa aşteptat. Deodată-i trecu prin minte o idee: „Ei, la dracu! Cum de nu m-am gândit mai devreme!… Voi povesti mâine domnului de Beaurevers tot ce mi s-a întâmplat. Şi fie el, fie contele de Luvru, care mi se pare mult mai influent, vor reuşi să mă împace cu tatăl meu!”

Gândul acesta-l mai linişti şi reuşi să adoarmă.

Când se trezi, dimineaţa, era deja târziu. Îşi făcu toaleta în grabă şi plecă să-l întâlnească pe cavaler. Pe pragul uşii, se opri nehotărât. Se afla în apropierea porţii palatului învecinat, acela al tatălui săi şi se întreba dacă n-ar trebui să mai facă o ultimă încercare pentru a se împăca cu acesta.

În acelaşi moment, poarta se deschise înainte ca vicontele să bată în ea, pe pragul ei apărând ducele de Saint-Germain. Dintr-o dată, tatăl şi fiul se găsiră faţă în faţă, unul încă în spatele porţii, celălalt în stradă. Se priviră, la fel de surprinşi amândoi.

Ducele îşi reveni primul şi întrebă pe un ton sec:

— De ce voiaţi să intraţi? Cred că nu mai avem nimic comun. Numai dacă nu cumva aţi venit pentru a vă cere scuze?

Pe moment, vicontele fu prea uluit pentru a-i răspunde. Şi totuşi, îi era neplăcut să creeze acest echivoc, nerăspunzând întrebării. Din cap, făcu un „nu” înverşunat.

Fără a se întoarce, ducele chemă pe cineva:

— Pernet!

Un soldat elveţian ieşi din camera de gardă şi se plecă în faţa ducelui.

— Pernet, spuse acesta cu răceală, arătându-l pe Ferričre, îl vezi pe acest om?

— Monseniore! se grăbi elveţianul, recunoscându-l pe fiul ducelui.

— Dacă mai vine pe aici, continuă acesta, cu aceeaşi răceală, îi veţi spune că nu sunt acasă. Dacă insistă, n-ai decât să-l iei de guler şi să-l arunci în stradă. Ai înţeles?

— Da, da… monseniore, bolborosi elveţianul care nu mai ştia cărui sfânt să se roage.

— Aha, bine că mi-am amintit. Pune să se zidească cele trei porţi dintre grădina domnului şi a mea. Nu mai avem nimic în comun. Şi închide bine poarta după mine, Pernet.

Ieşind, trecu prin faţa vicontelui care, uluit, îl lăsă să se îndepărteze cu paşi liniştiţi, fără a-şi întoarce capul o singură dată.

Ferričre, cu ochii umezi, privi silueta gârbovita a tatălui său care se îndepărta cu paşi rari.

— Cred că de-acum, totu-i sfârşit. Nu mă va ierta niciodată. Nu va aproba nicicând căsătoria mea… Ei bine, cu atât mai rău, pe toţi dracii! Nu voi mai avea tată, fie… Dar, cel puţin nu-mi voi transforma viaţa în infern numai ca să-i dau unica satisfacţie de a mai adăuga alte titluri în plus celor pe care le posedă.

La rândul său, se îndreptă spre Sena. Era mai hotărât ca totdeauna să ajungă în strada Froidemantel. Dar, mai mult ca oricând, aşa cum i se întâmpla ori de câte ori se afla în situaţii grele, simţea în mod inevitabil nevoia de a fi consolat. Dar această consolare nu-i putea veni decât din partea femeii iubite. Aşa încât, fără voie, în loc să-şi continue drumul spre strada Froidemantel, care se afla în capătul străzii, la stânga sa, o luă la dreapta şi se miră singur de faptul că în curând ajunse în faţa căsuţei din strada Petits-Champs.

Ajuns acolo, nu-l lăsă inima să se întoarcă din drum şi bătu în poartă.

Vestea cea rea îl năuci ca o lovitură de măciucă: Fiorinda nu se întorsese acasă seara trecută, nu a mai fost văzută şi nici nu se ştia ce i se întâmplase.

Încrâncenat, Ferričre încercă să-şi recapete calmul, îi întrebă pe unii şi pe alţii, dar nu află mai mult decât se ştia şi anume, i se spuse. Beaurevers auzise cu o seară în urmă un strigăt care i se păruse o chemare în ajutor. După ce acesta ieşise în grabă, nu se mai întorsese în casă. Nimeni nu se îndoia că Beaurevers nu va întârzia să se întoarcă pentru a cere veşti despre tânără pe care o iubea ca pe propria sa soră. De aceea, vicontele se îndreptă în grabă spre strada Froidemantel.

Din nou o nepotrivire: cavalerul tocmai plecase. Cel puţin i se spuse unde şi anume, la palatul Luvru, trebuia să-şi predea lecţia de scrimă tânărului rege. Aflând acestea, vicontele se îndreptă grăbit spre palat.

Când ajunse acolo, află de la ofiţerul de gardă că domnul cavaler de Beaurevers tocmai părăsise palatul şi se îndreptase spre Cheiul Senei, înspre Saint-Germain-l'Auxerrois. Dacă se grăbea, domnul viconte îl putea ajunge cu uşurinţă din urmă.

Şi Ferričre îşi reluă cursa cu mai mult avânt: ajuns la cotitură străzii Fosses-Saint-Germain, se lovi puternic de un gentilom care tocmai trecea. Trecu mai departe, fără a se opri, nerecunoscându-l, cu toate că gentilomul nu era altul decât Rospignac. Se mulţumi doar să arunce în treacăt o scuză, alergând şi mai repede, cu atât mai mult cu cât îl zărise pe Beaurevers care se îndepărta cu binecunoscutul său pas grăbit.

Simţindu-se îmbrâncit, Rospignac înjură cu sete. Văzând că individul nu se opreşte pentru a-i cere scuzele la care avea dreptul, făcu o mişcare pentru a se arunca pe urmele neobrăzatului. De abia atunci îl recunoscu pe Ferričre. Se opri şi-l privi cu un zâmbet urât.

Acoperindu-şi faţa cu colţul mantalei, începu să-l urmărească grăbit.

Între timp, vicontele reuşise să-l ajungă din urmă pe cavaler.

De la primă privire, Beaurevers îşi dădu seama că acestuia i se întâmplase ceva rău.

— Să intrăm aici; aşa vom putea discuta în linişte.

Şi-l trase după el pe Ferričre într-o tavernă, fără ca acesta să se opună.

În spatele lor, Rospignac se opri în faţa uşii. Taverna, plasată într-un colţ al străzii Fosses, mai avea o a doua intrare prin piaţa Saint-Germain-l'Auxerrois.

Pe acolo intră şi el în local. Cu preţul unui bacşiş consistent, reuşi să-şi găsească un loc din care putea să vadă şi să audă tot ce-şi spuneau cei doi.

Ferričre începu să se spovedească fără a-şi mai pierde timpul. Povesti mai întâi episodul pe care-l avusese cu tatăl său.

La rândul său, Beaurevers îl ascultă cu răbdare, răspunzând tuturor întrebărilor acestuia cu o bunăvoinţă fără margini.

Şi vicontele ajunse la ceea ce sperase: prin siguranţa sa, cavalerul îi transmisese acea linişte a spiritului care, din seara precedentă, îl părăsise, remuşcările făcându-i viaţa din ce în ce mai insuportabilă.

Dar mai ales în privinţa ducelui de Saint-Germain se arătă cavalerul mai sigur.

— Totul se va aranja. Nu grăbiţi lucrurile şi mai ales nu vă faceţi sânge rău. Staţi liniştit în palatul vostru, dacă ducele vă interzice să-l vizitaţi. Va sfârşi prin a-şi da seama că fiul său îi lipseşte. Mă îngrijesc eu de asta.

— Ah! Cavalere! exclamă fericit vicontele, îmi redaţi speranţa. Încep să cred că îngerul meu păzitor v-a scos în calea mea.

— Vă veţi căsători cu Fiorinda şi vă veţi împăca repede cu tatăl vostru. Răspund de asta. Nu trebuie, totuşi, să credeţi că se va întâmpla chiar mâine. Trebuie să fiţi răbdător.

— Vai! suspină Ferričre, numai dacă aş reuşi s-o regăsesc pe cea pe care o iubesc!

— Dacă ar fi să vă dau un sfat, ar fi acesta: aici e mâna lui Rospignac. Nu ştiu de ce, dar am convingere că el ştie ce s-a întâmplat cu logodnica voastră.

— Ei bine, făcu Ferričre sculându-se, mă duc să-l caut pe Rospignac. Şi dacă-l găsesc…

— Nu forţaţi lucrurile, îl stătui cavalerul, ridicându-se la rândul său. Rospignac e puternic, periculos. Trebuie să fiţi atent, altfel nu veţi afla nimic. Dacă vreţi o mărturisire sinceră: nu trebuie să vă folosiţi de forţă, ci de viclenie… da, asta vă miră, cred şi eu, dar mi-am dat seama de mult timp că cel mai bun mod de a-i învinge pe unii oameni este acela de a le opune propriile lor arme. Cu Rospignac trebuie să fii viclean.

— Voi încerca, promise vicontele, cu o mutră care arăta că sfatul nu-i era tocmai pe plac.

Ieşiră amândoi, despărţindu-se pe pragul cârciumii.

Capitolul IX O rudă cumsecade.

După ce vicontele parcurse cam o sută de metri, îl zări deodată pe Rospignac care, plin de praf ca unul care făcuse un drum lung şi obositor, se îndrepta grăbit spre propria locuinţă.

Atunci vicontele se înfipse în mijlocul drumului şi-l aşteptă hotărât.

— Ia te uită, Ferričre, făcu baronul cu un ton firesc. Ce naiba faci aici, în mijlocul răspântiei? Aştepţi cumva o femeie…?

— Nu, îi răspunse vicontele cu răceală, chiar pe voi vă aşteptam.

— Pe mine?… Să am eu norocul de a vă fi de folos cu ceva? Spuneţi. Dacă vreţi să faceţi aluzie la punga mea, aflaţi că-i destul de bine garnisită… Dacă vă e necesar un martor, spada mi-e gata să iasă din teacă… Folosiţi-mă după cum vă este necesar.

Şi toate acestea spuse cu o bunăvoinţă deosebită. Ferričre înţelese că dacă rămâne pe mai departe inflexibil, nu face

decât să devină ridicol faţă de un om care se arăta atât de amabil. Şi atunci fu nevoit să-şi îndulcească atitudinea.

— Mii de mulţumiri, spuse acesta, dar şi punga mea e destul de bine aprovizionată şi cum, neavând în perspectivă nici un duel, nu am nevoie nici de martor.

— Cu atât mai rău pentru mine. Oricum, dacă veţi avea nevoie de mine vreodată, nu mă uitaţi.

— Mă copleşiţi, baroane. Ei bine, dacă tot v-am găsit atât de bine dispus, permiteţi-mi să profit. Baroane, am nevoie de o lămurire pe care numai voi mi-o puteţi da. E vorba de o tânără care mă interesează nespus şi care a dispărut.

— O femeie! exclamă Rospignac în glumă, cum aşa Ferričre, alergaţi după o femeie? Şi de cine-i vorba?

— Despre Fiorinda! exclamă ameninţător vicontele.

— Mica prezicătoare?

— Chiar ea.

— Şi ce vreţi să vă spun…?

— Ce s-a întâmplat cu ea… Nu cumva aţi aflat din întâmplare?

— Ba chiar aşa, pe toţi dracii!… Puteţi fi mândru de norocul vostru.

— De ce?

— Ei na! Fiindcă eu sunt singurul care vă poate lămuri asupra acestui subiect şi culmea e că v-aţi adresat tocmai mie. Nu-i ăsta un noroc?

— Şi-mi veţi spune unde este?

— Dacă asta vă face plăcere, de ce nu?

— Vorbiţi, vă rog.

— Fiorinda, continuă Rospignac cu indiferenţă se află acum la Luvru.

Şi reluând cu vioiciune:

— Cel puţin, acolo am dus-o.

— La Luvru! Se înspăimântă vicontele. Şi voi aţi dus-o acolo?… Ce înseamnă asta?

— Ascultaţi, viconte, vă spun fapte pe care nu le-aş fi destăinuit nimănui altcuiva, dar pe toţi dracii, pentru a fi pe

placul unei rude, poţi să-ţi calci uneori datoria. Adevărul e destul de simplu: Doamna Caterina mi-a ordonat să i-o aduc. Aşa încât, ieri seară am răpit-o din strada Petits-Champs şi am dus-o la Luvru. Ăsta-i adevărul.

— Cum, n-aţi răpit-o pentru voi înşivă? întrebă Ferričre cuprins de-o vagă bănuială.

— Eu! exclamă baronul şi ce-aţi vrea să fac cu pribeagă asta, Dumnezeule?

— În cazul ăsta, Fiorinda se află la Luvru? continuă Ferričre bucuros.

— Puteţi să vă convingeţi într-un singur mod: întrebaţi-o pe doamna Caterina.

— Şi dacă nu vrea să-mi răspundă? Dacă refuză să mă primească? făcu el.

Plin de sine, Rospignac îl asigură:

— Nu văd de ce ar refuza să răspundă. Eu, care sunt în serviciul său, trebuie să-i execut ordinele fără ca să primesc nici o explicaţie. Şi le execut. Cu voi, e altceva. Vă interesează tânără, e dreptul vostru. Regina mi-a spus că nu-i vrea răul şi atunci nu văd de ce nu ar răspunde la întrebarea voastră?

— Asta mă întreb şi eu. Şi dacă totuşi nu mă primeşte?

— Păi, în cazul acesta, cred că v-ar fi de folos dacă v-aş însoţi chiar eu. Am onoarea de a fi primit de Maiestatea Sa la oricare oră. Îi voi cere o audienţă în numele vostru, sunt sigur că o voi obţine.

— Cum? Sunteţi de acord…?

Ridicând din umeri, nepăsător, Rospignac mormăi:

— Pe cuvântul meu, viconte, sunteţi absurd. Ce vă face să vă miraţi de aşa ceva?

Ferričre îl privi pe baron, puţin emoţionat şi, luându-i mâna, îi spuse cu blândeţe:

— Rospignac, trebuie să vă cer iertare. Cu toate că nu vă iubesc…

— O ştiu, îl întrerupse surâzând Rospignac. Între noi doi e o neînţelegere. Şi totuşi, îmi sunteţi rudă, Ferričre. Destul

de îndepărtată, e drept, dar sunteţi fiul ducelui de Saint-Germain, omul pe care-l respect cel mai mult. Mi-am jurat să fac în aşa fel încât să îndepărtez toate obstacolele care ne despart. Şi iată că acum s-a ivit ocazia. O primesc cu bucurie. Regret doar faptul că-i vorba de ceva prea uşor.

— Greşiţi, îl întrerupse vicontele cu căldură în glas. Nici nu mi-aţi fi putut face un serviciu mai imens. Acum pot să vă mărturisesc liniştit că Fiorinda-i logodnica mea şi curând îmi va fi soţie.

Rospignac avu bunul simţ să nu pară mirat peste măsură auzind această veste.

Luându-se de braţ, ca doi buni prieteni, intrară împreună în Luvru şi se îndreptară spre apartamentele reginei mamă.

Când ajunseră acolo, Rospignac fu imediat primit de temuta-i stăpână.

Ferričre rămase în anticameră şi se retrase într-un colţ. După un sfert de oră apăru şi baronul. Numai văzându-i atitudinea triumfătoare, vicontele-şi dădu seama că acesta reuşise şi respiră uşurat.

— Maiestatea Sa, îi spuse Rospignac, a fost cât se poate de amabilă. Vă va chema în câteva clipe. Fiorinda se află în palat, unde a fost tratată foarte bine. Regina, care auzise de talentul ei, a avut curiozitatea de o vedea şi de a-şi afla viitorul. Acesta-i tot secretul care v-a neliniştit atât. Peste câteva zile, poate chiar mâine, va putea părăsi palatul făcându-i-se, bineînţeles, un cadou frumos pentru a-i răsplăti timpul pierdut.

— Credeţi că-mi va fi permis s-o văd? întrebă Ferričre, din ce în ce mai liniştit.

— Regina, îl asigură baronul, mi-a părut foarte binevoitoare la adresa voastră. Cred că vă va acorda tot ce-i veţi cere.

În cele din urmă, vicontele de Ferričre fu chemat în apartamentul reginei.

După ce mai schimbară o îmbrăţişare şi după ce-i mai mulţumi încă o dată, vicontele dispăru urmat de zâmbetul

enigmatic al baronului care, la rândul său ieşi din apartamentul reginei.

La salutul deosebit de respectuos al vicontelui. Caterina răspunse cu o înclinare a capului şi un surâs luminos.

— Ruda voastră, Rospignac, spuse ea, mi-a spus că sunteţi neliniştit de soarta micii prezicătoare. Ţin să vă declar, viconte că nu i s-a întâmplat nimic rău.

— E logodnica mea, doamnă!

— Logodnica voastră?… Dar… iertaţi-mă, viconte, o regină este un fel de mamă pentru supuşii săi, nu-i vorba că mă interesez în mod special de voi… Micuţa însă n-are nici nume, nici bunuri, nici titluri.

— E drept, doamnă. Dar le am eu îndeajuns pentru doi.

— Domnul duce vă cunoaşte intenţia? întrebă regina.

Cu toată sinceritatea. Ferričre îi răspunse:

— I-am adus-o la cunoştinţă, doamnă.

— Şi…?

— Tatăl meu se opune cu desăvârşire la această unire.

— În acest caz, ce credeţi că-i de făcut?

— Voi aştepta ca tatăl meu să se înduplece.

— Nu o va face, spuse Caterina clătinând capul cu un aer grijuliu.

— În acest caz, spre regretul meu, voi fi nevoit să mă lipsesc de consimţământul său.

— Veţi face asta?

— Da, doamnă… Nimic şi nimeni pe lume nu mă va putea împiedica.

— Biet copil. Acum vă înţeleg neliniştea. Dar această copilă, de ce nu mi-a spus nimic? V-aş fi anunţat… Repede, viconte, trebuie s-o linişteşti cât mai repede…!

— Cum, doamnă, îmi permiteţi…?

— Sigur că vă permit!… Îmi cer scuze de necazurile pe care vi le-am provocat fără voie.

Şi sună imediat un clopoţel. Doamna de Fontaine-Chalandry, care era de serviciu în acea zi, apăru imediat.

— Torcy, frumoasa mea, spuse agitată regina, condu-l te rog, pe domnul viconte de Ferričre la tânăra care se află în micul cabinet care dă în dormitorul meu.

Şi întorcându-se spre Ferričre:

— Duceţi-vă, viconte, îi spuse şi nu-mi purtaţi pică.

— Cum aş putea fi în stare de aşa ceva, doamnă? M-aţi tratat cu atâta bunătate.

Aplecându-se spre tânăr, regina-i şopti confidenţial:

— Îmi plăceţi, viconte şi vă datorez o compensaţie; voi vorbi cu domnul duce… şi voi încerca să-l înduplec… Cum sunt destul de convingătoare atunci când este vorba de cei care-mi plac, cred că voi reuşi… Sst! Îmi veţi mulţumi mai târziu. Hai, duceţi-vă!

Capitolul X Ferričre şi Fiorinda.

Văzându-şi logodnicul apărut în pragul uşii, tânăra lăsă să-i scape un strigăt uşor de bucurie şi prima ei mişcare, instinctivă, a fost să-i alerge în întâmpinare cu braţele deschise. Vicontele o prinse într-o îmbrăţişare uşoară şi faţă-şi sprijini capul de pieptul în care inima tânărului bătea nebuneşte. Blând, depuse o sărutare curată pe păru-i bogat, îmbătându-se de parfumul delicat pe care-l degaja prin toţi porii ei.

Mult timp rămaseră astfel îmbrăţişaţi.

Cea care-şi reveni prima a fost tot Fiorinda.

— Eram sigură că mă veţi găsi! îi spuse ea, fericită.

— Ei, la naiba! Chiar de-aţi fi fost ascunsă-n fundul iadului şi tot v-aş fi descoperit!

Şi amândoi izbucniră în râs. Cu toate acestea, simţeau seriozitatea cuvintelor lor şi, mai ales, îşi dădeau seama că au o încredere deosebită unul în celălalt, pe care nimic n-ar fi putut s-o zdruncine.

Visător, murmură ca şi când şi-ar fi vorbit sieşi:

— E curios, nu e prea mult de când v-am cunoscut şi mi se pare că vă ştiu de timp îndelungat… De aşa mult timp, încât mi se pare că din totdeauna… Nici nu-mi vine să cred că am putut trăi atâta timp fără voi dar, oare, am trăit?… Nu, pe

sfântul Dumnezeu! De fapt, viaţa mea a început din ziua în care v-am văzut. Mai înainte nu eram decât un trup fără suflet.

— Asta s-a întâmplat şi cu mine, spuse ea. Dacă acum v-aş pierde… aş muri!

Amândoi deveniseră serioşi. Se priviră o clipă şi mâinile li se uniră într-un gest spontan.

Caterina, ascunsă cu grijă în spatele unei draperii vedea şi-i auzea pe cei doi logodnici în voie. Gândurile ei fură următoarele: „Se iubesc, asta-i sigur… Manevrându-le cu dibăcie sentimentele, pe care acum le cunosc, îi voi face să mi se supună fără ca măcar să-şi dea seama.”

În timp ce regina făcea această reflecţie, Ferričre luă mâna Fiorindei şi o conduse până la un fotoliu în care aceasta se aşează, tânărul rămânând în picioare, respectuos, în faţa ei. Şi fiecare povesti celuilalt tot ce i se întâmplase.

Prima care vorbi, fu tânăra. Şi-i povesti cum fusese răpită tocmai în clipa în care se pregătea să bată în poarta casei din strada Petits-Champs.

— Cât de frică trebuie să vă fi fost în momentul răpirii, o compătimi Ferričre.

Şi faţa-i mărturisi cu sinceritate:

— O, da, mi-a fost frică… şi încă cum…

Şi rămase gânditoare câteva clipe, cu privirile pierdute. După care, privindu-l, îi explică, serioasă:

— Dar asta n-a durat decât puţin timp. Şi nu mi-am pierdut capul nici o clipă măcar.

Scoţând din corsaj un pumnal micuţ, i-l arătă lui Ferričre, surâzând:

— Cu arma asta, pe care au avut imprudenţa să mi-o lase, nu mă tem de nimeni, îi explică ea.

Şi era sinceră, nu exagera cu nimic, ca o persoană care-şi cunoaşte atât forţa fizică, dar şi curajul. Dar vicontele rosti, dând din cap îngrijorat:

— Chiar cu această armă, n-aţi fi o pradă prea dificilă pentru un ins hotărât şi lipsit de scrupule.

— Nu fiţi prea sigur de asta, îi replică ea râzând. Cu ea mi s-a întâmplat să ţin la respect pe unul… pe care n-am ezitat să-l lovesc fără milă… şi asta l-a făcut să devină mai înţelept… şi să se gândească la faptul că i-ar fi mai de folos să mă ocolească.

— O brută v-ar smulge cu uşurinţă arma, care-i mai degrabă o jucărie.

Ascunzând la loc pumnalul în corsaj, spuse calmă:

— Poate, cu toate că nu e chiar atât de sigur. Dar mai am ceva: câteva bobiţe pe care le am mereu cu mine. Sfidez pe oricine să mi le ia, fiindcă nu le vor găsi. Dacă vreunul, după ce-ar reuşi să mă dezarmeze, ar crede că poate să mă aibă cu forţa, s-ar înşela. Sunt hotărâtă, ce credeţi. Voi înghiţi boabele – două ajung – şi nu va mai avea decât un cadavru. Efectul otrăvirii e fulgerător. Vedeţi bine că, orice s-ar întâmpla, pot să fiu liniştită.

Vicontele nu-şi putut stăpâni un fior, într-atât de hotărâtă se arătase faţă în decizia să. Aplecându-se, îi apucă mâna şi i-o sărută cu un fel de evlavie, murmurând:

— Din fericire, acum sunt lângă tine. Nu aveţi a vă teme de nimic.

— Cine ştie? spuse ea cu un aer visător. Aşteptând fericita zi în care-mi veţi fi soţ, îmi păstrez pumnalul… şi otrava.

După care, urmă Ferričre, care-i explică modul în care reuşise să dea de ea atât de repede.

Când află că Rospignac îi informase pe Ferričre, Fiorinda se simţi cuprinsă de o teamă nelămurită. Instinctul o făcea să presimtă o capcană ascunsă în această intervenţie. Şi teama-i creştea cu cât vicontele nu mai înceta cu laudele la adresa baronului cât şi a Caterinei.

Pentru un moment, Fiorinda se întrebă dacă n-ar fi mai bine să-i împărtăşească temerile sale. Dar se temu să nu-l neliniştească în mod inutil. Dar încercă totuşi să-l facă atent:

— Nu vă încredeţi în domnul de Rospignac, îi spuse ea.

— De ce? întrebă mirat tânărul.

Şi deodată, ca şi când i-ar fi venit o idee: Nu cumva a încercat să vă facă curte într-un mod nedemn?

Fiorinda nu dorise nici o clipă să-l reclame pe Rospignac. Dar, din moment ce Ferričre întrevăzuse adevărul, nu voi să-l mintă.

— Da, spuse ea cu sinceritate.

Încruntându-şi sprâncenele, vicontele începu să reflecteze.

Fiorinda continuă:

— Dacă domnul de Rospignac a crezut că trebuie să-mi mărturisească neapărat dragostea, înţelegeţi că am motive să mă mir şi să mă neliniştesc văzându-l atât de mărinimos faţă de rivalul care-i este preferat... şi pe care ar trebui să-l urască.

— Liniştiţi-vă, cred că ştiu despre ce este vorba, Rospignac e un om de lume. A văzut că nu-l iubiţi şi i-a fost de-ajuns. E simplu şi normal. Cu atât mai mult cu cât sentimentul ce-l nutrea pentru voi nu era prea profund, fără îndoială. Şi apoi, Rospignac mi-e rudă. Vă asigur că acum, ştiind că-mi veţi fi soţie, va renunţa la voi fără să-mi poarte pică.

— N-are importanţă, presimţirile mele nu m-au înşelat niciodată: nu vă încredeţi în Rospignac... Şi mai ales, păziţi-vă. Păziţi-vă bine.

Şi din acel moment, orice i-ar fi spus sau ar fi făcut Ferričre, nu mai reuşi să-i alunge acea teamă surdă care o cuprinsese. Instinctul său de femeie care iubeşte n-o înşela.

Nevăzută, Caterina asistase la toată discuţia. Din momentul în care-i auzi pe cei doi îndrăgostiţi discutând despre faptul că ducele refuză să consimtă la căsătoria lor, îşi dădu seama că nu va mai urma nimic interesant de aflat. Reveni în camera sa, după care ieşi imediat.

După ce urmă o altă cale decât aceea pe care venise, ajunse într-un fel de anticameră în care se găsea un locotenent şi opt gărzi.

— E timpul, comandă scurt Caterina.

Şi trecu mai departe fără a mai rosti altceva. La fel de scurt, ofiţerul comandă la rândul său:

— Să mergem.

Şi ieşi, urmat de cei opt soldaţi, cu suliţe în mână.

Ferričre îşi lua rămas bun de la Fiorinda, după ce făcuse totul pentru a o linişti în ce priveşte situaţia prezentă, cât şi viitoarea căsătorie, care oricum ar fi avut loc, chiar şi fără consimţământul patern.

Despre soarta sa, Fiorinda n-avea nici o teamă. Din contră, împotriva voinţei, tremura de grija lui. N-ar fi ştiut să spună de ce, nici ce credea că va urma să i se întâmple iubitului. Dar, mai presus de voinţa sa, se temea pentru el.

Sculându-se în picioare, fata îl conducea spre uşă.

— Aş vrea să vă revăd cât mai curând! îi spuse ea cu o voce temătoare.

— Mă întorc mâine. Cel puţin, aşa sper. Doamna Caterina, cred, nu-mi va refuza această favoare. V-am spus că mi-a promis să intervină pe lângă domnul duce în problema căsătoriei noastre.

— Doamna Caterina a arătat o mare bunăvoinţă, murmură Fiorinda.

În acel moment se auzi o bătaie uşoară în uşa în faţa căreia se aflau.

Desprinzându-i-se din braţe, tânăra-i spuse:

— Cred că pe voi vă caută. E timpul să plecaţi.

Dar nu mai avură timpul să facă nici o mişcare şi uşa se deschise.

Amândoi rămaseră împietriţi: în locul doamnei de onoare, pe care se aşteptau s-o vadă, în prag se afla ofiţerul căruia Caterina îi aruncase acel scurt: „E timpul”. Făcând doi paşi, ofiţerul se descoperi politicos şi, pe un ton curtenitor, rosti:

— Domnule viconte, am regretul de a fi însărcinat cu o misiune penibilă: sunteţi amabil să-mi predaţi spadă?

Şi, scoţând un pergament, i-l arătă desfăcut, adăugind de această dată cu voce aspră:

— Ordinul regelui… Semnat de propria-i mână.

— Voi mă arestaţi? spuse Ferričre cu o răceală înfricoşătoare. De ce?

În fundul camerei se făcu auzită o voce blândă:

— Vă voi explica eu, domnule de Ferričre.

Ferričre şi Fiorinda se întoarseră amândoi deodată şi văzură că se află în faţa reginei care intrase fără nici un zgomot printr-o uşă mică, mascată de tapiseria peretelui şi căreia nu-i dăduseră nici o atenţie.

Capitolul XI Prima manevră a Caterinei

— Domnule, rosti Caterina adresându-se ofiţerului care rămăsese impasibil în îndeplinirea consemnului său, vreţi să vă retrageţi o clipă? Domnul de Ferričre vă va chema când va sosi clipa. Nu vă îndepărtaţi prea mult.

Ofiţerul se înclină tăcut şi ieşi imediat. Atunci, Caterina se întoarse spre Fiorinda şi-i spuse cu blândeţe:

— Imediat mă voi ocupa şi de dumneata, copila mea. Până atunci, puteţi rămâne pe loc. Afacerile de familie despre care urmează să discut cu domnul viconte, vă interesează dintr-un anumit punct, deoarece urmează să-i fiţi soţie.

Se aşeză în fotoliu şi i se adresă lui Ferričre care aştepta:

— Mi se pare, viconte, că am intervenit la timp pentru a vă împiedica să comiteţi o nebunie, spuse ea cu amabilitate. După cum cred, eraţi gata să vă împotriviţi cu arma în mâna unui ordin al regelui?

După o scurtă ezitare, Ferričre mărturisi cu sinceritate:

— E adevărat, doamnă. Mărturisesc că mi-ar fi cu totul neplăcut să mă văd închis acum, tocmai când am mai mare nevoie de libertate.

— Copil ce eşti! surâse binevoitoare Caterina. Şi ce credeţi? Ofiţerul acela, care nu-şi făcea decât datoria, era singur? Credeţi că le-aţi fi venit cu uşurinţă de hac soldaţilor pe care acesta-i lăsase pe coridor? Şi credeţi că se iese atât de uşor din Luvru, atunci când s-au luat unele măsuri de siguranţă?

— E adevărat doamnă, răspunse vicontele întristat; dar nu te gândeşti la toate acestea decât după ce-ai făcut-o.

La care, Caterina îi spuse pe un ton serios:

— Tocmai din cauză că am ghicit în dumneata acel om de acţiune, care mai întâi loveşte, m-am grăbit să preîntâmpin o nenorocire… V-am spus, viconte, că-mi plăceţi. Purtarea mea faţă de voi e o dovadă. Dacă în toată această rebeliune nu v-aţi fi riscat decât propria viaţă, poate că aş fi ezitat să intervin. Dar împotrivirea voastră, însemna şi condamnarea la moarte a ducelui, tatăl vostru. Şi am vrut să vă feresc de această crimă dezgustătoare.

— Aş putea să vă întreb, doamnă, prin ce s-ar fi făcut vinovat tatăl meu de acţiunea mea, într-atât încât să plătească cu propria-i viaţă?

— Urma să v-o spun, viconte. Chiar pentru asta am venit.

Aşezându-se mai comod în fotoliu, ca o persoană care are destul timp la dispoziţie, începu:

— În timpul celor două ore pe care tocmai le-aţi petrecut aici, în Luvru, regele a fost informat despre unele lucruri grave, deosebit de compromiţătoare pentru domnul duce de Saint-Germain şi pe care nu le cunoştea mai înainte. Soarta a făcut să mă aflu în cabinetul regelui pentru a auzi cu propriile-mi urechi acele lucruri îngrozitoare şi să-l pot opri în momentul în care, în mânia să, îndreptăţită de altfel, urma să producă fapte ireparabile, poate. Toate acele lucruri pe care le-am auzit în cabinetul regelui cred că le cunoaşteţi şi e inutil să mai vorbim despre ele, dar totuşi să vi le spun în rezumat:

— Sâmbătă seara, domnul duce a primit în mare taină vizita domnului duce de Guise, însoţit de fratele său, cardinalul şi de domnul duce de Nemours. Baronul de Rospignac, pe care nici nu-l bănuiesc de trădare, i-a introdus în palat pe aceşti domni, în lipsa portarului, care fusese îndepărtat pentru a se păstra secretul vizitei. Discuţia a durat destul de mult timp. De altfel nici n-aţi participat la ea. Dar, din păcate, pe lumea asta totul se plăteşte! Chiar şi devotamentul. Domnul duce de Saint-Germain ă consimţit să-şi folosească influenţa pentru că ducele de Guise să fie recunoscut drept rege al Franţei. În

schimbul acestor servicii, vouă, viconte, vi se acorda mâna doamnei de Claude de Guise, fiica legitimă a defunctului duce.

Toate acestea i-au fost raportate regelui de un emisar secret al său, care reuşise la rândul lui să se strecoare mai înainte în sala în care urma să aibă loc discuţiile şi care auzise şi văzuse totul. Acest om a reuşit chiar să pună mâna pe un pergament, despre care i-aţi auzit pe conjuraţi că-i deplângeau pierderea.

— În ce mă priveşte, nu cunoşteam această istorie într-adevăr ciudată. Tatăl meu, o cred cu toată tăria, nu va avea nici o dificultate în a-şi demonstra nevinovăţia. Dar în ce priveşte umila mea persoană şi asta nu ascund Maiestăţii Voastre, încă nu văd de ce era necesar ca eu să fiu arestat… Cel puţin dacă nu tot din acelaşi motiv pentru care tatăl meu ar fi fost responsabil pentru actele mele.

— Exact aşa este! sublinie Caterina, pe un ton binevoitor. Tot ce-mi spuneţi acum i-am spus aproape cu aceleaşi cuvinte regelui: Domnul duce, i-am spus eu, se poate dezvinovăţi cu uşurinţă. Dar regele devenea din ce în ce mai furios şi voia să-l aresteze fără întârziere. În acel moment l-am sfătuit să nu facă publică această afacere şi să se asigure de persoana voastră, urmând ca apoi să-l înştiinţeze pe tatăl vostru, somându-l să se explice şi în cazul în care acesta i s-ar părea nesatisfăcătoare, să-i spună: „Viaţă pentru viaţă, dacă faceţi vreun gest necugetat, capul fiului vostru va cădea sub securea călăului.”

Sub calmul său aparent, Ferričre era copleşit, adresându-i Fiorindei o privire lungă, disperată, în care i se citea întreaga deznădejde. Şi aceasta, încercând să-i redea speranţa cu un surâs, îi răspunse arătându-şi palma. Era un fel de a-i reaminti prezicerea ei.

„Mai aveţi mulţi ani de trăit. Ani lungi şi fericiţi.”

Ridicându-şi capul, Ferričre o privi pe regină drept în ochi adresându-i-se:

— Aşadar, doamnă, dacă am înţeles eu bine, nu sunt altceva decât un ostatic în mâna regelui?

— Acesta-i cuvântul, un ostatic.

— De supunerea mea depinde viaţa tatălui meu, aşa nun viaţa mea depinde de supunerea sa?

— Absolut exact.

— Ei bine, doamnă, mă voi supune. Mă constitui prizonierul regelui. Doriţi să chem eu însumi ofiţerul căruia trebuie să mă predau?

Un licăr de triumf luci în ochii Caterinei:

— Sunteţi exact aşa cum v-am crezut: viteaz, loial şi curajos. Fiţi liniştit, vă scot eu de acolo. Vă promit. Dar nu uitaţi, esenţialul este ca nimeni să nu afle de arestarea voastră… cel puţin pe moment.

— Doamnă, protestă Ferričre, vă jur că nimeni nu va afla de la mine nimic.

Având aerul că reflectează o secundă, Caterina spuse în timp ce se ridica din fotoliu:

— Duceţi-vă singur la Bastilia.

— Voi merge, acceptă simplu Ferričre. Făcându-i o plecăciune, îndreptă o ultimă privire spre Fiorinda care-i surâse vitejeşte şi se îndreptă cu hotărâre spre uşă.

În momentul în care Fiorinda rămase singură, se prăbuşi pe un scaun şi prinzându-şi capul în mâini, începu să suspine amarnic. Tot curajul pe care-l afişase în faţa iubitului îi dispăruse din momentul în care acesta plecase.

Între timp, Caterina intrase într-o anticameră micuţă în care domnea o semiobscuritate care o făcea să pară aproape sinistră. Acolo se afla un bărbat, aşezat pe o banchetă de stejar. Era îmbrăcat curat şi îngrijit că un gentilom. Dar nu era nevoie să-l priveşti de două ori pentru a-ţi da seama că era unul dintre cei care, pe vremea aceea, erau denumiţi „oameni hotărâţi”, altfel spus, un asasin plătit.

Văzând-o intrând pe Caterina, omul se scula cu repeziciune şi se înclină profund în faţa ei, într-o atitudine

plină de umilinţă.

— Repede, îi spuse Caterina, tocmai urmează să iasă. Du-te şi aşteaptă-l în faţa porţii. L-ai văzut bine? Nu te vei înşela?

Cu o voce bolovănoasă, pe care degeaba încerca s-o mai îndulcească, individul răspunse cu o familiaritate de care nici măcar nu-şi dădea seama:

— Nu-ţi fie frică, doamnă, mutra lui mi-e de acum în ochi. Cum să mă înşel? Fiecare-şi cunoaşte meseria, ce dracu.

Fără a arăta nici surpriză şi nici dezgust în faţa acestei bădărănii, regina ţinu să se asigure:

— Ştii ce ai de făcut? Repetă!

Ascultător, acesta se execută:

— Nu-ţi fie frică… Asta-i: îl urmăresc pas cu pas, dacă intră la Bastilia, bine, treaba-i făcută… dacă nu urmează drumul drept… Hopa! Îi bag şase degete din pumnalul ăsta între umeri… nici măcar n-o să-şi dea seama când va muri… Nu-ţi fie frică, ştiu mişcarea.

Regina îl ascultă cu mare atenţie fără a arăta nici cea mai mică nerăbdare. După ce-l aprobă în tăcere, îi preciza:

— Dă-i timpul să ajungă totuşi. E inutil să te grăbeşti… Şi apoi, pentru a ajunge la Bastilia, nu este numai un singur drum. Precis îl va alege pe cel mai lung pentru a mai hoinări puţin… În sfârşit, nu te grăbi. Nu uita că prefer să-l văd la Bastilia decât mort. Asta pentru mine e mai important.

Şi-i întinse o pungă plină care scoase un sunet argintiu.

Întinzându-şi braţul, individul o apucă cu o dexteritate care ţinea de miracol. După care dispăru la rândul său.

Capitolul XII Bourg-Le-Reine.

După ce-l părăsise pe Ferričre, Beaurevers trecu podul şi, prin strada Saint-André-des-Arts, ajunse la poarta Buci, prin care ieşi din oraş, continuându-şi drumul drept înainte. La colţul străzii Mauvais-Garçons, îl zări pe Strapafar care hoinărea cu nasul în vânt şi se îndreptă spre el. Fără nici o introducere, îl anunţă:

— A fost la mănăstire, s-a întors acasă, s-a dus din nou la mănăstire.

— Acuma-i acolo? întrebă Beaurevers.

— Da. Tocmai ce-a sosit. Trinquemaille şi Bouracan pândesc în faţa porţii.

— Şi Corpodibale?

— Păzeşte caii, pe aici, pe aproape.

— Bine. Să mergem.

Şi, urmat de Strapafar, se îndreptă spre strada l'Echaudé unde, pe acea vreme, se află intrarea principală în mănăstirea Saint-Germain-des-Prés, aproape faţă în faţă cu stâlpul infamiei.

Trinquemaille şi Bouracan găsiră acolo inevitabila cârciumioara cu boschete, al cărei proprietar se folosea de câmpia înconjurătoare ca de un bun personal. Cei doi cerură să li se aducă de băut şi se îndreptară pe terenul pe care porniră partide nesfârşite de bile. Locul era bine ales, deoarece le permitea să supravegheze intrarea mănăstirii fără ca să dea de bănuit.

Curând li se alăturară şi Beaurevers urmat de Strapafar, partidele prelungindu-se până aproape de ora patru după amiaza.

În acel moment, ducele de Saint-Germain tocmai ieşea din mănăstire fără să dea nici cea mai mică atenţie jucătorilor.

Urmărindu-l cu privirile, cavalerul se convinse curând că ducele se îndrepta spre oraş şi-şi continuă liniştit partida. Dar pe urmele ducelui o luă Strapafar.

Partidele continuau din ce în ce mai animate, de această dată între Beaurevers, Trinquemaille şi Bouracan. Dar nu mai durară prea mult. Aproape de ora cinci, un călugăr, călare pe un catâr, trecu podul mobil. Mănăstirea, ca şi Luvrul sau Bastilia, avea şi ea aşa ceva.

Dintr-o dată, partidă se întrerupse brusc şi Beaurevers începu să-l urmărească pe călugărul care nu părea grăbit, deoarece lăsase catârul să meargă la pas. Trinquemaille rămase pe loc, în timp ce Bouracan o luă la fugă spre strada

Buci. Curând îl găsi pe Corpodibale într-un han. Acesta, la rândul său, încalecă şi, uimind indicaţiile lui Bouracan, îl ajunse din urmă destul de repede pe Beaurevers, mulţumindu-se să-l urmărească de la distanţă, ducând de frâu un al doilea cal.

Călugărul făcuse un ocol destul de lung, dar care-l scoase pe drumul spre Montrouge.

Se pare că la acest lucru se aştepta şi cavalerul, deoarece îl lăsă să se îndepărteze şi-l aşteptă pe Corpodibale care se apropie imediat cu calul pe care-l ducea de frâu. Sărind în şa, Beaurevers îi ordonă:

— Nu m-am înşelat: călugărul se duce la Chartres. Întoarce-te de unde ai venit. Dacă, aşa cum presupun, Trinquemaille îţi spune că nu s-a întâmplat nimic deosebit, îi spui să înceteze urmărirea şi vă întoarceţi în oraş. Numai că, nu uita, trebuie continuată urmărirea ducelui de Saint-Germain. Mă interesează orice gest al său.

— Am înţeles, domnule, totul se va face cum doriţi. Dar dacă Trinquemaille îmi spune că s-a întâmplat ceva?

— În cazul ăsta, Trinquemaille ştie ce are de făcut. Tu te îndrepţi spre drumul care duce la Chartres… cu viteza cu care merge călugărul, nu-ţi va fi greu să mă ajungi din urmă… Şi-mi vei spune ce s-a întâmplat. Dar mă îndoiesc să se fi întâmplat ceva. Hai, fugi!

Dând pinteni, Corpodibale porni în galop pe drumul pe care tocmai venise.

În ce-l priveşte, Beaurevers dădu şi el pinteni calului care porni în viteză pe un drum lateral. Acest drum îl scoase pe şoseaua pe care presupunea că o va lua călugărul. După calculele sale, scurtul timp parcurs de el în galop, ca şi ocolul făcut, trebuia să-l scoată la câteva sute de metri în faţa călugărului.

Îndreptându-se spre o înălţime, descălecă şi legă calul de un copac, aşteptând răbdător, scrutând din când în când drumul pe care trebuia să apară călugărul.

Nu se înşelase. Curând îl văzu apărând în depărtare, cocoţat pe catârul său pe care-l lăsase tot la pas.

Când, la rândul său, călugărul ajunse pe vârful înălţimii, îl zări pe Beaurevers, care călărea la pas, cam la o sută de metri în faţa sa. Fiind deja plictisit de moarte, se grăbi să-l ajungă din urmă, spunându-i cu o voce mieroasă:

— Dumnezeu să vă dea sănătate şi bucurie, tinere gentilom. Mergeţi departe?

— La Poitiers, îi răspunse nepăsător cavalerul.

— Un drum destul de lung… Şi totuşi, mai scurt decât al meu. Vă doresc din toată inima ca cerul să vă ajute să vă găsiţi un tovarăş de drum demn de voi… Dacă nu, domnule, vă veţi plictisi îngrozitor.

— Dar, părinte, mi se pare că mi l-a trimis deja cerul în persoana voastră. În ce mă priveşte, aş fi încântat de un asemenea tovarăş de drum.

Dar, luându-şi seama, continuă cu bonomie:

— Poate că nu urmăm totuşi acelaşi drum?

— Ba da, îl asigură călduros călugărul şi eu trec prin Poitiers. Dar, după cum v-am mai spus, merg mai departe decât… Merg… în Spania.

„Ei da, îşi spuse Beaurevers, eram aproape sigur. Acum ştiu precis: mergi în Spania trecând prin Bearn şi Navarra. O altă dovadă este faptul că niciunul din oamenii mei nu m-au ajuns din urmă, deşi ar fi avut timpul s-o facă dacă ar fi avut să-mi comunice ceva.”

Şi continuă cu voce tare, pe un ton vesel:

— Atunci, ne-am înţeles: mergem împreună până la Poitiers, Drumul nu va mai fi atât de plictisitor.

— Dacă presupun bine, judecând după înfăţişarea voastră, aveţi intenţia să trageţi la hanurile cele mai bune…

— A, da, ţin la asta în mod deosebit. Îmi place confortul, dar am şi nevoie de îngrijiri deoarece sunt rănit, aşa încât nu mă uit la cheltuieli.

— În acest caz, se plânse călugărul, nu-mi va fi posibil să vă însoţesc. Pungă mea nu e tot atât de plină ca a voastră.

— Doar despre asta-i vorba? Ei bine, sunt destul de bogat, slavă Domnului! Dacă-mi permiteţi, părinte, mă însărcinez eu cu cheltuielile voastre pentru tot drumul, în cazul în care-mi permiteţi să vă întovărăşesc.

— Domnul v-a scos în calea mea şi asta numai pentru a mă ajuta. Dumnezeu să vă răsplătească, tinere gentilom.

— Amen! spuse cu gravitate Beaurevers, făcându-şi cucernic semnul crucii.

Înspre ora opt seara ajunseră la Bourg-la-Reine. Până acolo, timpul trecuse în mod destul de plăcut.

Credincios rolului său, Beaurevers se interesă unde se afla cel mai bun han din partea locului. Ajuns acolo, comandă două dintre cele mai confortabile camere. Şi, ca supremă galanterie, ceru călugărului să alcătuiască el meniul pentru cina care urma să fie servită în camera acestuia şi de a alege vinurile după gustul său.

Călugărul se achită de această sarcină cu o deosebită grijă, ceea ce arăta importanţa pe care o dădea acestei operaţii. Şi puteţi fi siguri că nu-şi dădu nici cea mai mică osteneală să cruţe punga celui care urma să achite consumaţia.

În cele din urmă, luară loc la masă.

La a doua sticlă, călugărul căzu sub masă.

Beaurevers îl lăsă să sforăie liniştit, fericit că se poate odihni câteva momente după un atac aşa de dur.

După care începu să-l scotocească pe călugăr. Dar degeaba îi răscoli toate buzunarele. În afară de o pungă, destul de sărăcuţă de altfel, nu găsi ceea ce căuta.

— Drace! exclamă nelinişti, n-am prevăzut un mesaj verbal… Să mai căutăm.

Căută atât de bine, că până la urmă îl dezbrăcă pe bietul călugăr care, prin somn, protesta că nu este lăsat în pace, răbdarea-i fu recompensată, deoarece sub cămaşă, descoperi un brâu prins chiar pe piele. În buzunarele acestuia descoperi trei sau patru monezi de aur şi o scrisoare care purta pecetea Bourbonilor.

Luând scrisoarea cu el, se întoarse în camera sa, închise uşa care comunica cu camera călugărului şi aprinse lampa.

La flacăra lămpii încinse lama pumnalului şi, cu dibăcie, desprinse fără greutate pecetea de ceară roşie.

Deschizând scrisoarea, o citi cu atenţie de la un capăt la celălalt. De altfel, era destul de scurtă. Purta semnătura lui Carol de Bourbon, cardinal de Saint-Germain şi era adresată lui Antoine de Bourbon, duce de Vendome, rege al Navarrei.

„Frumoasă momeală, îşi spuse Beaurevers visător, rezumând în acest fel scrisoarea. După cum va fi răspunsul, se vor face şi ofertele. Şi totuşi, ei speră că răspunsul va fi favorabil deoarece, încă de pe acum deja cardinalul îl îndeamnă pe fratele său, Antoine de Bourbon, să vină incognito la Blois sau la Orléans.”

Reflectă câteva secunde, după care luă pana, o înmuie în cerneală şi şterse cu linii groase tot ce era scris, lăsând să se vadă doar semnătura. Calculând, cu o figură satisfăcută, îşi spuse: „Cu viteza cu care merge, are nevoie de opt zile pline pentru a ajunge până la regele Navarrei. Şi Maiestatea Să nu va înţelege nimic din încâlceala asta. Şi pe bună dreptate. După cele ce am auzit despre caracterul său, Antoine de Bourbon este omul care se supără de moarte din cauza unei farse aşa de grosolane şi care, în ochii săi ar putea trece drept o insultă. Şi iată-l supărat pentru mult timp cu cardinalul, fratele său. Iată cum faimosul proiect de alianţă imaginat de ducele de Saint-Germain se duce de râpă. În cazul în care nu se supără, va cere explicaţii. Şi aşa mai trec opt zile până când mesagerul său va veni la Paris şi-l va găsi pe cardinal, probabil că mesagerul va fi tot călugărul ăsta… Şi iată cum câştigam cincisprezece zile de linişte. În tot acest timp, găsesc eu mijlocul să le dejoc planurile… Cu atât mai mult cu cât nu văd de ce n-aş apela la ajutorul doamnei Caterina… Ei da! Poate că-i o idee bună… Trebuie să mă mai gândesc…”

Puse din nou pecetea pe scrisoare şi se reîntoarse în camera călugărului. După ce-i puse scrisoarea la loc, în brâu şi-l îmbrăcă cu rasa, făcu să dispară toate urmele percheziţiei întreprinse.

După care, întinzându-se pe podea, la câţiva paşi de călugărul adormit, nu întârzie să-l imite.

A doua zi dimineaţa, Beaurevers declară că era sfârşit, zdrobit. Aşa-zisa sa rană, precis se deschisese. Era bolnav, incapabil să facă cel mai mic efort. Şi pentru a-şi sublinia hotărârea de nezdruncinat, se dezbrăcă şi se strecură între cearşafuri.

Călugărul trebui să se resemneze şi plecă singur, suspinând, urmărit de hohotele de râs înăbuşite ale cavalerului.

Capitolul XIII Cum a fost îndeplinită manevra Caterinei.

Respectându-şi cuvântul dat, Ferričre se îndrepta încet şi trist spre Bastilia unde urma să se îngroape de viu.

În timp ce urca strada Saint-Honoré, recunoscu de departe statura înaltă a lui Beaurevers care, cu pasul său rapid, se îndrepta spre el.

Cu o grabă febrilă, Ferričre abordă subiectul care-i stătea pe inimă:

— Cavalere, îi spuse el, sunt fericit că vă întâlnesc… am regăsit-o pe Fiorinda.

— Aha! exclamă bucuros Beaurevers şi unde-i acum?

— La Luvru.

— La Luvru? se mira cavalerul şi ce naiba face acolo?… Cine-a dus-o acolo?

— Rospignac, la ordinul doamnei Caterina care a dorit să apeleze la serviciile ei de prezicătoare.

— Asta-i ciudat, murmură Beaurevers. Dar ce aveţi, viconte? se miră cavalerul. Dacă v-aţi regăsit logodnica, ar trebui să fiţi fericit… Dar aveţi o figură de parcă vi s-au înnecat toate corăbiile. Pe toţi dracii, asta nu-i normal. Vi s-a întâmplat ceva?

— Aş vrea să vă văd în locul meu. E drept că mi-am regăsit logodnica. Dar am fost obligat s-o părăsesc imediat şi nici măcar nu ştiu pentru cât timp… Credeţi că-i puţin lucru?

— Bine, surâse Beaurevers, înţeleg ce se-ntâmplă cu voi şi totodată vă înţeleg şi starea sufletească: sunteţi obligat să lipsiţi câtva timp… Poate vreo călătorie mai lungă… Şi sunteţi furios.

— Da, aşa e, o călătorie, făcu repede Ferričre găsind motivul gata servit. Şi ce-i mai rău, nici nu ştiu când mă voi întoarce din blestemata asta de călătorie… Dacă mă voi întoarce vreodată!

— Ei aş! Când eşti construit aşa cum sunteţi voi şi când mânuieşti spada ca un Ferričre, totdeauna te întorci dintr-o călătorie.

— Cine ştie? murmură tânărul, care părea din ce în ce mai întunecat şi mai întristat.

După care, luându-i mâna şi strângându-i-o într-un fel expresiv, îi spuse emoţionat:

— Cavalere, plec cu moartea în suflet… din cauza Fiorindei, mă înţelegi?… Dar trebuie să nu mai vorbim despre asta… Şi plec mai puţin nefericit fiindcă v-am întâlnit şi vă pot spune: Beaurevers, contez pe voi pentru a veghea asupra ei.

— Nici nu încape vorbă, pe toţi dracii! strigă cavalerul, simţindu-se emoţionat. Nu ştiţi că o iubesc pe Fiorinda ca pe propria mea soră? Dar fiecare şi-o ştie pe-a lui. De aceea vă spun: Ferričre, puteţi pleca fără teamă. Pe cinstea lui Beaurevers, vă jur că la întoarcere vă veţi găsi logodnica în viaţă şi tot atât de castă cum aţi lăsat-o. Şi acum, sunteţi mai liniştit?

— Da. Ştiu că vă îndepliniţi totdeauna promisiunile. Plec mai liniştit. Mulţumesc, Beaurevers.

— Haida-de, râdeţi de mine!… Aşteptaţi o secundă, ce naiba, doar nu sunteţi chiar aşa de grăbit. Trebuie să mai aud unele lucruri. Ei bine, spuneţi că Fiorinda se află la Luvru. Perfect.

Şi atunci, Ferričre îi povesti tot ce se întâmplase, tăinuind totuşi discuţia cu privire la Bastilia.

După care Ferričre, mai întunecat ca oricând, îşi îmbrăţişă prietenul.

— Mă bizui pe voi. Adio.

— Cum adică, adio? Vreţi să spuneţi, la revedere.

— Da, la revedere, se corectă vicontele, puţin convins de altfel.

Şi se îndepărtă, puţin gârbovit.

După mai puţin de zece minute de la intrarea sa pe poarta Bastiliei, era închis într-una din celulele din turnul Libertăţii.

Capitolul XIV O a doua manevră a Caterinei.

După ce pusese pe urmele lui Ferričre pe acel asasin, Caterina se întoarse în camera pe care o părăsise. Printr-o mică vizetă, privi în camera în care mai înainte se aflase Fiorinda cu Ferričre.

Copleşită, în fotoliul în care căzuse, Fiorinda plângea.

Caterina surâse.

După care deschise o uşă care dădea în cabinetul său de toaletă. În fundul acestuia se mai afla o uşă, mai mică. Deschizând-o fără zgomot, intră în camera Fiorindei.

— De ce plângeţi? o întrebă Caterina cu bunăvoinţă.

Şi dându-şi seama:

— E drept, uitasem… Logodnicul vostru…

Fiorinda îşi curmă plânsul, îşi şterse lacrimile şi privirile-i luminoase se aţintiră în privirile reginei, având totuşi o atitudine ireproşabilă, atentă şi aşteptă atacul. Fiindcă, lucru curios, pe care poate n-ar fi putut să-l motiveze, nu se îndoia că până acum nu fusese decât preludiul unei lupte pe viaţă şi pe moarte, luptă în care urma să lovească şi – cine ştie? – să ucidă pentru a nu fi ucisă ea însăşi… sau cel pe care-l iubea, ceea ce pentru ea era totuna.

De această dată Caterina nu mai avea de-a face cu un bărbat încrezător şi loial ca Ferričre. De această dată partidă se anunţa mai dificilă. Şi nici nu se îndoia de asta.

— Liniştiţi-vă, logodnicul vostru nu se află în pericol… cel puţin pentru moment… De voi depinde asta.

Fiorinda tresări. Nu se înşelase: lupta începea, dar rămase calmă.

— Mai acum câteva minute aţi spus doamnă, în faţa mea, că viaţa şi libertatea domnului de Ferričre va depinde de justificarea tatălui său. Acum spuneţi că depinde de mine… S-a schimbat ceva, doamnă? Pot să vă întreb ce anume? Şi ce anume depinde numai de mine ca logodnicul meu să nu mai fie ameninţat?

Era o lovitură directă, neaşteptată. Caterina îşi încruntă sprâncenele.

— Nu se pun întrebări reginei, copila mea. Dacă aţi fi trăit la curte, aţi fi ştiut asta.

— O biată fiică a străzii ca mine nu are de unde să cunoască eticheta. Rog ca regina să scuze neştiinţa şi greşelile pe care le voi comite. Şi de aceea îmi permit să insist, doamnă. Nimic nu mi-e mai de preţ decât salvarea logodnicului meu. Dacă am înţeles eu bine, asta depinde de mine. În ce constă asta? De ce? Cum? Vreţi să-mi explicaţi, doamnă?

— Mai târziu, fetiţo, nu avem timp acum. Pentru moment, mulţumeşte-te să ştii că am nevoie de tine. Şi că de felul în care mă vei sluji va depinde soarta logodnicului tău.

— Credeam că regina dorea să mă vadă în calitatea mea de prezicătoare.

— Sigur, sigur, spuse Caterina, care începea să devină nerăbdătoare. Dar aici, la palat, nu se procedează ca pe stradă. Îţi voi explica asta la timpul şi locul cuvenit. După cum voi găsi eu de cuviinţă.

Spusese toate acestea pe un ton sec. Dar imediat îşi reluă atitudinea binevoitoare şi, cu un surâs plin de graţie, menit să corecteze impresia pe care o făcuse tinerei, continuă:

— Am venit, cu toate că timpul mi-e măsurat şi asta fiindcă ţin la tine, să-ţi spun: vei locui aici fără a avea de ce te teme. Vei fi bine tratată şi nu vei fi lipsită de nimic. Dacă mă vei

sluji cu credinţă, vei fi răsplătită mai bine decât ai putea visa. Mă însărcinez eu cu căsătoria ta cu domnul de Ferričre. Mă înţelegi: mă însărcinez… dar numai cu condiţia să fiu mulţumită de tine… adică de modul cum mă vei sluji.

— Maiestatea Voastră mi-a făcut deja onoarea de a mai mi-o spune, replică Fiorinda, fără a bănui în spusele ei nici cea mai mică urmă de zeflemea. Nu voi uita.

Caterina o aprobă cu o uşoară înclinare a capului şi se îndreptă spre uşă.

Ajunsă acolo, se opri şi, întorcându-se, îi spuse Fiorindei:

— Apropo, nu vreau să crezi că eşti prizonieră, începând cu acest moment, uşile nu vor mai fi închise cu cheia. Eşti liberă să pleci şi să te întorci după cum vrei.

— Pot chiar să ies din Luvru? întrebă Fiorinda cu ochii strălucind de bucurie.

— Fără îndoială. Dacă am spus că eşti liberă, asta înseamnă că nu este nici o oprelişte.

— Ah! Mulţumesc, doamnă.

Pe buzele Caterinei apăru un surâs enigmatic, care ar fi înspăimântat pe cei care o cunoşteau. Se prefăcu că se gândeşte o clipă şi rosti:

— Totuşi, s-ar putea să am nevoie de tine pe negândite. E vorba de probleme grave, după cum ştii. Ar fi supărător… foarte supărător să lipseşti tocmai atunci.

Fiorinda continua să surâdă. Dar bucuria îi dispăruse. Gândea că regina nu voia s-o lase liberă. Voind să fie sigură, îi spuse:

— Înainte de a ieşi, aş putea să vă anunţ, doamnă… să vă spun unde mă duc, pentru a putea fi găsită la caz de nevoie…

Şi refuzul la care se aştepta sosi mascat aşa cum numai Caterina ştia s-o facă:

— Ei da… Într-adevăr… Dar nu… Soarta ne joacă adeseori feste… S-ar putea să am nevoie de tine chiar imediat ce-ai ieşit… Şi atunci ar fi nevoie să fii mutată… s-ar putea pierde

un timp mult prea preţios… Nu, hotărât lucru, ar fi mai bine să nu ieşi… Şi, dacă stau să mă gândesc bine, ar fi necesar să-mi fii aproape la orice oră din zi sau din noapte. Eşti liberă, nu mă dezic de asta… Dar aş fi mult mai liniştită dacă mi-ai promite că nu te vei mişca din această cameră.

Fiorinda înţelese înşelătoria. Înţelese de asemenea că nu poate refuza cererea reginei care, în fond, era un ordin ascuns. Se feri aşadar să refuze şi să-şi arate nemulţumirea.

— Ei bine, îi răspunse cu simplitate, vă promit, doamnă, să nu părăsesc această cameră sub nici un motiv, nici măcar un minut. Asta-i tot?

Caterina şi-ar fi putut permite să atragă atenţia fetei că din nou pune întrebări reginei. Dar pentru moment avea altceva de făcut, încât îi răspunse:

— Da, cred că da…

Şi, subliniind:

— Trebuie prevăzut totul. Soarta te-ar putea pune în prezenţa cuiva care nu face parte din suita mea. Dacă te întreabă… e de la sine înţeles, nu-i aşa, că te afli aici de bunăvoie, liberă să pleci şi să te întorci, mai ales că uşa nu-i încuiată?

Fiorinda simţi ameninţarea. Făcând încă o reverenţă, răspunse reginei:

— Voi repeta ceea ce Maiestatea Voastră mi-a spus.

Şi după o ezitare scurtă:

— Dar dacă se va mira că nu ies din cameră, ce să-i răspund?

Gândindu-se o secundă, Caterina o sfătui:

— Îi vei spune că nu te simţi în largul tău la curte şi că preferi să te ştii mai retrasă, de teama de a nu încălca într-un fel sau altul eticheta, fiindcă nimeni nu te-ar ierta pentru asta.

— Aşa cum face Maiestatea Voastră, replică Fiorinda, fără să lase să se vadă zeflemeaua. Şi adaugă imediat:

— Bine, doamnă, mă voi supune.

Regina o privi câteva clipe, bănuitor, încercând să-i citească gândurile.

Dar tânăra îi susţinu privirea cu siguranţa nevinovăţiei.

Şi Caterina trebui să recunoască faptul că această figură surâzătoare, rămâne închisă ermetic pentru ea. Cu un gest de ciudă, se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre uşa cea mică pe care o deschise, dispărând din cameră.

Capitolul XV Unde Beaurevers îşi are şi el mica sa manevră.

Şi acum să ne întoarcem la Beaurevers.

După ce Ferričre îl părăsise în felul acela, care cavalerului i se păruse cam ciudat, acesta rămase câteva clipe pe gânduri. Făcu o mişcare ca pentru a-l ajunge din urmă şi a-i spune: „Te însoţesc.” Dar îşi spuse: „La ce bun? Îl stingheresc, e clar. Dacă nu mi-a spus nimic, înseamnă că n-a vrut să-mi spună nimic.”

Şi-l privi visător cum se îndepărtează, după care se îndreptă cu paşi hotărâţi spre Luvru unde ajunse curând. Se îndreptă direct spre apartamentul particular al regelui, în faţa căruia fu introdus imediat, fără a se fi anunţat dinainte. Favoare cu totul specială de care, poate, nu se mai bucura altcineva la Luvru.

Era aproape ora cinci după amiază când Beaurevers îl părăsi pe rege, fără a-i spune că se duce s-o întâlnească pe Caterina. Şi poate că nu ar fi întârziat, dacă n-ar fi ezitat să facă acest demers. Sau cel puţin nu-şi dădea încă prea bine seama ce-i va spune.

Caterina nu se aştepta la această vizită. În mintea sa neliniştită năvăli tot soiul de întrebări. Şi totuşi, dădu ordin să fie primit domnul cavaler de Beaurevers şi unde mai pui, chiar în camera reginei.

Când Beaurevers apăru, părea calm, sigur pe el, numai că figura-i părea puţin prea rece. Şi asta numai din cauză că orice întâlnire între Caterina şi el aducea întotdeauna cu un fel de duel unde şi de o parte şi de alta se schimbau lovituri dure.

Dinspre partea sa, regina era pregătită, dar asta n-o împiedică să-i facă o primire cordială.

Cavalerul aborda imediat subiectul care-l făcuse să se prezinte:

— Doamnă, spuse el, întâmplarea m-a făcut să surprind o conversaţie, deosebit de interesantă pentru Maiestatea Voastră. Cred că e de datoria mea să v-o aduc la cunoştinţă.

— Vă ascult, domnule, răspunse Caterina, atentă.

Şi cu un aer nepăsător:

— Dar mai întâi, care sunt acele persoane cărora le-aţi surprins discuţia?

— Nu ştiu, doamnă, răspunse Beaurevers pe un ton hotărât.

Şi cu mai multă blândeţe:

— Le voi afla, de altfel, chiar dacă nu vi le voi spune… Să ne înţelegem, doamnă. Făcând acest demers, am convingerea că fac un imens serviciu casei voastre şi vouă în mod particular. Asta mi-a fost de ajuns pentru a mă hotărî să fac un lucru care, de altfel, îmi displace profund. Dar, vă rog, nu aşteptaţi de la mine să fiu şi delator.

— Scrupulele voastre vă onorează şi le consider ca atare, consimţi cu graţie Caterina. Vorbiţi, domnule. Vă ascult cu cea mai mare atenţie.

— Să fiţi sigură că merită, doamnă. În două cuvinte, iată despre ce este vorba. Este vorba de un complot menit a-l înlătura pe rege, fiul vostru şi de a-l înlocui cu ducele de Guise, care va fi proclamat rege al Franţei.

— I se pun în seamă ducelui de Guise proiecte de prea mare anvergură, răspunse Caterina cu un aer neîncrezător.

— Da, dar de această dată lucrul e serios şi merită a fi luat în seamă, replică Beaurevers cu tărie. Pentru scurt timp am avut în mână dovadă palpabilă şi neîndoielnică a realităţii complotului şi de îndemânarea uluitoare cu care a fost conceput. Vor reuşi, fără îndoială, dacă nu se face nimic pentru a-i opri cât mai este timp.

— Despre ce este vorba, să vedem? întrebă regina, impresionată.

— De un pericol ce vă ameninţă în mod personal… sau care ameninţă pe cineva din familia voastră… pe Henri, de exemplu.

— Henri! strigă Caterina înspăimântată.

— Am spus Henri? făcu Beaurevers cu aerul său cel mai naiv. Henri, Carol sau Francisc, ce importanţă are, doamnă? E vorba de moştenirea fiilor voştri, aceasta este în pericol.

— Pe sfântul Dumnezeu! exclamă regina, care-şi reveni imediat, rolul meu e fixat din momentul în care e vorba de viaţa şi de moştenirea fiilor mei. Îi voi apăra până la ultima mea picătură de sânge.

— Sunt fericit, dar nu surprins, doamnă, de a vă vedea atât de hotărâtă, declară cavalerul ascunzându-şi un surâs, deoarece o înţelesese perfect.

După ce se reculese o clipă reluă, în timp ce Caterina îl asculta cu cea mai mare atenţie acum, după ce aflase că viaţa fiului său preferat, Henri, era ameninţată.

— Ştiţi, doamnă, că regele a considerat că este bine să-i menajeze pe domnii reformaţi şi că este hotărât să meargă chiar mai departe pentru a şi-i apropia şi pentru a se putea sprijini pe ei.

— Poate că măsura e imprudentă, spuse regina, sondând terenul.

— Dimpotrivă, doamnă, e o măsură înţeleaptă, replică Beaurevers şi veţi fi şi voi de aceeaşi părere. Protestanţii sunt duşmanii familiei de Guise care doreşte să-i extermine… Deoarece stau în calea ambiţiilor lor. Persecutându-i, după cum nu încetau să-l sfătuiască pe rege, rezultatul ar fi fost o revoltă, regele făcându-şi astfel duşmani de temut. Şi n-ar fi fost departe ziua în care, prins între ei şi familia Guise, ar fi fost zdrobit. A înţeles, sau a fost făcut să înţeleagă pericolul. De aici schimbarea atitudinii sale faţă de protestanţi. Astfel încât, de acum înainte regele nu mai are împotriva sa decât familia de

Guise. Chiar mâine ar putea asmuţi împotriva lor toţi protestanţii. Înţelegeţi aşadar că acum rolurile s-au schimbat: de-acum, familia de Guise se află între armata regelui şi cea a protestanţilor. Cred că nu vor putea rezista şi vor trebui să se supună… Dacă nu vor să fie zdrobiţi.

— Poate… Într-adevăr… spuse Caterina, şovăitoare.

— Vedeţi, doamnă, familia de Guise a înţeles perfect pericolul care-i paşte, încât acum încearcă să pareze.

— Cum?

— Divizând forţele protestanţilor. Încercând o alianţă cu regele Navarrei.

Caterina ciuli urechea. Până acum i se păruse că Beaurevers făcuse aluzie la cele ce se întâmplaseră la ducele de Saint-Germain. Fiindcă nu mai este nevoie să spunem că fusese perfect informată de Rospignac. Dar nu era sigură.

— Fie, spuse ea, dar nu pot să fac nimic.

— Eroare, doamnă, puteţi totul. Şi pentru asta mă adresez vouă.

— Eu! se miră Caterina. De această dată voi sunteţi acela care vă înşelaţi.

Ca şi când nici n-ar fi auzit, cavalerul continuă netulburat:

— Susţin că numai voi, doamnă, puteţi împiedica această alianţă. Mai mult: puteţi face ca aceste două părţi să se desfacă în două partide mai ireconciliabile ca niciodată.

— Aş fi curioasă să ştiu cum.

— Doamnă, asta numai voi veţi hotărî. Vedeţi că interesul vostru personal sau, pentru a fi mai precişi, interesul adevăratului moştenitor al coroanei e în joc, aşa că nu mă îndoiesc deloc că veţi găsi mijloacele pentru a împiedica acea alianţă de care v-am vorbit.

— Încă o dată vă atrag atenţia că acel interes nu mi-e destul de clar.

— Tocmai asta încerc să vă demonstrez, doamnă. Şi pentru asta, ne vom întoarce, dacă permiteţi, la chestiunea pentru

moment îndepărtată, a succesiunii legitime la tronul Franţei.

Caterina deveni brusc atentă. Înţelese că trebuie să fie vorba de fiul ei, Henri, chiar dacă era sau nu amintit numele său. Beaurevers reluă:

— Aş vrea să fiţi bine pătrunsă de ideea, doamnă, că, în cazul în care regele Francisc al II-lea este răsturnat de familia de Guise, succesiunea nu va reveni ducelui de Orléans, nu casei de Valois, ci casei de Guise.

— Ei! Ei! protestă neîncrezătoare Caterina, nu credeţi că e cam devreme spus? Admiţând că o asemenea nenorocire i se va întâmpla fiului meu, actualul rege, care de altfel nu se va întâmpla, credeţi că sunt eu femeia care să lase ca ceilalţi doi fii ai săi, moştenitori legitimi ai fratelui lor, să fie jefuiţi…?

— Sigur că le veţi apăra drepturile. Nimeni nu s-a îndoit de asta niciodată. Dar va fi prea târziu, doamnă… Pentru că nimeni nu se va bate pentru a apăra morţi.

Dintr-o dată Caterina sări în picioare, scuturată de un fior de groază:

— Vreţi să spuneţi că va elimina şi pe ceilalţi doi fraţi?… Că-mi va asasina şi pe ceilalţi doi fii…?

— Pe toţi dracii, doamnă, nu se vor sfii ei de atâta lucru! Afirmă cu tărie Beaurevers, nelăsând să se vadă faptul că a remarcat cum regina s-a trădat ea însăşi: toată grijă, toată îngrijorarea şi teama ei, se manifesta numai pentru Henri.

Şi adăugă cu şi mai multă forţă:

— Acum trebuie să înţelegeţi, doamnă, că Guise ăştia ştiu să vadă bine şi fac treburile în stil mare. Familia Valois îi deranjează: e simplu. Condamnă întreaga familie, cu toate ramificaţiile ei pentru ca atunci când vor domni, nimeni să nu-i acuze de uzurpare. Vorbiţi de asasinat. Vai, urât cuvânt, doamnă. O execuţie, da, nu un asasinat. Execuţie datorată condamnării unei puteri mai mari decât a voastră, doamnă şi în faţa căreia se vor pleca toţi supuşii voştri – sau aproape toţi.

— Bula papală! scrâşni Caterina, pierzându-şi capul în faţa ameninţării cu moartea a fiului ei.

— Şi Beaurevers îşi spuse în sine: „Ei bine, eram sigur că ştii istoria asta tot aşa de bine ca şi mine!”

Şi cu voce tare, cu un aer nepăsător:

— Da, doamnă, bulă. Văd, că aţi fost informată.

— Nu, răspunse Caterina, care-şi dăduse seama prea târziu de greşeala comisă. N-am fost informată de nimeni. Numai că am auzit nişte zvonuri care spuneau că domnii de Guise au solicitat sau urmau să solicite intervenţia Papei. Se mai vorbea şi de o bulă. Nimeni nu spunea sau, nu ştia despre ce este vorba. Dar voi, cavalere, dacă vorbiţi cu atâta siguranţă despre ea, înseamnă că ştiţi ce conţinea!

Surâzând de explicaţiile încurcate pe care regina încerca să i le dea, Beaurevers replică:

— La începutul discuţiei am avut onoarea de a vă spune că am ţinut în mână dovadă palpabilă a complotului. Spunând aceasta, făceam aluzie la faimoasa bulă.

Caterina ştia asta chiar înainte ca el să i-o spună. Numai că atunci nu acorda bulei acea importanţă pe care i-o vedea acum. Şi cu vocea ei blândă:

— Aşa încât, spuse ea, voi trebuie să ştiţi mai bine decât oricare altul, conţinutul ei. Şi sper că mă veţi informa şi pe mine.

— Cu intenţia asta am şi venit. Doamnă, papa dă tronul Franţei ducelui de Guise, eliminând familia Valois ca nedemnă să domnească.

— Asta ştiam, mărturisi Caterina. Dar, familia Valois… Asta-mi pare destul de nelămurit. Se poate ta…

— Nu doamnă, o întrerupse Beaurevers cu asprime, nu-i posibilă nici o cruţare a vreunuia din ei. Papa precizează şi numeşte pe cei trei urmaşi eventuali: Carol, Henri şi Francisc. A lăsat anatema asupra lor… Ordonă credincioşilor să-i izgonească şi să-i ucidă ca pe nişte animale turbate… Înţelegeţi, doamnă: animale turbate. Acordă dinainte iertarea păcatelor şi binecuvântarea sa

celor ce vor elibera lumea de ameninţarea celor trei monştri.

— Sunteţi sigur de ce spuneţi, domnule? întrebă Caterina cu buzele strânse şi ochii-i aruncând flăcări ameninţătoare.

— Foarte sigur, doamnă, repetă Beaurevers pe un ton rece.

Şi adăugă cu o nepăsare suverană:

— Doamnă, asta constituie pericolul direct de care sunteţi ameninţată. Am crezut că e de datoria mea să vă avertizez. Am făcut-o. Nu mai am nimic de adăugat.

— Cum! Fiul meu trebuie să fie ucis ca un animal turbat, numai cu scopul că tronul să revină domnului de Guise?

„Şi domnul de Guise îşi închipuie că-l voi lăsa s-o facă!… Prostul, neghiobul, imbecilul, asasin mizerabil!… Să-mi ucidă fiul, să-l jefuiască!… Haida-de! Numai să încerce!… Dacă n-are nici cea mai mică idee de ce e în stare o mamă pentru a-şi apăra copilul, mă însărcinez să-i arăt eu!… Şi mai întâi de toate, ca început, alianţa lor cu Bourbonii nu se va mai face… Asta mă priveşte pe mine… Ia te uită, ducii ăştia de Lorrena cred că le voi permite să-şi întărească forţele pentru a-mi zdrobi fiul…!”

Se sculase din fotoliu şi străbătea în lung şi-n lat oratoriul, cu paşi repezi, cuvintele-i ieşind din gât ca nişte gemete surde.

Beaurevers se retrăsese într-un colţ. Vedea că regina uitase cu totul de prezenţa sa acolo. O privea cu o atenţie deosebită, spunându-şi: „S-a trezit tigroaica, iată cum îşi scoate ghearele şi-şi arată colţii. Feriţi-vă, de Guise! Curând va sări asupra lor şi nu-i va cruţa”.

Deodată Caterina se linişti. Probabil că găsise o manevră care putea para lovitura ce o ameninţa, acţionând la rândul său mai dur. Intră în acţiune. În aceste momente îşi regăsea calmul şi sângele rece care o făcea atât de temută. Uitând că pentru scurt răstimp şi-a arătat sufletul în goliciunea lui, îşi puse din nou masca, reintrând în rol:

— Informaţiile pe care mi le-aţi dat, spuse ea, sunt deosebit de preţioase… Într-adevăr preţioase… şi asta-mi schimbă radical opiniile. N-am fost bine informată asupra acestei afaceri. Nu credeam că regele să fie ameninţat. Dar fiindcă se află în pericol, rolul meu e vital. Nu ştiu încă ce voi face. Dar ceea ce ştiu, ce vă pot asigura, este că, atâta timp cât trăiesc, niciodată, niciodată înţelegeţi, ducii de Guise nu vor lua locul fiilor mei.

Şi pronunţă această frază cu atâta hotărâre, încât Beaurevers îşi spuse: „Ei bine, sunt liniştit: în timp ce Caterina va lucra pentru a dărâma ceea ce a construit chiar ea din umbră, eu mă pot consacra în întregime apărării regelui care, peste scurtă vreme va fi mai ameninţat că niciodată. Asta-i tot ce doream.”

Capitolul XVI Unde Beaurevers îşi arată colţii.

În cele din urmă, Caterina îşi dădu seama că datora cel puţin o mulţumire omului care şi era de acord cu asta, tocmai salvase viaţa fiului său, Henri… Singurul care conta pentru ea. Nu era zgârcită cu complimentele, aşa încât spuse cu o voce foarte amabilă:

— Domnule de Beaurevers, mi-aţi făcut un serviciu imens pe care nu-l voi uita niciodată, credeţi-mă. Din adâncul inimii mele vă mulţumesc. Oricărui altcuiva i-aş fi oferit o recompensă… Dar ştiu că voi n-aţi accepta-o, ceea ce mă face să mă abţin.

— Maiestatea Voastră se înşeală. Pentru prima dată, aş avea ceva să vă cer. Îndrăznesc să sper că regina îmi va îndeplini rugămintea.

— Îmi spuneam eu că superbul vostru dezinteres nu poate dura la infinit… Vorbiţi, cavalere şi dacă nu ţine decât de mine…

— Mai întâi de toate ţin să vă spun, doamnă, că la urma-urmei, tocmai am salvat viaţa fiului vostru preferat… Singurul pe care-l iubiţi.

— Nu spun nu… Puteţi cere oricât de mult. Dar în ce priveşte pretenţia că fiul meu Henri e singurul pe care-l

iubesc, e o calomnie nedemnă şi mă mir să o aud şi din gura voastră.

Cu un calm înfricoşător, Beaurevers ripostă:

— Doamnă, puteţi vorbi altora de „nedemnă calomnie”, nu mie. Ştiu ce spun, când spun că fiul vostru Henri, al cărui nume nu l-am pronunţat, este singurul pe care-l iubiţi. Şi ştiţi că spun adevărul. Sunt gata să vă dau dovezi, dacă le doriţi.

Caterina îl văzu foarte hotărât. Dar nu înţelegea totuşi ce motive avea de-şi schimbase atitudinea. Dar înţelegea că o ameninţă. Şi nu era femeia care să dea înapoi, încât îi răspunse cu agresivitate:

— Ei! Şi ce aţi putea spune, Dumnezeule?… Să vedem, sunt curioasă să ştiu. Aştept precizări.

— Iată-le, doamnă, replică Beaurevers cu răceală. Dovada că fiul vostru Henri este singurul pe care-l iubiţi, este că e un copil făcut din dragoste. Tatăl acestui copil…

— Domnule! îl întrerupse Caterina cu un urlet de furie.

— Se numeşte Gabriel de Montgomery, continuă implacabil cavalerul. Dovada că-l iubiţi numai pe el, este faptul că v-aţi dus la Nostradamus, tatăl meu, pentru a-i cere să consulte astrele şi să vă spună dacă acest copil va fi rege, în detrimentul fraţilor săi mai mari, aparent condamnaţi de boală… Mă aflam acolo, doamnă, chiar dacă nu m-aţi văzut. Eu însă am văzut şi am auzit totul… Să mai precizăm ceva: de când a devenit rege, au avut loc numeroase atentate, misterioase de altfel, îndreptate împotriva lui Francisc al II-lea. Atentatul de la poarta Nesle a fost organizat de Rospignac care vă aparţine. Am dovada. Acela de dată mai recentă, de la Pré-aux-Clercs: organizat de Rospignac, la ordinele voastre şi de conivenţă cu ducii de Guise. Am dovada. Când o tânără a sosit aici, la Luvru pentru a-l anunţa pe Griffon de pericolul în care se află regele, tânăra a fost împiedicată să-şi îndeplinească misiunea de ofiţerul de la poartă. O creatură a voastră, doamnă, care nu a acţionat astfel decât în urma ordinelor

voastre. Am dovada. De altfel a fost alungat de la curte ca un josnic spion ce era. În fine, o ultimă precizare: această conspiraţie a ducilor de Guise împreună cu ducele de Saint-Germain – vedeţi că joc cu cărţile pe masă şi că spun lucrurilor pe nume – această faimoasă conspiraţie pe care eu aveam aerul că v-o dezvălui, dar pe care o cunoaşteţi tot atât de bine ca şi mine, dat fiind faptul că aţi pus-o la cale şi căreia, din umbră, îi ţineţi firele. Am dovada. Toată această acumulare de crime împotriva regelui, e opera voastră. Şi totul cu unicul scop de a-l elimina, pentru ca fiul vostru, Henri, să mai urce o treaptă spre tron. Acum sunteţi destul de lămurită, doamnă?

Caterina ascultase tot acest rechizitoriu aproape fără voia sa. Sentimentele dezlănţuite în ea de toate aceste acuzaţii aruncate în faţă o făcuse să nu poată scoate o vorbă sau să facă un gest.

Pe faţa-i devenită lividă nu tresărea nici un muşchi. Numai ochii-i scăpărători, aţintiţi asupra cavalerului mai arătau că încă trăieşte, dar aceşti ochi vorbeau un limbaj de o înfricoşătoare ameninţare.

Când Beaurevers termină de vorbit, ea încă nu-şi revenise. În cele din urmă reuşi să pronunţe câteva cuvinte, într-un urlet furios care nu mai avea nimic omenesc în el:

— Tâlhar mizerabil, îndrăzneşti să insulţi regina… mama regelui!… Vreau… călăul… Interogatoriul… Chinurile cele mai…

De acum cuvintele-i ţâşneau de pe buze cu o asemenea impetuozitate, încât nu mai reuşea să alcătuiască fraze coerente.

Şi se opri pentru a-şi trage răsuflarea.

Mai rece ca oricând, Beaurevers o privea cu cea mai mare atenţie, spunându-şi: „Atenţie, iată momentul critic. Dacă şovăi, dacă mă încurc, dacă mă poticnesc, sunt pierdut… O singură acuzaţie adusă de mine ar fi suficientă pentru a-mi zbura capul dacă nu o pot dovedi. Trebuie ca regina să fie convinsă că pot.”

Caterina îşi revenise. O mânie rece, înfricoşătoare, o făcea să tremure. Voi să cheme. Dar clopoţelul şi ciocănelul de abanos se aflau pe o măsuţă. Aceasta, din neglijenţă, nu se afla în apropierea reginei.

Atunci Caterina se scula cu greutate şi se îndreptă spre măsuţă.

Beaurevers îi înţelese intenţia şi nu mai ezită.

— Ce vreţi să faceţi, doamnă? întrebă cu un calm înfricoşător.

Şi răspunzând el însuşi:

— Să vă chemaţi comandantul gărzii. Să-i daţi ordinul de a mă aresta… O mai mare neîndemânare nici n-aţi putea comite într-o asemenea împrejurare.

Fără să se grăbească şi fără ca gestul său să pară o provocare, cu un pas ferm şi liniştit de parcă ar fi îndeplinit o acţiune banală, se îndreptă spre măsuţă, o luă şi o depuse în faţa reginei care rămase uluită şi neliniştită.

Apoi, apucând ciocănelul, i-l întinse, spunându-i:

— Uitaţi, doamnă, chemaţi… Dar înainte de a suna, gândiţi-vă bine. Întrebaţi-vă dacă eu sunt cumva omul care, venind aici, nu şi-a luat măsuri de precauţie.

— Demone!

— Să ne gândim puţin, sunteţi de acord? Vreţi să ordonaţi să fiu arestat. Perfect. Căpitanul vostru se prezintă şi eu îi predau spada… Numai că, la rândul meu îi arăt un ordin semnat de însuşi regele, care spune că în cazul în care sunt arestat, să fiu condus imediat în faţa regelui.

În acest timp îşi desfăcu haina şi băgă mâna sub pieptar, ca pentru a scoate ordinul despre care vorbea. Dar i-ar fi fost greu să-l şi arate, deoarece un asemenea ordin nici măcar nu exista.

Totuşi Caterina, crezând în existenţa acestuia, nu mai apucă ciocănelul.

Beaurevers continuă cu mai multă hotărâre:

— Căpitanul vostru se va supune ordinului regelui, aşa cum mai înainte s-a supus celui dat de voi. Cred că nu vă

îndoiţi de acest lucru şi mă va conduce înaintea regelui. Va trebui să veniţi şi voi, doamnă. Vă veţi plânge de mine. Eu va trebui să-mi susţin acuzaţiile… şi-mi voi prezenta dovezile. Fiţi liniştită, doamnă, lucrurile se vor lămuri repede, dar nu în sensul dorit de voi.

Caterina, care rămase în picioare în faţa cavalerului, se prăbuşi în fotoliu, picioarele nemaiascultând-o. O sudoare de gheaţă îi cuprinse capul.

Beaurevers nu-şi arătă bucuria. Depuse cu blândeţe ciocănelul pe măsuţă, în faţa ei. Era sigur că de acum, nici nu se va mai atinge de el. Cu braţele încrucişate pe piept aştepta încrezător.

Caterina gândea profund. Nu se credea încă învinsă. Deodată ochii i se fixară cu insistenţă asupra ciocănelului.

Beaurevers n-o pierdea din ochi. Se putea crede că-i citeşte în suflet ca într-o carte larg deschisă, deoarece pronunţă cu răceală:

— Înţeleg, doamnă: la ce bun o arestare care poate să vă fie periculoasă? Un mizerabil a îndrăznit să insulte regină în propria ei cameră. Pe el! Să fie ucis ca un câine turbat. Şi zece, douăzeci de spadasini vor năvăli asupra lui. Mai încet cu asta, doamnă. Aţi văzut destul de bine că nu mă las ucis cu uşurinţă!

Furioasă că gândurile i-au fost ghicite, Caterina bombăni printre dinţi:

— Demonul ăsta are, ca şi tatăl său, darul de a citi gândurile!

Cum rezistenţa reginei începuse să-l enerveze, Beaurevers spuse cu mai multă asprime:

— Nu voi fi ucis de la prima lovitură. Şi lupta va face zgomot… Mă angajez să fac eu singur un zgomot mai mare decât douăzeci de haimanale… O luptă în camera Maiestăţii Sale, regina-mamă, ce scandal şi ce agitaţie, de asemenea… Dar tot Luvrul, în frunte cu regele, va sosi în camera asta.

Tăcu un moment, pentru a-i da răgazul să-şi imagineze tabloul, după care sfârşi:

— E tot ce-mi doresc. Lume, multă lume în jurul meu pentru a mă auzi spunând şi dovedind că regina Caterina de Médicis, ca soţie a fost adulteră. Ca mamă, a complotat şi încă o mai face, pentru a-şi ucidă fiul, regele Francisc al II-lea. Caterina de Médicis, adulteră şi regicidă… Cunoaşteţi, doamnă, pedeapsa ce se aplică regicizilor?… La dracu, parcă vă aud: regele nu-şi poate trimite pe eşafod propria mamă. Sigur, doamnă, dar există mii de posibilităţi pentru a scăpa în linişte de un criminal… Şi apoi, fiul vostru Henri?… Când nu-i mai veţi fi de ajutor, când va cunoaşte adevărul, credeţi că regele va mai tolera prezenţa unui intrus în familia sa?… Ah! Bietul Henri, victimă nevinovată a greşelilor mamei sale, nu va trece mult timp şi va dormi ultimul său somn între cele patru scânduri ale sicriului… Poate acelaşi sicriu pe care i-l pregăteaţi fratelui său, regele.

— Destul!… urlă Caterina, zdrobită de înspăimântătoarea viziune a fiului său iubit care, livid, îngheţat, ţeapăn, zăcea în coşciug.

De această dată, Beaurevers înţelese că era definitiv îmblânzită. Nu mai adăugă nici un cuvânt. Şi-şi reluă atitudinea respectuoasă pe care i-o impunea eticheta pe care până atunci o călcase în picioare cu o îndrăzneală care ar fi putut să-l coste scump.

Învinsă, Caterina nu mai încercă să o ia pe ocolite.

— Ei bine, spuse ea după o tăcere scurtă, spuneţi ce pretindeţi din partea mea.

Şi sublinie cuvântul.

Beaurevers îl acceptă fără ca măcar să tresară. Şi discutând ca de la egal la egal, spuse:

— Doamnă, voi vorbi de-a dreptul. Este cel mai sigur mijloc de a se ajunge la o înţelegere rapidă. Doriţi moartea regelui. Eu unul, nu. Înţeleg şi găsesc firesc, să încercaţi să mă ucideţi, fiindcă eu sunt obstacolul care ameninţă planurile voastre. Dar nu mai înţeleg şi nici nu admit, să

încercaţi să loviţi în prietenii mei, care sunt nevinovaţi şi care nu ne cunosc lupta.

— Cum asta! se miră Caterina, nu despre voi vreţi să-mi vorbiţi? Cereţi pentru prietenii voştri?

— Da, doamnă, pentru prietenii mei. Şi pentru că aţi folosit acest cuvânt, doresc să nu-i mai faceţi responsabili pe ei pentru ceea ce fac eu şi să nu vă răzbunaţi pe ei pentru necazurile pe care vi le cauzez eu.

— Nu am bănuit o asemenea cerere. De altfel, o consider îndreptăţită. Dar trebuie să-mi spuneţi numele acestor prieteni.

— E vorba de contele de Ferričre şi de logodnică sa, Fiorinda, doamnă, replică Beaurevers.

— Ferričre, Fiorinda, exclamă Caterina cu un aer surprins, de altfel admirabil jucat, dar bine, n-am nici un motiv să le doresc răul!

— Ah, doamnă, vă rog, deveni nerăbdător tânărul, să nu reîncepem fineţurile. Ferričre m-a ajutat să-l salvez pe rege. Şi aţi aflat-o… Fiorinda a transmis un mesaj lui Griffon. Aţi aflat-o şi pe asta. Iată că, acum, Ferričre dispare în mod subit şi Fiorinda, răpită din ordinul vostru, este adusă la Luvru, unde se află sechestrată şi acum.

— E drept că tânăra a fost adusă aici împotriva voinţei sale. Dar acum vrea să rămână aici, e dorinţa ei. Nu e deloc sechestrată, deoarece are libertatea de a circula prin palat, de a ieşi când vrea şi de a se întoarce când vrea. Dacă nu pleacă, asta e numai din cauză că, având fantezia de a o consulta, va câştiga o adevărată avere. Ce vedeţi misterios aici?

— Şi atunci, făcu neîncrezător Beaurevers, sunteţi de acord să-i fac o vizită?

— Desigur. Cum ieşiţi din camera mea, traversaţi oratoriul şi anticamera şi vă veţi afla pe coridor. Luaţi-o la dreapta şi bateţi în a cincea uşă pe partea dreaptă. Acolo se află Fiorinda.

Şi cum Beaurevers o privea insistent, spuse cu o răbdare nesfârşita:

— De ce vă temeţi? Că, profitând de drumul pe care-l veţi străbate până la ea, eu să exercit cine ştie ce presiuni asupra ei? Dacă asta credeţi treceţi prin cabinetul meu de toaletă. Dă direct în camera ocupată de tânără.

Perplex, Beaurevers îşi spunea: „Să fie de bună credinţă de acesta dată? Se arată mult prea înţelegătoare…”

Caterina reluă:

— În ce-l priveşte pe domnul Ferričre, a venit să mă vadă în legătură cu Fiorinda. E un cavaler desăvârşit care mi-a plăcut foarte mult. După ce i-am spus tot ce v-am spus şi vouă, a avut o lungă convorbire, între patru ochi, cu logodnica sa. Nu-i vreau nici un rău, dimpotrivă, aşa încât m-am oferit de bună voie să intervin pe lângă tatăl său pentru a-l convinge să consimtă la căsătoria lui, deoarece vedeam că viaţa vicontelui depinde de această căsătorie. Nu vă pot spune mai mult de atât, fiindcă nu ştiu mai mult. De altfel, vicontele a ieşit liber din Luvru.

Beaurevers ştia asta, deoarece îl văzuse pe Ferričre chiar la ieşirea din palat. Se gândi: „N-am aflat nimic… Trebuie să mă mulţumesc cu ce-mi spune. Dar se înşeală dacă poate să creadă că suntem chit. Nu, pe toţi dracii, o supraveghez eu…”

Şi cu voce tare, crezând că o pune în încurcătură:

— Doamnă, puteţi să-mi juraţi pe capul fiului vostru, Henri, că nu veţi întreprinde nimic împotriva lui Ferričre şi a Fiorindei?

Fără cea mai mică ezitare, ea repetă, întinzând mâna:

— Vă jur pe capul fiului meu, Henri, că nu voi întreprinde nimic împotriva lui Ferričre şi a Fiorindei.

Beaurevers fu uluit de uşurinţa cu care regina îi execută dorinţele. Ştia că un jurământ care angaja viaţa fiului ei cel mai iubit, era sfânt pentru Caterina. Ar fi trebuit să se simtă perfect asigurat. Dar se simţea mai neliniştit că înainte, fără ca măcar să ştie de ce.

Şi totuşi, trebuia să se mulţumească cu jurământul pe care chiar el i-l ceruse şi pe care regina îl repetase întocmai în termenii ceruţi de el.

— Ei bine, spuse el pe un ton totuşi neliniştit, consider jurământul făcut. Acum trebuie să vă vorbesc de ducele de Saint-Germain. Ducele, doamnă, este un om bătrân şi, pe deasupra, cinstit. Dacă n-ar fi fost înşelat în mod nedemn de Rospignac şi ducii de Guise, niciodată nu ar fi intrat într-o asemenea conspiraţie.

— Domnule, îi răspunse Caterina în mod serios, vă asigur că nu am nimic împotriva ducelui de Saint-Germain. Vă asigur că n-am făcut şi nu voi face nimic împotriva lui. Şi deci, dacă reuşeşte să iasă cu faţa curată din afacerea în care a intrat, nu voi face nimic pentru a-l împiedica. Ba mai mult: am reflectat şi am ajuns la concluzia că numai cu concursul ducelui de Saint-Germain vor reuşi fraţii de Guise. Şi atunci, interesul meu este să-l despart de ei. Vă promit că voi pune să fie chemat şi voi căuta să-l conving cum se poate mai bine, de altfel e în interesul meu şi dacă voi reuşi să-l conving, adică dacă reuşesc să-l fac să părăsească partida de Guise pentru a se alătura nouă, cum fusese la început, ei bine, va fi salvat. Mai mult nu pot promite.

— Asta mi-e de-ajuns, doamnă, spuse Beaurevers, care vedea că asupra acestui punct Caterina era sinceră.

Şi adăugă:

— Şi acum, doamnă, îmi permiteţi s-o văd pe Fiorinda? V-aş cere permisiunea să trec prin cabinetul vostru. Nu pentru că n-aş avea încredere, doamnă, fiţi încredinţată, dar este destul de târziu şi timpul meu e preţios.

Fără să se opună, cu cel mai graţios zâmbet, regina consimţi:

— Duceţi-vă, domnule.

Beaurevers se înclină în faţa ei şi se îndreptă spre uşa şifonierului pe care o văzuse deschisă.

— Nu pe acolo, îl avertiză liniştită Caterina; cabinetul acela n-are nici o ieşire. Uşa aceea, închisă, pe care o vedeţi, mai încolo. Aceea este.

Imediat ce uşa se închise în urma lui Beaurevers, Caterina se repezi la ea şi trase zăvorul.

După care se strecură repede în şifonier. Ferestruica era deschisă. Privind pe acolo, îl zări pe Beaurevers care tocmai intră în camera Fiorindei. Dar cu toată dorinţa ei, nu reuşi să audă nimic din scurtă conversaţie care avu loc între cei doi tineri. Beaurevers ştia că trebuie să fie neîncrezător.

Capitolul XVII Unde Caterina semnează un ordin la cererea lui Beaurevers.

Beaurevers plecase gânditor.

Şi cum timpul trecuse destul de repede şi noaptea se apropia, părăsise Luvrul unde nu mai avea ce face pentru moment şi se întoarse acasă, în strada Froidemantel.

Se culcă şi adormi imediat. A doua zi dimineaţa, după ce-şi făcu toaleta, Beaurevers exclamă bucuros:

— Pe bunul Dumnezeu, dacă doamna Caterina a dat ordinul ca Ferričre să fie închis, tot ea va semnă şi ordinul de eliberare. E simplu.

Ştiind aproape tot ce trebuia să ştie şi după ce-şi luă toate măsurile pentru că regina să n-o bănuiască pe Fiorinda, cavalerul se prezentă în faţa Caterinei.

De această dată, regina, care mai slăbise puţin supravegherea Fiorindei, îl primi în oratoriul său.

Beaurevers începu printr-o lovitură directă, potrivit felului său, spunându-i cu un aer rece:

— Doamnă, am aflat că vicontele de Ferričre este închis la Bastilia. Se află acolo de ieri. Încă din timpul în care vă vorbeam despre el. S-a dus acolo din ordinul vostru. Şi e păzit din ordinul vostru… Şi asta, doamnă, în ciuda jurământului pe care mi l-aţi făcut de a nu întreprinde nimic împotriva lui… jurământ pe care l-aţi făcut pe capul fiului vostru Henri.

— E drept, domnul de Ferričre e deţinut la Bastilia din ordinul meu… Dar nu văd legătura între acest fapt şi jurământul care l-am făcut. Puteţi să-mi spuneţi cu ce am încălcat acest jurământ?

— Doamnă, aţi jurat…

— Ah! Dar sunteţi extraordinar, domnule, îl întrerupse Caterina. Ce mi-aţi cerut, domnule? Trebuie să vă reamintesc, deoarece văd că memoria vă trădează: „Juraţi, mi-aţi spus, că nu veţi întreprinde nimic împotriva lui Ferričre şi a Fiorindei.” Şi am jurat, fără şovăire, repetând textual cuvintele voastre. Dacă mi-aţi fi spus: „Juraţi că n-aţi întreprins nimic”, n-aş fi jurat.

— Ah! Da! murmură Beaurevers, înţeleg.

— Puţin cam târziu, îl zeflemisi Caterina. N-am întreprins şi nu voi întreprinde nimic împotriva domnului de Ferričre atâta timp cât se află sub protecţia jurământului meu. Dar pentru ce am făcut înaintea acestui jurământ, înţelegeţi, e cu totul altceva. Ceea ce s-a făcut, s-a făcut. Aşa încât, tot ce poate decurge din ce s-a făcut înainte de acest jurământ, nu-mi poate fi reproşat.

— E drept, mărturisi cu sinceritate Beaurevers, am acţionat ca un neghiob.

Câteva clipe o privi cu sinceră admiraţie. Atâta duplicitate întortocheată i se părea aproape imposibilă.

Caterina nu-şi arătă satisfacţia. Rămase calmă, rece, atentă la ce va urma.

— Acum, că v-am demonstrat că nu mi-am călcat jurământul, sper că nu veţi mai pomeni de asta.

Aceste cuvinte, rostite pe un ton de gheaţă, ar fi făcut să dea înapoi şi pe cel mai îndrăzneţ om. Dar Beaurevers, după cum ştim, nu auzea şi nu înţelegea nimic atunci când nu voia să audă şi să înţeleagă. Aşa încât, cu aerul său cel mai naiv exclamă.

— Dimpotrivă, doamnă, permiteţi-mi să vă vorbesc. Trebuie să ştiţi că mi-e cu totul imposibil să ştiu că acest biet Ferričre plânge la Bastilia pentru că a încercat să-l

împiedice pe Rospignac să ne prăjească pe mine şi pe altcineva, pe care îl cunoaşteţi destul de bine, într-o anumită casă din Pré-aux-Clercs, pe care o cunoaşteţi, cu siguranţă… Fiindcă numai din această cauză aţi lovit în Ferričre. Atunci mi-am spus că, dacă Ferričre se află la Bastilia din cauza mea, am datoria de a-l scoate de acolo. Mi se pare drept doamnă.

— Da, surâse Caterina. Şi adăugă:

— Scoateţi-l de acolo dacă puteţi.

— Voi face tot ce pot, răspunse Beaurevers care părea nesigur pe el. Nenorocirea este că nu se iese prea uşor din Bastilia…

Văzându-l nehotărât, Caterina ridică din umeri ca pentru a spune: „N-am nici o putere.”

— Ba dimpotrivă, doamnă, puteţi foarte mult, spuse cavalerul cu surâsul său zeflemitor. Ferričre se află la Bastilia din ordinul vostru. Am aflat că numai un ordin semnat de voi îl poate elibera.

— Şi credeţi că voi semna un asemenea ordin? Tonul cu care rostise Cuvintele arăta clar că nu va face niciodată aşa ceva. Şi Beaurevers înţelese acest lucru. Dar se făcu că nu pricepe şi spuse pe tonul său naiv:

— Sigur că da. Chiar mi-am spus: Maiestatea Sa, regina, m-a asigurat de atâtea ori că ar fi fericită să se achite faţă de mine de serviciile pe care i le-am făcut, ei şi casei regale. Iată că ocazia pe care o căuta s-a găsit. Sigur, Maiestatea Sa, care mi-a oferit recompense uriaşe, mai mari decât meritam, Maiestatea Să se va înduioşa văzând că mă socotesc răsplătit iertând un om, care de altfel e nevinovat.

Scoţând din centură un pergament, îl desfăcu liniştit şi-l dădu Caterinei, uluită de atâta îndrăzneală:

— Eram atât de sigur de bunăvoinţa voastră, reluă el, încât n-am ezitat să aduc la semnat ordinul pregătit dinainte.

Şi-l depuse cu respect în faţa reginei, explicându-i cu amabilitate:

— Regina nu are de adăugat decât câteva cuvinte şi să semneze.

Şi adăugă:

— Rog cu umilinţă pe Maiestatea Voastră să-mi acorde această favoare, neînsemnată de altfel, dar căreia eu îi acord o importanţă deosebită.

Atât în gesturile cât şi în cuvintele sale nu puteai vedea nimic care să nu fie curtenitor. Totul respecta cu stricteţe eticheta. Dar în vocea să se făceau simţite anumite accente care sunau neplăcut în urechile Caterinei.

— Şi dacă refuz? spuse aceasta privindu-l în faţă. Spunând acestea, brava. Ba mai mult: încerca să-l provoace pentru a afla până unde e hotărât să meargă. Poate că voia să-l oblige să-şi formuleze mai clar ameninţările, care până atunci îi fuseseră arătate doar într-o stare latentă.

Dar Beaurevers îşi avea planul făcut dinainte şi-l urmă neabătut. Se mulţumi să-i facă o plecăciune adâncă şi, fără ca cineva să-şi dea seama dacă o spune în râs sau în serios, spuse:

— Regina a binevoit să-mi dea cuvântul de mai multe ori. Şi ştiu că regina acordă o înaltă onoare cuvântului dat.

Caterina luă pergamentul, îl citi şi-l aşeză în faţa ei. Întinse mâna, luă pana şi meditä timp îndelungat.

Brusc, înmuie pana în cerneală şi scrise repede câteva rânduri, surâzând enigmatic. În josul paginii, sub cuvintele pe care tocmai le scrisese, semnă. După care întinse pergamentul cavalerului, spunându-i:

— Iată!

Luând pergamentul, Beaurevers citi: „Domnul de Ferričre să fie pus în libertate, imposibil. Ţinerea lui la Bastilia după cum s-a convenit.”

Caterina.

Beaurevers nu spuse nimic. Pe faţa să nu tresări nici un muşchi. Numai că, oricât de puternică şi de hotărâtă ar fi fost, Caterina simţi un fior de groază văzând privirea acestuia.

Cu aceeaşi linişte, Beaurevers reciti ordinul pentru a doua oară.

Caterina se aştepta la o explozie de furie şi era pregătită să cheme în ajutor.

Şi, totuşi, spre marea ei mirare şi satisfacţie, de ce să nu o spunem, Beaurevers nu făcu nici cea mai mică observaţie. Nu scoase nici măcar un cuvânt. Foarte liniştit, împături pergamentul şi-l puse la centură.

După care făcu o plecăciune în faţa Caterinei care se întreba dacă nu cumva visează şi-i spuse cu aceeaşi linişte:

— Am onoarea să prezint Maiestăţii Voastre umilele mele omagii.

Şi ieşi.

Pentru moment, Caterina rămase fără grai. După care se lăsă pe spate în fotoliu şi izbucni într-un hohot de râs nebun, irezistibil.

— Cine şi-ar fi închipuit că fanfaronul ăsta a fost pe cale să mă înspăimânte! exclamă ea.

În timp ce Caterina se felicita că rezistase pretenţiilor cavalerului, acesta se îndreptă cu paşi repezi spre apartamentul regelui. Nu intră, ci se opri în anticameră, unde se afla nelipsitul Griffon. După un minut ieşi, îndreptându-se spre Bastilia.

Ajuns în faţa guvernatorului, Beaurevers scoase din centură ordinul Caterinei şi i-l arătă acestuia. Acelaşi ordin? De bună seamă. Beaurevers nu-l falsificase şi nici nu încercase să-l ascundă. Era ordinul care spunea că domnul Ferričre să fie reţinut în continuare la Bastilia. Nu schimbase nici măcar un cuvânt.

Citind ordinul guvernatorului nu-şi ascunse mirarea bombănind:

— Ce nevoie mai era să mi se spună de două ori acelaşi lucru în ce-l priveşte pe prizonier. Ştiu că peste câteva zile trebuie să-l eliberez.

Sub aerul său calm şi rece, Beaurevers fierbea de nerăbdare. Tremura la gândul că o întâmplare nefericită îl

va face să dea greş tocmai acum când era atât de aproape de ţintă. Şi-i spuse:

— Prizonierul trebuie să-mi fie predat imediat. Vă voi semna de primire şi din acest moment eu răspund de el cu capul.

Vorbea că să spună ceva. Sau poate spera ca aceste cuvinte îl vor face pe guvernator să reacţioneze.

Dar în cuvintele sale, guvernatorul desluşi un sens ascuns, la care nu se gândise, deoarece îi răspunse cu o voce înţelegătoare, în şoaptă:

— Înţeleg, regina se teme că prizonierul nu e în siguranţă aici şi vrea să-l ducă în altă parte.

Văzând că aerul său misterios a prins, luă o figură şi mai misterioasă şi murmură:

— N-ar fi trebuit să vă spun, dar fiindcă aţi ghicit… V-aş fi deosebit de recunoscător, domnule, dacă aţi scurta formalităţile… Am de făcut un drum destul de lung şi aş dori să ajung înainte de căderea nopţii… Nu vă ascund că mi-e teamă ca prizonierul să evadeze pe drum.

— Înţeleg, pe toţi dracii! Regina ţine mult la acest prizonier! declară naiv guvernatorul.

Şi cu un glas sinistru:

— Şi totuşi, puteţi spune reginei că prizonierul ar fi fost în siguranţă deplină şi aici. Poţi să dispari din Bastilia fără a lăsa nici o urmă, ca din oricare altă închisoare. Slavă domnului, avem tot ce ne trebuie. Şi-n ce-l priveşte pe acest prizonier, toate măsurile fuseseră luate conform ordinelor primite. Niciodată nu s-ar fi ştiut ce s-a întâmplat cu el.

Auzind aceste cuvinte care-i arătau ce l-ar fi aşteptat pe Ferričre, Beaurevers se simţi străbătut de un fior. Şi-şi spuse: „Pe toţi dracii, prietene, cred că te-am scos din ghearele Caterinei tocmai la timp.”

Cum Beaurevers plăcuse guvernatorului Bastiliei, acesta scurtă cât putu formalităţile.

În mai puţin de o jumătate de oră, Ferričre era scos din celula sa şi adus în sala în care Beaurevers îl aştepta

nerăbdător.

Sigur că, văzându-l pe cavaler, prima mişcare a vicontelui a fost să se repeadă spre el. Dar o privire semnificativă a acestuia îl ţintiri pe loc.

Pe scurt, în mai puţin de o oră de la intrarea sa în Bastilia, Beaurevers ieşi, ţinându-l pe Ferričre de braţ, nu ca un prieten, ci ca pe un prizonier asupra căruia veghezi neîntrerupt.

Dar asta până când ajunseră în strada Saint-Antoine, departe de fortăreaţa blestemată unde reuşiră să respire în voie. De abia acolo, cavalerul exclamă bucuros:

— Şi acum, viconte, mă puteţi îmbrăţişa fără teamă. După ce se îmbrăţişară ca doi prieteni adevăraţi, care au trecut împreună prin greutăţi care i-au legat pe vecie, Ferričre îl năpădi cu întrebările, la care cavalerul îi răspunse liniştit:

— După cum aţi auzit, a sunat ora cinci. E ora la care oamenii de obicei cinează. Veniţi să cinaţi cu mine în strada Froidemantel şi acolo voi răspunde tuturor întrebărilor voastre. De acord?

— De acord, acceptă Ferričre, fără a se lăsa rugat de două ori.

Se prinseră de braţ, de această dată ca doi prieteni ce erau şi se îndreptară spre locuinţa lui Beaurevers, discutând despre tot felul de nimicuri.

Se făcuse mai mult de ora şase când cei doi sosiră la destinaţie. Văzându-l pe viconte întunecat, preocupat, Beaurevers se hotărî să-l oprească peste noapte la el. Îl părăsi pentru o clipă pentru a da ordinele necesare, după care se întoarse. Aceste câteva minute de absenţă, Ferričre le socoti lungi cât orele, într-atât era de grăbit să afle veşti, în primul rând despre Fiorinda.

În privinţa acestui punct, Beaurevers îl asigură că fata nu are de ce se teme. Liniştit, cel puţin din partea asta, Ferričre aborda fără întârziere subiectul care-i stătea pe inimă.

— Cavalere, întrebă el, cu un ordin al reginei am fost eliberat?

— Da, îi răspunse scurt Beaurevers, fără nici cea mai mică ezitare.

Ferričre suspină uşurat. Începea să se simtă în largul său. Şi totuşi, cum nu îndrăznea să creadă în norocul său, insistă:

— Şi atunci, înseamnă că reginei datorez acest serviciu? Ei trebuie să-i mulţumesc?

— Nu datoraţi nimic Caterinei. Mă înţelegeţi? Nimic.

— Păi, dacă ordinul venea din partea reginei, cum puteţi spune că nu-i datorez nimic…?

— La dracu! îl întrerupse Beaurevers, stingherit. Ei bine, adevărul este că ordinul Caterinei spunea… contrariul a ceea ce am făcut eu… Pe toţi dracii, trebuia să vă las să mucegăiţi în Bastilia?… Nu, asta nu se putea… şi atunci, am făcut şi eu ce am putut… Ei, acum aţi aflat.

„Vai, da, din păcate!” suspină Ferričre în sinea sa. Şi cu voce tare strângându-i mâna:

— Aşadar, prieten viteaz şi generos, vouă vă datorez eliberarea mea…

— Ei, da! bombăni Beaurevers agasat, dar ştii, iubitul meu că ai un aer uluit de tot aflând că mie-mi datorezi eliberarea şi nu doamnei Caterina?

Observaţia era adevărată. Bietul Ferričre, uluit, într-adevăr, îşi spunea: „Deci nu Caterina, Beaurevers a fost acela care m-a eliberat!… Înseamnă că tatăl meu va fi ucis. Dacă nu vreau să fiu sperjur, trebuie să mă prezint Caterinei şi să mă supun ordinelor sale, chiar dacă mă va închide din nou. Şi aşa voi face, la dracu, chiar dacă perspectiva nu-i chiar atât de plăcută. Dar, chiar dacă mi-aş lăsa pielea acolo, nu se va putea spune că un Ferričre nu şi-a ţinut cuvântul.”

Tocmai în acel moment, celor doi tineri li se anunţă că cina e servită, drept care trecură în sufragerie.

Domnii de Trinquemaille, de Strapafar, de Bouracan şi de Corpodibale străluceau prin absenţa lor. Politicos, Ferričre se interesă de ei şi Beaurevers îi răspunse că „aceşti beţivi înrăiţi întârzie în vreo cârciumă sau, dacă nu, în braţele vreunor femei din Val d'Amour sau Champ Flory.” Ceea ce, poate, era puţin exagerat.

Oricum, cu toate necazurile sale ce-l copleşeau, Ferričre făcu onorurile cinei servite cu toată cinstea. Această cină, era de altfel atât de formidabilă, încât vicontele nu exagera cu nimic atunci când declară că de multă vreme nu mai văzuse aşa ceva.

Capitolul XVIII Punct şi virgulă.

A doua zi dimineaţă Ferričre intră în camera prietenului său. Cum nu era înarmat, îl rugă pe Beaurevers să-i împrumute un pumnal şi o spadă.

Alegând dintr-o colecţie de arme, cu toate minunate, cavalerul luă o spadă lungă şi puternică şi un pumnal tot atât de excelent. Dându-i-le, îi ceru vicontelui să le păstreze în amintirea sa.

După ce-i mulţumi, Ferričre îl anunţă pe cavaler că este obligat să plece cât de curând.

— Dacă nu sunt indiscret, viconte, pot să vă întreb unde vreţi să mergeţi?

— La Luvru, îi răspunse sincer Ferričre;

— În ciuda tuturor celor ce v-am povestit ieri?

— Ascultaţi, cavalere, spuse Ferričre cu blândeţe, să presupunem că aţi fi în locul meu… să presupunem că domnişoara Florise, logodnica voastră, s-ar găsi în locul Fiorindei… Ce-aţi face…?

— Da, aveţi dreptate… Aş face exact ceea ce vreţi să faceţi voi acum.

Şi Ferričre plecă.

Imediat ieşi şi Beaurevers, urmărindu-l de departe.

Când, câteva minute mai târziu, i se anunţă Caterinei că domnul viconte de Ferričre solicită onoarea unei audienţe particulare, regina fu atât de surprinsă încât puse să-i fie

repetat numele şi titlul, crezând, la început, că-i vorba de o greşeală.

Sub masca impasibilităţii, era cuprinsă de o furie care creştea tot mai mult.

„Aşadar, mizerabilul de Beaurevers a reuşit să-şi elibereze prietenul!… Dar cum, cum a făcut?… Ordinul, pe cât de clar era, era fără echivoc… Cum de i-a păcălit?… Cum de n-am fost anunţată până acum? Cum îmi respectă guvernatorul Bastiliei instrucţiunile?… Şi de ce, fiind liber, vine încoace?… Să-mi facă în ciudă, fără îndoială… Oamenii ăştia sunt uluitori!… Şi mai ales Beaurevers, pe care-l credeam îmblânzit…!”

Şi cu voce tare, având un accent ascuns de ameninţare:

— Ei bine, viconte, prietenul vostru, domnul de Beaurevers v-a deschis porţile Bastiliei?

— Da, doamnă, îi răspunse acesta liniştit. Şi după cum vedeţi am venit să vă aud ordinele.

— Ce spuneţi?

— Spun, doamnă, că am aflat că aceste porţi s-au deschis împotriva voinţei Maiestăţii Voastre. Şi atunci, deoarece mi-am dat cuvântul că mă voi supune ordinelor voastre, am venit pentru a vă spune: Maiestatea Voastră doreşte să mă întorc pentru a mă constitui prizonier la Bastilia? Preferaţi să mă încarceraţi în altă închisoare? Voi merge unde-mi va spune Maiestatea Voastră, fiindcă încă vă mai sunt prizonier.

— Aşadar, domnule, spuse regina, aţi venit să vă puneţi la dispoziţia mea… când vă era atât de uşor să dispăreţi?

— Doamnă spuse acesta mândru, un Ferričre este sclavul propriului său cuvânt.

— Oh! îl complimentă Caterina, ceea ce faceţi voi e foarte nobil… dar nu mă surprinde că o faceţi.

— Aştept ordinele reginei, spuse vicontele pe un ton rece.

— Cred că, faţă de un gentilom care acţionează cu atâta nobleţe, trebuie să arăţi o oarecare condescendenţă. Nu e

vorba de a vă mai încarcera într-o închisoare oarecare. V-am găsit una demnă de voi.

Şi, lăsându-l în suspans câteva clipe, continuă:

— Veţi rămâne aici.

— La Luvru! exclamă Ferričre, plăcut surprins.

— Da, la Luvru, îi confirmă regina. Iau totul asupra mea. Discut eu cu regele.

Ferričre se înclină în semn de recunoştinţă, făcând gestul de a-şi scoate spada şi pumnalul primite de la Beaurevers. Dar Caterina îl opri, spunându-i vehement:

— Ah, nu, asta nu, domnule, păstraţi-vă armele. Aici sunteţi prizonier doar pe cuvânt… Ştiu de acum că acest cuvânt pe care vi l-aţi dat, vă păzeşte cu mult mai bine decât ar fi făcut-o cele mai groase ziduri şi temnicerii cei mai atenţi.

Ferričre îşi băgă spada înapoi în teacă, vizibil mulţumit.

După ce-l privi cu atenţie, Caterina reluă, subliniind cuvintele:

— Sunteţi prizonier, dar totuşi veţi lăsa să se înţeleagă că sunteţi liber. Nimeni, mă înţelegeţi, domnule, nimeni nu trebuie să bănuiască ceva. Suntem înţeleşi, nu?

— Doamnă, v-am dat cuvântul meu. E inutil să insistaţi.

Şi, la rândul său, privind-o ţintă în ochi:

— Doamnă, îmi permit să remarc faptul că mi-am ţinut cuvântul cu sfinţenie. Fiţi sigură că aşa va fi şi pe viitor. Pot să îndrăznesc să cred că Maiestatea Voastră îşi va ţine cuvântul în ceea ce priveşte viaţa tatălui meu?

— Domnule, am impresia că nu interpretaţi cum se cuvine convenţia noastră, îi replică regina. N-am spus că răspund de viaţa tatălui vostru. Am spus că va fi tratat cu menajamente. Şi mi-am ţinut cuvântul. Tatăl vostru n-a fost deranjat cu nimic, ba mai mult, e liber. Mă angajez că aşa va fi atâta timp cât se va menţine convenţia noastră, adică atâta timp cât veţi fi un ostatec pentru rege. Nu trebuie să-mi cereţi mai mult decât am promis.

— Doamnă, poate că m-am exprimat eu în mod greşit: am vrut să spun că mă bizuiam pe promisiunea că tatăl meu va fi tratat cu toată consideraţia… până când şi-ar fi demonstrat nevinovăţia… lucru care nu va întârzia, desigur.

Mulţumindu-se să-l aprobe cu un gest scurt, Caterina continuă:

— Voi pune să vi se pregătească un apartament. Şi aşa cum doriţi, va fi destul de îndepărtat de al meu, ca să nu vă simţiţi deranjat. Ceea ce vă cer este de a nu-l părăsi. Dacă cineva se miră văzându-vă că nu părăsiţi palatul, îi veţi spune, de exemplu, că rămâneţi aici deoarece logodnica voastră este în slujba mea.

Prinzând mingea din zbor, Ferričre o imploră:

— Maiestatea Voastră va avea bunăvoinţa să-mi aprobe o scurtă întrevedere cu logodnica mea?

— Desigur, consimţi Caterina fără să ezite, asta va face credibilă explicaţia pe care o veţi da celui ce o va cere.

Încurajat de acest prim succes, Ferričre, nerăbdător ca orice îndrăgostit, profită de ocazie pentru a cere permisiunea s-o vadă pe Fiorinda din când în când, insinuând că în acest mod s-ar putea demonstra că amândoi sunt liberi şi că au rămas în Luvru prin voinţa lor.

Dar de această dată Caterina se arătă mai puţin dispusă la aşa ceva. Fără să-l refuze de-a dreptul, se mulţumi să-i spună că mai trebuie să se gândească. După care lovi clopoţelul. Când intră doamna de onoare, îi spuse privind-o fix:

— Vedeţi dacă tânăra care e găzduită în camera vecină apartamentului meu îl poate primi pe domnul de Ferričre.

Şi cu un surâs, îi spuse:

— Duceţi-vă, domnule.

Mulţumindu-i, Ferričre se înclină în faţa reginei şi se îndreptă spre uşă.

În spatele său, fără ca vicontele să bănuiască ceva, Caterina, în şoaptă, dădu un ordin scurt celei care trebuia să-l conducă la Fiorinda.

Ca urmare a acestui ordin, Ferričre fu condus mai întâi într-un cabinet destul de mic şi lăsat singur.

În timp ce vicontele aştepta, Caterina sună din nou şi ordonă scurt:

— Căutaţi-l pe domnul cavaler de Beaurevers şi aduceţi-mi-l!

Cavalerul fu găsit destul de repede şi în mai puţin de zece minute se prezentă în faţa reginei.

— Domnul de Ferričre tocmai m-a părăsit, spuse brusc Caterina.

— Sper că nu i s-a întâmplat nimic rău!

— Nu cred. Cred că acum se află lângă logodnica sa, deoarece mi-a cerut permisiunea s-o vadă.

Beaurevers înţelese că, fără a lăsa impresia, regina îi dădea aceste explicaţii pentru a-l linişti. Nemulţumit, răspunse cu o răceală ameninţătoare:

— Şi permiteţi-mi să adaug: sper că nici nu i se va întâmpla ceva rău.

— Vă înţeleg, surâse Caterina. Dar am alte griji, mult mai importante decât să mă ocup de domnul de Ferričre. Şi fiindcă datorită vouă, e liber, aşa să rămână. La urma urmei, puţin îmi pasă.

De această dată, Beaurevers trebui să accepte, ceea ce şi făcu, înclinându-se.

Cu un aer nepăsător, Caterina reluă:

— V-am chemat, domnule, pentru a-mi satisface o curiozitate care nu-mi dă pace, o mărturisesc. Iată despre ce este vorba: că domnul de Ferričre a ieşit din Bastilia datorită vouă, e neîndoielnic. Dar, la urma-urmei, nu se iese chiar aşa de uşor de acolo. Nu aţi făcut uz de arme… Aş fi auzit ceva, îmi închipui. Şi evenimentul ar fi făcut ceva zgomot. Asta înseamnă că v-aţi servit de ordinul pe care vi-l dădusem eu… Dar de aici încolo, nu mai înţeleg nimic. Ordinul era clar şi spunea că domnul de Ferričre nu trebuie să iasă din închisoare şi nu să i se dea drumul… Aţi contrafăcut cumva acest ordin?… Aţi comis oare un fals? Să

însemne asta că aveţi talentul de a imita scrierea unor persoane?

— Nu, doamnă, răspunse liniştit Beaurevers, nu am falsificat scrisul Maiestăţii Voastre. M-am servit de ordinul pe care mi l-aţi dat, fără a-i schimba măcar o silabă. N-am comis nici un fals.

— Şi totuşi, deveni nerăbdătoare Caterina, vicontele a fost pus în libertate când eu ordonasem de fapt să fie ţinut închis. E vorba de magie?… Asta doresc să-mi explicaţi domnule.

— Dar nu-i vorba de nici un fel de magie, doamnă; pur şi simplu am eliminat un punct care mă deranja, punându-l în locul unei virgule, care şi ea, de asemenea, mă deranja.

— O virgulă şi un punct? se miră Caterina făcând ochii mari.

Cu aceeaşi naivitate pe care şi-o lua când dorea să-şi dezarmeze interlocutorul, dar cu o satisfacţie vizibilă, Beaurevers începu să explice:

— Veţi înţelege imediat, doamnă: ordinul spunea: domnul de Ferričre să fie pus în libertate, virgulă, imposibil, punct. Ţinerea lui La Bastilia, etc. N-am făcut decât să elimin punctul care se afla după cuvântul imposibil şi să-l pun în locul virgulei care se afla în faţa acestui cuvânt. Şi am obţinut următorul text: domnul de Ferričre să fie pus în libertate, punct. Înţelegeţi acum doamnă, punct. Fraza se sfârşeşte. După care urmează o a doua frază care o confirmă pe prima: imposibil ţinerea lui etc… Vedeţi cât de simplu a fost? Şi cuvântul „fals” e mult prea mult pentru o bagatelă ca asta.

— Ei da, bine jucat, domnule de Beaurevers… hotărât lucru, sunteţi un om de spirit.

— Compliment preţios, doamnă, spuse el, dar trebuie să recunosc că Maiestatea Voastră, fără să-şi dea seama, mi-a dat ideea acestui subterfugiu.

— Eu! se miră Caterina.

— Voi, doamnă, întări cavalerul… Niciodată nu m-aş fi gândit la asemenea subtilităţii dacă nu mi-aţi fi trezit spiritul explicându-mi acest jurământ, apropo de Ferričre.

— Ah! exclamă regina, gânditoare. Şi, cu bunăvoinţă:

— Ei bine, acum suntem la egalitate, domnule.

Capitolul XIX Caterina spune ceea ce vrea.

Trecuseră mai bine de cincisprezece zile de când Fiorinda era prizonieră la Luvru şi Caterina încă nu-i spusese ceea ce aşteaptă din partea ei.

Ori, se pare că acest moment venise, deoarece regina, de câteva zile, îşi petrecea cea mai mare parte a timpului cu Fiorinda, făcându-i o curte vicleană. Şi această mare dragoste pe care i-o arăta părea că se înteţeşte pe zi ce trece. Şi într-adevăr, în fiecare zi îi dădea câte o nouă dovadă de încredere.

Într-una din zile, simţindu-se indispusă. Caterina se retrase în camera sa în timpul după-amiezii, neprimind în preajma sa decât pe Fiorinda, pentru a-i ţine companie.

Spre sfârşitul după-amiezii, în cameră intră o tânără de serviciu, ţinând în mână o sticlă plină. Cu conţinutul sticlei, umplu o carafă de cristal prinsă într-o lucrătură de argint cizelat, carafa care se afla pe măsuţa de noapte. După ce carafă fu plină, fata o acoperi cu capacul de argint, după care făcu cele trei reverenţe şi se retrase, fără a scoate un cuvânt.

Caterina nici măcar nu o privise. La rândul său, nici Fiorinda nu-i acordase prea mare atenţie.

Regina se hotărâse să-i explice fetei – parţial, desigur – ceea ce doreşte de la ea, numai după ce o pregătise timp îndelungat şi după ce se convinsese de devotamentul şi supunerea sa. Şi care era dorinţa reginei, după cum îi explicase Fiorindei:

Pentru a o tachina pe o doamnă, al cărui nume nu i-l spusese, Caterina îi cerea fetei să-i ghicească, ca şi când iar fi citit în palmă, anumite lucruri pe care urma să i le spună la momentul hotărât.

De cum îl întâlni pe Beaurevers, care o vizita în mod regulat, în fiecare zi, Fiorinda îi repetă, cuvânt cu cuvânt, tot ce-i spusese regina.

Reflectând câteva secunde, Beaurevers spuse pe un ton rece:

— Să fiu spânzurat dacă nu-i vorba de Maria Stuart, regina Franţei şi a Scoţiei. Din păcate, nu ştiu ce vrea să-ţi ceară Caterina. Tot ce pot să-ţi spun şi nu trebuie să pierzi din vedere, este că, oricare ar fi maşinaţia în care urmează să ai rolul principal şi oricare ar fi persoana împotriva căreia vă fi îndreptată, în mod aparent, această maşinaţie, în fond, regele este cel vizat.

— La asta mă gândisem şi eu, murmură Fiorinda.

Beaurevers o privi drept în ochi. Oare reuşea el să-i citească mai bine în suflet decât ar fi făcut-o chiar ea? Aşa se pare, deoarece, după ce o privi cu atenţie, trăsăturile i se destinseră şi-i surâse cu blândeţe.

Aplecându-se spre tânără, îi sărută fruntea, un sărut frăţesc şi ieşi fără a mai spune ceva.

Tot restul zilei, Fiorinda fu destul de agitată, străbătând cameră într-un continuu du-te-vino.

Înţelegea că se apropie momentul în care trebuia să-şi asume o hotărâre decisivă. Ştia că viaţa îi este în joc, viaţă care putea fi suprimată cu uşurinţă dacă hotărârea pe care ar fi luat-o n-ar fi fost pe placul Caterinei.

A doua zi, regina îşi făcu cunoscute dorinţele:

Doamna care era vorba să fie tachinată, nu era alta decât Maria Stuart, regina Franţei. Beaurevers nu se înşelase. Şi Caterina-i spuse ce trebuie să-i ghicească, în aparenţă era simplu, de altfel. Dar în realitate, putea să aibă consecinţe grave, poate chiar înfricoşătoare.

Pentru ultima oară, Caterina o privi pe Fiorinda cu atenţie, bănuitoare. Văzând-o că pare hotărâtă, surâse şi-i spuse simplu:

— Să mergem.

Peste câteva minute, Fiorinda se afla în prezenţa Mariei Stuart, sub privirile inchizitoriale ale Caterinei de Médicis care, conducând-o până acolo n-o mai părăsea.

Tinerei regine îi plăcu Fiorinda, aşa încât, primirea pe care i-o făcu a fost una din cele mai prieteneşti. Şi simplitatea, sinceritatea şi prietenia acestei primiri, o făcu pe Fiorinda să se simtă în largul său, de parcă s-ar fi aflat în faţa unei prietene.

Stingherită la culme se tot întreba: „Ce trebuie să fac, pentru numele lui Dumnezeu? Dacă aş asculta ordinul, ar însemna să fac ceva rău… acestei fiinţe atât de graţioase, de gingaşă, atât de bună şi de puţin mândră… Dacă n-aş executa ordinul, ar însemna să mor… Şi n-aş vrea să mor acum, în zorii tinereţii…”

În timp ce se zbuciumă aşa, Caterina surâdea, cu un surâs puţin înţepător.

Întinzând mâna Fiorindei, Maria îi spuse, râzând puţin stingherită:

— Sper să nu-mi preziceţi prea multe nenorociri!

Cu tot râsul său, cu toată siguranţa de care făcea paradă vocea-i trăda teama ascunsă.

Fiorinda tresări. Cuvintele tinerei regine i se părură un avertisment dat, dar de care nici măcar nu avea habar. Îi luă palma şi începu să i-o cerceteze cu atenţie.

În realitate, biata fată nici măcar nu vedea mână albă şi fină pe care o ţinea într-a sa. În capul ei auzea o singură întrebare pe care şi-o repeta neîncetat: „Ce-i de făcut?”

Şi nu ajungea decât la una şi aceeaşi soluţie: să moară… la şaptesprezece ani!

Şi-n timp ce ea încă mai ezita, se deschise o uşă şi în pragul ei apăru regele.

Această intrare neaşteptată, o făcu pe Caterina să se încrunte, aruncând nurorii sale o privire bănuitoare. Din această privire îi fu de ajuns pentru a se convinge că tânără regină habar nu avea de vizită. Şi într-adevăr, Maria Stuart

nu-şi ascunse bucuria şi plăcerea văzându-şi soţul, figura ei surprinsă arătând că nu se aştepta să fie vizitată.

În schimb, Fiorinda întâmpinase sosirea regelui cu un suspin de uşurare: era un moment de pauză pentru ea şi de care avea mare nevoie. Şi la o adică, în situaţia neplăcută în care se găsea câteva minute câştigate puteau însemna salvarea să. Profită pentru a-şi mai reveni şi pentru a-l studia pe rege. Şi-şi dădu seama.

„Cum de nu l-am recunoscut în contele de Luvru?… Asta numai din cauza mustăţii false, care-l făcea de nerecunoscut şi care putea deruta pe oricine.”

Francisc păru că nici măcar n-o vede pe Fiorinda care, din discreţie, se trăsese într-un colţ.

Se plecă ceremonios în faţa mamei sale şi-i sărută mâna. La fel, sărută şi mâna soţiei sale. Dar Fiorinda îşi dădu seama de diferenţa gestului. Încetineala cu care sărută mâna soţiei, trăda îndrăgostitul.

Şi totuşi, oricât de bucuroasă ar fi fost, Maria Stuart se simţea puţin neliniştită. Şi asta numai din cauza Caterinei, a cărei prezenţă o îngheţa întotdeauna şi care insistase în mod deosebit ca regele să nu afle nimic despre această acţiune.

În ce o priveşte, Caterina, oricât de stăpâna ar fi fost pe ea, nu-şi putu ascunde ciuda la sosirea neaşteptată a regelui.

E de la sine înţeles că Francisc nu venise întâmplător, ci trimis de Beaurevers.

— Ei, ei, ce complotaţi în lipsa mea? spuse el zâmbind vesel. Se pare că prezenţa mea vă deranjează întru câtva.

Caterina îşi muşcă buzele, înţelegând că trebuia să continue dacă nu voia să-şi atragă nemulţumirea, ba chiar minia regelui. Făcu semn Fiorindei, care înainta şi, cu acea graţie care la ea avea un farmec deosebit, îi spuse fiului său, cu un aer cam forţat:

— Francisc, te rog, nu mă certa prea tare… Tânăra aceasta este o ghicitoare al cărei renume este atât de uriaş

în Paris, încât am auzit şi eu… poate chiar şi voi… numele său este Fiorinda.

Fiorinda făcu o reverenţă care, în mod cert, nu avea nimic în ea din reverenţele care se făceau la curte, dar pe care, cele trei ilustre persoane o admirară ca nişte desăvârşiţi cunoscători.

La rândul său, Francisc o salută de parcă s-ar fi adresat unei mari doamne şi, surâzând cu amabilitate:

— Fiorinda!… Într-adevăr, doamnă, numele mi-e cunoscut… Am auzit vorbindu-se…

Şi adresându-se fetei:

— Nu vă cunoşteam, doamnă (şi insistă asupra cuvântului). Acum, după ce v-am văzut, înţeleg de ce parizienii vă numesc Frumoasa Fiorinda.

Şi, adresându-se Caterinei, care aştepta nepăsătoare:

— Deci, doamnă, aţi vrut s-o consultaţi pe această regină a prezicătoarelor, spuse el.

— Da, Francisc. Şi am fost atât de interesată de ce mi-a spus, încât am avut ideea s-o aduc la palat, explică Caterina.

— Excelentă idee.

— Să înţeleg că nu te deranjează?… Chiar vrei ca Fiorinda să-i citească în palmă soţiei tale?

— Aş fi chiar încântat… cu condiţia să asist şi eu. Caterina făcu o figură semnificativă. Pe jumătate înciudat, Francisc, care-şi înţelese mama, spuse:

— Chiar sunt de prisos?

Crezând că poate scăpa de el, regina-i spuse, afectând un ton aproape sever:

— În asemenea cazuri, un soţ e de prisos întotdeauna.

Dar Francisc nu venise pentru a se lăsa învins. Urma deci să-şi impună voinţa. Maria Stuart, care nu-i cunoştea intenţia, îi apucă mâna şi-l imploră în şoaptă:

— Rămâi, Francisc… mi-e atât de frică.

Şi-n timp ce-i spunea aceste cuvinte, surâdea, dar vocea-i tremura uşor.

Văzând-o neliniştită, o prinse în braţe cu un gest spontan şi-i spuse cu acea voce pe care numai îndrăgostiţii o pot avea:

— Ţi-e frică, iubirea, mea?… De ce?

Lăsându-şi capul pe umărul soţului ca şi când i-ar fi fost jenă de o asemenea copilărie, mărturisi cu un râs nervos:

— Mi-e teamă de ce-mi va dezvălui această copilă fermecătoare.

— Ce copilărie, încercă s-o liniştească Francisc. Dar nu-şi putu stăpâni o tresărire, într-atât i se păru de minunat instinctul care-o făcea pe Maria Stuart să ghicească pericolul ce-o ameninţa. Şi ochii săi o priviră pe Fiorinda.

O văzu cum urmăreşte scena cu respiraţia tăiată şi-şi dădu seama că fata înţelesese tot.

O secundă, lungă cât o oră, o privi drept în ochi.

Depărtându-se cu blândeţe de soţia sa şi luând-o de mână, o conduse în faţa Fiorindei şi-i puse mâna în aceea a tinerei.

Apoi, privind din nou cu intensitate pe frumoasa prezicătoare, îi spuse cu aceeaşi blândeţe:

— Nu-ţi fie teamă de nimic, dragostea mea. Eu ştiu că Fiorinda nu a făcut rău niciodată, nimănui… Şi mai ştiu că nu vrea să înceapă tocmai cu tine.

Fiorindei i se păru că aceste cuvinte aveau un sens ascuns, care-i era adresat tocmai ei. Ridicându-şi ochii luminoşi spre Francisc, prea emoţionată pentru a vorbi, îşi înclină capul uşor, în semn de aprobare.

Dar acest moment de emoţie a fost destul de scurt. Aproape imediat îşi ridică fruntea şi faţa-i deveni veselă şi zeflemitoare ca de obicei.

Şi Maria Stuart poate chiar şi Francisc, se simţiră liniştiţi pe deplin.

Fiorinda îşi îndreptă privirile spre Caterina într-un mod natural, fără teamă.

Aceasta crezu că i se cere o ultimă confirmare a ordinelor anterioare. Şi făcu din nou un semn poruncitor. Privirea-i

ameninţătoare pe care o îndreptă spre tânără spunea în mod clar ce o aşteaptă dacă o trădează.

Şi Fiorinda-i surâse cu blândeţe.

Se hotărâse să-şi spună prezicerea.

Capitolul XX Recompensa.

În cel mai simplu mod, fără a căuta nici un efect anume, surâzând tot timpul, Fiorinda spuse absolut totul contrar celor ce-i ordonase Caterina să spună.

Pretinsele sale dezvăluiri provocară Mariei Stuart o asemenea fericire încât, uitând de prezenţa soacrei sale, se atârnă de gâtul lui Francisc, la fel de fericit ca ea şi, îmbrăţişându-l, îi spuse:

— Ah! Iubitule, cât de fericită sunt.

În tot acest timp, Fiorinda o privea pe Caterina. Aceasta se trăsese puţin mai într-o parte, fără ca măcar să clipească. Surâdea cu blândeţe şi dădea din cap, cu un aer visător, părând că împărtăşeşte bucuria copilărească a copiilor săi. În sinea ei, Fiorinda îşi spuse: „Doamne, ce actriţă!… Dacă n-aş şti ce ştiu şi eu aş fi păcălită de aerele ei de dragoste maternă!… Dar nu te voi lăsa, doamnă Caterina şi, fiindcă tot trebuie să plătesc cu viaţa ceea ce tu numeşti trădare, voi merge până la capăt şi-l voi avertiza pe rege de toate uneltirile tale… Oricât aş fi de condamnată, nu mă poţi ucide decât o singură dată, la urma-urmei.”

Şi timp de un sfert de oră răspunse cu cea mai mare bunăvoinţă tuturor întrebărilor pe care regele şi regina binevoiră a i le pune.

La un moment dat, ca şi când ar fi făcut o descoperire de seamă, Fiorinda exclamă:

— Ah! Iată un punct negru!… E o primejdie care vă ameninţă…!

Şi, văzând o umbră apărând pe fruntea regelui, se grăbi să adauge:

— Îndrăznesc să v-o spun deoarece văd că în final va fi învinsă.

Văzându-i cum se liniştesc, ghici în continuare, cu o mare gravitate, pentru a-i impresiona, ceea ce se şi întâmpla, de altfel:

— Dragostea voastră este tot ce aveţi mai de preţ pe lume… Văd ură, furie, gelozie, toate iscate de dragostea voastră şi asta în anturajul vostru, cel mai apropiat. Aveţi grijă, păziţi-vă dragostea, fiindcă numai prin dragostea voastră puteţi fi înfrânţi. Văd cum în jurul vostru se construiesc tot felul de uneltiri. Veţi triumfa, vă repet, dar vegheaţi, păziţi-vă, îndoiţi-vă de toţi şi de toate… Am spus şi o repet.

Dând acest ultim argument, îşi aţintise ochii în ochii lui Francisc, care înţelese că lui i se adresa în mod special şi că făcea aluzie la unele persoane din cele mai apropiate, pe care le cunoştea destul de bine.

Cu un gest uşor din cap îi dădu de înţeles că mesajul a fost primit şi-i mulţumi cu un surâs.

Caterina continua să surâdă în acelaşi mod enigmatic.

Şedinţa fiind terminată, Caterina se scula şi se apropie de nora sa, întrebând-o pe un ton de bucurie triumfătoare:

— Ei bine, fiica mea, ce spui de mica prezicătoare?

Fericită, Maria Stuart exclamă:

— Spun, doamnă, că sunt deosebit de încântată.

— V-am spus că această mică Fiorinda e uluitor de surprinzătoare, surâse regina.

Şi, fixând-o pe tânăra cu o privire tăioasă, repetă cu o insistenţă stranie:

— Da, uluitor de surprinzătoare, într-adevăr. Aceste cuvinte puteau trece drept un compliment, dar în realitate, ceea ce Caterina găsea uluitor, era faptul că această fată umilă consimţise să-şi sacrifice viaţa pentru fericirea regelui… Şi asta îi depăşea puterea de înţelegere.

Fiorinda-i ghici gândul. Şi începu să râdă cu râsul ei vesel şi cristalin. Nici nu se îndoia de faptul că, din momentul în care se hotărâse să nu mai asculte de ordinul primit de la Caterina, era, într-adevăr surprinzătoare. Nici nu bănuia

cât de curajoasă se dovedea arătând acea nepăsare veselă, mai curajoasă chiar decât cei mai viteji războinici.

Francisc se apropie de Fiorinda. Privind-o cu insistenţă, subliniind cuvintele, ca pentru a-i da de înţeles că le dă o valoare deosebită, îi spuse fetei:

— V-aţi demonstrat arta care, trebuie s-o recunosc, e puţin neliniştitoare pentru un profan, cu o deosebită măiestrie şi cu tact. Laudele mele sunt palide pentru a dovedi acest lucru. Vă mulţumesc şi vă sunt deosebit de recunoscător. Niciodată nu voi uita acest lucru şi asta v-o promite regele.

Scoţându-şi colierul, îl petrecu în jurul gâtului Fiorindei, spunându-i:

— Păstraţi această bijuterie în amintirea acestei seri. Şi încă mă socotesc dator.

În acest timp, Maria Stuart discuta cu Caterina care se făcea că-i vorbeşte numai de prezicătoarea sa. Cu coada ochiului, tânără regină observă gestul soţului ei şi se apropie şi ea. Scoţându-şi de pe degete două inele de o deosebită frumuseţe şi valoare, i le puse chiar ea Fiorindei pe deget, spunându-i:

— Vreau să aveţi şi din partea mea o amintire. Acesta (şi-i arătă primul inel) este un dar al mâinii stângi… În care aţi citit atât de minunat… Şi cum mâna dreaptă trebuie să nu ştie ceea ce face mâna stânga, iată din partea mâinii drepte (şi-i arătă al doilea inel).

Numai una din cele două bijuterii reprezenta o adevărată avere. O avere la care Fiorinda n-ar fi avut curajul să spere nici chiar în visele sale cele mai îndrăzneţe.

Şi, totuşi, le primi cu acelaşi aer firesc cu care ar fi primit mărunţişul pe stradă din partea umililor târgoveţi cărora le-ar fi citit viitorul.

Femeie fiind şi de un bun gust rafinat, admiră cu încântare pietrele, ca şi lucrătura celor două bijuterii, spunându-şi: „La ce bun? Caterina mă aşteaptă şi nu va pleca fără mine. şi nici nu mă va ierta. Ei şi. mi-aş da şi sângele pentru tânăra regină care e atât de bună, de prietenoasă, de

blândă. şi pentru rege, pe care-l iubesc ca pe un prieten apropiat. Dar vreau să-mi dau sângele, nu să-l vând.”

Şi scoţând încetişor inelele şi colierul, le puse pe o măsuţă din apropiere. Deoarece Francisc începu să schiţeze un gest de protest, îşi îndoi un genunchi şi, cu vocea sa blândă şi muzicală, care acum nu-i mai tremura, explică:

— Iertaţi-mă, sire, dar acestea sunt nişte bijuterii mult prea preţioase. O biată fată ca mine nici n-ar şti ce să facă cu ele.

Cu un gest rapid, Francisc le luă cu intenţia evidentă de a o convinge, chiar cu forţa, să le accepte.

Împreunându-şi mâinile într-un gest de implorare, fata spuse aproape în şoaptă:

— Rog cu umilinţă pe Maiestatea Voastră să nu insiste. Să nu credeţi că sunt condusă de o mândrie prostească. Pentru mine ar fi mult mai de preţ să ştiu că în afacerea aceasta n-am acţionat decât din devotament pentru regina mea şi regele meu.

Ca ars, Francisc lăsă să-i scape bijuteriile, spunându-i cu cea mai mare blândeţe:

— Înţeleg. Beaurevers n-a exagerat cu nimic atunci când m-a asigurat că sunteţi de o delicateţe remarcabilă, îmi pare atât de rău c-am uitat.

Acum, că-i venise inima la loc, Fiorinda replică cu zâmbetul ei zeflemitor:

— S-ar putea să vă înşelaţi sire. Dacă refuz aceste bijuterii splendide… nu înseamnă că ceea ce vă voi cere nu-i mai de preţ.

— Ah! Ce bine! făcu Francisc cu un zâmbet îndatoritor şi ce răsplată cereţi?

— Onoarea de a vă săruta mâna, precum şi pe a reginei, răspunse Fiorinda, înclinându-se.

Prima mişcare a lui Francisc a fost să se repeadă şi să o îmbrăţişeze. Dar îşi aminti că mama să se afla de faţă. Se resemnă să-şi joace rolul de rege până la capăt. Şi-i întinse mâna cu un gest într-adevăr regal.

Fiorinda se aplecă şi sărută cu profund respect mâna întinsă.

Dar asta nu-l împiedică pe Francisc să se bucure în sinea sa. Întorcându-se spre Maria Stuart, care-i urmărea cu atenţie, îi arătă din priviri atât bijuteriile cât şi pe tânăra fată, spunându-i pe un ton triumfător.

— Ei bine, iubirea mea, ce spui de asta?

Dar Maria Stuart nici măcar nu bănuia drama secretă care se desfăşura în faţa sa şi în care jucase un rol principal. Cu atât mai puţin bănuia serviciul imens pe care Fiorinda i-l făcuse cu preţul propriei vieţi. Dar era cucerită de farmecul fetei, de graţia ei desăvârşita, de veselia molipsitoare a tinerei. Şi cum nu avea aceleaşi motive ca ale regelui de a fi rezervată, îşi urmă impulsul inimii sale bune şi generoase.

— Spun, exclamă ea, că această copilă, atât de frumoasă şi de dulce, are sentimentele unei prinţese de sânge regal… Şi vreau s-o tratez ca pe o prinţesă.

Şi, aplecându-se spre Fiorinda care aştepta sfioasă să-i sărute mâna, o îmbrăţişă şi o sărută pe obrajii îmbujoraţi. Abia atunci Francisc se adresă mamei sale:

— Vă mulţumesc, doamnă, pentru gândul bun pe care l-aţi avut, nu voi uita niciodată.

Toate acestea spuse pe tonul cel mai serios care nu-i putu permite Caterinei, ce-l urmărea cu atenţie, să vadă în ele alt sens decât pe cel aparent. Regele adăugă:

— Da, doamnă, de acum protejata voastră devine şi protejată noastră.

Ţeapănă, ca în transă, păstrându-şi acelaşi surâs enigmatic pe buze, Caterina ieşi, urmată de Fiorinda.

Când rămaseră singuri, Francisc, arătând spre bijuteriile aşezate pe măsuţă, îi spuse Mariei Stuart:

— Păstrează-le cu grijă, iubita mea, regele şi regina Franţei nu vor lua înapoi ceea ce au dăruit. Bijuteriile acestea pe care Fiorinda le-a refuzat cu atâta nobleţe aparţin vicontelui de Ferričre care, răspund de asta, nu le va refuza.

— Şi o să-i mai dăm şi altele, nu-i aşa, iubite sire?

— Chiar asta şi intenţionam, surâse Francisc.

— Ah! Câtă dreptate aveţi să fiţi atât de bun cu prietenii voştri, iubitul meu Francisc, suspina Maria Stuart, îmbrăţişându-l şi adăugând: şi sunt atât de puţini care vă sunt prieteni. Dar sunt bucuroasă şi mă simt mult mai liniştită acum văzând că sunteţi înconjurat aici, la palat de prieteni sinceri, atât de viteji, atât de dezinteresaţi şi atât de devotaţi, chiar dacă nu sunt foarte numeroşi.

— Devotaţi chiar mai mult decât credeţi, iubirea mea. Devotaţi până la moarte… Din cauza asta nu-i pot părăsi când sunt în primejdie de moarte, primejdie în care au intrat pentru a mă sluji şi a vă sluji. Crede-mă, iubirea mea, sunt nevoit să vă părăsesc.

Pentru întâia dată, Maria Stuart intui că sub ochii ei avusese loc ceva de o gravitate deosebită, pe care nici măcar nu o bănuia. De aceea nici nu fu nemulţumită de plecarea regelui. Sărutându-l, îi spuse pe un ton serios:

— Duceţi-vă, iubite sire, duceţi-vă acolo unde vă cheamă datoria.

Francisc ieşi grăbit. În camera să îl găsi pe Beaurevers care-l aştepta nerăbdător şi care, auzind deschizându-se uşa, se întoarse brusc.

Îi fu de ajuns o privire scurtă spre figura radioasă a regelui şi-şi dădu seama că totul se petrecuse de minune. Un suspin de uşurare îi ieşi de pe buze.

De altfel Francisc spuse imediat:

— N-a prezis decât lucruri plăcute, liniştitoare.

— Micuţa e vitează! murmură Beaurevers, înduioşat.

Şi continuă.

— A avut vreun moment de ezitare?

— Cred că da, pentru un moment. De parcă s-ar fi simţit ameninţată. Şi totuşi, după calmul şi liniştea pe care le-a arătat, îmi permit să cred că această ameninţare nu era chiar atât de gravă, deoarece n-a mai dat nici măcar un semn de nelinişte.

Deseori Beaurevers îşi permitea să-l certe şi pe rege ca şi pe contele de Luvru. Nici regele, ca de altfel nici contele, nu se supărau pentru aşa ceva. După cuvintele spuse de rege, ne putem da seama că Beaurevers nu-i spusese acestuia tot adevărul despre pericolul, acum îndepărtat. Dar voi să-i aducă la cunoştinţă întreg pericolul la care se expunea Fiorinda făcându-i acel imens serviciu. Dacă ar fi fost vorba de el, ar fi tăcut. Dar acum era vorba de altcineva şi se credea obligat să dezvăluie valoarea acelui serviciu.

Aşa încât îl luă la refec pe rege, fără să-i pese de etichetă:

— Şi atunci, dacă n-a tremurat, dacă n-a plâns, dacă n-a leşinat de groază, dacă, la urma urmei, nu şi-a pierdut capul, trageţi concluzia că, pentru a vă servi, nu s-a expus la nici un pericol?

— Drace! explică Francisc destul de plouat, dar cred că o femeie, care se simte într-adevăr ameninţată, n-ar fi dat dovadă de atâta nepăsare şi nu ar fi avut o faţă aşa de zâmbitoare.

— Credeţi greşit, asta-i totul, i-o tăie Beaurevers. Sau mai degrabă Fiorinda nu-i ca femeiuştile astea care bântuie pe la curte şi care vă înconjoară. E o femeie adevărată, vitează, puternică şi care ştie, atunci când trebuie, să glumească cu moartea şi să-i râdă în nas. Fiindcă, dacă nu v-am spus-o până acum, aflaţi-o în clipa asta, Fiorinda şi-a jucat capul şi poate chiar şi pe al logodnicului ei, pentru a vă sluji. E admirabil, nu? Şi mai mult, a făcut-o cu atâta simplitate şi discreţie, încât nici voi n-aţi văzut nimic.

Francisc credea tot ce-i spunea Beaurevers, fiindcă în mii de ocazii se convinsese de sinceritatea acestuia. De aceea nici măcar nu se îndoi de cele aflate. Emoţionat exclamă:

— Nici nu pot concepe că această copilă vitează să se expună pentru mine.

Beaurevers spusese tot ce avusese de spus. Ştia că toate cuvintele sale fuseseră ascultate cu atenţie. Pentru moment, îi era de-ajuns. De aceea, încercă să-l liniştească pe rege, spunând puţin zeflemitor:

— Vai, vai, nu vă agitaţi aşa, sire. Gândiţi-vă că dacă v-am mărturisit că o cred ameninţată cu moartea, am făcut-o numai fiindcă sper să opresc pericolul. Dar dacă vreau să ajung la timp, nu mai trebuie să pierd nici o secundă. Şi asta înseamnă că vă cer permisiunea să mă retrag.

— Duceţi-vă, cavalere, duceţi-vă, spuse repede Francisc.

Şi adăugă cu o insistenţă semnificativă:

— Nu cruţaţi nimic şi pe nimeni pentru a-i o salva pe Fiorinda şi pe Ferričre. Nu uitaţi că vă acopăr în tot ce consideraţi necesar să faceţi şi să spuneţi.

Şi Beaurevers ieşi, plecând cu pasul său rapid, că ori de câte ori se îndrepta spre o luptă.

Francisc, cunoscându-l bine, remarcă amănuntul şi, scuturând din cap, îngrijorat, murmură: „Cred că doamna mea mamă va petrece un sfert de oră deosebit de neplăcut!... Şi ar merita-o, dacă el reuşeşte!”

Începu să meargă cu paşi rari, visător şi, răspunzând unui gând secret, suspină: „E mama mea!... mama mea!... E înspăimântător...!”

Capitolul XXI Bunăvoinţa Caterinei.

În acest timp Caterina, liniştită de acum, îşi reluă drumul spre apartamentele sale, introducând-o pe Fiorinda pentru prima dată în oratoriul său.

Fiorinda o urmase până acolo cu docilitate. De altfel, ce ar fi putut face?

Cu cel mai frumos zâmbet al său, Caterina îi spuse:

— Şi fiindcă acum suntem singure, trebuie să-ţi prezint complimentele mele, micuţo. Ai vorbit ca un înger şi, pe cuvânt de regină, îţi admir vitejia.

— Doamnă, bolborosi interzisă Fiorinda, vorbiţi serios?

— Cât se poate de serios, insistă Caterina. Atât de serios, încât, ca mărturie a satisfacţiei pe care o încerc, îţi dau din toată inima inelul acesta...

Şi-i întinse, surâzând, un inel.

Fiorinda, înspăimântată, se întreba dacă nu cumva visează şi, neîndrăznind să-l ia, rosti cu glas tremurat:

— Bijuteria aceasta… pentru mine…?
— Da, bineînţeles, deveni nerăbdătoare Caterina. Şi ţin să-ţi atrag atenţia că mă faci să stau cu mâna întinsă şi că o regină nu trebuie făcută să aştepte.
Atunci Fiorinda se hotărî să-l ia şi murmură:
— Visez!… Cum! Regina mă răsplăteşte pentru că n-am ascultat-o… În ciuda atâtor ameninţări…
— Ei, micuţo! o întrerupse Caterina râzând în hohote, nu mai face pe naiva… nu mă las păcălită aşa uşor… Mărturiseşte sincer că ai ghicit că te puneam la încercare.
— La încercare…?
— Da, bineînţeles. Şi ai ieşit de minune din ea. Când doreşti, eşti liberă să părăseşti Luvrul.
— Cum! exclamă Fiorinda, care încă nu-şi revenise, sunt liberă să plec?
— Aşa cum ţi-am spus, surâse Caterina.
— Imediat?
— Dacă vrei.
— Cu domnul de Ferričre?
— Cu domnul de Ferričre.
Din cauza acestei bunăvoinţe neaşteptate, Fiorinda se zăpăcise complet. Şi totuşi, aversiunea pe care i-o inspira regina nu se domolea. Voind să bată fierul cât e cald, îi răspunse cu o întrebare:
— Şi când ar putea pleca domnul de Ferričre?
— Când vei pleca şi tu, fiindcă veţi pleca împreună. Vrei să te duci să-l cauţi chiar acum?
— Dacă regina mi-o permite, da.
— Cât eşti de grăbită să mă părăseşti, făcu regina cu amărăciune.
Cu toate că roşi, Fiorinda nu-i răspunse. Dând din cap cu un aer trist, Caterina nu mai insistă. Se ridică şi-i spuse:
— Să mergem să-l căutăm.
— Oh, doamnă, protestează Fiorinda, încurcată, n-aş accepta ca regina să împingă bunătatea până la a se deranja pentru mine. Îl voi găsi şi singură.

— Îl vei găsi, fără îndoială. Dar domnul de Ferričre nu va părăsi palatul dacă nu-i voi spune chiar eu că este liber. Şi fiindcă doreşti să pleci chiar acum, trebuie să merg şi eu pentru a-i spune.

Fiorinda deschise gura ca pentru a-i spune: „Numai pentru atâta, nu era nevoie să mergi până la el. Era de ajuns să pui să fie chemat.”

Dar Caterina ieşise deja. O urmă fără a mai spune nimic.

Câtva timp, faţa nu-şi slăbi vigilenţa. Când ajunseră într-o anticameră plină de servitori, îşi spuse: „Aici voi fi arestată şi aruncată în cine ştie ce temniţă.”

Dar Caterina trecu, mulţumindu-se să răspundă cu un gest scurt tuturor plecăciunilor celor din jur.

Şi Fiorinda îşi dădu seama că regina nu voia să o aresteze.

În cele din urmă ajunseră într-un coridor strâmt, umed, pustiu, în care domnea o lumină palidă.

Brusc, Caterina se opri, cu o mişcare de teamă instinctivă: un om adânc aplecat, îi oprea trecerea. Era Beaurevers, pe care nu-l recunoscuse din prima clipă. Beaurevers se îndreptă. Nu aşteptă ca regina să-i adreseze cuvântul şi vorbi primul, fără să ceară voie.

— Maiestatea Voastră a ieşit să ia aer cu Fiorinda, spuse el.

Să iei aer într-un asemenea loc înfricoşător, umed, îngheţat şi impregnat de un miros care-ţi sufoca respiraţia! Hotărât lucru, Beaurevers voia să râdă de ea. Dar nu lăsa să se vadă acest lucru. Figura lui era de o seriozitate fără cusur.

Dar ironia era strigătoare. Şi vocea-i avea acele intonaţii pe care, de-acum, Caterina începuse să i le cunoască şi care în general, nu anunţau nimic bun.

Rece, dispreţuitoare, îi aruncă:

— Cred că, Dumnezeu să mă ierte, vă permiteţi să vă opriţi regina!

Beaurevers se înclină într-un salut şi mai exagerat şi, ridicându-se, spuse pe un ton muşcător:

— S-o opresc pe regină! Nu asta mi-e intenţia!… Cel puţin pe moment…

Caterina tresări. Ameninţarea era clară şi conştiinţa-i era atât de încărcată, încât nu putea fi liniştită. O arestare nu era imposibilă, mai ales că locul era destul de potrivit. Un fior o trecu din cap până-n picioare şi imediat îşi schimbă atitudinea: amabilitatea îi înlocui dispreţul.

Şi poate că şi Beaurevers îi dăduse răgazul necesar, permiţându-i să reflecteze. Continuă, remarcând schimbarea atitudinii reginei:

— Aşa cum trebuie să facă orice supus, am vrut să-mi prezint Maiestăţii Voastre umilele mele omagii. Nici măcar nu m-am gândit că blestematul ăsta de coridor, fiind atât de îngust, ar da impresia că-i opresc reginei trecerea. O rog pe regină să binevoiască să mă ierte având în vedere bunele mele intenţii.

Şi se dădu la o parte.

După ce trecu, Caterina îi spuse, surâzând:

— Sunteţi iertat, domnule… Am fost surprinsă… şi nu mi-am putut stăpâni nervii.

Beaurevers se făcu că nu pricepe că regina se scuză şi că, mai ales, se grăbeşte să se îndepărteze, necrezându-se în siguranţă. Cu dezinvoltură, alarmând-o mai mult pe regină, se adresă Fiorindei:

— Ai grijă, Fiorinda, coridorul ăsta e periculos. Priveşte bine unde calci. Am auzit că pe aici, pe undeva, există o trapă secretă care se deschide dacă vreun imprudent pune piciorul acolo şi-l aruncă într-o prăpastie uriaşă din care nimeni nu a mai scăpat.

La rândul său, Fiorinda se simţi stăpânită de un fior care o străbătu din creştet până-n tălpi. Nici măcar nu se gândise la o asemenea eventualitate.

Caterina interveni repede:

— Şi cine v-a spus povestea asta stranie?

— Regele, doamnă, spuse Beaurevers pe un ton îngheţat. Regele, care, după câte presupun, îşi cunoaşte casa.

— Ah! Dacă-i vorba de rege, n-am ce spune, declară Caterina, adăugind:

— Şi pentru că sunteţi atât de bine informat arătaţi-ne faimoasa trapă de a cărei existenţă, trebuie să recunosc, nu aveam cunoştinţă, cu toate că şi eu cunosc destul de bine palatul.

— Trapa există, o asigură Beaurevers, puţin descumpănit, se deschide acţionând un resort ascuns cu grijă… Din nefericire, regele nu cunoaşte locul şi prin urmare nu mi-a putut spune unde-i ascuns resortul.

— Asta-i într-adevăr supărător, surâse Caterina.

— Da, dar voi cunoaşteţi locul, doamnă.

— Eu!… Sfinte Dumnezeule! În aparenţă ar trebui să cunosc numeroase lucruri, dar le ignor total!… Ca şi trapa şi resortul de care vorbiţi şi de care eu nu am auzit niciodată.

Părea că vrea să-i facă în ciudă. Ştia că nu-i prea răbdător. Apropiindu-se de ea, aproape să o atingă şi înfigându-şi privirea în ochii reginei, îi spuse cu o voce aspră:

— Trapa există… se află în preajma noastră… poate că în această clipă ne găsim deasupra ei… Şi voi sunteţi singura care ştiţi s-o folosiţi… Am venit, pur şi simplu, pentru a vă spune: Sper ca această trapă să nu se deschidă niciodată pentru Fiorinda… O sper… pentru voi…

— Aiuraţi! tresări revoltată Caterina.

— Sper că trapa asta să nu se deschidă, repetă Beaurevers cu tărie… Dar trebuie prevăzut totul…

Deja îi trecuse mânia. Sfârşi cu aerul său zeflemitor şi rece:

— Dacă această nenorocire s-ar întâmpla, trebuie să vă previn, doamnă, voi avea regretul şi marea onoare de a proceda la arestarea despre care am vorbit acum câteva momente.

De această dată vorbise clar. Şi Caterina înţelese că deţinea ordinul semnat de rege şi că nu depindea decât de el să-l execute. Scrâşni din dinţi. Mânia care o cuprinse şi împotriva Fiorindei, prima cauză a umilinţei la care era supusă şi contra fiului său care semnase ordinul şi contra lui Beaurevers care acceptase să-l execute, această mânie era înfricoşătoare. Dacă ar fi putut să-i ucidă pe toţi trei dintr-o mişcare, ar fi făcut-o.

Dar nu era femeia care să se dea bătută atâta vreme cât mai era o rază de speranţă. Îndreptându-se, îi spuse cu trufie:

— Şi cine ar îndrăzni să ridice mâna împotriva mamei regelui său?

Dar nici cavalerul nu era omul care să se lase impresionat de aerele ei. Şi-i răspunse rece:

— Eu, doamnă… Dacă i se întâmpla ceva rău acestui copil, mâna asta pe care o vedeţi, vi se va aşeza pe umăr… şi nici o putere din lume nu vă va putea scăpa.

Câteva secunde se priviră în ochi, ea cu ochii în flăcări, injectaţi de sânge, el cu o privire de gheaţă, în care se simţea moartea.

Şi Caterina fu nevoită să-şi întoarcă privirile şi să-şi plece capul.

Văzând-o îmblânzită, vocea cavalerului deveni ceva mai blândă şi-i spuse:

— Văd că m-aţi înţeles, doamnă. Acum sunt sigur că trapa nu se va deschide.

Se întoarse şi spuse cu voce tare, pentru a fi înţeles şi de Caterina:

— Te poţi duce, Fiorinda, urmează-ţi regina fără teamă. Nu ţi se va întâmpla nimic rău.

Şi, răspunzând unei priviri a fetei:

— Dar, sigur, cel mai bine ar fi să nu te părăsesc până nu ieşi din Luvru… Dar nu pot aduce o asemenea jignire reginei. Îţi spun, că nu ai de ce te teme.

Înclinându-se în faţa Caterinei, plecă fără a-şi mai întoarce capul, zicându-şi în sine: „Sunt sigur că, după ce am ameninţat-o, nu va mai avea curajul să facă ceva.”

Dar, din nefericire, Beaurevers se înşela.

Caterinei îi fusese într-adevăr frică. Dar după ce cavalerul se îndepărtase, reflectă şi ajunse la concluzia: „Dacă ar fi avut ordinul de arestare mi l-ar fi arătat şi ar fi insistat să ne însoţească, cel puţin până la capătul coridorului. Înseamnă că nu-l are, fiindcă n-a făcut-o.”

Aşteptă ca Beaurevers să se îndepărteze îndeajuns, după care îşi reluă drumul, spunând cu voce calmă:

— Să mergem.

Şi Fiorinda o urmă. Scena care se petrecuse o tulburase profund. Acum era tot atât de neliniştită pe cât fusese şi în momentul în care păşise pragul oratoriului reginei, însoţind-o. Nu îndrăznise să-şi spună părerea, dar dacă ar fi depins de ea, Beaurevers n-ar fi comis imprudenţa de a o părăsi.

Nu mai avu timp să se gândească mâi departe. După câţiva paşi, Caterina se opri şi se sprijini de zid, ca şi când ar fi fost obosită.

La rândul său, Fiorinda se opri şi ea, aşteptând ca regina să-şi urmeze drumul.

Deodată auzi zgomotul unui declic destul de puternic şi văzu cum, la câţiva paşi de ea, se deschide în faţă o trapă.

Cu o voce de un calm înfricoşător, Caterina spuse:

— Trapa-i deschisă.

Apucând-o de Fiorinda de încheietura mâinii, se apropie cu ea de trapă deschisă. Arătându-i-o, îi spuse:

— După cum vezi, nu-i o prăpastie… Nu-i decât o scară, destul de îngustă şi de abruptă, de acord, dar totuşi o scară, nu o prăpastie. Beaurevers ăsta are mânia de a exagera mereu.

Spunând asta, îi dădu drumul şi, întinzând mâna spre trapă, îi spuse pe un ton poruncitor:

— Coboară!

Instinctiv, Fiorinda făcu un pas înapoi. Nu prevăzuse pericolul şi felul în care-i apăruse, o surprinsese. Murmură cu voce slabă:

— Să cobor acolo!… E oribil!… Contemplând-o în tăcere, Caterina se bucura de spaima fetei. Cu acelaşi calm sinistru îi explică:

— Ţi-am promis că vei fi pedepsită dacă nu asculţi. N-ai ascultat. Asta-i pedeapsa… Hai, coboară!

Caterina credea că o cunoaşte bine pe Fiorinda. De abia acum îşi dădu seama că nu o cunoaşte deloc, sau, foarte puţin.

După ce primul moment de surpriză trecu, Fiorinda se liniştise. În faţa pericolului iminent îşi regăsise tot sângele rece. Femeia de acţiune, cu hotărâri rapide, pe care nici ea nu bănuia că este, interveni.

Privind-o ţintă pe regină, spuse cu o voce fermă:

— Nu cobor.

— Chiar aşa! o zeflemisi Caterina.

— Nu, pe legea mea, îi întoarse faţa zeflemeaua. E prea întuneric şi rece acolo… Şi nici nu miroase prea plăcut. Coborâţi şi vă veţi convinge.

Caterina, stupefiată, rămase pe moment fără glas în faţa atitudinii ameninţătoare pe care nu o prevăzuse.

Imediat Fiorinda scoase din corsaj pumnalul şi, ridicând braţul, cu o voce schimbată, de nerecunoscut, îi comandă:

— Coborâţi!… Dacă nu, pe cât este de adevărat că sunteţi o femeie infernală, voi scăpa lumea asta de un monstru ca voi… vă voi ucide fără milă.

Dar nici Caterina nu se lăsa cuprinsă cu uşurinţă de frică. Sub ameninţarea pumnalului, începu să râdă uşor. Cu cea mai mare linişte, privi la ceasul pe care-l avea agăţat de centură şi, punându-l sub ochii Fiorindei, îi spuse liniştită:

— Uite, ştii ce se va întâmpla dacă peste zece minute nu mă voi înapoia pentru a revoca anumite ordine pe care le-am dat înainte de a pleca?

Fiorinda simţi cum un tremur îi străbate întreg trupul.

Simţea că ceva înfricoşător, inevitabil, urma să aibă loc şi braţu-i căzu pe loc.

Un licăr de triumf trecu prin ochii reginei. Dar, din nefericire, fata nu-l văzu. Altfel şi-ar fi dat seama că este păcălită, aşa cum fusese păcălit mai înainte şi Beaurevers.

Văzând-o că tace, Caterina reluă cu aceeaşi linişte:

— Se va întâmpla faptul că domnul de Ferričre va fi supus torturii!

— Torturii! exclamă îngrozită Fiorinda.

— Da, torturii. Şi cea mică şi cea mare… Trebuie să-ţi explic în ce constau?

— E îngrozitor! strigă Fiorinda simţind cum o sudoare rece îi scaldă tâmplele.

— Şi acum loveşte dacă mai ai curaj, continuă fără milă Caterina… Nu?… Să aşteptăm, atunci. Timpul trece. Mai întâi, lui Ferričre i se va turna plumb topit, i se va smulge limba… Şi asta pentru că tu o doreşti.

Biata Fiorinda nu fu în stare să asculte mai departe. Ca înjunghiată, gemu:

— Iertare!

Caterina, sălbatică, înfricoşătoare, arătă din nou trapa:

— Coboară! spuse ea şi adăugă:

— Nu îmi mai rămân decât opt minute pentru a mă întoarce. Fiorinda tremura.

— Şi dacă mă supun, spuse ea frângându-şi mâinile, cine-mi garantează că logodnicul meu va fi cruţat?

— O jur pe capul fiului meu, Henri. Hai, hotărăşte-te… Grăbeşte-te.

Fiorinda ştia destule pentru a fi convinsă că-şi va respecta jurământul. Nu mai ezită:

— Cobor, îi răspunse.

Şi, punând piciorul pe prima treaptă, se lăsă în întunericul ce-o aştepta, în necunoscut, în moarte…

Capitolul XXII Din nou trapa.

Văzând că Fiorinda nu mai apare. Beaurevers înţelese că regina nu a ţinut seama de ameninţările sale şi că acţionase.

Reveni în coridorul cu pricina şi ore în şir, cu o răbdare meticuloasă căută trapa şi resortul care o acţiona, dar nu găsi nimic. Când veni noaptea şi nu mai putu vedea nimic, se resemnă şi încetă căutarea.

Se întoarse acasă şi abia acolo îşi dădu seama cât îi este de foame. Era şi normal, deoarece sărise atât peste masa de prânz cât şi peste cină. După ce mânca o bucată de pâine şi bău câteva înghiţituri de vin, se aruncă furios pe pat. Şi totuşi făcuse tot ce-i stătea în putere.

A doua zi dimineaţă, imediat ce-i fu posibil, se prezentă la palat şi ceru audienţă la regina Caterina.

Cu toate că nu se îndoia de motivul prezenţei sale, regina nu ezită să-l primească, ba mai mult, îi făcu o primire foarte frumoasă.

Beaurevers merse drept spre ţintă.

— Se pare că totuşi trapa s-a deschis.

— Aşa este, îi răspunse cu răceală Caterina, trapa s-a deschis.

— Sper că nu-i moartă! continuă cavalerul cuprins de teamă.

Cuvintele nu însemnau nimic. Tonul lor spunea lotul. Şi faţa cavalerului, lividă, înfricoşătoare. Caterina înţelese că viaţa ei nu atârnă decât de un fir de păr. Şi se grăbi să-l liniştească:

— De ce să fie moartă? Nu a lovit-o nimeni. Dacă a coborât toate treptele scării de sub trapă, a ajuns într-o celulă… destul de neplăcută, sunt de acord dar, oricum, se poate trăi acolo… câteva săptămâni.

Beaurevers îşi dădu seama că spune adevărul. Ghici imediat ce fel de supliciu îi era destinat Fiorindei. Şi cu o

voce tremurând de revoltă:
— Se poate trăi câteva săptămâni… cu condiţia să i se dea să mănânce şi să bea?
— Asta, fără doar şi poate.
— Şi, desigur că aşa ceva a fost uitat?
Caterina-i răspunse printr-un surâs. Beaurevers reţinu mărturisirea. Şi i se adresă cu voce aspră:
— Ei bine, doamnă, trebuie, mă înţelegeţi, trebuie ca această trapă să se deschidă acum şi Fiorinda să iasă.
— Ei bine… deschideţi-o.
— Am încercat, doamnă. Toată ziua de ieri am căutat, dar nam găsit nimic.
— Nu pot face nimic, surâse Caterina.
— Dimpotrivă, puteţi totul, răsună ameninţător vocea cavalerului, care se simţea stăpânit de o poftă nebună de a o strânge de gât. Aşa cum aţi ştiut prima oară să o deschideţi, veţi şti şi a doua oară.
— Dacă vă înţeleg bine, îmi cereţi – destul de puţin cavaleresc, dar să trecem peste asta – să o eliberez pe micuţa boemiană?
— Da, doamnă.
— Asta n-o voi face niciodată.
Era un răspuns categoric şi care părea irevocabil. Şi totuşi, Beaurevers încă nu renunţă:
— Aş putea să vă întreb care vă este motivul, doamnă?
— Tot ce vă pot spune, este: micuţa merita o pedeapsă. Am pedepsit-o aşa cum am crezut eu de cuviinţă. Asta-i tot.
Regina părea acum mult mai stăpână pe ea şi mult mai aspră, pentru că i se părea că Beaurevers se mai înmuiase. Cavalerul îşi dădu seama de acestea, dar nu o lăsă să observe. Şi insistă:
— Nu credeţi, doamnă, că pedeapsa este prea aspră? Gândiţi-vă la starea în care se află copilul ăsta nefericit.
Mai categorică şi mai neînduplecată, ea îi replică:
— Pedeapsa va înceta atunci când voi crede eu de cuviinţă, nu înainte.

Apropiindu-se de regină şi privind-o drept în ochi, Beaurevers îi spuse cu o voce înfricoşătoare prin răceala ei:

— Ei bine, doamnă, eu spun că această pedeapsă a durat destul. Astfel încât veţi veni chiar acum cu mine şi veţi deschide trapa.

Caterina îşi dădu seama că sosise momentul critic şi se încorda. Sub un calm aparent, îl zeflemisi:

— Chiar aşa?… Şi, dacă refuz, mă ameninţaţi cu arestarea, aşa cum aţi făcut-o ieri?

— Nu, doamnă, fiindcă astăzi nu mai am ordinul pe care-l aveam ieri.

— Aţi fi fost pus în încurcătură dacă aş fi cerut să văd ordinul pe care pretindeţi că-l aveaţi ieri.

Şi spunând acestea cu voce triumfătoare, încerca să-i dovedească faptul că-i ghicise jocul din ajun.

Dar cavalerului puţin îi păsa. Se mulţumi doar să surâdă. Un surâs nu-i mare lucru, dar la vederea lui, Caterina, fără a lăsa să se vadă, se simţi mai puţin sigură pe ea. Beaurevers continuă cu aceeaşi voce calmă:

— Dar voi merge să-l caut pe rege şi-l voi ruga să mă însoţească. Fiţi sigură că nu mă va refuza.

Caterina deveni mai atentă. Totuşi, încercă să-l întărite:

— Şi-l veţi duce în coridorul unde se află trapa? E o idee. Dar cred că mi-aţi spus că nu cunoaşte locul resortului care deschide trapa?

— II voi aduce pe rege aici, în faţa voastră, doamnă.

— Aici! Şi pentru ce, Dumnezeule?

— Pentru a vă ruga să veniţi cu noi şi să deschideţi trapa.

Caterina tresări, simţind că a căzut în cursă. Şi, într-adevăr, nu putea refuza regelui ceea ce-i refuza lui Beaurevers. Cu toate acestea, mai încercă o ultimă rezistenţă.

— I-aş spune că nu ştiu despre ce-i vorba.

Dar Beaurevers văzu că e pe cale de a se da bătută.

De această dată găsise mijlocul de a o face să cedeze. Sigur de reuşita sa, nu-i răspunse decât printr-o ridicare

nepăsătoare a umerilor, adăugind zeflemitor:

— Regele este de altă părere, doamnă.

Şi, cu o indiferenţă care acum era reală, deoarece nu mai încerca să se impună ştiind că-şi poate îndeplini ori când ameninţarea, mai ales ca regele cunoştea de multă vreme uneltirile mamei sale, adăugă:

— Credeţi-mă, doamnă, cel mai bine ar fi să-mi acordaţi de bunăvoie ceea ce vă cer… Astfel, istoria asta neplăcută va rămâne un secret al nostru… şi n-ar avea nici o urmare… Dar dacă totuşi preferaţi să intervină între noi regele, sunteţi liberă să o faceţi… Şi la urma-urmei, vă priveşte. Vă veţi explica cu el… Fiindcă regele va cere explicaţii, nu vă îndoiţi de asta. Şi aşa, rând pe rând, dracu ştie unde se poate ajunge… sau, mai degrabă, cred că ştiu şi eu.

Tot ceea ce-i spunea exprima adevărul. Deja Caterina îşi imaginase toate acestea. Unul din talentele sale care o făceau atât de redutabilă era acela de a se supune cerinţelor momentului, părând că acceptă fără supărare ceea ce-i era imposibil să împiedice. Dar niciodată nu renunţa la răzbunare. În mintea sa încolţise deja alt plan de răzbunare, spunându-şi: „La urma-urmei, ce-mi pasă de fata asta, de moartea ei? Încă-l mai am pe Ferričre. Nu va pleca niciodată fără ca eu să-i permit. Prin el, micuţa va fi mult mai pedepsită decât dacă aş fi omorât-o.”

Hotărârea o dată luată se sculă şi-i spuse cavalerului:

— Da, aveţi dreptate. Regele nu trebuie amestecat în poveştile astea fără importanţă… Şi apoi, micuţa a fost pedepsită destul. Veniţi, domnule.

Şi Beaurevers o urmă în tăcere.

Cinci minute mai târziu, Fiorinda ieşea din mormântul său. De cum se deschise trapa, Beaurevers o văzu în picioare, la baza scării unde părea că stă în aşteptare. Nu părea prea deprimată. Ieşind din temniţă, nu o văzu pe Caterina care îşi alesese un loc mai ferit, în întuneric. Şi nici nu se miră văzându-l pe Beaurevers care o aştepta în capătul scării,

întinzându-i mâna. Îi surâse veselă şi, întinzându-i fruntea pentru a-i fi sărutată, îi spuse:

— Eram atât de sigură că mă veţi scoate de aici.

Şi această încredere naivă în el, îl emoţiona atât de mult încât nici măcar nu încercă să protesteze de formă. Prinzând-o în braţe, îi sărută fruntea cu dragostea unui frate adevărat, liniştind-o:

— De acum, nu mai ai de ce te teme. Coşmarul ăsta înspăimântător s-a sfârşit pentru tine.

Tocmai când voia să-i răspundă, Fiorinda o văzu pe Caterina şi căzu fără simţire în braţele cavalerului. Să fi fost de vină apariţia duşmancei sale de moarte? Sau poate, mai degrabă efectul unei reacţii de eliberare?

— Ei drăcie! murmură Beaurevers, stânjenit.

Caterina interveni imediat:

— Duceţi-o în camera sa… leşinul nu va avea urmări.

Beaurevers o privi într-un mod puţin binevoitor, dar îşi dădu seama că nu poate proceda altfel. Şi totuşi, încă mai ezita.

Dacă fata şi-ar fi revenit în clipa aceea, ar fi condus-o fără întârziere în afara palatului, departe de orice pericol.

Dar nu-şi reveni şi cavalerul, înfricoşat s-o vadă palidă ca o moartă, o ridică în braţe şi o duse în camera ei.

Caterina se feri să-i urmeze. După cum am mai spus, avea deja o idee şi la ea, punerea în practică a unei idei, nu întârzia prea mult. Numai că, ideea ce-i venise acum, nu-i era destul de clară. Oricum, simţea că trebuie să-l păstreze pe Ferričre în puterea sa. Asta-i era de ajuns pentru a o face să acţioneze imediat.

Deci, nu se arătă prin preajma celor doi. În schimb, avusese atenţia de a trimite o cameristă care să îngrijească de bolnavă. E de la sine înţeles că această atenţie nu era cu totul dezinteresată. Şi într-adevăr, Caterina, care bănuia că Beaurevers nu o va părăsi pe Fiorinda până când aceasta nu-şi va reveni, dăduse drept misiune cameristei să-l reţină

pe cavaler cât mai mult timp posibil. I-ar fi fost de ajuns şi un sfert de oră.

Şi-n acest timp, pe coridoare întortocheate şi intrări şi ieşiri secrete, se duse şi-l vizită pe Ferričre. Îi mai rămăseseră abia câteva minute, dar care se pare că au fost de ajuns pentru a-i permite reîntoarcerea. Ajunse în apartamentul ei fără să se întâlnească cu nimeni şi înainte ca sfertul de ceas cerut cameristei să se scurgă.

Aceasta, în tot timpul, se afla în jurul fetei, părând că vrea să-i vină în ajutor. Beaurevers, bineînţeles, îi cedase orice iniţiativă, el plimbându-se în sus şi-n jos pe coridor, cu o nerăbdare ce creştea încetul cu încetul.

Atunci când camerista socoti că l-a făcut pe cavaler să aştepte îndeajuns, se ocupă în mod serios de Fiorinda care, sub îngrijirile, acum într-adevăr folositoare, îşi reveni imediat.

De abia atunci îl chemă pe Beaurevers care nu se lăsă aşteptat nici o clipă.

Se mai linişti văzând-o pe tânăra surâzându-i din patul în care era întinsă. Încă mai era palidă şi slăbită, dar era clar că nu mai avea cum să intervină nici o complicaţie.

— Odihneşte-te, îi spuse cavalerul cu blândeţe; ai nevoie de odihnă mai mult decât orice medicament. Mâine nu vei mai simţi nimic neplăcut. Şi tot mâine vei părăsi palatul.

Fiorinda-i mulţumi cu voce slabă. Corpul îi fusese zdrobit mai degrabă de oboseală, dar spiritul îi rămăsese tot atât de lucid ca şi înainte. Şi deja mintea ei lucra. Îi făcu semn lui Beaurevers să se apropie şi mai mult şi în şoaptă, din cauza cameristei, îi spuse:

— Nu voi pleca de aici dacă domnul de Ferričre trebuie să rămână.

Şi tonul pe care o spusese arăta că aşa va face.

Beaurevers găsi această hotărâre drept foarte normală şi, pe un ton de glumă, pentru a o linişti, exclamă:

— Pe toţi dracii! Cum spune nobilul vostru logodnic, mă aşteptam la aşa ceva. Mâine dimineaţă vom pleca toţi trei,

pe cuvântul lui Beaurevers.

Fiorinda îi adresă un surâs. Beaurevers nu văzu că acest surâs ascunde o mare îndoială şi-i spuse tranşant:

— Şi acum, trebuie să te odihneşti. Mă duc să-l caut pe Ferričre şi-ţi promit că afacerea se va rezolva imediat, deoarece şi el a rămas la palat pentru tine.

— Spuneţi-i că nu voi pleca de aici fără el, îi ceru Fiorinda.

— Bine! Promise Beaurevers, îndreptându-se, îi voi spune, fii liniştită.

Sprijinită în perne, Fiorinda îl urmări cu privirile pe cavaler până când uşa se închise în spatele lui. Atunci se lăsă să cadă pe pat şi două lacrimi îi curseră pe obrajii palizi, fără a încerca să le şteargă.

Dar de ce se temuse Fiorinda, se întâmplă: şi Ferričre dădu cam acelaşi răspuns. Adică, după ce mulţumi cavalerului, declară că nu va pleca din palat decât atunci când logodnica sa l-ar fi părăsit deja.

— Asta-i de la sine înţeles, spuse Beaurevers care nici nu bănuia adevărul şi faptul că regina tocmai plecase de la prietenul său. Mâine dimineaţă vom pleca toţi trei.

— Nu, iubite prietene, spuse cu blândeţe vicontele, scoateţi-o de aici pe Fiorinda… eu, vă voi urma… mai târziu.

— Treizeci de mii de diavoli! Blestemă Beaurevers scos din fire, mă omor spunându-vă că Fiorinda nu va părăsi palatul fără voi şi iată ce-mi este dat să aud!

Dar orice ar fi spus sau ar fi făcut, Ferričre era de neclintit. Văzând că nu-l poate convinge, Beaurevers plecă în culmea furiei, bombănind:

— Să mă ia toţi dracii dacă aici nu-i mâna Caterinei! Dar în ce fel?… Aflu eu… trebuie s-o ştiu… altfel, nu pot face nimic pentru ei.

Se reîntoarse la Fiorinda şi-i povesti totul. Fata nu fu surprinsă de cele ce auzea. Se mulţumi să-i răspundă cu aceeaşi încăpăţânare:

— Voi rămâne la palat.

Şi Beaurevers nu avu încotro.

Capitolul XXIII Unde ducele de Saint-Germain află lucruri pe care nu le ştia.

În dimineaţa următoare zilei în care Beaurevers adusese la cunoştinţa Caterinei conţinutul faimoasei bule papale, pe care aceasta nu o ştia, Rospignac părăsise Parisul pe drumul ce ducea la Chartres. Guillaume Pentecôte însoţit de zece călăreţi din escadronul de fier îl urmau, făcându-se că nu-l cunosc.

Absenţa lui Rospignac – de care Beaurevers ştia – explică şi faptul că împotriva regelui nu se mai produsese nici un atentat.

Şi ducele de Guise dispăruse, îndreptându-se spre o destinaţie necunoscută.

După ce aşteptase câteva zile, văzând că fiul său nu se supune, ducele de Saint-Germain îşi luă inima-n dinţi şi-i făcu o vizită cardinalului de Lorrena.

Fraţii de Guise au fost de acord cu căsătoria surorii lor cu fiul ducelui numai pentru că această unire le asigura concursul ducelui. Văzând că aceasta nu se mai poate face, fiind totuşi asigurat de concursul său, cardinalul îi făcu totuşi o primire frumoasă ducelui şi nu văzu nici un obstacol în a-l dezlega de cuvântul dat.

Şi aşa mai trecură câteva zile. Într-o dimineaţă, valetul îl anunţă pe ducele de Saint-Germain că un trimis al regelui aşteaptă să fie primit. Ducele se gândi că acesta vine să-l aresteze dar, fiind un viteaz, nici măcar nu se gândi să fugă, mergând chiar el în întâmpinarea trimisului.

Trimisul nu era altul decât Beaurevers care admiră calmul pe care-l arăta tatăl prietenului său. Înclinându-se respectuos în faţa ducelui, îi spuse cu cea mai mare politeţe:

— Monseniore, regele doreşte să discute cu voi. Pentru asta m-a însărcinat să vă conduc până la el.

Ducele-i înapoie salutul cu aerul său maiestuos şi-i spuse fără duşmănie:

— Spuneţi mai bine că aţi venit să mă arestaţi.

— Vă înşelaţi, monseniore, protestă Beaurevers. Nu-i vorba de nici o arestare. Veţi ieşi din Luvru tot atât de liber pe cum aţi intrat. Vă dau asigurarea cea mai formală.

— Nu vreau decât să vă cred… Şi totuşi, sunteţi de acord că mi se pare ciudat că tocmai voi aţi fost însărcinat cu această problemă.

Ducele vorbea cu cea mai mare curtoazie. Şi totuşi, Beaurevers îl simţi, dacă nu ostil, cel puţin rece. Fără a se îndepărta de respectul pe care i-l arăta, îi spuse privindu-l drept în ochi şi apăsând cuvintele:

— Dacă eu mă aflu în faţa voastră, e numai din cauză că nimeni altul decât eu n-ar fi putut să vă spună ceea ce vă spun: regele, monseniore, cunoaşte tot ce s-a hotărât între domnii de Guise şi voi. Numai că şi vă dau cuvântul de onoare, nu ştie că sunteţi amestecat în afacerea asta. Regele nu are nici o bănuială asupra voastră.

Şi privirea-i limpede, surâsul sincer, întreaga-i figură care era de o sinceritate şi loialitate depline, totul arăta că spusele sale nu ascundeau nimic şi că nu minţea.

— Vă cred, domnule, îi răspunse ducele. Plecăm oricând doriţi. Sunt la ordinele voastre.

— Monseniore, eu mă aflu la ordinele voastre. Vom pleca atunci când veţi socoti voi de cuviinţă, nu eu.

Ca toată lumea şi ducele simţi atracţia ciudată pe care cavalerul o exercită asupra sa. Pe jumătate cucerit, suspină:

— Hotărât lucru, sunteţi un cavaler fermecător: pe cât de loial şi generos, tot pe atât de puternic şi îndrăzneţ… Ce păcat că soarta ne-a pus unul împotriva celuilalt…

Şi se opri, crezând că a spus mai mult decât trebuia. Continuă:

— Nu trebuie ca regele să ne aştepte. Să mergem, domnule, dacă binevoiţi.

Şi se îndreptară spre palat.

În drum, Beaurevers remarcă ţinuta de acum a ducelui care, cu câteva zile era atât de falnică şi de măreaţă, acum părea îmbătrânit şi nefericit şi i se făcu milă de el. Şi cum

nu se îndoia că indiferenţa faţă de soarta fiului său era prefăcută, fără a face nici cea mai mică aluzie la Fiorinda, găsi mijlocul de a-i aduce la cunoştinţă ducelui că fiul său se află, pentru moment, găzduit la Luvru.

Ducele primi vestea cu un aer aproape nepăsător. Nu puse nici o întrebare şi nici nu se arătă mirat. Ne amintim că aflase deja că fiul său era prieten cu contele de Luvru şi cum aflase că acest conte nu era altul decât regele, bănui că acesta dorea ca prietenul său să-i stea în apropiere. Lăsă să cadă acest subiect de conversaţie, ca şi când l-ar fi socotit neinteresant.

Dar Beaurevers, care-l observase cu atenţie, văzu că era mulţumit şi liniştit, ca şi când i s-ar fi luat o piatră de pe inimă.

Tot discutând ca doi buni prieteni, ajunseră în cele din urmă la Luvru. Acolo, Beaurevers îl prezentă pe duce domnului de Griffon care era însărcinat cu introducerea acestuia în faţa regelui şi-şi luă rămas bun de la el, misiunea sa fiind încheiată.

Griffon, care primise toate instrucţiunile, îl introduse imediat pe duce în apartamentul regelui, în cabinetul său de lucru.

Văzându-l, Francisc exclamă bucuros:

— Ah! Domnule duce, cât de fericit sunt să vă văd!… Complimentul ducelui, ca şi atitudinea sa, a fost fără cusur. De altfel, un vechi curtean ca el, nici nu putea proceda altfel. Şi totuşi, regele simţi răceala, dar nu lăsă să se vadă nimic, continuând:

— Aşezaţi-vă, domnule, avem mult de vorbit. Ducele se supuse în tăcere.

Rezemându-se de spătarul fotoliului, Francisc închise ochii părând că se reculege. În realitate, prin pleoapele întredeschise, îl urmărea pe duce. În cele din urmă, atacă:

— Nu sunteţi văzut prea des pe la palat, domnule duce, asta aşa, fără a vă reproşa ceva. Când am nevoie de voi, sunt obligat să trimit pe cineva să vă cheme. De ce?

Şi fără a-i lăsa timpul necesar să răspundă, continuă:

— Îmi purtaţi pică. Nu ştiu ce neînţelegere s-a ivit între noi, dar adevărul este că sunteţi nemulţumit şi că vă arătaţi această nemulţumire prin faptul că nu veniţi la palat. Ori, mi se pare că această situaţie echivocă durează de prea mult timp. Doamne fereşte, poate să fiţi tentat în viitor să treceţi de partea duşmanilor mei… Şi eu vreau să vă am drept prieten.

Ducele se înclină adânc, dar nu mulţumi şi nici nu făcu vreo declaraţie de devotament, cum ar fi făcut oricare altul în locul său.

Francisc remarcă şi această rezervă, după cum mai înainte îi remarcase răceala. Nici de această dată nu lăsă să se vadă că a înţeles şi reluă:

— Am descoperit ceva… care m-a întristat. Da, m-a întristat: am observat că se încearcă să trecem, eu şi familia mea, drept ceea ce nu suntem. Nu se mai mulţumesc acum să murmure că-i favorizez pe eretici, pe care ei îi numesc hughenoţi, se spune acum, aproape deschis, că eu însumi m-am convertit la religia lor şi că o voi impune şi familiei mele.

Făcu o pauză, timp în care ducele păstră în continuare tăcerea-i diplomatică. Dar Francisc observă că este ascultat cu cea mai mare atenţie, viu interesat de începutul promiţător. Surâzând satisfăcut, continuă:

— Asta nu-i decât o calomnie odioasă împotriva căreia am hotărât să mă apăr înainte ca ea să fie răspândită în popor.

Şi timp de un sfert de oră, regele vorbi fără întrerupere, ducele ascultându-l cu aceeaşi atenţie.

Când termină tot ce avu de spus, regele sună şi în cabinet intră cancelarul Michel de L'Hospital.

După ce-i prezentă pe cei doi unul altuia, regele le spuse:

— Şi acum, vă las să lucraţi, după care ieşi. Ducele şi cancelarul rămaseră singuri. Se cunoşteau şi-şi arătau o stimă reciprocă, ceea ce demonstra nobleţea caracterului lor. Imediat se simţiră ca doi vechi prieteni.

Cancelarul înşiră pe masă numeroasele dosare pe care le adusese cu el. Cei doi se aşezară unul lângă altul şi începură să le studieze cu atenţie. Cancelarul dădea toate explicaţiile şi răspundea la toate întrebările ducelui cu cea mai mare bunăvoinţă.

Spre seară apăru şi regele însoţit de Beaurevers.

După atitudinea profund respectuoasă şi parcă vinovată a ducelui. Înţeleseră că acesta se lămurise pe deplin. Şi Beaurevers îl privi pe Francisc, ca şi când i-ar fi spus: „Ce v-am spus eu!”

Francisc îl aprobă cu o înclinare uşoară a capului. De altfel, amândoi se făcură că nu bagă de seamă schimbarea comportării ducelui.

Regele îi permise cancelarului să se retragă. Rămaşi numai ei trei, începură să discute despre Ferričre în termeni atât de elogioşi, încât ducele, orgoliul său patern, fu plăcut surprins. Când îl văzu prins în discuţie, Francisc aduse vorba despre căsătoria vicontelui. Dar ducele se arătă în această problemă inflexibil.

— Ei bine, îi spuse Francisc de-a dreptul, vreţi să vă pun de acord pe amândoi?… Îmi permiteţi să mă însărcinez să-i găsesc vicontelui o partidă onorabilă şi care să vă convină amândoura?

— Ah! Sire, îmi redaţi viaţa! exclamă ducele, plin de bucurie.

Dar, clătinând capul cu îngrijorare:

— Dar dacă vicontele nu va accepta?

— Asta rămâne de văzut! răspunse Francisc. Vai, domnule, veţi accepta partida pe care o voi alege eu?

— Cu bucurie!… cu recunoştinţă, sire!

— Bine, iau act de consimţământul vostru… fiindcă înţeleg că vi-l daţi, nu-i aşa?

— Cu amândouă mâinile, sire.

— În acest caz, mă însărcinez să-l conving pe viconte… Nu-i cazul să fiţi sceptic, voi reuşi, vă garantez.

— Să vă audă Dumnezeu.

— Voi face astfel încât va binevoi să mă audă, glumi Francisc.

Şi, cu multă siguranţă:

— Nu peste multă vreme vom semna contractul de căsătorie. Spun „vom” fiindcă doresc să-l semnez şi eu şi doresc să particip la nuntă şi să deschid balul dansând cu mireasa, în timp ce mirele va dansa cu regina Maria. Şi asta aşa va fi, regele vă dă cuvântul său.

— Sire, sire, bolborosi ducele, emoţionat profund, daţi dovadă de prea multă bunătate faţă de mine.

Dintr-odată căzu în genunchi în faţa regelui şi, plecându-şi capiii cărunt, spuse cu umilinţă:

— Sire, nu vă cer îndurare… Sunt mult prea vinovat pentru a merita mila voastră… Chemaţi călăul, sire şi cereţi-i capul meu… ar fi mult mai drept.

Francisc nu încercă să-l ridice. Era mulţumit, sau nu? Atât de ermetic era, încât nu se putea afirma niciuna, nici cealaltă. Şi totuşi, protestă destul de puternic:

— Ridicaţi-vă, domnule. Sunteţi un om mult prea cinstit pentru a fi vinovat.

Dar ducele se încăpăţâna:

— Sunt un infam, trebuie să-mi mărturisesc crima şi s-o plătesc cu viaţa. O merit de o sută, de o mie de ori…

Aplecându-se asupra sa, Francisc îl prinse de umeri şi-l obligă să se ridice în picioare. Şi cu o gravitate puţin tristă:

— Domnule, nu ştiu ce vreţi să spuneţi. Vorbiţi de o mărturisire. Aflaţi, domnule, că nu vreau să aud nimic. Nimic, mă înţelegeţi?… Spuneţi că aţi merita moartea. Fie. Dar nu credeţi că se poate şi altfel?

— Cum anume, sire?

— Ca răul care a fost făcut, să fie îndreptat… Aşa cum, în mod inconştient aţi acoperit cu autoritatea voastră…

— Am înţeles, sire, îl întrerupse repede ducele. În asta constă într-adevăr datoria mea şi mulţumesc Maiestăţii Voastre că mi-aţi amintit-o la timp.

Şi, cu emoţie reţinută:

— Sunteţi un mare rege, sire, mare prin măreţia şi nobleţea sentimentelor şi a inimii.

— Dacă Dumnezeu se va milostivi de mine şi-mi va da viaţă! spuse Francisc cu scepticismul său melancolic de care nu se putea debarasa, ori de câte ori presimţea că viitorul nu-l va aştepta.

Şi adăugă:

— Fiindcă aţi înţeles şi fiindcă sunteţi hotărât să acţionaţi…

Şi-şi întrerupse fraza, părând că aşteaptă confirmarea a ceea ce voia să spună. Imediat ducele exclamă:

— Din toate puterile, cu toată sinceritatea şi vă jur că nu-mi voi precupeţi nici timpul, nici osteneala.

Francisc îl aprobă cu un semn şi sfârşi:

— Acum trebuie să vă spun cum să procedaţi.

Mai bine de o jumătate de oră, Francisc îşi expuse planul ducelui, care-l ascultă cu multă atenţie. La acest plan adăugă numeroase documente secrete, pe care ducele trebuia să le ia cu el.

Imediat după plecarea ducelui, Beaurevers, care bănuia ceva, se duse la Ferričre şi-i povesti cuvânt cu cuvânt tot ce se petrecuse între duce şi rege. Şi ajunse la ceea ce sperase: Ferričre îşi dădu seama că fusese păcălit într-un mod formidabil de Caterina. De-acum nu-şi mai făcu nici un scrupul şi mărturisi totul.

Rezultatul acestor discuţii a fost că a doua zi, atât Fiorinda cât şi Ferričre au părăsit Luvrul. Fiorinda a fost condusă în casa din strada Petits-Champs, unde cavalerul dădu asigurări că va fi păzită în mod exemplar şi unde Ferričre putea veni s-o vadă oricând şi oricât ar fi dorit.

În ce-l priveşte pe Beaurevers, acesta-şi rezervă plăcerea de a-i comunica reginei noutatea despre cei doi tineri. Cât timp cavalerul se află în faţa sa, Caterina primi lovitura afectând o nepăsare regală, dar când acesta o părăsi, nu lipsi mult să se sufoce de furie.

Capitolul XXIV Rospignac intră în scenă.

Şi acum, a sosit timpul să ne întoarcem la Rospignac pe care, în ultima vreme, datorită altor evenimente, l-am cam neglijat.

Cu câtva timp în urmă am arătat că părăsise Parisul pe drumul ce ducea spre Chartres, în compania omului său, bun la toate, tâlharul de Guillaume Pentecôte, care comanda zece călăreţi din escadronul de fier şi care îl urmau fără a lăsa impresia că îl cunosc pe baron, călătorind pe seama lor, în grupuri de câte doi-trei oameni, făcându-se, la rândul lor, că nu se cunosc între ei.

Înainte de a porni la drum, urmând instrucţiunile Caterinei, se întâlniseră cu toţii la palatul Cluny, loc în care avuseseră o discuţie îndelungată cu Cardinalul de Lorrena. Ca urmare a acestei discuţii, plecară înarmaţi cu puteri depline şi ordine în alb. În mintea cardinalului, aceste ordine urmau să fie folosite în interesul casei de Guise, în timp ce Rospignac era hotărât să le utilizeze în folosul Caterinei. Deci, Rospignac părăsi Parisul. În drum se opri la Orléans unde intră în contact cu un trimis al regelui Navarrei, căruia îi înmână un permis de liberă trecere în perfectă regulă, semnat de însuşi ducele de Guise şi contrasemnat de mâna cardinalului. În plus, Maiestatea Sa era invitată să vină la Orléans unde ducele Francisc va sosi să discute personal.

Până aici, Rospignac urmase cu sfinţenie instrucţiunile cardinalului şi asta numai fiindcă ele concordau cu cele ale Caterinei.

Regele Navarrei făcu greşeala să continue negocierile cu Rospignac, reprezentantul ducilor de Guise, atâta vreme cât tăcerea fratelui său, cardinalul de Bourbon îl îndemna la prudenţă şi rezervă. De asemenea, greşi şi atunci când crezu în permisul de liberă trecere semnat de fraţii de Guise, părăsindu-şi statul. Îl înştiinţa pur şi simplu pe Rospignac că va veni la Orléans, după cum i se cerea.

Atunci, Rospignac părăsi instrucţiunile cardinalului pentru a le urma pe cele ale Caterinei. Ca mânat de anumite

scrupule, îi trăda în mod deliberat pe fraţii de Guise în folosul stăpânei sale. Şi iată ce făcu:

Mai întâi de toate, nu-l înştiinţa pe cardinalul de Lorrena de apropiata sosire a regelui Navarrei. Când acesta sosi la Orléans, îl amăgi câteva zile cu pretexte destul de plauzibile. După care, pe neaşteptate, puse mâna pe el şi-l închise în castel, ca pe ultimul dintre gentilomi.

Atât de bine manevrase Rospignac lovitura, încât toată lumea crezu că urmează întru totul ordinul ducilor de Guise. Regele Navarrei mai mult ca oricare altul. Şi vă puteţi închipui cât de furios a putut să fie pe ceea ce el numea drept o trădare josnică şi nemernici pe cei care-l atrăseseră în capcană.

În urma acestei arestări, proiectul de alianţă destinat a diviza forţele protestanţilor, căzu baltă. Era încă un eşec în contul ducilor de Guise. Şi cel mai grav pentru ei era faptul că nu puteau dezaproba această acţiune dacă nu voiau ca manevra să le fie cunoscută public.

Odată reuşită acţiunea, Rospignac se înapoie în cea mai mare grabă la Paris, ducându-i cu el pe Guillaume Pentecôte şi banda lui de ticăloşi.

Ajuns la Paris, baronul nu-şi îngădui decât timpul necesar pentru schimbarea costumului, după care se înfăţişă imediat Caterinei pentru a-i da raportul. După ce-l ascultă cu cea mai mare atenţie şi după ce acesta-şi sfârşi relatarea, ceea ce noi am prezentat în rezumat. Regina nu-şi ascunse satisfacţia şi catadicsi să-l felicite:

— Ei da, iată o afacere care a fost îndeplinită cu o deosebită îndemânare şi pentru care meriţi toate felicitările, baroane.

Şi, cu o umbră de surâs:

— Succesul ăsta vine tocmai la timp pentru a face uitate precedentele eşecuri… De câtva timp, baroane, se poate spune că eşti urmărit de ghinion.

— Cu atât mai mult, doamnă, doresc să-mi iau revanşa. Şi de această dată cred că am găsit mijlocul de a vi-l dă pe

Beaurevers legat fedeleş…

Şi Rospignac părea sigur pe ce spune. O sclipire sângeroasa fulgeră în ochii Caterinei. Dar îi răspunse foarte calm:

— Vorbiţi, baroane, vă ascult.

Şi baronul vorbi în timp ce regina îl asculta cu atenţie. Când acesta termină, Caterina îl aprobă:

— Fie. Acţionaţi, Rospignac. Dar pentru numele lui Dumnezeu! Faceţi-o repede.

— Doamnă, îi replică baronul, o asemenea afacere nu poate izbândi decât cu condiţia să fie pregătită cu atenţie, condusă cu grijă, fără a lăsa nimic la voia întâmplării. Prea multă grabă ne-ar duce la un eşec sigur… de care-mi declin responsabilitatea.

Caterina-şi încruntă sprâncenele. Dar până la urmă trebui să recunoască justeţea observaţiei deoarece, după ce reflectă câteva secunde, consimţi:

— Aveţi dreptate, Rospignac. Faceţi cum credeţi că-i mai bine.

Rospignac se înclină în faţa reginei şi ieşi. Se scurseră cam opt zile.

Ferričre îşi împărţea timpul între logodnica sa, căreia îi făcea vizite interminabile, dar care lui i se păreau prea scurte şi Beaurevers. Cavalerul, la rândul său, îi consacra vicontelui tot timpul în care nu era prins în serviciul regelui.

Se poate spune că Ferričre aproape devenise chiriaşul casei Nostradamus. Mânca şi dormea acolo mai mult decât în propriul palat. Între el şi Beaurevers aveau loc discuţii interminabile în care reveneau fără încetare două nume: Fiorinda şi Florise. Fiindcă se apropia momentul în care cavalerul urma să se căsătorească cu logodnica sa. Şi cu cât momentul se apropia, cu atât îi creştea nerăbdarea.

În tot acest timp nu se produse nici un incident. Caterina şi braţul ei drept, Rospignac, încă nu-şi manifestaseră intenţiile. S-ar fi putut crede că renunţaseră la vânătoarea

împotriva regelui şi a oamenilor săi de credinţă, fiindcă atmosfera în jurul acestora era foarte calmă.

Totuşi, Beaurevers era bănuitor. Acest calm aparent îi prevestea furtuna. Şi asta-l puse în gardă. Reuşi să-l aducă în aceeaşi stare şi pe Ferričre. Se aşteptau la orice şi erau pregătiţi pentru orice.

Într-una din zile, la un sfert de oră după ce Ferričre şi Beaurevers tocmai plecaseră, un bărbat mai în vârstă bătu în poarta casei din strada Petits-Champs. Conform instrucţiunilor cavalerului, nu i se deschise. Dar prin vizetă fu întrebat ce doreşte şi tonul, la drept vorbind, nu era foarte amabil.

Individul nu avea o ţinută de temut. Figura-i era destul de ştearsă şi calmă şi, dacă nu după costum, cel puţin după comportare, părea a fi un servitor în vârstă, de bună condiţie. De altfel, nici nu ceru să intre. Se mulţumi să înmâneze prin vizetă un bilet, spunând că aşteaptă răspunsul în stradă.

Şi acest bilet îi fu adus imediat Fiorindei, care citi următoarele: „Unul dintre bunii voştri prieteni, dacă nu cel mai bun, m-a făcut să înţeleg că ar fi nedrept să mă încăpăţânez în a vă condamna în necunoştinţă de cauză şi că datoria mea de om de onoare îmi impune să vă permit să vă pledaţi cauza.

Dacă puteţi şi vreţi să vă încredeţi, urmaţi servitorul care vă aduce biletul: vă va conduce într-o anume casă din strada Montmartre, casa unui prieten, unde vă aştept.

Din spusele aceluiaşi prieten ştiu că aveţi numeroase motive să nu ieşiţi singură. Dacă aşa stau lucrurile, vă rog să faceţi să fiţi escortată cu unicul scop de a nu vi se întâmpla nimic supărător în timpul drumului, de altfel foarte scurt. Oamenii voştri vă vor aştepta la uşă şi vă vor conduce înapoi acasă.”

Şi era semnată: Duce de Saint-Germain şi de Ferričre. Sigiliul ducelui se afla alături de semnătură.

Colaborarea lui Rospignac în elaborarea acestui bilet se arăta prin faptul că acesta era redactat într-un mod care ar fi dat, celei ce l-ar fi citit, speranţe ce nu se puteau realiza.

Şi într-adevăr, Fiorinda speră. Sigiliul ducelui o făcu să creadă că scrisoarea îi aparţine. Din momentul în care fata fu sigură că biletul venea chiar din partea ducelui, orice teamă faţă de o capcană a fost exclusă, cinstea ducelui fiind cunoscută. Prietenul de care era vorba în scrisoare nu putea să fie altul decât Beaurevers.

Fiorinda îşi spuse că nu are dreptul să lase să-i scape ocazia.

Dar cum era prudentă din fire, dori să vadă figura celui ce era însărcinat s-o conducă în strada Montmartre. Privind printr-o fereastră de la parter, îl văzu plimbându-se în susul şi-n josul străzii, răbdător şi recunoscu în el unul din servitorii ducelui.

Hotărându-se, dădu ordinele necesare care-i fură îndeplinite pe dată, deoarece Beaurevers le ceruse tuturor servitorilor ca Fiorinda să fie ascultată fără crâcnire.

Conform ordinelor tinerei, doi dintre servitori, foşti tâlhari cunoscuţi, rămaseră pe loc pentru a păzi casa, ceilalţi patru însoţind-o, înarmaţi până-n dinţi.

Mesagerul nu păru prea mirat s-o vadă escortată, înclinându-se, îi spuse cu simplitate:

— Să mergem, doamnă, monseniorul vă aşteaptă.

Şi o luă înainte. În spatele său, încadrată de cei patru paznici, Fiorinda îl urmă.

Într-adevăr, drumul până la destinaţie a fost destul de scurt, servitorul oprindu-se curând în faţa unei case aflate în faţa bisericii Saint-Eustache, în colţul străzii Montmartre cu strada Comte-d'Artois care se afla în prelungirea străzii Montorgueil. Acolo, bătu, în poarta care se deschise imediat şi, înclinându-se în faţa fetei, îi spuse respectuos:

— Misiunea mea a luat sfârşit.

Şi se îndepărtă liniştit.

Persoana care deschise poarta era o servitoare tânăra şi frumoasă, având întipărit pe faţă un surâs îndatoritor.

Judecând după vestibulul în care fu introdusă Fiorinda, casa părea mai mult decât bogată. Nimic din preajma să nu-i trezi vreo bănuială. Înainte de a intra, Fiorinda le recomandase gărzilor sale:

— Mă veţi aştepta aici… Nu ştiu cât voi sta, dar voi să nu vă mişcaţi din faţa porţii.

Şi intrase în vestibul.

Servitoarea încuie poarta cu grijă şi, conducând-o cu acelaşi surâs îndatoritor, se îndrepta spre o uşă pe care o deschise, spunându-i:

— Domnul duce vă aşteaptă.

Şi imediat în urma sa, servitoarea trânti uşa cu forţă, o încuie cu cheia şi trase şi zăvorul. Toate acestea într-o clipă, de parcă ar fi fost un vis.

Un sfert de oră mai târziu, la primul etaj se deschise o fereastră, în cadrul căreia apăru o tânără. De departe putea fi luată drept Fiorinda: cam de aceeaşi talie şi vârsta şi, mai mult, purtând costumul de neconfundat, cunoscut de tot Parisul, pe care numai Fiorinda îl purta. Şi totuşi, persoana respectivă nu era alta decât servitoarea care o introdusese pe fată în casă.

Evitând să-şi arate figura şi prefăcându-şi vocea, le strigă celor patru care aşteptau în faţa porţii:

— Vă puteţi întoarce acasă. Veniţi să mă luaţi de aici mâine dimineaţă la ora zece.

Cei patru, care nu erau înzestraţi cu o inteligenţă deosebită, nu erau înzestraţi nici cu spiritul observaţiei. Nu văzură decât costumul unic în tot Parisul. Să le dea prin gând că altcineva l-ar fi putut purta, nici pomeneală. Erau dresaţi să asculte fără crâcnire. Făcând stânga-mprejur, se întoarseră acasă.

Urmărindu-i cu privirea, servitoarea îi văzu luând-o la stânga şi intrând în strada Sejour, după care, liniştită, închise fereastra.

În spatele său, Rospignac îi dădu câteva ordine scurte, în urma cărora aceasta coborî la parter, urmându-l pe baron.

Casa mai avea şi o altă intrare, prin strada Comte-d'Artois. Spre această intrare o conduse Rospignac pe tânăra servitoare, deschizându-i poarta. Aceasta ieşi, dar rămase nemişcată pe pragul porţii, evitând cu îndemânare să-şi arate figura. Rospignac rămase în spatele său, supraveghind-o şi fiind gata să intervină în cazul în care ar fi fost necesar.

Frumoasa servitoare care juca rolul Fiorindei rămase câteva minute în faţa porţii. Cei câţiva trecători ocazionali o luară drept cea care era costumată astfel, salutând-o cu numele de Fiorinda. Şi ea le răspunse cu bucurie, înăbuşindu-şi vocea şi ascunzându-şi, pe cât îi stătea în putinţă, faţa.

După aceste câteva minute, în faţa ei, venind din strada Truanderie, se opri o litieră în care se urcă cu repeziciune. Litiera nu avea nici un semn după care putea fi recunoscut stăpânul. Vehiculul o luă din loc imediat, urcând pe strada Comte-d'Artois, după care o luă la stânga, pe strada Tiquetonne, ajungând astfel în strada Montmartre şi ieşi din Paris prin poartă cu acelaşi nume.

Rospignac se întoarse în vestibul şi se aşează, aşteptând ceva.

Pe la ora unsprezece seara, în faţa casei se opri o altă litieră. Fiorinda, înfăşurată într-o mantă, fu vârâta în respectiva litieră care o luă din loc imediat, înconjurată de o escortă destul de numeroasă, condusă de Rospignac şi Guillaume Pentecôte.

Drumul dură mai bine de două ore.

Numai că şi Fiorinda nu avu cum să-şi dea seama, trupa, după ce ieşi din Paris prin poarta Buci – al cărei pod mobil se coborâse în urma prezentării unul ordin în toată regula – după ce făcu un înconjur destul de lung, reveni în oraş, prin aceeaşi poartă, în plin Pré-aux-Clercs. Totul fusese calculat cu unicul scop de a o derută pe prizonieră.

La începutul acestei lucrări am arătat că exista un drumeag paralel cu strada Senei care mergea de-a lungul câmpiei numită micul Pré-aux-Clercs şi care se găsea astfel pe partea casei incendiate, fosta locuinţă a Fiorindei.

În acea vreme, pe drumeagul respectiv nu se afla decât o singură construcţie pe care Fiorinda o cunoştea destul de bine, dat fiind faptul că trecuse de nenumărate ori prin faţa ei şi că era destul de vizibilă din strada Marais, unde locuia ea. Construcţia se afla nu departe de Sena, cam la jumătatea drumeagului şi era un fel de fortăreaţă în miniatură, înconjurată însă de ziduri groase şi înalte, supranumită şi Bastionul de la Pré-aux-Clercs.

În spatele zidurilor acestei construcţii se opri litiera escortată de ceata condusă de Rospignac. Fără să o ştie, Fiorinda se află astfel la doi fcaşi de fosta sa locuinţă, în acel Pré-aux-Clercs, care-i era ca şi un cartier general şi unde îşi exercitase meseria cel mai des.

Coborând din litieră, Fiorinda se trezi într-o curte necunoscută, dat fiind faptul că se asemăna cu o mie de alte curţi asemănătoare, iar Rospignac nu-i lăsă timpul necesar să observe împrejurimile, conducând-o imediat într-un vestibul care părea mai degrabă un corp de gardă.

Aici se găsea o bătrână care, după ce primi din partea lui Rospignac câteva ordine date în şoaptă, dispăru fără a putea spune pe unde s-a strecurat. Şi această bătrână, pe care Fiorinda abia avu timpul s-o zărească, nerecunoscând-o, nu era alta decât aceeaşi care-i atrăsese în cursă din strada Marais pe rege şi pe Beaurevers. Aceeaşi bătrână care pretindea că se numeşte Angelica şi pe care Guillaume Pentecôte o numea „cumătra Culot”.

Precedată de Rospignac şi urmată de Guillaume Pentecôte, Fiorinda fu condusă într-o cameră mobilată aproape luxos, în care se afla cumătra Culot. Acolo, cei doi o părăsiră şi, după ce dădură câteva ordine, părăsiră Bastionul.

Ordinele erau ca o gardă de zece oameni să rămână pe loc.

Între timp, Beaurevers şi Ferričre aflară de dispariţia Fiorindei. În cea mai mare grabă se îndreptară spre strada Montmartre. Beaurevers, care înţelese că Ferričre nu mai avea luciditatea necesară pentru a efectua cercetările, luă conducerea acestora.

Informându-se în stânga şi-n dreapta, descoperi repede că respectiva locuinţă mai avea şi o altă intrare, în strada Comte-d'Artois, unde începu din nou cercetările.

Dăduse, sau cel puţin aşa credea el, peste un indiciu.

Urmăriră drumul parcurs de litieră de-a lungul străzilor Tiquetonne şi Montmartre până în afara oraşului, dar acolo pista se înfundă. Unii susţineau că au văzut litiera luând-o la stânga, alţii la dreapta, în vreme ce o altă parte îl asigurau că litiera se întoarse în oraş prin aceeaşi poartă Montmartre. Nimeni însă nu zărise ocupanţii litierei.

Cu răbdare, Beaurevers şi Ferričre urmară toate pistele semnalate. Răscoliră cartierul Montmartre, Villeneuve, Grande-Bateliere, ajungând până în cartierul Saint-Denis, ba chiar urcară şi colina până în sătucul Montmartre şi apoi la Clignancourt. Dar fără nici un rezultat.

Extenuaţi, rupţi de oboseală, se întoarseră în Paris chiar înainte de închiderea porţilor şi se îndreptară spre locuinţa lui Beaurevers din strada Froidemantel.

A doua zi, chiar de la primele ore ale dimineţii îşi reluară cercetările.

Dar căderea nopţii îi prinse cu acelaşi rezultat negativ.

Capitolul XXV Trinquemaille, Bouracan, Corpodibale şi Strapafar.

În următoarea dimineaţă, a treia zi de la dispariţia Fiorindei, când sosi la Luvru, Beaurevers găsi un bilet adresat fie lui Ferričre, fie lui. De la primă privire, recunoscu scrisul Fiorindei, deoarece Ferričre plecase deja, Beaurevers îl deschise şi-l citi.

După ce termină lectură, rămase gânditor.

În bilet, fata-i spunea că este prizoniera lui Rospignac şi închisă undeva în Montmartre sau prin împrejurimile acestuia. După care dădea câteva indicaţii pentru a putea fi găsită casa în care se afla sechestrată. Pentru rest, adică în ceea ce priveşte eliberarea să, se arăta încrezătoare în dragostea vicontelui şi prietenia cavalerului. Dar ţinea să insiste asupra conduitei pe care cei doi prieteni urmau s-o adopte faţă de persoana căreia, dându-i o sumă potrivită, consimţea să le dezvăluie locul în care putea fi găsită. Culmea era că acea persoană pe care le-o indica, se numea Angelica, aceeaşi care-i atrăsese în cursă pe contele de Luvru şi Beaurevers în strada Marais.

Asta-l făcuse pe cavaler să devină aşa de gânditor, întrebându-se dacă nu cumva Fiorinda, în mod inconştient, nu-i atrage într-o cursă: „La urma-urmei, ce ne cere Fiorinda: să nu discutăm cu această Angelica, care nu-i decât o ticăloasă şi căreia-i cunosc acum şi celălalt nume, cumătra Culot, ne cere doar să-i dăm suma pe care ne-o va cere. După câte văd eu, sumă e destul de respectabilă pentru a-şi trăda stăpânul, pe Rospignac. Să o urmăresc de departe până când o voi vedea intrând într-o casă din Montmartre sau din împrejurimi şi care va fi tocmai casa în care se află prizonieră. Altceva nu ne cere. Nici măcar nu încearcă să ne atragă în casă, deoarece ne avertizează că e păzită zi şi noapte de zece oameni înarmaţi… Sigur, e supărător faptul că Ferričre nu-i şi el aici… dar nu-i vorba decât de a face o recunoaştere a locurilor.”

Şi Beaurevers, luând două pungi burduşite cu aur, se înfăşură în manta şi ieşi pe coridor. Fără a se opri din drum, bătu cu pumnul de trei ori într-o uşă: era tocmai uşa dormitorului domnilor Bouracan, Trinquemaille, Strapafar şi Corpodibale. Când aceştia ieşiră, le făcu semn să-l urmeze, el urmându-şi mai departe drumul, fiind sigur că va fi ascultat. Şi într-adevăr, cei patru îl urmară la o distanţă oarecare, fără a-l scăpa din ochi.

Beaurevers se îndreptă direct spre cimitirul Inocenţilor în care intră prin strada Lingerie.

Îngenuncheată în faţa unui mormânt, cumătra Culot părea că se roagă cu cea mai mare evlavie. Cavalerul o recunoscu imediat şi văzu cum strecura priviri furişe spre uşa pe unde bănuia că va apare. De cum îl zări, începu să se bată cu pumnii în piept în semn de mea culpa, părând cutremurată de hohote de plâns convulsive. Poate că acestea erau smulse şi datorită vederii lui Beaurevers, vedere care-i provoca o teamă nebună.

Beaurevers trecu pe lângă ea fără să se oprească numai că, în trecere, lăsă să-i cadă cele două pungi pe nisipul aleii.

Niciodată nu vom şti dacă acestea au atins nisipul, atât de repede dispărură. Şi, o dată cu dispariţia pungilor, dispăru imediat şi durerea uriaşă a femeii.

Fără a mai privi în urmă, cavalerul ieşi din cimitir prin strada Saint-Denis, aşteptând ca şi femeia, la rândul ei, să iasă. Şi aceasta nu se lăsă aşteptată prea mult timp.

Beaurevers o urmărea de la o distanţă destul de mare, dar fără a o slăbi din priviri.

La rândul lor, cei patru îl urmau pe cavaler.

Şi astfel întregul alai ajunse la poarta Montmartre.

Cumătra Culot trecu pe sub poartă, fiind urmată curând de Beaurevers.

Când cei patru erau pe punctul de a trece şi ei pe sub poartă, nu se ştie de unde, apărură patru tinere inimoase, făcându-i pe spadasini să rămână stană de piatră. Gurile li se căscară ca în faţa unui spectacol nemaivăzut, făceau fel de fel de fiţe, îşi răsuceau mustăţile şi-şi dădeau coate, exclamând în cele din urmă, cu un fel de admiraţie fierbinte:

— Cele patru Maon…!

Chiar în acel moment, Beaurevers privi în urma sa. Văzându-i de la distanţa la care se afla, crezu că este urmărit, sigur fiind de credinţa şi disciplina lor şi nu se mai ocupă de ei, continuând s-o urmeze pe cumătra Culot care

mergea acum de-a lungul canalului colector care curgea prin cartierul Montmartre.

Dar cei patru nefericiţi nu-l mai urmăreau. Cu gurile căscate de admiraţie, le aşteptau pe cele patru fete care se apropiau, râzând în hohote, cu un râs care, dacă ar fi putut judeca puţin, cei patru şi-ar fi dat seama că sună cam batjocoritor la adresa lor.

Dar iată de ce le numiseră „cele patru Maon”: în primul rând pentru că erau patru tinere care, cu frumuseţea lor ar fi sucit şi capul unui sfânt. Şi cei patru nici măcar nu erau sfinţi. Erau tinere, între şaptesprezece şi douăzeci de ani. Şi punctul lor forte era acela că exercitau onorabila profesie de femei uşoare.

Dar nu erau dintre acelea care se găsesc cu duiumul pe străzile murdare aflate în vecinătatea bisericii Saint-Merry.

Şi, la urma-urmei, de ce Maon?

Asta era termenul pe care-l inventase Trinquemaille, individul dotat cu cea mai mare inteligenţă din bandă: el spunea că genul acesta de fete se numesc – sau pretind că se numesc – Marion, Madelon, Marton, Margoton. Patru nume care nu au nimic delicat sau distins. Cu spiritul său pătrunzător, Trinquemaille observase că începeau cu silabă Mă şi se terminau cu silabă on, astfel încât inventase termenul: Maon!

Ceilalţi trei găsiră acest termen foarte spiritual şi-l adoptară cu entuziasm.

Într-adevăr, cele patru apariţii erau nişte fete elegante, gătite şi care-şi puteau permite luxul de a-şi alege partenerii.

Cei patru fârtaţi le întâlniseră pe fete cu aproape zece zile în urmă. Probabil că numai din spirit profesional, acestea le zâmbiră şi le aruncară ocheade, dar asta a fost de-ajuns pentru a-i stârni… Şi pentru ei a fost ca o lovitură de trăsnet… O împătrită lovitură de trăsnet.

Din acea zi, cu limba scoasă, rostogolind nişte ochi imenşi, căutând pozele cele mai expresive şi purtând costumele

cele mai împopoţonate, cei patru prieteni le curtau cu ardoare pe cele patru Maon.

Când le întâlneau, tot restul timpului se petrecea într-o lungă discuţie în cursul căreia încercau să le convingă de sentimentele lor prin declaraţii înflăcărate, ajutaţi şi de daruri, de un gust îndoielnic, e drept, dar de mare valoare, fiindcă punga le era mereu plină. Şi dacă s-ar fi golit, Beaurevers ar fi avut repede grijă s-o umple.

Şi hazul situaţiei care era? Cele patru Maon mâncau bine pe socoteala celor patru cumetri, acceptau fără nici un fel de scrupul tot ce li se oferea: flori, panglici, inele şi bijuterii, dar fără să le ofere mare lucru în schimb celor patru copii bătrâni, cel mult un fel de surogat de dragoste.

Poate că, având indiscreţia de a mărturisi ocupaţia celor patru fete, v-am şocat. Ne veţi înţelege imediat de ce am procedat aşa, având în vedere că una dintre cele patru fete nu era alta decât servitoarea care o primise pe Fiorinda în casa din strada Montmartre şi care, îmbrăcată în costumul acesteia, fusese văzută timp de câteva minute stând pe pragul porţii din strada Comte-d'Artois… Şi acest fapt îi fusese spus lui Beaurevers şi Ferričre, ducându-i fără rea voinţă, în eroare… Aşa încât…

Rezistenţa acestor patru fete – dozată în mod savant – în întâlnirile de până atunci, îi înnebunise pe cei patru naivi şi prea repede încinşi prieteni, ducându-i de nas cum voiau ele.

Deci, cele patru Maon, întâlnind din întâmplare pe cei patru tovarăşi la poarta Montmartre, se apropiară de ei râzând în hohote şi, fandosindu-se, îi întrebă:

— Hei, ia spuneţi, unde vă duceţi, berbanţilor?

Şi, râzând în cascade, îşi dădură singure răspunsul:

— Pariez că aţi ghicit că ne plimbăm pe aici…!

— Dragostea i-a condus!… Sunt sigură că ne căutaţi…!

— Dragostea v-a fost cu noroc. Iată-ne…!

Şi cei patru, abătuţi, priviră în direcţia porţii: Beaurevers se îndepărta din ce în ce mai mult. Ispita era puternică.

Totuşi sentimentul datoriei îi făcură să reziste. Mărturisiră cu greu:

— Nu, nu vă căutam…

— Suntem în timpul serviciului…

— În timpul serviciului? întrebară râzând în hohote fetele. Şi în ce constă serviciul vostru?

— Ne urmăm stăpânul.

— Pe sfântul Pancraţiu! exclamă cea dintâi imitându-l pe Trinquemaille, cred că o dată poate să meargă şi singur stăpânul vostru.

— Ei la naiba, am pus mâna pe voi şi vă păstrăm! exclamă a doua imitându-l pe Strapafar.

— Madona ladra, vă răpim, replică a treia, cu vocea lui Corpodibale.

— Pe toţi dracii, dacă noi suntem aici, nu mai aveţi alt stăpân decât noi, spuse şi sosia lui Bouracan.

Şi toate patru în cor:

— Aşa încât, trebuie să ne urmaţi.

Şi-i înconjurară. Fiecare luă de braţ pe câte unul din cei patru, încercând să-i abată din drum prin tot felul de avansuri.

Sărmanii, erau cu adevărat în încurcătură. Şi mai ales, nefericiţi. Gândiţi-vă că le ieşise în cale o ocazie atât de rară! Dar în ciuda tuturor avansurilor celor patru tinere, disciplina a fost mai puternică decât pasiunea. Desprinzându-se cu blândeţe din strânsoarea lor, încercară să le explice că erau obligaţi să-şi urmeze stăpânul şi prietenul… Dar asta nu le va lua prea mult timp. Cele patru Maon puteau să-i aştepte la hanul Déviničre, unde nu vor întârzia să le întâlnească.

Dar frumoasele îşi strânseră buzele pungă în faţa scuzelor lor şi, cu ochi aspri şi figuri de gheaţă, le râseră în nas şi le întoarseră spatele, spunând batjocoritor:

— Ce mai îndrăgostiţi ne-am ales şi noi…!

— În locul nostru îşi preferă stăpânul.

— Şi noi care am făcut prostia de a-i iubi.

— Hm, ca să vezi, preferă prietenia în locul iubirii, Dumnezeule!

Şi, dând impresia că se îndepărtează, trăgeau cu coada ochiului să vadă dacă nu cumva cei patru nu le urmează.

Nu, nu le urmau. Erau disperaţi, furioşi… dar nu se clinteau din loc. Îşi priveau stăpânul, care acum se afla la o bună depărtare, încât aproape că nu-l mai distingeau. Scoţând suspine, se îndreptară spre poartă.

Atunci, celor patru Maon li se făcu teamă. Cum, le părăseau? Nu mai aveau oare nici o putere asupra lor?… Ar fi însemnat să dea greş într-o acţiune pe care o pregătiseră atâta timp şi cu destul de mult succes până în acea zi!… Şi care, la urma-urmei, le-ar fi făcut pe fiecare să câştige o mică avere!… Nu, nu, de o sută de ori nu.

Se repeziră spre cei patru prieteni şi-i apucară de braţ, se atârnară de gâtul lor, îi sărutară de zeci de ori. Şi fiecare murmură la urechea cavalerului său:

— Vino, viteazule gentilom, te iubesc!… În seara asta vreau să fiu a ta.

Asta a fost ultima lovitură.

Nici măcar nu se mai întrebau din priviri.

— La urma-urmei, spuse unul din ei, nu suntem în misiune.

— Nu ne mai batem de atâta timp şi n-o să întâmple asta tocmai astăzi, spuse al doilea.

— Domnul cavaler pare că a ieşit să ia aer. Nu are ce să i se întâmple, spuse şi al treilea.

— Nimic, doar se plimbă, asta-i totul, se auzi şi al patrulea.

Văzând că cei patru sunt pe cale să capituleze, cele patru Maon redeveniră reci şi, întorcându-le spatele, le spuseră:

— Ori azi, ori niciodată.

— Azi, pe toţi sfinţii şi arhanghelii!

— Astăzi, pe toţi dracii!

— Oggi, dio birbante!

— Azi, Tumneseule!

Şi toate aceste patru exclamaţii se auziră în acelaşi timp.

Imediat se întoarseră cu spatele la poartă, trădându-şi datoria şi se repeziră la frumoasele lor, care acum triumfau. Fiecare îşi prinse aleasă de talie, ţinând-o strâns înlănţuită, ca pe o pradă îndelung pândita şi acum prinsă şi de care ar fi fost primejdios să te atingi.

Tot timpul, până seara târziu, petrecură din plin, aruncând banii cu amândouă mâinile, cu cea mai mare nepăsare.

În cele din urmă sosi şi momentul îndelung aşteptat. Şi fiecare se închise în câte o cameră împreună cu frumoasa sa…

Numai că, printr-o nefericită coincidenţă, toţi patru prieteni nu se putură bucura de norocul ce a dat peste ei: atât de mult se întrecuseră cu băutura, încât adormiră imediat.

Când se treziră a doua zi dimineaţă, destul de târziu, ce-i drept, totul era de prisos: cele patru Maon dispăruseră.

Capitolul XXVI Puntea.

Faptul că acum se vedeau părăsiţi îi lăsară indiferenţi. Dezmeticiţi, trădarea de care se făceau vinovaţi le apăru în întreaga ei enormitate. Plecară de la han cu inimile îndoliate, cu gândul la ce vor păţi de la stăpânul lor.

Rămaseră trăsniţi aflând că Beaurevers a dispărut şi că, poate din vina lor, i se întâmplase o nenorocire.

Şi pentru că noi ştim ce i s-a întâmplat lui Beaurevers, nu vom întârzia să înştiinţăm cititorul, în speranţa că, măcar el, se interesează de bietul cavaler.

După ce acesta privise în urmă să vadă dacă e urmat de cei patru tovarăşi, Beaurevers şi-a continuat drumul, urmând-o pe cumătra Culot fără a le mai da atenţie. Cartierul Montmartre se întindea în faţa sa, până aproape de actuala strada Geoffroy-Marie. Pe stânga se făcea o bifurcaţie a canalului colector, despre care am mai vorbit. Deasupra acestei răscruci, ca şi deasupra canalului colector principal, se aflau, din loc în loc, punţi care permiteau traversarea canalului.

Pe dreapta, se aflau cele câteva cocioabe de care am mai amintit.

Cavalerul depăşise deja şi ultima magherniţă. Se afla acum în plin câmp. Bătrâna îşi urma continuu drumul. Nici măcar nu-şi întorcea capul. Cavalerul o lăsase să ia un avans oarecare, dar n-o pierdea din vedere.

În apropierea străzii Geoffroy-Marie, se afla una dintre punţile despre care am amintit. Bătrâna o trecu şi se înfundă în câmpia mlăştinoasă. Imediat, o luă la stânga. Ca urmare a schimbării drumului, se afla cu spatele la şoseaua pe care tocmai o părăsise, iar în dreapta ei se afla nu bifurcaţia canalului colector, ci însuşi marele canal colector, care se afla cam la cincizeci de paşi de bătrâna.

Pe terenul pe care se afla ea acum, se vedea un zid înconjurând mai multe clădiri. Era ceea ce se numea îndeobşte La Grange-Bateliere. Bătrâna se îndreptă spre zid, mergând de-a lungul lui. Această cale o apropie şi mai mult de canalul colector.

În urma bătrânei Beaurevers, la rândul său, trecu şi el puntea.

„Ei na! îşi spuse cavalerul, se pare că mă duce la Grange-Bateliere!… Se pare că în spatele zidului mă aşteaptă o ambuscadă!… Pe toţi dracii, o s-o văd imediat.”

Bătrâna mergea de-a lungul zidului dinspre partea canalului. Cavalerul, care o urmărea, o luă de-a lungul zidului opus, dinspre oraş.

Fu destul de surprins să constate că nu-l aştepta nici o capcană, locul fiind cu totul pustiu şi părând nelocuit.

Cu toate acestea, cavalerul îşi spuse: „Când voi fi în faţa porţii, aceasta se va deschide şi de abia atunci îmi vor sări în spate.”

Pentru prima dată de la ieşirea sa din oraş îşi aminti de cei patru şi se linişti.

„Sunt în spatele meu şi vor acţiona la primul semnal. Să aşteptăm să vedem ce se întâmplă.”

Bătrâna nu o luă la stânga, cum ar fi trebuit s-o facă dacă voia să intre în clădire. Îşi continuă drumul, lăsând construcţiile în urma sa.

Beaurevers nu avu decât s-o urmeze, adică să treacă prin faţa porţii, lucru pe care-l făcu fără nici o ezitare… Şi chiar trecu… Poarta nu se deschise şi nici nu apăru cineva.

Trecând prin faţa porţii, cavalerul îşi luase toate măsurile de precauţie şi era natural s-o facă. Totuşi, văzând că nu se întâmpla nimic, îşi reproşa aceasta ca pe un gest nedemn din partea sa. Şi se certă, furios, în sinea sa: „Să mă ia toţi dracii, dar cred că mă las cuprins de teamă.”

Şi totuşi, nu-i era teamă… La urma-urmei, ştia destul de bine că n-are dreptate. Instinctul îi spunea că-l ameninţă un pericol nevăzut.

Şi nu-i mai puţin adevărat că, pentru prima dată, era vag neliniştit nevăzându-şi tovarăşii în preajmă. Şi bombănind furios:

— Ce dracu fac şi ăştia?… Şi ridicând din umeri, îşi dădu singur răspunsul: cred că derbedeii ăştia au găsit în calea lor ceva parte femeiuşcă şi nu vor să rateze ocazia… Dar nu şi-au ales prea bine momentul.

Şi, urmând cu încăpăţânare pe bătrână care mergea în faţa sa, nu se mai gândi la ei.

Îndepărtându-se de Grange-Bateliere, bătrâna se apropia tot mai mult de marele canal colector. Cavalerul înţelese că în curând îl va traversa din nou. Şi într-adevăr, bătrâna, trecând peste o punte, îl traversă şi o luă la stânga. În faţa ei, destul de departe, se înălţa construcţia masivă a castelului Porcherons. În jurul castelului se aflau răspândite patru sau cinci case. Spre acest grup de case se îndreptă bătrâna.

Beaurevers îşi dădu seama că se apropie de ţinta călătoriei sale şi-şi grăbi pasul, nedorind să rişte s-o piardă din ochi în momentul în care ar fi intrat întruna din case.

Câmpia pe care se afla cavalerul, era o fostă mlaştină desecată. Din loc în loc se aflau câţiva copaci, tufişuri sau

lăstăriş. Terenul, încă nesigur, era periculos, existând locuri în care un om putea fi uşor înghiţit de mlaştină. Beaurevers se apropie de punte, neglijând să supravegheze cele câteva tufişuri şi lăstărişuri. Poate că acţionase aşa pentru a se pedepsi „că-i fusese frică.” Sau poate că i se făcuse lehamite.

Dar de această dată, greşi. În apropierea punţii se găsea unul dintre tufişurile despre care am vorbit. Dacă Beaurevers le-ar fi cercetat mai cu atenţie ar fi descoperit că în spatele acestuia să adăposteau şase bărbaţi, întinşi la pământ, care-i urmăreau cu atenţie toate mişcările. Printre aceştia şase, i-ar fi descoperit pe Rospignac şi Guillaume Pentecôte.

Ori, după ce bătrână trecuse puntea, Guillaume Pentecôte a tras puternic de o funie. Funia se afla legată cu celălalt capăt al ei de punte. Astfel încât, în urma zguduirii imprimate, puntea se deplasase puţin.

Mişcarea se făcuse când Beaurevers era încă departe pentru a vedea ce se întâmpla. După aceasta, Pentecôte dăduse în primire funia la doi din oamenii săi de încredere, pregătiţi să desăvârşească opera începută el însuşi, târându-se prin noroi, se apropie de stăpânul său, cu pumnul încleştat pe mânerul unei măciuci.

Pe un ton ameninţător, Rospignac îi şopti la ureche:

— Şi mai ales, nu-l ucide…!

Guillaume Pentecôte ridică din umeri, în semn că va face tot ce-i stă în puteri.

Curând, Beaurevers ajunse în faţa punţii. Din obişnuinţă o încercă mai înainte. Simţi că e destul de instabilă. Dar, cum văzuse că bătrâna o trecuse, păşi cu curaj.

Şi atunci, cei doi spadasini ai lui Rospignac, unindu-şi forţele, smuciră brusc funia.

Puntea se clătină puternic şi cavalerul îşi pierdu echilibrul, văzându-se pe punctul de a cădea în apă murdară a canalului colector. Cu un efort puternic se aruncă înapoi, înjurând furios:

— Pe toţi dracii…!

Şi asta a fost tot ce a mai făcut. Măciuca lui Guillaume Pentecôte îl izbi rapid, cavalerul prăbuşindu-se fulgerător.

În aceeaşi clipă, Rospignac îi sări în spate. Prima sa grijă a fost să-i scoată spada şi pumnalul pe care le aruncă în canal, după care Guillaume Pentecôte şi oamenii săi îl legară fedeleş.

Când îl văzură legat din cap până-n picioare, respirară mai uşuraţi.

De abia atunci Rospignac şi Guillaume Pentecôte verificară starea în care se afla prizonierul lor. Văzând că nu dă nici un semn de viaţă, Pentecôte se nelinişti:

— Să fiu blestemat, cred că am dat prea tare! Rospignac îi aruncă o privire atât de ameninţătoare, încât acesta păli. Cu o voce înfricoşătoare îi spuse:

— Dacă l-ai ucis, poţi să-ţi faci ultima rugăciune, fiindcă-l vei întâlni curând, acolo unde este!… Îţi jur pe bunul Dumnezeu că nu-mi vei scăpa.

Guillaume Pentecôte îşi plecă fruntea şi-şi strânse umerii, de parcă lovitură mortală cu care era ameninţat, urma s-o primească în clipa următoare.

Şi, totuşi, nu era cazul să întârzie prea mult în acel loc, văicărindu-se degeaba. Ceea ce-şi spuse şi Rospignac în sinea sa, care dădu imediat un ordin scurt.

Cei patru oameni care-i însoţeau, trecură imediat la treabă. Funia care fusese folosită pentru zdruncinarea punţii, înfăşurată în jurul unui pietroi, luă drumul apei canalului. Puntea, pusă la locul ei şi bine înţepenită, părea că nici măcar nu se clintise din loc. Împrejurimile, bine curăţate de orice urmă, nu lăsau să se vadă nici urmă din atacul care se desfăşurase.

Toate acestea, numai cu scopul de a deruta pe prietenii lui Beaurevers care, Rospignac nici nu se îndoia de asta, îl vor căuta.

Cavalerul fu ridicat şi băgat într-o litieră care se îndreptă imediat spre micul bastion în care se afla prizonieră şi

Fiorinda. Ajunşi acolo, Beaurevers fu coborât la subsol şi introdus într-o celulă unde unul dintre spadasinii lui Rospignac îi făcu un pansament grosolan şi, având unele cunoştinţe slabe de medicină, declară că-şi va reveni în cel mult douăzeci şi patru de ore, dacă va avea noroc.

Numai că Rospignac uită să dea ordinul ca Beaurevers să fie dezlegat. Sau poate că Beaurevers, chiar pe jumătate mort cum era, îi inspira încă o teamă nebună.

Şi totuşi, trebuie să fim drepţi: întreaga noapte Rospignac şi-o petrecu în celulă, lângă cavaler, îngrijindu-l cu un devotament desăvârşit, de parcă ar fi fost cel mai bun prieten al său. Aceste îngrijiri – despre mobilul cărora nu-i nevoie să insistăm – îşi avură partea lor bună.

A doua zi dimineaţă, Beaurevers dădu semne de viaţă, făcând câteva mişcări slabe. Deschizându-şi ochii, privirile i se fixară asupra baronului pe care e sigur că nu-l recunoscu, judecând după mişcarea uşoară a buzelor. Rospignac mai mult ghici ce vrea cavalerul şi anume că doreşte să bea. Imediat îi puse între buze capătul unui flacon ce conţinea o băutură întăritoare, după care îi schimbă pansamentul.

Puţin mai liniştit în privinţa prizonierului, părăsi celulă şi ieşi din bastion. Se ducea s-o vadă pe Caterina căreia îi raportă rezultatul misiunii. Adăugă că Beaurevers fusese rănit, dar nu-i spuse că rana e gravă, ba poate chiar mortală.

De altfel, această precauţie a fost de prisos, deoarece Caterina îi spuse clar:

— Trebuie să-l văd. Mă veţi conduce la el chiar în această seară.

Acesta fiind ordinul, Rospignac se înclină şi ieşi, îndreptându-se spre un spiţer. Aici, după ce primi tot soiul de sfaturi pentru îngrijirea rănitului, cumpără o mulţime de sticluţe şi cutii cu alifii.

Întreaga zi, Rospignac şi-o petrecu îngrijindu-l pe Beaurevers, după cum o făcuse şi în noaptea precedentă.

Seara, cavalerul se simţea mult mai bine.

La ora hotărâtă, Rospignac ieşi s-o aducă pe Caterina, escortându-i litiera până la bastionul de la Pré-aux-Clercs.

Când îl văzu pe cavaler în ce stare se află, Caterina îi aruncă baronului o privire rece ca moartea şi, cu o voce tremurând de furie, remarcă:

— Dar… văd că moare!

Şi Rospignac îi înţelese decepţia, mai ales că trecuse şi el prin ea. Încercă să se scuze:

— Bruta care l-a lovit, nu şi-a cunoscut forţa.

Şi, asigurând-o:

— Am consultat un medic care mi-a spus, doamnă, că în cazul loviturilor la cap, dacă nu mori imediat, ai mai multe şanse să scapi decât de pe urma altor lovituri şi să scapi destul de repede… În curând se împlinesc treizeci şi şase de ore de când a fost rănit şi încă trăieşte… Va scăpa, doamnă, o simt, sunt sigur, încredeţi-vă în ura mea care nu mă înşeală.

Ca pentru a-i da dreptate, în aceeaşi clipă Beaurevers deschise ochii, fixând asupra lor nişte priviri sticloase.

— Dar nu poate să rămână aşa, îi spuse Caterina, după care ordonă:

— Tăiaţi-i legăturile.

Aplecându-se, Rospignac tăie cu pumnalul frânghia care imobiliza rănitul, explicând:

— N-am îndrăznit s-o fac mai devreme, fără asentimentul vostru, doamnă.

— Am impresia că încă vă e teamă de el, cu toată starea în care l-aţi adus, spuse dispreţuitor Caterina.

Imediat, Beaurevers se simţi mai bine. Deschizând încă o dată ochii, îi privi şi scoase un suspin prelung. Cei doi, neputându-i suporta privirea, îi întoarseră spatele.

Cu răceală, Caterina ordonă:

— Trebuie îngrijit, mă auziţi? Îngrijit cu cea mai mare grijă!… Nu vreau să moară aşa…

Şi cu o expresie de nedescris:

— Va muri, nici o grijă, dar după ce va asculta tot ce am să-i spun… Şi vreau să moară de moartea pe care i-am pregătit-o eu, o moarte lentă… Să moară aşa, acum! Asta nu! Moartea i-ar fi prea uşoară!

Dacă în acel moment l-ar fi privit pe Beaurevers, ar fi putut să vadă că acesta încă îi privea. Şi în privirea lui se putea citi faptul că înţelege. Da, cavalerul se simţea mult mai bine, nici nu încape îndoială.

Văzându-i pe cei doi, îi recunoscuse. Auzindu-i, înţelese ce i se pregăteşte.

Cea mai bună dovadă că înţelesese totul a constituit-o privirea încărcată de ameninţare şi ură pe care le-a adresat-o. Degetele i se crispară, parcă în căutarea spadei de care fusese dezarmat. Şi aproape că încercă să facă un efort supraomenesc pentru a se scula şi a-i zdrobi pe amândoi dar nu putu nici măcar să-şi ridice capul.

Efortul făcut îi smulse un geamăt de durere.

Rospignac se repezi să-i vină în ajutor şi nici Caterina nu se simţi înjosită să-l îngrijească cu propriile mâini.

Văzând că rănitul aţipise în cele din urmă… sau cel puţin aşa părea, regina plecă.

Timp-de mai multe zile, Rospignac îşi jucă rolul de infirmier. Niciodată o soră de caritate n-ar fi dat dovadă de mai mult devotament decât arătase baronul în îngrijirile sale. La capătul acestor zile, Beaurevers era în afara oricărui pericol.

De-abia atunci Rospignac se hotărî să n-o mai facă pe infirmierul, însărcinând cu aceasta pe unul din oamenii săi.

Capitolul XXVII În preajma lui Rospignac.

Ferričre, căruia i se alăturaseră cei patru spadasini care-şi înmulţeau eforturile pentru a-şi mai răscumpăra cât de cât din greşeala fatală şi care-l ascultau ca pe însuşi Beaurevers, Ferričre începu să răscolească oraşul şi împrejurimile, încredinţându-se norocului pentru a-i găsi pe Fiorinda şi Beaurevers, fiindcă refuza să-i creadă morţi. Asupra acestui punct, după câte ştim, instinctul nu-l înşela.

Într-una din dimineţi, Ferričre îşi dădu seama de un lucru şi se miră că nu-i venise în minte mai devreme: să-l supravegheze pe Rospignac.

Cu aceasta ar fi trebuit să înceapă, deoarece era sigur că baronul era la originea celor două dispariţii. Numai că, din câte s-a putut vedea, Rospignac avea numeroase locuinţe: fie în oraş, fie la Universitate, fie în cartierele mărginaşe. Dintre toate acestea, vicontele nu cunoştea niciuna. Nu cunoştea decât adresa oficială, adică aceea pe care Rospignac o mărturisea prietenilor şi cunoştinţelor.

Locuinţa respectivă se găsea în strada Etuves, în apropiere de răspântia unde se afla crucea Trahoir. Ca şi locuinţa din strada Montmartre în care fusese atrasă Fiorinda şi aceasta avea două intrări. Una, prin strada Etuves, cealaltă prin strada Four.

Deci, trebuia supravegheată din două locuri. Cei patru, obişnuiţi cu genul ăsta de afaceri, se însărcinară să execute supravegherea. Cunoscându-le experienţa şi ştiind că se poate bizui pe ei, Ferričre le dădu mâna liberă.

Doi dintre ei se postară în strada Etuves iar ceilalţi doi în strada Four.

Ferričre îşi stabilise cartierul general într-o cârciumă din apropiere din care nu se mai clinti. Încercă să dea o mână de ajutor norocului şi norocul îl ajută.

Timp de două zile, nu descoperiră nimic. Rospignac şi Guillaume Pentecôte, urmăriţi cu grijă de cum puneau piciorul afară din casă, nu făceau decât drumuri lipsite de importanţă.

În cursul acestor două zile, cumătra Culot venise de două ori să-şi prezinte raportul lui Rospignac. Dar cum bătrâna îi urmă sfaturile cu sfinţenie, în prima zi intră în casă prin strada Etuves, pe sub nasul lui Strapafar şi Corpodibale, care n-o recunoscură, iar a doua zi prin strada Four, trecând tot atât de necunoscută pe lângă Trinquemaille şi Bou răcan.

Neşansa ei a fost că în a treia zi a intrat tot prin strada Four, iar celor doi, Trinquemaille şi Bouracan, li se păru curios faptul că o vede intrând în casă de două ori în două zile consecutive. Şi Trinquemaille îşi spuse în gând: „E ciudat că bătrâna vine aici atât de des, ca un soldat care-şi primeşte ordinele. De ce intră când printr-o stradă, când prin cealaltă? Ce-i cu ea? Şi. şi. unde dracu am mai văzut-o? Fiindcă sunt sigur că am mai văzut-o.”

Tot căutând în minte, deodată murmură:

— Sfinte Pancraţiu, îţi mulţumesc…!

Şi figura i se lumină, semn că găsise răspunsul. După ce-i şopti câteva cuvinte la ureche lui Bouracan, acesta, conştient de superioritatea prietenului său, o luă din loc fără să pună nici o întrebare.

După ce-şi înfundă pălăria pe cap şi se înfăşură în manta până la nas, Trinquemaille se postă sub crucea Trahoir, ceea ce-i permitea să supravegheze atât strada Etuves cât şi strada Four.

În cele din urmă, bătrâna ieşi. După ce, din prudenţă, o lăsă să se îndepărteze îndeajuns, Trinquemaille trecu la urmărirea ei. O însoţi până aproape de Hale. Acolo, în mijlocul mulţimii, se asigură cu o privire rapidă că nu era el însuşi urmărit.

Era la doi paşi de strada Tirechape. O înhaţă pe bătrână şi, luând-o pe sus ca pe o pană, se repezi dintr-un salt într-o cârciumă care se găsea în capul străzii.

Fără să fie luat în seamă, Trinquemaille traversă sala mare şi intră cu bătrâna într-o cămăruţă. Văzându-l la faţă, cumătră Culot se înverzi, începu să tremure din toate mădularele şi gemu cu o voce sugrumată:

— Isuse! Sunt moartă…!

În jurul său se mai aflau Ferričre, Bouracan, Strapafar şi Corpodibale. Se pare că-i cunoştea destul de bine, deoarece prezenţa acestora o înfricoşa de moarte.

Închizând uşa în urma sa, Trinquemaille se sprijini cu spatele de ea şi, descoperindu-şi faţa, pronunţă sentinţa:

— Ia te uită, cumătra Culot… Ei bine, trebuie s-o facem să vorbească.

Tonul cu care rostise cuvintele nu era prea liniştitor, deoarece bătrâna, căzând în genunchi, începu să suspine:

— Iertare!… Fie-vă milă…!

Ferričre apucă într-o mâna pumnalul şi în cealaltă o pungă plină. Arătându-le bătrânei nu pronunţă decât un singur cuvânt:

— Alege.

Cumătra se aştepta să capete lovitura de graţie. La auzul acestui cuvânt, îşi ridică nasul din pământ. Văzând punga din mâna stângă şi pumnalul din mâna dreaptă, pricepu imediat ce i se cere. Sigur că-i era teamă de Rospignac. Dar baronul era departe, în timp ce pumnalul îi atârna deasupra capului. Între o ameninţare imediată şi una îndepărtată, nu ezită să aleagă.

Se scula pe jumătate şi întinzând mâna, ca o gheară de uliu, înhaţă punga.

Liniştit, Ferričre băgă pumnalul în teacă.

Bătrâna se scula în picioare. Nu mai gemea acum. De altfel, Ferričre nici nu avu nevoie s-o întrebe ceva, că şi îşi dădu drumul la vorbe:

— Vreţi să aflaţi unde se găseşte acum mica prezicătoare?

Emoţionat, Ferričre nu-i putu răspunde decât printr-un gest afirmativ.

Cumătra nu se mai văicărea acum, dar asta nu înseamnă că se liniştise complet. Pentru asta, îşi puse condiţiile sale, cu o neruşinare care-i justifica numele:

— Dacă vă spun, îmi promiteţi că nu mă omorâţi?

— Pe cuvântul de gentilom, promise Ferričre. Dar numai dacă spui totul.

Privindu-l cu ochi de cunoscătoare, bătrâna fu satisfăcută: figură sinceră a tânărului îi dădea garanţia respectării cuvântului. Începu să se simtă mai liniştită, îşi spuse că dacă totuşi trădează şi această trădare o poate costa viaţa, măcar să câştige cât mai mult. Şi începu să se jelească:

— Dar ce îmi cereţi, înseamnă ruina mea… Voi pierde toţi banii care mi s-au promis… Fără a pune la socoteală că viaţa îmi este în pericol… Ah! Biata de mine, nici nu ştiu ce să mai fac.

Un cor de mormăieli ameninţătoare, venit din partea celor patru fârtaţi, o făcu pe bătrână să-şi dea seama că insistenţa ei ar putea deveni periculoasă. Dacă ar fi fost după ei, treabă ar fi fost de mult terminată.

Dar Ferričre era tânăr, darnic, uşor de convins. Şi apoi, era îndrăgostit şi pentru a o regăsi pe aceea pe care o iubea şi-ar fi dat toată averea. Potolindu-i pe cei patru cu un semn, promise:

— Ei bine, te voi despăgubi. Dacă informaţiile tale mă vor duce la logodnica mea, îţi promit încă zece pungi pline.

Furia celor patru se făcu imediat vizibilă:

— Zece picioare în burtă…!

— Zece pumni în mutra ei de căţea…!

— Vrăjitoare afurisită…!

— Am eu grijă de tine…!

Potolindu-i încă o dată, Ferričre îşi menţinu hotărârea:

— Ce am promis e bun promis.

Obţinând chiar mai mult decât sperase, cumătra Culot se hotărî să vorbească:

— Fata se află în casa în jurul căreia pândeaţi şi care în cartier mai este numită şi bastionul de la Pré-aux-Clercs, din cauză că seamănă cu o mică fortăreaţă.

Din moment ce era plătită împărăteşte – fiindcă ticăloasa ştia că vicontele îşi va ţine cuvântul – nu se opri la jumătate. Cu o siguranţă deplină le dădu toate informaţiile care le puteau fi de folos: descrierea interiorului casei. Locul exact unde se afla camera în care era închisă Fiorinda, numărul paznicilor şi tot restul. Şi asta numai fiindcă era interesată ca afacerea să reuşească, deoarece era plătită numai în acest caz… Fără a-şi da seama, Ferričre găsise calea cea mai sigură pentru a-i dezlega limba până la capăt.

Ba chiar mai mult, bătrâna împinse bunăvoinţa până acolo încât le dădu şi cheia casei pe care o avea la ea. Având cheia, misiunea le era mult uşurată. Şi de această dată, cei patru regretară mai puţin promisiunea vicontelui.

Acum, după ce le spusese tot ce ştia, bătrâna credea că a scăpat de ei.

Dar, oricât ar fi fost grăbit să-şi salveze logodnica, Ferričre nu uită de Beaurevers. Şi bătrâna trebui să spună şi despre cavaler tot ce ştia. Dar nu ştia prea multe.

Temându-se de reacţia celor patru, care ar fi fost în stare s-o sfâşie pe loc cu toată prezenţa lui Ferričre dacă ar fi aflat că stăpânul lor se afla în starea în care era din cauza ei, bătrâna jură că nu l-a dus pe cavaler decât până la Grange-Bateliere, unde misiunea ei luă sfârşit şi că nu mai ştia ce se întâmplase după aceea.

Presată de întrebările vicontelui şi a celor patru, le mai spuse, fără a explica mai mult:

— Nu mai ştiu nimic altceva. Şi totuşi… când veţi ajunge la bastionul de la Pré-aux-Clercs, nu-l părăsiţi până nu-l veţi cerceta în întregime… mai ales subsolul… Nu mă întrebaţi mai mult.

Înţelegând că aflaseră tot ce ştia bătrâna, cei patru se grăbiră să se-ndrepte spre Pré-aux-Clercs.

— O secundă, îi opri Ferričre şi dacă în lipsa noastră îl anunţă pe Rospignac?

Bătrâna se înfioră:

— Aş fi nebună!… M-ar ucide pe loc.

Întredeschizând uşa camerei, Trinquemaille făcu un semn cârciumarului, care veni imediat. Cu voce aspră, spadasinul îi spuse, arătându-i-o pe cumătra Culot:

— Dacă vrăjitoarea ăsta pleacă de aici până mâine dimineaţă, vei avea de-a face cu mine! Ai înţeles?

— Dar nu era nevoie de asta, protestă bătrâna, nu v-aş trăda în ruptul capului.

Şi cu naivitate cinică:

— Pentru că mă plătiţi numai în cazul în care afacerea reuşeşte, interesul meu e să tac.

Dar n-o mai ascultară: deja ieşiseră.

Cumătra trecu în sala comună şi-şi dădu seama că era strict supravegheată de cârciumar. Din proprie iniţiativă se aşeză pe un taburet, cât mai departe de ieşire, mormăind rugăciuni. Era limpede că nu se gândea să fugă.

Într-adevăr, nu la asta se gândea. Nu era chiar aşa de proastă. Dar bănuiala vicontelui îi dădu o idee. Şi această idee o tot rumega, dând impresia că se roagă: „De ce nu?… De ce nu l-aş anunţa pe domnul baron?… I-aş trage câteva minciuni încât îmi va ierta trădarea… Slavă Domnului, am destulă imaginaţie pentru asta… Da, dar dacă-l anunţ, domnişorul nu-şi va mai putea elibera drăguţa şi pierd zece pungi! Ah! Cât de greu este să-ţi câştigi în mod cinstit pâinea!… Să vedem… Să vedem… Dar dacă domnul baron ar ajunge prea târziu?… În cazul ăsta domnişorul îşi eliberează iubita şi mă plăteşte… Domnul baron mă plăteşte şi el, fiindcă nu din vina mea a întârziat… Ei da, asta ar aranja lucrurile. Dar să vedem cum pot acţiona, fiindcă nici pomeneală să ies de aici.”

După ce-şi fixă planul în mare, bătrâna trecu la executarea lui. De abia acum începu să-i observe pe cei din jurul său. La o masă alăturată se aflau două fete, destul de jalnice, aşezate faţă în faţă, cu o carafă de bere între ele. Bătrâna se strecură până la masa lor şi le vorbi în şoaptă.

Discuţia nu a durat prea mult. După câteva minute, cele două, achitând berea, se sculară şi ieşiră liniştite.

Cârciumarul nu observase momentul în care bătrâna discutase cu cele două feţe.

Reaşezându-se în colţul ei retras, bătrâna se liniştise.

Capitolul XXVIII Bastionul de La Pré-aux-Clercs.

Ferričre, însoţit de cei patru spadasini, se îndreptară în grabă spre podul Change.

În aceeaşi grabă traversară Cité, Universitatea şi ieşiră prin poarta Nesle. Nu-şi potoliră mersul rapid decât când

se aflară pe Chemin-aux-Clercs: de acolo se putea vedea Bastionul şi nu doreau să trezească bănuieli.

În faţa zidurilor groase şi înalte se opriră. Erau două porţi: una mai mare, cu două canaturi şi una mai mică.

Ferričre băgă cheia în broască uşii mai mici, nu fără o strângere de inimă: dacă bătrâna îi păcălise?

Nu, poarta se deschise imediat.

În faţa lor, o curte destul de mică, pietruită, un peron la care urcai şase trepte. Acolo era…

Din două salturi traversară curtea, alte două pentru a ajunge la peron. Şi iată-i în faţa uşii casei. Numai de n-ar fi încuiată cu cheia…!

Până acum nimeni nu-i văzuse sau auzise. În spatele zidurilor groase şi înalte, spadasinii se simţeau în siguranţă, ca la ei acasă. Cine s-ar fi gândit la o asemenea surpriză.

Şi totuşi, surpriza se produse din nefericire pentru ei.

O lovitură violentă deschise uşa. Se aflau acum în corpul de gardă unde se găseau tot timpul zece oameni.

Năvăliră în grămadă, fără nici o reţinere.

Luaţi pe nepregătite, spadasinii nici n-avură timp să-şi tragă săbiile şi cinci dintre ei căzură la pământ. Ceilalţi încercară o oarecare rezistenţă, dar degeaba. Curând căzură şi ei.

Dar nu erau decât nouă. Al zecelea nu se afla în corpul de gardă. Nu-l mai aşteptară, crezând că era trimis undeva. De-acum erau stăpâni pe situaţie şi le era de ajuns. Trebuiau să elibereze prizoniera şi să-l caute în subsol pe Beaurevers.

E de la sine înţeles că Ferričre se ocupă de Fiorinda. Cumătra Culot îi dăduse toate lămuririle necesare şi atât de precise, încât nu-i fu greu s-o găsească.

În schimb, cei patru au fost mai puţin norocoşi. Uşa care ducea la subsol era încuiată cu cheia. Şi ce era mai grav cu nenorocita asta de uşă, ferecată în fier, părea al dracului de solidă. Cunoscători fiind, ştiau că nu o vor deschide uşor.

Rospignac putea să apară oricând, dacă ar fi întârziat pe acolo. Trebuiau să se grăbească.

Drept care, imediat începură acţiunea.

Dar mai întâi trebuiau să iasă de acolo, să meargă în spatele clădirii unde văzuseră câţiva arbori potriviţi, să taie unul în chip de berbece… Asta ar fi luat ceva timp şi tocmai asta le lipsea lor.

Reîntâlnindu-se în condiţiile date, Ferričre şi Fiorinda au înţeles că nu au timp pentru a-şi manifesta prea mult bucuria. După ce ieşiră din camera în care fata era ţinută prizonieră, se întâlniră cu cei patru şi astfel Ferričre află necazul.

Şi el era de părere că Rospignac poate să apară în orice moment şi dacă şosea şi cu ceva oameni după el, situaţia putea deveni îngrijorătoare. Oricum, nici măcar nu se gândea că-l poate părăsi pe Beaurevers. Dar prezenţa Fiorindei îl neliniştea şi ar fi vrut s-o ştie departe de acolo. Se oferi s-o conducă până la hanul Pré unde să aştepte ca lucrurile să se termine, dar fata declară hotărâtă:

— Dacă domnul cavaler a ajuns în situaţia în care se află, asta-i numai din cauză că a vrut să-mi vină în ajutor… Nu plec fără el… Vom pleca toţi împreună de aici.

Şi toate acestea spuse pe un ton foarte liniştit care arăta că e de neclintit în hotărârea să.

La urma-urmei, Ferričre o înţelegea şi nu mai insista.

Acum e cazul să arătăm motivul pentru care uşa care ducea spre subsolul clădirii era închisă. Pentru aceasta, trebuie să vorbim despre cel de-al zecelea individ al lui Rospignac, cel care lipsea din corpul de gardă în momentul atacului şi care, în urmă acestui motiv, nu împărtăşise soarta celorlalţi.

Individul era cel pe care Rospignac îl desemnă să aibă grijă de Beaurevers până la completă lui vindecare.

Ori, acesta coborâse la subsol cu puţin timp înaintea sosirii lui Ferričre şi a celor patru. Aşa cum făcea întotdeauna când cobora la subsol, încuiase uşa cu cheia. De ce proceda

aşa? Numai din cauză că, cu câteva zile mai înainte, camarazii îi făcuseră farsa de a-l încuia în subsol, unde-l ţinuseră mai mult decât îi convenise. Aşa încât, acuma îşi lua precauţiile necesare pentru că farsa să nu se mai repete. De altfel, după ce încuia, lăsa cheia în broască.

Liniştit, individul intră în celula lui Beaurevers. După ce înfipse torţa într-un colţ al zidului, trecu conştiincios la îngrijirea bolnavului.

Era tipul brutei slabe de minte, dar dotată cu o răutate ieşită din comun. În timp ce-l îngrijea, îl copleşea pe cavaler cu tot felul de grosolănii. Cu vocea lui bolovănoasă, acum îi spunea:

— Nu-ţi fie teamă, fiu de câine! Încă un pansament ca ăsta şi va fi ultimul; scap de corvoadă.

Şi cu un râs nerod:

— Şi tu o să scapi, dar nu la fel ca mine; mâine vei fi pus în lanţuri şi va fi chemat călăul ca să-ţi spună la ureche câteva cuvinte… Pe maţele diavolului, n-aş vrea să fiu în fiu pielea ta de câine blestemat!

Beaurevers părea că doarme, dar doar se prefăcea. Auzea tot ceea ce-i spunea bruta. Individul exagera, fără doar şi poate spunând că a două zi va fi chemat călăul, deoarece habar nu avea de aşa ceva, mai ales că Rospignac nu făcea confidenţe slugilor. Dar nemernicului îi făcea plăcere să-şi sâcâie şi să-şi nelinişteasc prizonierul.

E drept că exagera, dar Beaurevers auzise şi cele spuse de Caterina. Cavalerul ştia că este îngrijit pentru a fi în stare să suporte cât mai mult timp torturile călăului, pentru a muri de o moarte cât mai lentă, moarte aleasă de Caterina. Beaurevers, care simţea din zi în zi cum îi revin puterile şi care se prefăcea bolnav în continuare numai pentru a amâna deznodământul în speranţa unui miracol, Beaurevers crezu că bruta spune adevărul şi că momentul începerii chinurilor sale se apropie.

Moartea nu-l înspăimânta câtuşi de puţin. Dar tortura… şi încă o tortură imaginată de Caterina, la care ea va asista…

Oricât de viteaz era, nu-şi putea stăpâni un fior de groază numai la acest gând.

Şi cavalerul îşi spuse că, orice ar fi, trebuie să dispară cât mai repede de acolo. Chiar dacă ar fi fost să moară. Prefera o moarte rapidă decât chinuri îndelungate.

Când bruta termină de pregătit compresa, se apropie şi se aplecă la căpătâiul bolnavului.

În acel moment, Beaurevers întinse mâinile, îl prinse de gât şi începu să strângă cu forţă.

Individul se zbătu, încercă să se smulgă din strânsoare, dar cavalerul strângea din ce în ce mai puternic.

Cu un horcăit puternic, bruta căzu la pământ, rămânând nemişcată.

Beaurevers sări în picioare cu o agilitate care demonstra că de câteva zile se antrena în acest scop. Aplecându-se la rândul său deasupra omului căzut, murmură: „Drace, nu cumva am strâns prea tare? La urma-urmei, nefericitul ăsta m-a îngrijit.”

Dar îşi dădu seama că bruta nu murise.

„Ei hai, îşi spuse cavalerul, o să-şi revină.”

Individul era înarmat atât cu spadă cât şi cu pumnal. Beaurevers le luă şi după ce le verifică cu atenţie, îşi spuse satisfăcut: „Ei! Se poate face treabă bună cu astea.”

Îşi încinse spada, strecură pumnalul la cingătoare, după care începu să-l scotocească pe paznicul său în speranţa că va găsi cheia subsolului. Dar, cum era de aşteptat, nu o găsi. Luând torţa, ieşi din celulă şi se îndreptă spre scara care urcă la parter. După ce urcă câteva trepte găsi uşa încuiată, dar cheia se afla în broască şi faţa i se lumină imediat. Întinzând mâna pe cheie, îşi puse o întrebare în minte: „Problema este să ştiu cu câţi voi avea de-a face. Dacă nu sunt prea mulţi, poate că aş putea trece… şi atunci ne mai întâlnim noi, baroane de Rospignac… Dar dacă sunt prea mulţi?… Ei şi, ce dacă, tot trebuie să atac… Ce dracu, la urma-urmei o dată moare omul şi e preferabil aşa decât în urma chinurilor concepute de Caterina. Haidem!”

Îşi întinse hotărât mâna, dar iarăşi se opri, reflectând: „O secundă, să nu ne grăbim… Se întâmpla ceva curios cu mine. Acum, când ies să zic aşa, din mormânt, când am o spadă bună în mână şi un pumnal la fel de bun la centură, mi se pare că viaţa îşi are farmecul ei… Să eviţi tortura alegând moartea, e un lucru bun. Dar cel mai grozav ar fi să eviţi atât tortura cât şi moartea, nu?… Nu ştiu câţi vor fi acolo, sus… Dar ce ştiu sigur, e faptul că eu sunt singur. În condiţiile astea, nu văd de ce mi-ar fi ruşine să caut să ocolesc o luptă inegală. Înainte de a încerca o nebunie, să scotocim tot subsolul… Cine ştie, poate găsesc vreun mijloc de a ieşi neobservat.”

Coborî scările cu torţa în mână şi se îndepărtă. Dacă ar mai fi rămas câteva secunde, ar fi putut auzi vocile tovarăşilor săi înciudaţi în spatele uşii încuiate.

Cavalerul nu găsi nici o ieşire prin care ar fi putut evada. Se gândise la gurile de aerisire ale subsolului, dar acestea erau atât de strâmte, încât nici un copil de zece ani n-ar fi putut trece pe acolo. Ba mai mult, erau apărate de bare de fier de o grosime considerabilă.

Într-o încăpere mai mică găsi mai multe sticle, aranjate cu grijă pe rafturi. Destupând una din ele, o sorbi dintr-o înghiţitură şi imediat se simţi mult mai bine, mai puternic, mai vesel.

Într-o altă cameră a subsolului, în care intră cu torţa în mână, văzu cam o duzină de butoiaşe, aliniate în picioare, unul alături de altul. Se apropie mai mult, dar imediat se îndepărtă în grabă şi ieşind din cameră, agăţă torţa cât mai departe de uşă. Se întoarse lângă butoiaşe şi le privi de aproape. Ciocănindu-le pe rând, fiecare scoase acel sunet înfundat care dovedea că sunt pline, apucă unul şi-l ridică de ia pământ. Şi cu o figură dispreţuitoare: „Hm! făcu el, punându-l uşurel la loc, dacă numai asta cântăreşte douăzeci de livre, e sfârşitul lumii. Oricum, nu-mi pare rău că am găsit praful ăsta de puşcă… Cine ştie?”

Dar deja de câteva momente se auzeau lovituri puternice pe care el le percepea destul de înăbuşite din cauza distanţei, deoarece se afla destul de departe de scara ce urca la parter. De altfel, absorbit de surpriza descoperirii prafului de puşcă, nu acordase acestor zgomote decât o atenţie destul de slabă.

Când ieşi din camera în care se aflau butoiaşele cu praful de puşcă, fu surprins de violenţa loviturilor pe care le auzea. Se îndreptă spre scară, spunându-şi: „Drace! S-au neliniştit ăia de sus că nu le-a mai apărut camaradul? Fac un tărăboi cât toţi dracii! Sunt pe puţin zece."

Şi cu un surâs înfricoşător.

„Cavalere, iată sosit momentul în care o lovitură te poate scăpa de chinurile Caterinei… Dar, pe toţi dracii, dacă tot e să pice, măcar să o fac într-o companie nume-roasă… Nu-mi place să călătoresc singur…"

Mai ascultă câteva secunde. Loviturile se succedau regulat şi puternice asupra uşii. Dar cavalerul nu le dădea atenţie. Gândea profund. Şi imediat se lumină la faţă. Rapid, se îndreptă spre camera de la subsol în care se aflau butoiaşele cu praf de puşcă.

Ajuns acolo, înhaţă unul şi-l duse până la picioarele scării unde-l desfăcu cu ajutorul pumnalului. Răspândi pe jos cea mai mare parte a prafului, cu ce-i mai rămase în butoiaş făcu o dâră lungă, ce ducea spre subsol. Făcând această dâră, îşi spunea în sine, râzând tăcut: „Asta-i fitilul. Să pregătim şi mina acum."

Curând, toate butoiaşele se aflau la picioarele scării, puse în piramidă pe pulberea răspândită acolo. Admirându-şi opera, îşi spuse mulţumit: „Pe legea mea, mare noroc pe mine că am găsit-o! Acum n-au decât să coboare, dacă vor. E deajuns să arunc deasupra torţa şi totul sare în aer. Oameni şi ziduri. Pe tot iadul, dacă tot trebuie să pier, cel puţin s-o fac într-o apoteoză de foc şi sânge!"

Şi într-adevăr, cu torţa în mână, se aşează cât mai aproape posibil de maşina infernală, aducătoare de moarte, pregătit

să pună focul… şi să moară chiar el printre cei dintâi…

Sus, în faţa uşii, cei patru fârtaţi încercau zadarnic să forţeze uşa.

Ferričre îşi aminti unele cuvinte spuse de cumătra Culot şi urcă împreună cu Fiorinda să cerceteze împrejurimile, pentru a nu fi luaţi prin surprindere de Rospignac, care putea să apară dintr-un moment în altul…

Privind spre Chemin-aux-Clercs, pe unde trebuia neapărat să treci pentru a ajunge la Bastion, văzură în depărtare, cam în dreptul străzii Senei, un nor de praf care nu putea fi stârnit decât de o trupă de călăreţi, pe care încă nu o vedeau.

Nimic nu le arăta totuşi că trupă se îndrepta spre ei. Dar un presentiment îi spunea lui Ferričre că ei erau scopul expediţiei şi-şi privi neliniştit logodnica.

Înţelegând ce se petrecea în sufletul lui, că numai pentru ea îi era teamă, Fiorinda îi zâmbi liniştitor şi-l îndemnă, calmă;

— Coboară şi ajută-i. Eu rămân… Nu-ţi fie teamă, dacă trupa se îndreptă spre noi, cobor imediat şi vă anunţ.

Ferričre coborî imediat de pe platformă, cu inima strânsă, totuşi, deoarece îşi dădea seama că în momentul în care vor afla intenţia trupei, dacă aceasta se îndreaptă spre bastion, va fi prea târziu pentru a încerca o retragere. Ori, judecând după norul de praf stârnit, era limpede că trupă era destul de numeroasă pentru ca el, cu cei patru tovarăşi, să încerce o rezistenţă.

Oricât de puternici şi de viteji erau, numărul mare al duşmanilor urma să-i copleşească.

Numai văzându-i figura, cei patru înţeleseră care e situaţia. Pentru moment îşi întrerupseră asaltul asupra uşii, aşteptând veştile, sperând să nu fie ceea ce bănuiau ei.

Această întrerupere îi salvă de la explozie, deoarece începură să vorbească.

Şi Beaurevers, care-şi terminase acţiunea ucigătoare şi acum aştepta cu torţa aprinsă, îi auzi şi le recunoscu vocile.

Din două salturi urcă scara.

În vreme ce tovarăşii lor apucau din nou berbecul confecţionat din trunchiul unui copac, hotărâţi să termine cât mai repede cu uşa îndărătnică, aceasta se deschise şi pe prag apăru Beaurevers.

Era acoperit de noroi şi de sânge, cu capul înfăşurat în nişte cârpe, acum pline de praf, livid şi tremurând convulsiv.

Tremura numai la gândul că fusese cât pe-aci să-şi ucidă prietenii şi să moară împreună cu ei.

Dar cei patru nu văzură toate acestea. Nu văzură decât un singur lucru: era el. El, în viaţă, slavă Domnului şi izbucniră:

— Pe toţi sfinţii şi îngerii!… Ah, Doamne!… Sfânta Fecioară… Domnule cavaler…

Văzându-l, la rândul său, Ferričre se repezi şi-şi cuprinse prietenul în braţe. Dar imediat deveni neliniştit:

— Ce vi s-a întâmplat, cavalere?

Beaurevers îşi duse mâna la cap, în mod mecanic, răspunzând:

— Nimic. Vă voi explica mai târziu… Ah! Sărmani prieteni, era cât pe-aci…

Dar nu mai avu timp să continue că imediat apăru şi Fiorinda. Văzându-l pe Beaurevers, scoase un strigăt de bucurie. Uitând pentru moment de ce coborâse, se repezi la cavaler şi, întinzându-i fruntea, spuse mânată de o bucurie adâncă:

— Sunt atât de fericită că vă găsesc în viaţă!

Râzând înfundat, cavalerul glumi:

— Ei, na! M-ai crezut mort?… Pe toţi dracii, nu mor cu aşa de uşor!

Şi atunci se făcu auzit un zgomot ciudat, cavernos: erau cei patru fârtaţi care râdeau de o idee aşa de ciudată şi anume că „porumbelul lor” ar putea muri. Şi totuşi, pentru un moment, o crezuseră şi ei.

Beaurevers le aruncă o privire maliţioasă. Văzându-i cum stăteau, umili mai la distanţă, înţelese:

— Ei, hai, daţi-mi mâna, caraghioşilor!

Toţi patru se repeziră, bolborosind fel de fel de scuze întretăiate de înjurături şi proteste, dar cavalerul îi întrerupse:

— Bine, bine, nu vreau să ştiu motivul pentru care n-aţi fost lângă mine când am fost lovit… Dar v-am spus de atâtea ori să nu vă încredeţi în femei.

Toţi patru îşi plecară ruşinaţi capetele. Dar tot Fiorinda îi scoase din încurcătură, spunând cu vocea ei calmă:

— Cred că e timpul să organizăm apărarea. Duşmanii s-au apropiat destul de mult şi o retragere nu mai este posibilă.

— Cine vine? întrebă Beaurevers.

— Rospignac.

Numele acesta, rostit cu ură, îi fu de ajuns lui Beaurevers, care nu mai ceru şi alte explicaţii.

Dar, ceea ce-i linişti pe toţi a fost faptul că văzură cum ochii cavalerului se aprind la auzul numelui duşmanului său.

Ferričre şi Fiorinda schimbară între ei un zâmbet de înţelegere. Acum, când cavalerul se afla cu ei, puteau veni oricâţi duşmani.

Dinspre drum se auzea zgomotul cavalcadei, ca un uruit puternic.

Dar lui Beaurevers puţin îi păsa. Surâsul îi deveni înfricoşător şi acţiona.

Şoptind câteva cuvinte la urechea celor patru tovarăşi ai săi, aceştia se repeziră ca din puşcă coborând scările în fugă.

Beaurevers trecu prin corpul de gardă, urmat de Ferričre şi Fiorinda.

Văzând trupurile celor căzuţi, cavalerul se înduioşa:

— Sărmani nefericiţi!

După care, deschizând uşa, ajunse în curte şi se îndreptă repede spre cele două porţi. Observă imediat că sunt destul de solide pentru a susţine un atac şi, cu un gest brusc, trase zăvorul celei mici, lucrul pe care Ferričre uitase să-l facă.

Era şi timpul: cavalcada tocmai se oprise în faţa porţilor.

Liniştit, cavalerul se întoarse, murmurând:

— Vor rezista îndeajuns. Nu-i cazul să ne grăbim prea mult.

Reveni în corpul de gardă unde se afla un adevărat depozit de arme: pumnale, spade, cuţite, securi, măciuci, chiar şi două archebuze cu fitile cu tot. Luaţi pe nepregătite, oamenii lui Rospignac nu avuseseră timpul să se servească de ele.

Beaurevers nu luă decât fitilul celor două archebuze, după care urcă pe platformă, urmat tot timpul de Ferričre şi Fiorinda, care-i urmăreau fiecare mişcare. Acolo dădură peste cei patru… plus patru butoiaşe cu pulbere.

Dându-le fitile şi arătând din priviri spre butoiaşe, cavalerul nu rosti decât:

— Acţionaţi.

Şi ei se executară, trecând la o treabă misterioasă.

Deschizând uşor o lucarnă, Beaurevers privi în stradă, fără a se face văzut.

Rospignac şi oamenii săi tocmai descălecau. Erau mai bine de cincizeci. Legând caii de inelele înfipte în zidurile exterioare, Rospignac şi Guillaume Pentecôte se apropiară de poarta cea mică. Baronul băgă cheia în broască şi, după ce o învârti de două ori, apăsă clanţa. Dar poarta nu se deschise… Înţelese situaţia şi blestemă:

— Nemernicii! Sunt stăpâni pe situaţie.

Dădu un ordin scurt şi patru oameni încălecară şi plecară în cea mai mare viteză.

De sus, Beaurevers şi Ferričre priveau, surâzând amândoi, un surâs înfricoşător…

Cei patru îşi terminaseră activitatea lor misterioasă. Aşezaţi pe butoiaşele cu pulbere, râdeau şi glumeau între ei.

Văzându-i aşa de calmi şi nepăsători, nici nu puteai gândi că aşteptau dezlănţuirea celor cincizeci de spadasini.

Jos, în drum, cei patru care plecaseră în goana cailor, se întorseseră aducând cu ei bârne puternice. După ce trupa se împărţi în echipe, începură asaltul asupra porţii mari, cu calm şi cu metoda.

Curând, poarta era pe punctul de a ceda…

La un cuvânt al lui Beaurevers, coborâră cu toţii din turn, cu sabia şi pumnalul în mână, masându-se în faţa uşii de la intrare, aşteptând.

Dar oare ce aşteptau?

Poate că pe Beaurevers, care rămăsese singur în turn. Singur? Nu… Cele patru butoiaşe cu pulbere se aflau şi ele acolo, aşteptând asaltatorii, care acum intrau în curte, fără grabă, în ordine.

Rospignac nu se îndoia că trebuie să forţeze şi uşa casei. Deja dăduse instrucţiunile necesare, iar oamenii săi, obişnuiţi cu o disciplină de fier, le executau întocmai. Se aliniară în faţa uşii casei, având cu ei şi bârnele cu care forţaseră poarta. Dar nu veniseră acolo cu toţii: cam cincisprezece dintre ei, sub comanda lui Pentecôte, supravegheau de aproape turnul în care se afla cavalerul.

Rospignac prevăzuse că toate punctele strategice trebuiau supravegheate.

Dar nu prevăzuse ce urma să se întâmple.

Şi iată ce se întâmplă:

Sus, în turn, Beaurevers apăru în cadrul ferestrei. În mâini ţinea un butoiaş despre care spusese cu dispreţ că nu cântăreşte mai mult de douăzeci de livre. Suflă din răsputeri spre un punct incandescent care păru că se aprinde mai mult, după care, balansând butoiaşul, îl aruncă cu putere în jos.

Nimeni nu văzuse scena, deoarece nimeni nu privea în sus.

Ajuns în mijlocul celor cincisprezece, butoiaşul explodă cu un zgomot asurzitor. Unul din canaturile porţii, dislocat de suflul exploziei, fu aruncat la mai bine de cincizeci de paşi, în câmpie.

Din cei cincisprezece sau şaisprezece oameni aflaţi în acel loc, mai bine de zece fuseseră volatilizaţi. Printre ei se afla şi Guillaume Pentecôte care, sigur nu se aştepta să o sfârşească aşa. Cei cinci sau şase supravieţuitori se priveau uluiţi, neştiind ce li se întâmplase.

Strigăte puternice se auziră din rândul celor aliniaţi în faţa uşii de la intrarea în clădirea bastionului, care fuseseră cruţaţi de explozie. Şi atunci se produse ceea ce prevăzuse Beaurevers: cuprinşi de panică şi neştiind de unde vine pericolul, năvăliră cu toţii înspre uşă, nemaiţinând seama de nici o disciplină.

Cel de-al doilea butoiaş se abătu asupra lor. După care urmă al treilea şi al patrulea, cu o precizie uluitoare.

Supravieţuitorii, pe care un noroc nebun îi cruţase, fugeau care încotro, urlând înnebuniţi de groază.

Curtea şi împrejurimile deveniră puştii ca prin farmec. Nu se mai găsea picior de invadator.

După explozia ultimului butoiaş, uşa clădirii se deschise şi Ferričre, Trinquemaille, Bouracan şi Strapafar năvăliră afară cu spadele şi pumnalele în mâini, pregătiţi de luptă. Dar nu mai întâlniră pe nimeni.

Se opriră şi-l aşteptară pe Beaurevers care nu întârzie să li se alăture. Fără grabă, părăsiră bastionul dar fără a-şi băga spadele în teacă, gândind că orice este posibil.

Şi nu se înşelau.

Rospignac avusese norocul nesperat să scape din toate exploziile. Ca şi oamenii săi, nu rezistase panicii şi la fel ca ei, îşi căutase scăparea prin fugă.

Dar nu se îndepărtase prea mult, deoarece îşi reveni destul de repede. Pe jumătate înnebunit de furie şi de ruşine, smulgându-şi părul, alerga în stânga şi în dreapta, încercând să-i adune pe cei ce scăpaseră din infernul de foc.

Tot ceea ce reuşi, a fost să adune laolaltă şase din ticăloşii săi. Din cei cincizeci de indivizi, atâţia mai rămăseseră în viaţă.

Şi cele două trupe, a lui Beaurevers şi a lui Rospignac, se întâlniră pe câmpia Pré-aux-Clercs, nu departe de strada Marais.

— Şapte contra şapte! exclamă Beaurevers, partida nu-i egală… pentru ei.

Şi arătându-l pe Rospignac cu vârful spadei:

— Asta-mi aparţine… Voi ocupaţi-vă de ceilalţi. Cele două trupe atacară cu furie.

Dacă Beaurevers şi-l alesese pe Rospignac şi acesta, la rândul său şi-l alesese pe Beaurevers. Nu vrem să negăm vitejia acestui spadasin care-şi spunea baron de Rospignac. Cei doi se găsiră imediat unul în faţa celuilalt, fiindcă se urmăreau de multă vreme, hotărâţi că unul din ei să moară.

Şi spadele lor se încrucişară. Partidă fu destul de scurtă, deoarece Beaurevers era hotărât să isprăvească cât mai curând. Îşi pregăti rapid faimoasa lovitură printr-o serie de pase şi fente şi, fandând adânc, strigă cu vocea-i clară:

— Cea mai frumoasă lovitură a lui Beaurevers!

Rospignac se prăbuşi, în timp ce din gură i se revărsau valuri de sânge. Câteva clipe tresări convulsiv, după care rămase nemişcat.

Şi aşa sfârşi Rospignac care visa să devină duce de Saint-Germain şi de Ferričre, prim ministru al Franţei şi cine mai ştie ce. Dar nu avea de ce să se plângă, deoarece, dat fiind meseria pe care şi-o alesese, moartea aceasta era destul de onorabilă pentru el.

Sfârşitul lui Rospignac a fost ca un duş rece pentru acoliţii săi. Mai ales că-şi dădură seama că au de-a face cu spadasini de temut. Aşa încât fură destul de fericiţi auzindu-l pe Beaurevers, care le strigă:

— Hai, căraţi-vă!… Vă cruţăm vieţile.

Şi nu aşteptaseră să fie îndemnaţi a doua oară.

Beaurevers, Ferričre şi Fiorinda, împreună cu ceilalţi patru, se îndreptară spre poarta Nesle şi nimeni nu le stătu în cale.

Pe când treceau pe strada Senei, în urma lor se auzi o explozie formidabilă. Întorcând capetele, văzură că în locul în care se găsise bastionul, nu mai era decât o grămadă de ruine în flăcări. Şi Beaurevers:

— Mai erau şase butoiaşe cu pulbere. Se pare că un neglijent a uitat ceva aprins pe acolo. Mâine nu va mai fi decât o grămadă de pietre fumegânde, aşa cum a fost şi casa ta, Fiorinda, prin faţa căreia tocmai treceam.

Epilog.

Povestea noastră se opreşte aici.

La două zile după aruncarea în aer a bastionului, tatăl lui Beaurevers, vestitul mag Nostradamus, împreună cu mama sa şi logodnica sa, Florise, sosiră la Paris.

Fiorinda se întoarse la casa din strada Petits-Champs.

În ajunul sosirii familiei sale, Beaurevers se prezentă ducelui de Saint-Germain şi-l conduse la Luvru, spunând că regele vrea să-l vadă. Acolo se afla şi Ferričre. Pentru prima dată după timp îndelungat, tatăl şi fiul se aflau faţă în faţă, în prezenţa regelui şi a lui Beaurevers.

— Domnule, spuse regele adresându-se ducelui, vă amintesc că v-aţi dat consimţă-mântul la căsătoria vicontelui de Ferričre, fiul nostru, cu cea pe care eu i-o voi alege drept soţie.

— Şi nu neg asta, sire, răspunse ducele… cu singura condiţie ca vicontele să accepte.

— Asta fără îndoială, surâse Francisc. Dar vicontele va accepta, răspund de asta.

Şi cum Ferričre încercă să schiţeze un protest, regele adăugă repede:

— Veţi vorbi imediat, domnule… După ce vă veţi vedea logodnica pe care v-am ales-o.

Şi lovi un clopoţel.

În cadrul uşii apăru regina Maria Stuart ţinând de mâna pe Fiorinda care, roşie ca para focului, purta cu uşurinţă, de parcă asta ar fi făcut toată viaţa, un costum somptuos, aşa cum se purta la curte.

Francisc ieşi în întâmpinarea reginei, luă pe Fiorinda de mână şi o conduse în faţa vicontelui, spunându-i acestuia:

— Iat-o pe doamna contesă de Chaprose, pe care v-o recomand drept soţie.

Şi cu un aer maliţios:

— Asta numai dacă doriţi s-o acceptaţi drept soţie.

Căzând în genunchi în faţa regelui şi luându-i mâna pentru a o săruta, Ferričre bolborosi:

— Ah! Sire, cum puteţi întreba aşa ceva…?

— Ei, vedeţi! triumfă Francisc întorcându-se spre duce, ce v-am spus eu?

Şi Francisc îşi ţinu cuvântul dat ducelui: el şi regina Maria Stuart au asistat la căsătoria vicontelui de Ferričre cu Fiorinda, devenită contesă de Chaprose, prin voinţa regelui şi deschiseră balul.

Ducele de Saint-Germain părăsi Parisul şi se retrase pe moşiile sale, urmat de fiul şi nora sa. Era cel mai bun mijloc de a se face uitaţi de răzbunătoarea Caterina. Acolo trăiră fericiţi, ca în basmele cu zâne şi avură o mulţime de copii – nu ducele, bineînţeles, ci Ferričre şi Fiorinda. Aceasta, după câteva săptămâni, reuşise să-şi subjuge într-atât socrul, încât ar fi fost foarte mirat dacă i s-ar fi amintit că se opusese la căsătoria lor, socotind-o prea umilă.

După cum se ştie, bietul rege Francisc al II-lea căzu la pat la 15 noiembrie al acelui an 1560, pentru a nu se mai scula. Muri peste douăzeci de zile, la 5 decembrie.

Dar cel puţin, ultimele zile şi le trăi în pace, fără că vreun atentat să mai fie pus la cale împotriva sa. Şi iată de ce:

A doua zi după sosirea sa, Nostradamus, după ce-l văzu pe Francisc, se duse la Caterina şi-i spuse de-a dreptul:

— Doamnă, dacă aveţi în vedere unele dispoziţii în ceea ce priveşte succesiunea la tron, daţi-le. În cel mult o lună, regele va muri.

Caterina ştia că în faţa lui Nostradamus nu are rost să o facă pe nevinovata.

— Sunteţi sigur, domnule? întrebă cu răceală.

— Foarte sigur, doamnă.

— Şi totuşi, Francisc pare că se simte minunat.

— Aţi spus ceea ce trebuia, doamnă: pare. Doar atât, pare. În câteva zile, cinci-sprezece, douăzeci poate, regele va cădea la pat… pe care nu-l va părăsi decât pentru a merge să-şi întâlnească strămoşii în bazilica Saint-Denis.

Pentru moment Caterina rămase visătoare. Ridicând capul, îl privi pe Nostradamus care aştepta liniştit.

— Şi de ce îmi spuneţi toate acestea?

Nostradamus, cu răceală, îi răspunse cu o altă întrebare:

— Nu credeţi, doamnă, că ar fi uman să-l lăsaţi pe acest biet copil să se bucure în tihnă de ultimele sale zile?

— Vă înţeleg, domnule, surâse galben Caterina. Vă înţeleg şi vă aprob… dacă mă asiguraţi că aşa stau lucrurile.

— Vă asigur, doamnă.

— Ei bine… dacă am aşteptat atâţia ani, mai putem aştepta câteva zile.

Obţinând ceea ce voia, Nostradamus se înclină şi ieşi.

În ce-l priveşte pe Beaurevers, dacă regina uită de el, asta a fost numai din cauză că, după căsătoria să şi imediat după moartea lui Francisc, Nostradamus avusese prudenţa de a-l lua cu el şi cu întreaga familie, ducându-i departe de Paris, sub cerul însorit al Provenţei.

Pentru moment, Caterina avea alte griji decât să-l urmărească cu răzbunarea sa.

Caterina gândea că o dată cu domnia copilului său, care era noul rege, Carol al IX-lea, începea propria domnie.

Dar nu-i pusese la socoteală pe ducii de Guise care nu voiau să renunţa la ambiţiile lor, ambiţii pe care le făcură cunoscute curând.

SFÂRŞIT

[1] Pré-aux-Clercs: vestit loc pentru dueluri în epoca prezentată în roman. În traducere liberă, Poiana Călugărilor. (N. T.) [2] Acest Malicorne, care apare acum un simplu personaj nu este, de altfel, un personaj inventat. Cronica îl pomeneşte drept unul din cei mai înverşunaţi partizani ai ducilor de Guise, cărora le era devotat până la fanatism. (N. A.) [3] Joc de cuvinte: Angelica – îngeresc, angelic (fr.) (N. T.)